

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Zekice, tutkulu ve macera dolu."

Julia Quinn

Serserim Benim

ELIZABETH BOYLE

©psilon®

Bir öpücüğü unutmak kaç yıl alır? Peki ya bir skandalı?

Henüz çok genç olan Miranda Mabberly, Oxley Kontesi olmak üzeredir. Müstakbel eşine katlanamasa da bu evliliği ailesi ve elbette geleceği için yapmak zorundadır. Ne var ki sosyetenin en ünlü çapkınlarından biri olan Lord Jack Tremont, onu büyük bir talihsizlik sonucu kendi sevgiliyle karıştırarak öper. Bu öpücük ikisinin de itibarına ve geleceklerine mal olur.

Yıllar geçer, Londra'dan uzakta kendine saygın bir hayat kurmuş olan Miranda artık bambaşka birine dönüşmüştür. Bütün dengesi, ummadığı anda Jack ile bir kez daha karşılaştığında bozulur. Bir zamanlar iflah olmaz bir zampara olan bu adam, yıllardır kalbine gömdüğü tutkuları uyandırır.

Saygın toplumdan sürgün edilen Miranda ve Jack kaderlerinde yazılı olan aşkı tekrar keşfedecekler.

“Tek kelimeyle muhteşem.”

Booklist

“Büyüleyici bir kitap, tarihi aşk romanlarını seven herkesi etkileyeceği kesin.”

Romance Reviews Today

Serserim
Benim

S
ELIZABETH BOYLE

Çeviri
Merve Özbakır

@psilon'

Önsöz

Londra, 1801

“Muhtemelen, *sıradan* bir adamın kızının evimize gelin gelmesinden daha beter şeyler de vardır ama inanın, aklıma geldikçe çıldırıyorum. Annemiz bu olay yüzünden sonsuza kadar lekeli kalacak, diye hayıflandı Leydi Oxley.

Leydi Oxley’nin yanında oturan Cheverton Düşesi de farklı düşünmüyordu. “İtibarınız için gerçekten çok endişeliyim canım.”

“Bayan Emery’nin okuluna gitmiş olması teselli sayılabilir belki,” dedi Leydi Oxley gönülsüzce.

“Bayan Emery demek?” Düşes oturduğu yerde döndü ve söz konusu olan kıza, sanki bir metre ipek kumaşın kalitesini hesaplamaya çalışıyormuşçasına baştan aşağı süzerek baktı. “Ufacık, gencecik değil mi? Körpe ve masum bir hali var.”

“Yeterince masum görünüyor, evet,” diye açıkladı Leydi Oxley, operayı gerçekten izleyen insanların oturdukları localardan onlara doğru rahatsız bakışlar atmalarını görmezden geliyordu. “Biraz umut var gibi. Tanrım, hafif kimselerin kendilerine hanım hanımcık süsü vermesi gerçekten çok şaşırtıcı. En büyük korkum, Oxley’nin bu kızla evlenip daha sonra da lekeli olduğunu keşfetmesidir. Rezillik!”

Lekeli.

Kelime Oxley locasında yankılandı.

Bu ithamların ve aşağılamaların hedefi olan Bayan Miranda Mabberly, o an binlerce kilometre uzakta olmayı diledi. Yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu ama bunun nedeni müstakbel kayınvalidesinin yüksek sesle dile getirdiği aşağılamalar değil, anne ve babasının aile adlarının ayaklar altına alınışını ses çıkartmadan oturup dinlemeye devam etmeleri idi.

Miranda derin bir nefes aldı, Leydi Oxley'i duymazdan gelerek aşağıdaki gösteriyi izlemeye konsantre olmaya çalıştı. Neticede oğlunun evliliği hakkındaki ilk yakarışı değildi bu ve sonuncusu da olamazdı.

Yine de o tek kelime kulaklarında yankılandı. *Lekeli.*

Tam olarak öyle değildi aslında, diye mantık yürüttü Miranda, zira pek de uygun bir tanımlama değildi. Leydi Oxley'nin düşüncelerinin aksine, Miranda gayet düzgün genç bir kızdı. Ancak 'tamamen lekelenmiş' olmak tanımı onun bilgi dağarcığının çok ama çok ötesindeydi.

Annesi, Miranda'yı dirseğiyle dürterek, "Gülümse çocuğum! Bir hafta içerisinde kontes olacaksın," dedi.

Kadının bu harika habere karşı duyduğu sevincin aksine, Miranda zar zor ve elinden geldiğince gülümsemeye çabaladı.

Böyle bir eşleşme Bayan Mabberly'nin bile kızı için hayal ettiklerinin çok ötesindeydi. Oldukça zengin bir adam olan Bay Mabberly de tek çocuğunun böyle yüksek bir unvana sahip bir kocaya sahip olabileceğini düşünmemişti.

Ama bütün bu pazarlıklar ve sosyal oluşumlar içerisinde, kimsenin aklına bu birleşme hakkında Miranda'ya fikrini sormak gelmemişti.

Unvan delisi annesi babasına, Lord Oxley'e, çeşitli avukatlara, bankacılara, kontun sayısız alacaklılarına ve bu

kutsal (ve finansal) birlikteliği ayarlamaya çalışan herkese, *benim evliliğim*, diye belirtmek istedi Miranda.

Bütün bu anlaşmalara rağmen, Oxley’le evlenecek olanın kişinin kendisi olduğunu kimse fark etmiyor muydu? Onun adını alacaktı ve onun evinde yaşayacaktı. Elbette akabinde gerçekleşecek olan adımı düşündükçe Miranda’nın vücudunu bir titreme alıyordu; onunla aynı yatağı paylaşacaktı.

Bir kont ile evlenmenin karşı çıkılacak bir yanı yoktu tabii, çünkü Miranda, Bayan Emery’nin Kibar Bayanları Eğitim Kurumu’na gitmişti ve hem ailesine hem de ülkesine karşı olan görevinin ne olduğunun bilincindeydi. Karşı çıktığı tek şey ise ‘bu kont’ ile evlenmesiydi.

Bir kontun nazik ve kültürlü olması gerekiyordu. Durum ne olursa olsun alımlı ve çekici olması şarttı. Her daim bir beyefendi olmalıydı ve doğrusunu söylemek gerekirse çoğu zaman bir parça da kahraman olmalıydı.

Çok mu şey istiyordu?

Maalesef, Kont Oxley bu özelliklerin hiçbirini taşımıyordu.

Annesi bu aşağılayıcı birleşme yüzünden ağlanıp sızlandığında bile kont, müstakbel eşinin yanında oturup onu dinleyen birilerini bulduğu takdirde hemen Tattersall’dan kazandığı taylorıyla övünüyordu. Miranda gözlerini kapatıp, bu kalın kafalı adama her şeyin bir sırası var dememek için kendini zor tuttu, çünkü evli değillerdi. Henüz.

Keşke birazcık lekelenmiş olsaydım, diye düşündü Miranda. Oxley’i kaçırarak kadarı yeter de artardı bile. Böylece hayallerindeki adamı bulma şansı olabilirdi. Onu, servetinden bile daha fazla sevecek olan ıslıl ıslıl bir şövalye. Nazik ve sevgi dolu bir şekilde öpecek, düzgün bir beyefendi. Kalbinin hızlı hızlı atmasına neden olacak, keyiften tüylerini diken diken edecek, başını döndürecek biri.

Ancak bu hayal, ışıklar yandığında ona olgun bir şeftali ve bir külçe altınmış gibi bakan ‘kahramanını’ görünce daha da imkânsız gelmeye başladı. Midesi bu bakışla kötü bir şekilde yandı.

Eğer güzel Emmaline ile çoktan evlenmemiş olsaydı, Lord Sedgewick gibi sıkıcı biriyle bile evlenmeye razı olabilirdi Miranda.

Keşke Leydi Sedgewick operaya onlarla beraber gelseydi... Leydi Oxley’e ağzının payını verir ve o capcanlı ruhuyla Miranda’nın yerlerde gezinen moralini düzelterip, ona destek olabilirdi.

Onun yerine, yanlarında Lord Sedgewick vardı ve kaşlarını çatmasından da anlaşılacağı üzere aklını bir sorun meşgul etmekteydi. Böyle endişeli görünmüyor olsaydı bile - her ne kadar Leydi Sedgewick eşinin ne kadar istisnai bir kişiliğe sahip olduğunu iddia etse de - Miranda, bu ağırbaşlı barona içini dökmesinin hiç uygun kaçmayacağına farkındaydı.

Bu yüzden perde arasında oldukları için annesinin ‘zavallı Oxley’i yalnız bırakmaması ve locadan ayrılmaması gerektiğine dair ısrarlarını görmezden gelerek, tekrar ışıklar sönene kadar alelacele izin istedi Miranda.

Herkesten uzakta salonun arka oyuk kısmında opera hakkında konuşan, birbirine gece elbiselerini gösterip son dedikoduları tartışan bir topluluk buldu.

O karanlık köşenin sağladığı mahremiyet sayesinde gözyaşları sel olup aktı. Herkesin yerlerine geri dönmesini belirten zil çalana kadar ağladı Miranda. *Ah, bu nasıl bir aşagılama!* Tattershall’daki atlardan hiçbir farkı yoktu.

Ah, şu soy olayları yok muydu? Miranda’nın annesi soylu ve iyi bir aileden geliyordu - hem de Leydi Oxley’nin iddia edebileceğinden çok daha köklü ve soylu bir aileden. Bu gurur duyulacak gerçeği aklına getirerek mutsuzluğu-

nun kanıtı olan gözyaşlarını sildi ve akşamın geri kalanına katlanabilmek için omuzlarını dikleştirdi.

Hayatının geri kalanına.

Ne var ki aniden her şey değişti.

“Giselle, benim sevgili tanrıçam, sen gördüğüme ne kadar sevindim,” diye fısıldadı kulağına bir adam. Miranda’nın elinden tuttu ve onu etrafında çevirdi. Miranda adamın göğsüne yapıştı ve daha ağzını açıp tek söz söyleyemeden adam dudaklarını mühürlercesine onun dudaklarını buldu.

Miranda bu serseriye karşı koymaya, elinden kaçmaya çalıştı ve ellerini yumruk haline getirerek vurmaya başladı. *Ah, yüce Tanrım!*

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Lord John Tremont?* Hem de onu öpüyordu! *Tanrım, ben ne kadar uygunsuz bir davranış olduğunun farkında değil mi?*

Belli ki değildi çünkü dudakları, Miranda’nın dudaklarını bırakmadı. Miranda tam karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki bütün vücuduna korku verici ve tehlikeli titreşimler yayarak adam dilini onun ağzına soktu - hayatında asla hayal edemeyeceği türden bir şeydi bu.

Midesinde binlerce kelebek uçuştı. Herkes adama boşuna Deli Jack Tremont demiyordu.

Çünkü bu büyü - bütün vücudunu saran bu büyü - tamamen bir çılgınlıktı.

Karşı koymaya devam etti (ama sadece öyle yapması gerektiğini bildiği için) ve Deli Jack onu duvara yapıştırarak karşılık verdi. Hiçbir kaçışın olmadığını ima edercesine kalçasını kendine doğru çekti.

Adamın vücudu Miranda’yı kapladığında, onun sertleşmiş olan erkekliğini hissetti ve onun asıl niyetine dair kafasında eksiksiz bir fikir oluştu.

En kötüsü de Miranda’nın onu hissetmek istediği ger-

çeğiydi. Onun öpüşünü, dokunuşunu, vücudunu... Adamı üstünde istemesi düşüncesi canını acıttı Miranda'nın.

Bu kesinlikle uygun değildi.

Nişanlıydı. Adını şu anda hatırlamasının imkânsız olduğu başka bir adamla.

Beni asla böyle öpmeyecek olan bir adamla hem de, diye aklından geçirdi tehlikeli bir şekilde.

Onunla oynaması için dilini rahat bırakmayacak, alt dudağını zevkle ısırmayacak ve ondan yumuşak bir iniltinin çıkmasına sebebiyet verecek şekilde asla onu derinden derine öpmeyecek bir adamla.

Olağanüstü bir an boyunca ona tutunup, onu öpmesine, ellerinin kalçasında gezinip beline doğru çıkmasına izin verdi. Lordun dokunuşu masumiyetin önemsizmiş gibi görünmesine neden olan bir baştan çıkarıcılığına sahipti.

Lekele beni, diye düşündü. *Beni tamamen kirlet.*

Tam bu anda parmakları daha da yukarıya çıktı, göğüslerine geldi ve meme uçlarında dans etmeye başladı. Dokunuşuyla bütün vücudu hiç bilmediği bir biçimde titredi. Miranda bacaklarını sıkıca kenetledi; aşağıda *o yeri* alev gibi yanmaya başlamıştı.

Derin bir nefes alıp, parmak uçlarında yükseldi. *Tanrım, bu kadarı çok fazla.* Nişanlısının yanına kaçmak için karşı koymaya kalkıştı, hatta Lord John'un maharetli parmakları elbisesinin üst kısmını açıp göğüslerini açıkta bıraktığında bile. Sanki bu yetmezmiş gibi, onun çıplaklığından faydalanarak dudaklarını yumuşak, ipeğimsi teninde gezdirip meme ucunu dimdik hale getirdi. Miranda'nın dizleri tutmaz olmuştu.

"Şimdi tatlım, yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim," diye fısıldadı kulağına adam. Nefesindeki konyak kokusu

bütün duyularına hücum etti. “Perdeler kalkmadan işi tamamlayacağıma söz veriyorum.”

Daha fazlası mı var?

Bu işkenceye daha fazla ne kadar katlanabilirdi?

Hâlbuki birkaç metre ötedeki annesine ve müstakbel kayınvalidesine baktığında anladı ki bu, endişelerinin en küçüğü ve en basitiydi. Leydi Oxley şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu, annesi ise sanki kusacakmış gibi görünüyordu.

“Bırak beni!” diye bağırırdı Miranda adamdan kurtulabilmek için ama elbisesinin kolundaki dantel, onun düğmelerinden birine takılmıştı. Bu yüzden adamın kollarında daha da uzun süre kalmak zorunda kaldı.

Leydi Oxley konuşacak hale gelir gelmez bir çığlık attı ve bu kulakları sağır eden çığlık, Miranda’nın nişanına son vererek onu ‘tamamen lekeli’ bir halde bıraktı...

Bölüm 1

Bayan Emery'nin Kibar Bayanları Eğitim Kurumu
Bath, İngiltere
 1810

Kuzini Felicity Langley'le okulun arka merdivenlerinden aşağıya inerken, “Onun neden içeri girmesine izin verildiğini bir türlü anlamıyorum,” diye şikâyet etti Leydi Philippa Knolles.

“Pippin, Parkerton Dükü böyle hassas bir konuyla ilgilenmesi için kardeşini yolluyorsa kapıları suratına kapataamayız,” diye açıkladı Felicity. “Adı her ne kadar kötüye çıkmış olursa olsun.”

“Zampara,” diye cevap verdi Felicity'nin ikiz kardeşi olan Thalia, grubun arkasından geliyordu. Tally ağzından çıkan kelimelerin hassasiyetinden bihaberdi, dahası böyle bir adamı görebilme ihtimali olduğu için oldukça da heyecanlıydı.

Tally için zampara sözcüğü, *korsan*, *haydut* veya *kaçakçı* gibi pek çok olasılığı beraberinde getiriyordu. Ayrıca Bayan Emery'nin, ziyaretçileri gidene kadar bütün öğrencilere odalarında kalmaları için emir vermiş olması katlanılması gerçekten çok zor bir şeydi.

Okulda bir zampara! Tarihi bir olaydı bu, kaçırılmaması gereken tarihi bir olay.

“Gerçekten yani,” diye açıkladı Tally, “eğer daha önce hiç görmemişsek, bu tür bir adamı tanımamızı nasıl bekliyor ki Bayan Emery?”

Felicity hemen aynı görüşte olduğunu belirtti. Pippin cesur kuzinlerine nazaran biraz daha çekingen davranıyordu ama sonunda bu adı çıkmış çapkını, Lord John Tremont’u görmenin gizli merakına o da yenildi ve gruba katıldı.

“Lord John’un hayatını mahvettiği kişi kimdi?” diye sordu Pippin.

“Miranda Mabberly,” diye tereddütsüz bir şekilde cevap verdi Felicity. “Operada onu son derece uygunsuz bir şekilde öpmüş.”

Felicity’nin insanlar hakkında sahip olduğu bilgiler Pippin’i şaşırtmaya devam ediyordu; özellikle de iki yıl öncesine kadar Langley ikizlerinin İngiltere’ye hiç ayak basmadığı ve bütün hayatlarını, Dışişleri Bakanlığı’nın saygın memurlarından olan babaları Lord Langley ile dünyayı dolaşarak geçirdikleri hesaba katılırsa.

“Ah, Tanrım,” dedi Pippin, “eğer durum gerçekten böyleyse neden Bayan Mabberly ile evlenmedi?”

Tally hikâyeyi anlatmaya son verdi, çünkü tam o anda Felicity, müdire hanım veya öğretmenlerden herhangi biriyle - bilhassa nezaket dersi öğretmeni Bayan Porter’la - karşılaşmamak için aşağıya inme zamanlarını ayarlamaya çalışıyordu.

“Bayan Mabberly o zamanlar Oxley Kontu’yla nişanlıydı,” diye fısıldadı Tally. “Oxley olanları öğrendiğinde kıyameti kopardı.”

“Peki ya Bayan Mabberly?” diye sordu Pippin. “Ona ne oldu?”

Tally omuzlarını silkerek, “Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “O şartlar altında ne olması gereki-

yorsa muhtemelen o olmuştur; ölümcül bir düşüş, saygın toplumdan sürgün edilme. Özetle Bayan Mabberly'nin hayatı mahvolmuştur.”

“Felaket!” diye inledi Pippin.

Kendi yorumu olmadan hikâyenin sona ermesine izin vermeyen Felicity, “Eminim Bayan Mabberly, Doğu tarafına gidip bir hareme girmiştir ya da Kolonilerde yaşayan biriyle evlenmiştir,” dedi. Kendi evlilik hayalleri de bir dükle evlenmek ve genç yaşta “Düşes” unvanını elde etmek olduğundan, Felicity kaderlerinin benzer olmayacağından çok emindi.

Merdivenlere bir kez daha baktıktan ve ortalığın boş olduğunu gördükten sonra, yanındakilere onu takip etmeleri için işaret verdi.

Merdivenlerden aşağı indiler ve daha sonra kendilerini salonun çaprazında bulunan yakın bir süpürgeliğe attılar. Felicity, migrenim tuttu, diyerek Bayan Porter'ın dersinden izin almış ve bütün vaktini o küçücük alanda bulunan kovaları, süpürgeleri ve paspasları kaldırarak geçirmişti.

Ufacık dolaba sıkıştıktan sonra Tally çevresine baktı ve iç geçirdi. “Sanırım elimizden daha iyisi gelmez,” dedi, gruplarının dördüncü üyesi ve onun daimi yoldaşı Brutus de yanındaydı. Babalarının memuriyeti sırasında, bu küçük siyah köpek her ne kadar hem Felicity hem de Thalia'ya hediye olarak alınmışsa da Tally onu ilk kez kucağına alıp sarıldığından beri Brutus'ün kanı en çok ona ısınmıştı.

Büyük yuvarlak gözlere ve garip, püskül şeklinde tüylere sahip olan köpeğin küçük bir palyaçoya benzemesine hiç aldırmamıştı. Her ne kadar çekingen ve çelimsiz olsa da Tally, Brutus'ün bir aslanın kalbine sahip olduğunu, korkusuz ve sadık olduğunu her seferinde vurgulamaktan büyük zevk alıyordu.

Brutus hemen dolaptaki keskin kokuyu içine çekerek etrafı soruşturmaya başlamıştı bile ve nihayetinde kafasını sallayarak itiraz edercesine havladı.

“Tally,” diye sert bir şekilde fısıldadı Felicity. “Kıpırdamadan durmasına dikkat et lütfen! Çıkardığı seslerle her şeyi mahvedecek. Brutus’ü Dadı Gerta ile bırakmış olmamız konusunda hâlâ ısrar ediyorum. Bayan Emery’nin böyle bir şeye izin vermesi gerçekten mucize.”

Tally, Brutus’ü kendine doğru çekti ve kardeşine karanlık bir bakış atarak sıkı sıkı sarıldı. Felicity ise bu bakışı, tıpkı bir dükün müstakbel eşinin yapacağı biçimde zarıfçe görmezden geldi.

Okulun köpeklerle yasak olması, bir zamparanın orada bulunmasıyla hemen hemen aynı ihtimale sahipti. Fakat Lord Langley’nin o meşhur cazibesi, Tally’nin köpeğini okulda tutmasına izin vermesi için Bayan Emery’yi ikna etmede oldukça büyük bir katkı sağlamıştı.

Hem, ne de olsa Brutus’ün soyu, Marie Antoinette’in sevgili *Affenpinscher*’ına kadar dayanıyordu. Böylesi fiyakalı bağlantılar, Bayan Emery’nin sert kurallarını bile aşacak nitelikteydi.

“Bayan Emery’nin Lord John’a arka merdivenleri kullandırtacağına emin misin?” diye sordu Tally. Karanlık, kapalı alanlara bayıldığı söylenemezdi ve yüzünde giderek artan bir panik vardı.

Felicity her zamanki kesin tavrıyla, “Evet,” diye cevapladı. “Ana merdivenlerden çıkmasına izin veremez. Düşünsene bir; herkes onu görmek için odasından çıkacaktır.” Tally biraz ışık alsın diye Felicity dolabın kapısını birazcık araladı. “Ayrıca Bella’nın odası evin arka kısmında olduğundan, arka taraftaki yolu kullanması en uygunu olacaktır.”

Bu en uygun yol o gün epeyce popülerdi. Parkerton

Dükü'nün kızı ve Lord John'ın kuzini olan Leydi Arabella Tremont, saygınlığını yitirmiş bir şekilde okuldan gidiyordu. Ahır çalışanlarından biriyle öpüşürken yakalanarak Bayan Emery tarihinde böyle bir skandala yol açmış olan tek öğrenciydi ve kendisinin okuldan gönderilmesi, dedikoduya fazla hevesli genç hanımlarla dolu olan bu okulda en fazla bu kadar gizli yapılabilirdi.

Tally, Brutus'e sıkı sıkı sarıldı ve saklandıkları yer sanki bir hapishane hüccresine dönüşüyormuş gibi etrafa bakındı. "Daha ne kadar..."

Ön kapının zili sert bir çekişle çalınca sözü yarım kaldı. Neredeyse eş zamanlı olarak, Bayan Emery'nin sert adımları etrafta yankılandı.

Kızlar dinlerken nefeslerini tuttular ve görülmeme-yi dileyerek hafifçe aralanmış kapı aralığından dikkatlice baktılar.

"Bu taraftan, efendim," dedi Bayan Emery.

Eğer Felicity'nin tahminleri doğruysa Bayan Emery, Lord John'a onların yönüne doğru eşlik edecekti.

Durum tam da bu şekilde gerçekleşti.

"Onu iyice görüp incelediğinden emin ol," diye fısıldadı Felicity, Tally'nin kulağına. "Görünüşünü Günlükler için çizmeni istiyorum." Olur da kendine uygun bir düğ bulamazsa diye, İngiltere'deki evlenmeye uygun bütün bekâr erkeklerin adlarının olduğu ayrıntılı bir defter tutuyordu. Her ne kadar Lord John iflah olmaz, şeytani bir zampananın teki olsa da hâlâ evlenmemişti ve bu sebeple Günlüklerde yer almaya hak kazanıyordu. Kuzinine dönerek, "Pippin, sen de aynı şekilde. Detayları kaçırmayan mükemmel gözlere sahipsin ve Tally'nin, onun dış görünüşünü doğru bir şekilde hatırlamasını sağlayabilirsin," dedi.

İşte o an gelmişti. Dört çift göz, onlar için türünün ilk örneği olan ‘zampara’ya bakmak için küçük aralığa yöneldi.

Lord John hızla kızların saklandığı yerin önünden geçti ve kuzininin odasına gitmek için merdivenlere yöneldi.

“Ben daha önce hiç- ” diye fısıldadı Tally.

“Ben de!” diye ekledi Pippin.

Felicity ilk kez sessiz kalmıştı. Gördükleri şey karşısında hayrete düşmüşlerdi.

Lord John kafalarında canlandırdıkları gibi bir adama hiç mi hiç benzemiyordu.

“Şey olacağını düşünmüştüm- ”

“Ben kesin emindim şey olduğunu- ”

Felicity kısa ve öz bir şekilde, “Tanrım, çok korkunç!” dedi.

Her ne kadar Felicity’nin söylediği anlamda olmasa bile Lord John’un da bu durum için kullanacağı en uygun kelime *korkunç* olurdu.

O anda herhangi bir yerde, Newgate’te bile bulunmak, Bayan Emery’nin gergin bir şekilde kendisine eşlik etmesine katlanmaktan çok daha iyi olurdu. Basık, bir deri bir kemik bir yüze sahip olan kadının sert bakışları, toplumun onun hakkında hâlâ pek de parlak fikirlere sahip olmadığını kanıtıydı.

Bir zamanlar herkesin gözdesi olan Lord John’un itibarı, şimdilerde büyük ağabeyinin ayak işlerini yaptığından ve sessiz bir gizlilikle rezil olan kuzinini alıp eve götürdüğünden yerlerde sürünüyordu. Parkerton bu tür işleri yaparak kendi seviyesini düşürmezdi. Dükün ve itibarı düşmüş olan kuzininin birbirlerini sevdikleri de pek

söylenemezdi gerçi. Yine de Lord John'un, ağabeyi adına Bath'a gelmek gibi ailevi bir zorunluluğu kesinlikle yoktu. Fakat söz konusu olan Lord John'un inanılmaz rakamlara ulaşmış olan borçlarıydı ve bu iyilik karşısında ağabeyi bu borçların bir kısmını ödemeyi kabul etmişti. Ağabeyi, Mabberly olayından sonra kendisine aile hazinesinden tek kuruş vermediği ve bütün gelirine el koyduğu için bu, Jack'in kesinlikle görmezden gelemeyeceği bir teklifti.

Bu yüzden, kendi işleriyle ilgileneneği yerde, leydilerle dolu bu yerde temkinli bir şekilde yürüyerek kuzininin şapka kutularını, bavullarını ve elbise valizlerini sıradan bir uşak gibi merdivenlerden aşağıya indiriyordu.

Evin arka kısmından **S**eri alındığı ve etrafta kimsenin olmadığı dikkatinden kaçmamıştı. Öğrencilerin kendisini görmesi yasaklanmış olmalıydı, çünkü böyle bir şey onların duyarlılığını ve hassasiyetini etkileyebilirdi (sanki İngiliz leydileri herhangi bir mantık ve hassasiyet çerçevesine sahiplermiş gibi). Ancak bu hakareti görmezden geldi ve düşüncelerini daha önemli konulara yöneltti.

Ağabeyi kıyafetlere ve ayakkabılara daha az ama nezaket derslerine daha fazla vakit ve para harcasaydı, kızcağız belki de okulu böyle erken bir şekilde terk etmek zorunda kalmaz ve kendisi de Sussex'ten bu aşağılayıcı işi yapması için çağrılmazdı.

Bu düşüncelerde kaybolmuşken Arabella'nın eşyalarını aşağıya indirmek için dördüncü turunu atıyordu ve önüne bakmadığı için son basamağı atlayıp birine çarptı.

Bir kucak dolusu bavul havada uçuşurken dikiş sepetini, iplikleri, yünleri, yün şişlerini ve birbirine karışmış olan kurdeleleri Arabella'nın alabildiğine gösterişli olan eşyalarıyla bir arada görünce herhangi biriyle çarpışmadığını anladı.

Bir hanımefendiye çarpmıştı.

Hem de öyle genç ve sosyeteye daha yeni girecek olan bir kızla değil, yetişkin bir kadınla.

Böyle kıvrımları çok iyi bilirdi, bunları keşfederek yıllarını harcamıştı. Her ne kadar herhangi bir kadınla bu denli yakımlaşalı çok uzun süre geçmiş olsa da sanki doğuştan bir yetenekmişçesine, zihni içgüdüsel olarak devreye girdi ve onu kendine doğru çekti.

Sırf düşmesin diye.

Adama çarptığında soluk soluğa kaldı ama göğüsleri onun göğsüne değip parmakları omuzlarını kavrayınca, “Eyyvah!” diye inledi. Parmaklar yumruklara dönüştü ve niyetini sezmişçesine adama vurmaya başladı.

“Dikkatli olun hanımefendi,” dedi Lord John. Kendini incitmesini engellediği için onu suçlamayacaktı herhalde? Ona bir iyilik yapmıştı ne de olsa.

Belki de sorun, ellerinin onun kusursuz yuvarlak kalçasının kıvrımlarının tam üstünde olması ve koluyla incecik vücudunu sararak göğsünün kenarına değiyor olmasıydı.

Aklı biraz karışık bir şekilde ona baktı Jack. Eğer bütün bunlardan elde edeceği bir kazanç varsa o da çapkınlık yaparak geçirdiği yılları hatırlamış olmasıydı.

Karşısındaki bu açık tenin kızarması ve pembe dudaklar da bir kazançtı gerçi. Bir zamanlar çapkının teki olan bir adam, çirkin bir elbisesinin altına gizlenmiş olan cazibeyi ortaya çıkardığı için sorumlu tutulabilir miydi?

Dahası, Deli Jack Tremont unvanını hak edecek bir şey yapmayalı ne kadar çok zaman olmuştu.

Bu yüzden kendini kaybedip onun o çekici dudaklarının tadına baksa hatalı sayılır mıydı gerçekten?

Bütün bu düşünceler, kadının saç rengini görünce yok olup gitti.

Yüzünü şeytan görsün, kızıl bu kadın! Dikkatinden nasıl kaçmıştı böyle bir şey?

Her ne kadar bağılı olsa da o kurdelenin altındaki renk konusunda Jack'in hiçbir şüphesi yoktu.

Kırmızı, tutkunun kışkırtıcı alevleri.

Kadını bıraktığında, onu sanki neredeyse bavul yığının yanına fırlatmış kadar oldu. Yeniden keşfettiği tutku ve hırsı, sanki arkasından atlılar kovalıyormuşçasına uçup gitmişti.

Karşısındaki beyefendinin kışkırtıcıdan kurtulup sendelediğinde, her düzgün kadın gibi ona oldukça incinmiş bir halde baktı.

Bu bakışın sebebi, devrilmiş dikiş sepeti mi yoksa karışık hisleri mi bilmiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Jack'in pek de umurunda değildi.

Tremont ailesinin sloganı her ne kadar *Justus esto et non metue* (Adil ol ve korkma) olsa da Jack buna kendi inandığı ve desteklediği bir cümleyi de eklemişti: Kızılardan uzak dur!

Lanetli ayartıcılar, gizemli yaratıklar, cehennemden onun sonunu getirmek için gönderilmişlerdi.

Neyse ki karşısındaki hanımefendi de bu karşılaşmadan pek memnun görünmüyordu. Açık tonlardaki kaşları çatıldı ve sanki Jack vebalıymışçasına geri çekilerek ondan uzaklaştı.

“Sen!” diye heyecanla haykırdı kadın. Bu kelime, kapıda bir tehlikenin olduğunu belirten bir uyarı ve suçlama gibi çıkmıştı ağzından.

Onun yeşil gözlerinde aniden beliren korku parıltısı Jack'in vicdanını sızlatmıştı. Ağabeyinin, açıkça görüldüğü üzere Bayan Emery ve onun destekçilerinin kendisi hakkındaki düşüncelerine rağmen son zamanlarda tam bir beyefendi gibi davranıyordu. En azından çoğu zaman böyle davranıyordu.

“Lord John Tremont, emrinizdeyim,” dedi paslanmış görgü kurallarını yoklayarak ve saygılı bir biçimde eğildi.

Karşısındaki hanım beklenti içerisinde bakarak yumruklarını kalçasının üst kısmına koydu ve burnundan soluyarak kekeledi.

Şimdi de Jack sinirlenmeye başlamıştı. Bu kadar sıkkın ve rahatsız görünmesine gerek yoktu. Onu öpmüş falan değildi neticede. Ama evde kalmış kadınların hepsi böyleydi işte. Açıkça görüldüğü üzere, evlilikten en az onun kadar kaçmış biri bu kadar sinirli görünebilirdi.

Kadın birden dökülen eşyalarını toplamak için eğildi ve, “Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi. “Şimdiye kadar gitmiş olmanız gerekirdi.”

Nazik bir karşılaşma, çay ve turabiye teklifi buraya kadarmış demek.

Yine de daha önce hiç tanışmamış olduğu bu hanımefendinin kendisini bu kadar hor görmesi Jack’in gücüne gitmişti.

Belki de kızıl saçlıların onun gönlünde her zaman farklı bir yeri olduğu için bu kadar incinmişti ya da bu kadar keskin zekâlı görünmesiydi sebep.

Jack, Arabella’nın eşyalarını toplamaya başladığında, kadının gergin sessizliği dikkatini dağıttı. Sanki gerilmiş sırtındaki ve dik omuzlarındaki kıtırtıyı duyabiliyordu.

Tekrar denemeye karar verdi.

“Bir insanın bu kadar çok şapka ve elbiseye ihtiyacı olduğuna inanmak çok zor,” dedi Jack, gerginliği azaltmayı umarak. “Belki de terzilere daha az gidip, nezaket derslerine daha fazla katılmak daha doğru bir davranış olabilir.” Kuzininin şapka kutularını düzeltirken Jack kadının gözlerinde, Leydi Arabella Tremont’un gereğinden fazla elbiseyi sahip olduğu düşüncesine katıldığını belli eden bir parıltı gördü.

“Bu arada,” dedi Jack, kız kurusunun gülümsemesine güvenip onun zırhını kırmaya çalışarak, “isminiz neydi?”

Adama şöyle bir baktı ve kaşlarını tıpkı Bayan Emery gibi çatı. Jack aralarında büyük bir gerginlik olduğu his-sine kapıldı, sanki tanışma gibi basit bir şey bile büyük bir münakaşaya sebep olabilirdi.

Kadın sonunda derin bir nefes aldı ve en yalın şekilde, “Bayan Porter,” dedi.

Tanrı aşkına, bu kadarı bile sanki fazlaymış gibi davranıyor.

“Burada öğretmen misiniz?” diye sordu Jack, çok kü-çük de olsa bir sohbet açmayı umarak. Bir hanımın onunla konuşmasının üstünden çok uzun zaman geçmişti.

Cevaben, kısa bir baş sallamayla yetindi Bayan Porter. *Nazik konuşma da burada kalmış,* diye geçirdi içinden. Ters dönmüş bir valizi almak için eğildiğinde, “Peki ne öğretiyorsunuz?” diye sordu Jack.

“Nezaket ve görgü kuralları,” diye cevap verdi kadın hemen.

Jack utanarak geri çekildi. Arabella’nın ek derslere ihtiyaçı olduğuna dair düşüncelerini ifade ettiğine şimdiden pişman olmuştu.

Aslında istese ortalığı bir güzel karıştırabilirdi. Genç hanımları uygunsuz durumlardan uzak durmaları için eğiten bir kız kurusuyla birbirlerine girebilirlerdi. Netice itibariyle dolaylı da olsa onun öğretmenlik yeteneğine ha-karet etmişti.

O an, günahkâr doğası nedeniyle hiçbir saygın topluma giremeyeceğini söyleyen ağabeyinin sesi geldi kulağına.

Tabii ki Jack’in muzip düşüncelerine göre asıl günahkâr olan, Bayan Porter’ın kıvrımları ve sahip olduğu kıskırtıcı kızıl saçlardı. Bir de yün ipliğini almak için eğildiğinde or-taya çıkan, o muhteşem yuvarlak kalçalar ve incecik ayak bileği...

Evet, bir hanımefendiye eşlik etmesinin üzerinden bir hayli zaman geçmişti; sadece ayak bileklerini görmek bile hayal gücünün iplerini koparmasına neden olmuştu.

Çapkınlık günlerinin zirvesindeyken karşılaşmış olsalardı, onu kollarının arasına alıp saçının kutsal bir güzelliğe sahip olduğunu, göğüslerinin kışkırtıcı ve dudaklarının öpmek için yaratıldığını söylerdi. Bu kız kurusunun karşı koymasına fırsat vermeden, o dudakları yer bitirirdi, göğüslerini okşardı, onu öyle yakınma çekerdi ki ahlaksız bir adamın neler yapabileceğinin engin bilgisiyle başını döndürürdü.

Bu aşırı ciddi ve fazla düzgün öğretmene bir bakış daha atarak bu düşünceyi geliştirildiğini hayal etti. Zavallı kadın felç geçirirdi herhalde.

Ve elbette bu benim de sonu olurdu.

Lanet olsun, böyle yıkıcı bir sahneyi unutmak bir on-on beş yıl daha alırdı.

Düşen sonuncu yumağı da almakla uğraşıyordu Bayan Porter. Aceleyle hepsini dikiş sepetine koyarken yün söküğü ile ilgili bir şeyler mırıldandı.

Kendi işiyle ilgilenmeye çalışsa da Jack onu izlemekten kendini alamadı.

Tanrım, eğer dünyada bir şey hakkında çok fazla endişelenecek biri varsa, o Bayan Porter olmalıydı. Düzgün bir şekilde katlanmış mendiller, kusursuz reveranslar ve duruş dersleri onun hayatıydı. Bütün gününü muhtemelen kızlara mektuplara nasıl cevap verilmesi gerektiğini, yemek masasında misafirlerin yerlerini düzgün bir şekilde ayarlamayı ve en önemlisi hovardalardan uzak durmalarını öğretmekle geçiriyordu.

Tutkulu bir tabiata sahip olduğunu gösteren saçlara ve dikkati kolayca çeken kıvrımlara sahip bir kadın için ne kadar sıkıcı bir hayat diye düşündü.

Jack derin bir iç çekti. Her ne kadar böyle bir hayatın boşa gitmesi onu oldukça üzse de - bu konu hakkında birkaç şey biliyordu - elinden hiçbir şey gelmiyordu. Eğer Bayan Porter'ı bir öpücükle özgür bırakırsa kıyamet kopardı.

Bu olayı duyan ağabeyi de büyük ihtimalle söz verdiği gibi borçlarını ödemezdi.

Bu yüzden şeytani cazibeye sahip Bayan Porter'a onu mahvedecek tutku dolu bir öpücük vermek yerine, eğilip Arabella'nın yerdeki valizini aldı. Valizin altında Bayan Porter'ın almayı unuttuğu son hazinesi yatıyordu: Gümüş bir düğme.

Jack düğmeyi parmağıyla çevirdi ve oldukça pahalı bir düğme olduğunu fark etti. Büyük ihtimalle bir beyefendinin ceketinden ya da yeleğinden düşmüştü.

Kafasını kaldırıp Bayan Porter'a bir bakış atarak, acaba onu hafife mi aldım, diye düşündü. Hatıra olarak bir adamın düğmesini saklamıştı. Belki de sevgili ağabeyinin, merhum babasının ya da bir papazın giysisinden düşmüştü.

Düğme belki de bir aşığına aittir.

"Bu sizin mi?" diye sordu Jack, elinden geldiğince masum bir şekilde.

Bayan Porter ona şöyle bir baktı, daha sonra bakışları adamın uzattığı avcuna yöneldi. Elini o kadar hızlı hareket ettirmişti ki düğmeyi avuç içinden kaptığında Jack bunun farkına bile varmadı. Sanki elmas hazinesine geri kavuşmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi kısaca Bayan Porter.

Şaşırtıcı bir kelime zihninde belirirken hâlâ açık olan elinde bir ürperti hissetti.

Hatırla.

Avcunu kapatıp elini ceketinin cebine sokarken, neyi

hatırlayayım? diye düşündü. Cebinin yumuşak kumaşı, na-
hoş bir aşinalığa karşı hissettiği şiddetli arzusun yankısından uzaklaştırdı.

Geçmişe dair öğrendiği bir ders varsa, o da çoktan geçip gitmiş olan günlerin unutulmasının en iyi şey olacağıydı.

Peki ya Bayan Porter? Onun geçmişinde ne vardı? Verdiği tepki, onun da geçmişinde unutmayı dilediği bir skandal olduğunu işaret ediyordu. Ama yine de bir sebepten dolayı düğmeyi yanında taşıyordu, hatırasına tutunuyordu ve Jack düğmenin gerçek sahibiyle Bayan Porter'ı ayıran sebebi merak etmekten kendini alamadı. O hayatını şımarık genç kızlara nezaket dersi öğretmekle harcarken, bu kötü adam (kötü, çünkü bu kızıl saçlı zor kadını anca bir aptal bırakabilirdi) onu bir tıhaphishaneye terk etmişti.

"Bu bir erkeğin düğmesi değil mi Bayan Porter?" dedi Jack, yumuşak bir şekilde. Omuzları biraz önceki gibi gergin ve ürkek bir hal almıştı. Jack'in, Bayan Porter ve hataya izin vermeyen görgü kuralları hakkındaki bütün kötü düşünceleri, daha önce hiç kimsede rastlamadığı kadar güzel olan yeşil gözlerinde gördüğü korkuyla beraber yok olmuştu. Jack az evvelki düşünceleri nedeniyle kendini suçlu hissetti.

Çünkü bir kadının bu hale gelmesinin yalnızca bir sebebi olabilirdi, o da bir zamanlar kalbinde derin yaralar açmış ve onu yapayalnız bırakmış olan bir adam.

"Ben... ben..." diye kekeledi Jack. Özür dilerim, demeye çalışmıştı ancak kelimeler kadının gizli acısı karşısında gücünü kaybetmişti.

Omuzlarını dikleştirdi ve o anda ağabeyinin uşağı gibi değil de soylu bir adam gibi durdu. "Lanet olsun. Özürlerimi kabul edin lütfen, Bayan Porter. O kişi her kimse, sizi burada bırakarak aptallık etmiş."

Bunu söyledikten sonra Lord John Tremont eğilerek

kuzininin bütün eşyalarını aldı ve orayı terk ederek Bayan Porter'ı ağzı açık bir şekilde geride bıraktı.

Bayan Porter koridorda öylece kalmıştı. Nihayet kafasında ona verebilecek en sert cevabı bulmuştu.

Ama artık çok geçti, zira Deli Jack Tremont çoktan gitmişti.

Onun hayatından *bir kez* daha çıkmıştı.

Dolapta saklanan öğrencileriyle bilmeden de olsa aynı değerlendirmede bulunarak, “Korkunç adam!” diye söylendi.

Yoldan geçen bir adam **S** gibi aniden gelip gitmişti, düzgün bir şekilde özür bile dilemekten acizdi ve sonra da onu tutmak küstahlığında bulunmuştu. Tutmak da değil aslında, ona tıpkı çapkın adamların yaptığı gibi sahip çıkmaya kalkışmıştı, sanki ona aitmiş gibi.

Bazı şeyler asla değişmiyor. Daha doğrusu bazı erkekler asla değişmiyor, diye düzeltti kendi düşüncesini. Geçmişte dünyadan haberi olmayan, hiçbir şeyi umursamayan soysuzun tekiydi ve hâlâ kaba bir adamdı.

Derin bir nefes aldı, titreyen ellerini ve deli gibi atan kalbini düzene sokacağını umarak eteğini düzeltti.

Bu tepkinin sebebi bu onu etkilemesi değildi; hiç mi hiç etkilememişti hem de. Sadece onu tekrar görmek çok rahatsızlık vericiydi.

Ama her ne kadar gitmiş olsa da yavaşça ve isteksiz bir şekilde evin ön kısmındaki pencereye doğru ilerledi ve şu anda büyük ihtimalle okuldaki kızların yarısının bütün uyarılara rağmen yaptığı gibi perdeyi araladı.

Onu tek öpücükle mahvetmiş olan adama baktı.

Doğu'ya gidip bir hareme girmemişti ya da Koloni-

lerden biriyle evlenmemiştir, Bayan Miranda Mabberly o şartlar altında mantıklı bir hanımın yapacağı tek şeyi yapmıştır; paramparça olmuş hayatını toparlayıp elinde kalanlarla yetinmesini bilmiştir.

Toplumun ona izin verdiği kadarıyla tabii. Onu affetmeyen annesinin ve babasının izin verdiği kadarıyla.

Lord John'un onunla evlenmeyeceği kesinleşince, uzaktan akrabaları Hibbertlar ile yaşaması için apar topar onların yanına, İngiltere'nin kuzeyinde uzak bir yere yollanmıştır.

Bay Mabberly, kızının mahvolan itibarına ve buna bağlı olarak işini ayakta tutmasına yardımcı olacak soylu evlilik planlarının suya düşmesine karşı duyduğu hiddetle, kendisini Londra'nın en zengin adamlarından biri haline getiren soğukkanlı zekâsını kullanarak tek kızıyla olan bütün bağlantısını koparmıştır.

Adeta bir silgiyle hayatlarından silinmiştir, eskimiş bir koltuk ya da bir çift eldiven gibi hayatlarından çıkartılmıştır. Kim artık kullanışsız olan bir şeyi isterdi ki?

Londra'nın curcunasında büyümüş olan Miranda için İngiltere'nin kuzeyinde bulunmanın birkaç güzel yanı da vardı tabii ki. Ancak Hibbertlar, garip eğilimlerinin tekrardan baş göstermemesi ve namuslu evlerine leke sürülmemesi için Miranda'yı evlendirmeyi kendi ahlaki görevleri olarak benimsemişlerdi.

Her zaman umut vardır, diye varsayımda bulunmuştu Miranda. Eğer varlıklı babası, kızının saygın bir şekilde evlendiğini görürse belki bu fakir çiftte bir yardımı doku-nurdu.

Bu yüzden Hibbertlar, seçmesi için dullardan çiftçilere bir sürü koca aday sunmuştu.

Ama Miranda hayal ettiği özelliklere sahip olan biriyle evlenme hayaline sıkı sıkıya tutundu. Ne kadar çocukça

olursa olsun istedikleri basitti; soylu, onurlu, çekici ve cesur. Ayrıca, Lord John ile karşılaştıktan sonra kalbinde yer etmiş olan, dilediği bir özellik daha vardı.

Tutkulu olmalıydı.

Deli Jack'in öpücüğü Miranda'ya, hafızasından ve hayalinden bir türlü çıkaramadığı tutku ve cazibenin uygunsuz dünyasına davetkâr bir bakış atmasını sağlamıştı.

Yıllar geçmiş ve uygun evlilik adayları azalsa da kurduğu hayalden vazgeçmemişti. Hiçbir şey bu hayalden vazgeçmesini sağlayamazdı.

Tenha İngiliz kasabaları, sıradan bir insanı en ulvi ihtiyaçlarından bile vazgeçmeye zorlayabilirdi gerçi. Ancak evlilik bir zorunluluk haline geldiğinde, eğer karşısındaki kişi kalbinin hızlı hızlı atmasına sebep olmuyorsa, ona hiçbir şekilde ilham vermiyorsa ne işe yarardı ki? Eğer evleneceği adamın dudakları kokuşmuş bir koyunun çekiciliğine sahipse, kahramanlık ve soyluluk bunu telafi eder miydi?

Bu yüzden Miranda beklemeye devam etti.

Bekledi. Bekledi.

Her ne kadar Hibbertlar'ın babasının avukatıyla ara sıra yazıştıklarını ve avukatın zaman zaman para yolladığını bilse de Miranda'nın ailesine yazdıkları hep cevapsız kalmıştı.

Ona ne bir not ne de mektup yollamamışlardı.

Daha sonra bir kış günü, *The Ladies Magazine*'nin aylar öncesine ait bir kopyasında aşağıdaki ilanı okudu:

ÖLÜMLER.

15 Ağustos. Mayfair'daki evinde Bayan Jane Mabberly,
Mathias Mabberly'nin eşi.

Miranda dergiyi elinden düşürdü ve soluğunun kesildiğini hissetti.

Büyük bir kızgınlıkla hemen babasına acil bir not yollayıp, böyle bir konu hakkında ona nasıl ve neden haber verilmediğini sordu. Buna cevap gelmeyince pişmanlık belirten bir başka mektup yolladı, eve geri dönmesine izin vermesini istedi. Evi babası için çekip çevirebilirdi, kederlerini paylaşabilirlerdi.

Lütfen, eve dönebilir miyim?

Ve yine bekledi.

Yazın başlarında Bay Hibbert vefat etti ve yapraklar güz altınına dönmeden de Bayan Hibbert onu takip etti. Bunlar her ne kadar üzüntü verici olaylar olsa da - zira Hibbertler her zaman anlayışlı olmuşlardı - Miranda bütün bu olanları sonunda eve dönmek için bir fırsat olarak gördü. Ama Bayan Hibbert'in cenazesinden kısa bir süre sonra Miranda'ya bir mektup geldi.

Onu eve çağıran bir mektup olduğundan emin olarak titreyen ellerle açtı mektubu ama hayal kırıklığına uğradı. Babasının avukatından kısa ve öz bir mektup gelmişti. Mektupta babası, kuziniyle yaşaması için daha da kuzeye seyahat etmesi gerektiğini kesin bir dille belirtmişti. Zarfın içinde seyahat masraflarını karşılaması için para da vardı.

Ne daha fazlası, ne daha azı.

Mektup ellerinden düştü ve son derece sarsılmış bir halde öylece kaldı.

Daha sonra bir şey oldu. Ani bir aydınlanma yaşadı. Lord John'a, onu bir türlü kabul etmeyen babasının inatçılığına, insanların gözünü korkutmasına izin verdiği ve hayatına boşa harcadığı için kendisine karşı bir öfke hissetti. Son beş yıldır hayatının yeni baştan başlamasını beklemişti.

Bir gün daha beklemeyecekti.

Valizini topladı ve güneye giden bir yolcu faytonuna bilet aldı. Londra'ya değil Bath'a gidiyordu.

Yıllar içerisinde Bayan Emery ile düzenli olarak yazış-

mıştı, çünkü bu değerli hanım onu ciddiye alan tek kişiydi. Son mektubunda nezaket dersi öğretmeninin bir deniz subayıyla evlenmek için kaçmasından yakınmıştı. Bu çok büyük bir skandaldı ve onun yerine geçebilecek biri de bulunamamıştı.

Miranda bunun ne kadar ironik olduğunu düşününerek kendi kendine gülümsedi. Mahvolmanın deneyimini ilk elden yaşamış birinden başka, kim genç hanımlara itibarlarını korumalarını daha iyi öğretebilirdi ki?

Ama Miranda'nın da tahmin ettiği üzere Bayan Emery, en başta bu teklifi karşısında biraz tereddüt etmişti. Ne de olsa okulun itibarı da söz konusuydu. Bu yüzden Miranda bir çözüm yolu sunmuştu. Adını değiştirecekti. Böylece okulun pırıl pırıl, lekesiz ünü de korunmuş olacaktı.

O andan itibaren Bayan Miranda Mabberly artık yoktu, onun yerine Bayan Jane Porter olarak yeni bir isme kavuşmuştu. O gün Miranda hayatında bir değişiklik daha yapmıştı; hayatını mahvetmiş olan adam hakkında bir daha asla düşünmeyecekti.

O güne kadar bu okul Miranda için kusursuz bir sığınak olmuştu.

O adam hayatına bir kez daha böyle dalana kadar.

Lord John'u bu kadar yakından görmenin şokunu atlatan Miranda, nam-ı diğer Bayan Jane Porter, adamı iyice incelemiş ve dokuz yılın onda ne gibi değişikliklere neden olduğunu anlamaya çalışmıştı.

Belki de değişmediğine dair yaptığı tahminlerde biraz aceleci davranmıştı, zira Lord John değişmişti.

Herkes tarafından pahalı zevkleri sebebiyle sevilen zampara tamamen yok olmuştu.

Pejmürde ceketi ve yıllardır cilalanmamış olan botlarını nasıl da fark etmemişti? Her zaman jilet gibi düzgün olan saçları mutfak bıçağıyla kısaltılmışa benziyordu; uzun ve

dağınıktı. Eli yüzü düzgün görünsün diye nafil bir çabayla arkaya doğru taranmıştı.

Sadece bu da değildi. Şakaklarına aklar düşmüştü. Lord John'un saçları nasıl grileşirdi?

Elleri düzgün bir şekilde topuz yapılmış saçına gitti. Tanrım, eğer Lord John bu kadar yaşlı görünüyorsa, kendi kim bilir ne haldeydi? Kendisi de o kadar farklı görünüyor muydu?

Öyle olmalı.

Çünkü onu kendine doğru çekip sıkı sıkı tutmuş, gözlerinin içine derin bir bakış atmıştı ve eğer yanılmıyorsa aklından öpmeyi geçirmişti ama Miranda, gözlerinde onu tanıdığına dair hiçbir ışık görememişti.

Derin bir nefes aldı ve nâla hızla atan kalbini dizginlemeye çalıştı.

Onu fark etmemişti.

Onun kim olduğunu nasıl anlamadığını merak ederken öte yandan hayrete düşmüştü.

Onca yıl geçmişti, saçının siyah tonunu, mavi gözlerini, göğsünün genişliğini, dalyan gibi uzun boyunu neredeyse unutmuştu (tamam, belki de unutmamıştır) ama bu, onu herhangi bir yerde Lord John'u tanımayacağı anlamına gelmiyordu.

Peki Miranda'yı nasıl olmuştu da tanıyamamıştı? Daha da fena bir fikir aklına düşünce bir nefes daha aldı.

Lord John onu tanımıştı ama belli etmek için bir istek duymamıştı.

Ne bekliyordu ki? Onu mahvetmişti ve evlilik teklifinde bulunmasına yetecek gerekli donanıma sahip değildi. Zamanın belki de onda, bir sorumluluk ve onur duygusu yaratacağını düşünmüştü ama nafil.

Perdeleri kapatarak pencereden uzaklaştı. Aptalca hayallere daldığını fark etti ki aslında, Lord John'un bir gün

gelip onu bulacağını ummuştu hep. O öpücüğü asla unutmadığını söyleyip, bir evlenme teklifiyle mahvolmuş itibarını kurtaracağını hayal etmişti.

Bir kez daha Lord John'un ellerinin arasındaydı ve eski bir paçavra gibi bir kenara atılmıştı.

Ancak artık daha da kötüsü vardı, Lord John ona acı-mıştı!

Özürlerimi kabul edin lütfen, Bayan Porter. O kişi her kimse, sizi bırakarak aptallık etmiş

"Evet, aptaldın," diye mırıldandı. Ama bunca yıl böyle saçma, romantik düşünceleri aklından atamadığı için kendisinden daha aptal olamazdı. Yirmi beş yaşındaydı, paralı bir kadındı ve bir adamın öpücüğü gibi kuş beyinli anılara karşı kesinlikle savunmasız olamayacaktı.

Elini önlüğünün cebine soktu ve parmaklarını o can alıcı gecenin gümüş hatırlatıcısına doladı.

Onun ceketinden düşen düğme. Bayan Porter'ı nefessiz ve hissiz bırakana kadar öpen çapkından kalan bir yadigâr.

Ve onu sonsuza kadar mahveden bir anı.

O yadigârı neden hâlâ tuttuğunu bilmiyordu.

Miranda'yı bir titreme aldı. Lord John'un elleriyle dokunduğu her yer karıncalanmıştı. O mutlu anda, tekrar sahip olmak istediği öpücüğü beklercesine dudaklarını araladı.

Başını pencereye tekrar çevirip Lord John'a son bir kez baktığında, yine o his aldı sardı vücudunu. Bir şekilde, geçen onca yıldan sonra onu yine nefessiz bırakmıştı.

"Korkunç, iğrenç adam."

Ön kapı açıldı ve Bayan Emery gayet kararlı bir şekilde kapıyı arkasından küt diye kapatarak içeri girdi.

“İşte buradasınız Bayan Porter,” dedi patronu ve yanına gelip pencerenin yanında durdu. “Üzücü bir olay ama sakın Leydi Arabella’nın düşüncesizliğini herhangi bir şekilde sana bağladığımı, aklımda öyle bir yerinin olduğunu düşünme. O ne de olsa bir Tremont.”

Takdir ettiğini belirtircesine başını salladı Miranda ama bir şey söylemedi.

Sessizlikten hiç hoşlanmayan Bayan Emery devam etti. “Sevgili Miranda, keşke ayrılma hakkındaki fikrini değiştiren ve burada kalsan. Dönem sonunda gitmeye gerçekten kararlı mısın?”

Miranda kafasını sallayarak güldü. “Evet, gitmem en iyisi olacak.” Asla sahip olmayacağını düşündüğü mirası, eline geçerek en sonunda ona özgürlüğünü vermişti. Böylece Kent’te bir ev satın almış ve onunla birlikte yaşaması için yaşlı kuzinini davet etmişti. Her şey saygın ve düzgün bir şekilde planlanmıştı.

Bayan Emery o kadar da ikna olmuşa benzemiyordu. “Senin için endişeleniyorum.”

“Kendi kendime bakabilirim,” dedi Miranda. “Sizin hesaplarınıza ve okulun bütçesine ne yaptığımı bakın. Babamın parasını çarçur etmeyeceğimi herkesten çok siz biliyorsunuz.”

Bayan Emery onaylarcasına elini salladı. “Evet biliyorum, iş zekân hakkında bir şey söyleyemem.”

Devam etmeden önce sesini alçaltıp fısıldayarak konuşmaya başladı. “Ama Miranda, dünya hesap defterlerinden oluşmuyor. Korkarım kendini fazlaca korumaya aldın.”

“Koruma mı?” diye karşı çıktı kafasını sallayarak. “Sizin de bildiğiniz gibi ben...”

“Evet, evet biliyorum. Ama bu yıllar önceydi,” dedi Bayan Emery. “Hem de sadece bir öpücüktü. Artık saklanmayı bırakmalısın.”

“Ben saklanmıyorum, sadece...” diye itiraz etti Miranda.

“Saygınlığını geri kazanıyorsun,” dedi Bayan Emery. “Biliyorum ama utanmanı ve saklanmanı gerektiren hiçbir şey yok. Tam tersine. Hem zaten yeni elde ettiğin miras, toplumun seni kolayca kabul edip benimsemesini sağlayacaktır. Hatta bir koca bulmana bile yardımcı olabilir.”

“Evlenmek mi?” Miranda kafasını salladı. “Hayır. Böyle aptalca bir şeyi yapmayı kesinlikle düşünmüyorum.”

Bayan Emery ısrarlı bir şekilde devam etti. “Ama bir eş, sana ihtiyacın olan korumayı sağlayabilir. Seni kötülüklerden koruyabilir. Senin *yaşında* bir kadının *yalnız* olması doğru değil.”

“Ben gayet iyi olacağım,” dedi Miranda, kadının elini hafifçe okşayarak ve gülererek. “Bayan Emery, tek istediğim sessiz ve herkesin örnek alacağı bir şekilde yaşamımı sürdürmek. Avukatım, Rose Cottage’ın gayet iyi bir ev olduğunu söyledi. Harikulade bir saygınlığa sahip bir kâhyam da olacak. Hayatımın geri kalanını, annemin sevdiği hayır kurumlarında çalışarak ve bahçemdeki güllerle ilgilenerek geçirmek istiyorum.”

Bayan Emery son kez şansını denedi. “Buradan gittikten sonra tamamen kendi başına olacaksın. Keşke her şeyi tekrardan düşünsen. Dünyada her türlü...”

Miranda omuzlarını dikleştirdi ve boş olan sokağa baktı. “Dünyada ne tür insanların olduğunun gayet farkındayım ve geçtiğimiz dört sene içerisinde okulunuzda nezaket dersi vermiş olmam, bana edep ve adaba dair her şeyi öğretti. Uygunsuz ve yersiz şeyler yapma olasılığım yok denecek kadar az.”

Sepetini toparlayarak Bayan Emery’ye selam verdi ve merdivenlerden yukarı çıkarak odasına gitti.

“Ben de bundan korkuyorum işte canım,” diye fısıldadı

Bayan Emery, Miranda'nın merdivenlerden alçak gönüllü ve kusursuz bir kesinlikle çıkmasına izlerken. "Ben de işte en çok bundan korkuyorum."

S

Bölüm 2

Üç ay sonra

Miranda Mabberly, kusursuz bir şekilde düzene sokulmuş olan hayatının gayet kontrol altında olduğunu düşünüyordu ama Lord John'un zıvareti bütün her şeyi değiştirmişti.

O gece ceketinden düşmüş olan ve onca yıl hem dikiş sepetinde hem de Miranda'nın aklında yer eden düğme, aniden bir pusulaya dönüşmüştü.

Düğmeyi cebine koyduğunu fark etti. Parmaklarını yumuşak sapında ve ön kısmına işlenmiş olan desende gezdirdi.

Öpücüğü hatırla! O geceyi hatırla! diye sesleniyordu düğme ona.

Geçmişte ne zaman bütün o kurdeleler, iplikler, iğneler ve broşlar arasında kendini kaybedercesine o parlak düğmeyi arasa, her seferinde kendine bunun son kez olacağını söylemişti.

Tanrı biliyor, o lanet olasıca şeyi sokakta gördüğü ilk dilenciye vermek istemişti ama iş dışarı çıkıp düğmeden kurtulmaya gelince, bir şey onu durdurmuştu.

Gururuydu belki de. Lord John'u unutmak için düğmeden kurtulmam gerekmiyor, diye düşünmüştü. Kendi

başına da yapabilirdi, bu yüzden her seferinde düğmeyi güvenli olacağı yere, dikiş sepetine koymuştu.

Gözden ırak ama kesinlikle gönülden ırak olamayacağı bir yere.

Kısa zamanda, Lord John'u görmenin içindeki Pandora'nın Kutusu'nu açtığının farkına vardı ve kutunun içinde bir düğmeden çok daha tehlikeli olan şeyler vardı. İnsanın düşüncelerini, bedenini yaralayan ve aklını durmak bilmeksizin kurcalayan arzular vardı kutuda. Uygun-suz oldukları için yıllarca böyle hisleri kendine men etmişti ama şimdi zorla zihnine sızmaya çalışıyorlardı.

Bu hisler, arzular ders planı yaparken, örgü örerken ama daha da kötüsü gece uyurken aklına geliyor ve makbul bir hanımın kesinlikle görmemesi gereken uygunsuz rüyaları teşvik ediyordu.

Karanlık bir köşede, koyu saçlı bir adamı görüyordu rüyalarında. Oradayken, adamın kollarında tutsak kalıyordu, kaçamıyordu (belki biraz da kaçmak istemiyordu). Bu şeytani adamsa onun kulağına fısıldayarak onu baştan çıkarıyor ve tekliflerde bulunuyordu. Tamamen yanlış sebeplerden dolayı onu titreten ve yatakta hızla doğrulmasına sebep olacak bir şekilde öpüyordu.

Bu sebeple, nihayet Bayan Emery'nin okulundan ayrılma vakti geldiğinde, Miranda rahatlatarak derin bir iç geçirdi, kendine ait yeni bir yaşam kurmak için eşyalarını topladı. Düğmeyi geride bile bırakacak raddeye geldi ama son dakikada, küçük gümüş yadigâra yeni bir yer bulmaya karar vererek valizinin dibine tıktırdı.

Bu sıralarda, üç öğrencisi, Bayan Felicity ve Thalia Langley ve onların kuzini Leydi Philippa Knolle, yaz tatillerini geçirmek için Kent'e, Leydi Caldecott adlı birine gitmekteydi ve Miranda'nın yolculuğu için kendileriyle

gelmek ister mi diye teklifte bulundular. Bunun karşılığında da seyahatleri sırasında onlara refakatçi olmasını istediler.

Bayan Emery ise geceyi geçirmeleri için uygun yerleri öneren ve bunun yanı sıra, yolda karşılaştıklarında günlerini geçirebilecekleri eğitimsel ve tarihi alanların listesini içeren bir liste hazırladı onlara.

“Tüm listeyi tamamlamanızı bekliyorum hanımlar,” dedi kızlara. “Yaz tatilinizi etrafta gülerек ve hayaller kurarak harcamayın.” Daha sonra gözlerinde yaşlarla Miranda’ya döndü ve, “Şu geçtiğimiz aylarda kafanı kuralayan her ne ise umarım cevabını bulabilirsin. Güllerle ilgilenmekten çok daha fazlasını yapmaktan çekinmeyin lütfen, sevgili Bayan Porter,” dedi.

Ama şimdi, bir hafta sonra, Miranda kasvetli geceye doğru bir bakış attı ve en küçük sorunun bahçesindeki güllerle ilgilenmek olmasını diledi. Durmak bilmeyen yağmur at arabasını dövüyordu ve sert rüzgâr bu zarif aracı hafifçe sarsıyordu. O ana kadar tamamen olaysız geçmiş olan seyahatleri, şu anda gayet rahatsız edici bir hale gelmişti. Denize yaklaşp Sussex’in uç kısımlarında seyahat ederken, Kanal tarafından çok korkunç bir fırtına patlak vermişti ve yolu çamur içerisinde bırakarak seyahatlerinin gıdım gıdım ilerlemesine sebep olmuştu.

“Sizce Thistleton Park’ı bulabilecek miyiz Bayan Porter?” diye sordu Pippin, panik olmuş bir sesle. “Bay Billingswirth’ün bizi bu kadar uzağa göndermiş olacağını düşünmüyorum.”

Miranda kısa sürede Langley kızlarının korkusuz seyahatçiler olduğunu keşfetmişti, zira hayatlarının çoğunu babalarıyla birlikte dünyanın altını üstüne getirerek geçirmişlerdi. Günün çoğunda hâkim olan bu fırtınayı hiç önemsememişlerdi. Felicity sabah aldıkları gazeteye gö-

mülmüstü ve Tally ise Miranda'ya göre, Bayan Emery'nin kesinlikle onaylamayacağı bir Fransız romanını okuyordu.

Ama bütün bu oyalanmalar ve eğlenceler bile işe yaramıyordu, çünkü hava bir şey okuyamayacak kadar karar-mıştı artık ve Miranda kendi sorumluluğu altında üç mut-suz genç hanıma sahipti ve geceyi nerede geçireceklerine dair fikri yoktu.

“Umarım geceyi geçirmek için bir han bulabiliriz,” dedi Miranda, duyulamayacak kadar alçak bir tonda. O da Pippin'in kapıldığı paniği hissetmeye başlamıştı.

Geceyi Hastings'te geçirmeyi planlamışlardı ama gü-nün erken saatlerinde Philippa, *Bay Billingsworth'ün Başa-rılı Seyahatçiler için Sussex Tıbbî Tarihleri: Sanat ve Tarih Merak-lıları için Detaylı Gözlemler* kitabından bir metni okumuştı ve bu yazı normal rota-bıncan sapıp küçük bir değişiklik yapmaya değer gibi gözüküyordu.

Yazı şöyleydi:

Thistleton Park, orijinal kısmı Fatih William'ın İngiltere'ye varmasıyla hemen hemen aynı zamanlarda inşa edilmiş olan ta-rihi bir papaz evidir. Her tarafı duvarlarla çevrili olan bu tarihi yadigârın girişi, devasa olan büyüklüğünden bahsedilmeye değer eski meşe ağaçları tarafından korunmaktadır ve bu tarihi meşe ağaçlarının sürgüne gönderilmesinden önce Anquitaine'li Elea-nor tarafından dikildiği söylenmektedir. Bu tarihi güzelliklerin ötesinde Thistleton Park, deniz kenarıyla ve açık hava yerleriyle, cömert ve iyi kalpli ev sahibinin izin vereceği, resmedilmeye de-ğer bir ortam sunar. Artistik eğilime sahip olanlar buraya gelirken malzemelerini de yanlarında getirmeliler, çünkü Albin Kulesi ola-rak atfedilen romantik ve yalçın kuleyi çizirken büyük bir zevk alacaklar.

‘Romantik’ ve ‘çizim’ kelimeleri Thalia'nın ilgisini çek-

mek için yeterliydi ve ‘açık hava’ kelimesi de büyük ihtimalle Pippin’in hayallerini süslemekteydi.

Ama o ana kadar Thalia’nın bulmayı umduğu herhangi bir romantizm çoktan unutulup gitmişti. Kendini kaliteli deri koltukların rahatlığına bırakarak şikâyet etti: “İşimiz bitti. Burada kesin öleceğiz.” Dramatik performansını elini alnına götürerek tamamladı. “Asla bulunamayacak bir şekilde kaybolduk. Bitti, her şey bitti.”

Sahibinin ruh haline uygun olarak, Thalia’nın kucagında oturan Brutus acınası bir şekilde uludu ama Miranda, Brutus’ün aslında Pippin’in sahip olduğu türde bir umutsuzluk içerisinde olduğundan şüphelendi. Gecikmiş öğle yemeği, çay saati ve akşam yemeği.

“Nasıl böyle kayboldu anlamıyorum,” dedi Pippin, kitabını bir kenara fırlatarak. “Bay Billingsworth’ün talimatları gayet açık ve netti. Saatler önce Thistleton Park’a varmış olmamız gerekiyordu.”

Miranda gülümseyerek onları dizginlemeye çalıştı. Kızların hayal kırıklığının ünlü Thistleton Park’ı bulamaktan çok, geceyi geçirecek bir han ya da yemek yiyecek herhangi bir yer bulamamaları yüzünden olduğunu biliyordu. Sevgili Billingsworth’ün onları bu açıdan hayal kırıklığına uğratmış olması, hayatlarının en cesaret kırıcı deneyimiydi muhtemelen.

Miranda gecenin çöken karanlığına bakarak, geceyi geçirecek bir barınak bulamazlarsa başlarına gelebilecekleri düşündü. Hastings’e ulaşma umudunu tamamen yitirmişti ve bu da onlar için geriye yalnızca birkaç seçenek bırakıyordu; bunlardan en yüksek ihtimalle olanı geceyi at arabasında geçirmekti.

Bayan Emery’nin böyle bir ayarlama karşısında neler düşüneceğini aklına getirdiğinde Miranda’yı bir titreme sardı.

Tam o anda aniden durdular. Miranda yıldırımın muazzam çatırtısının yardımıyla perdeleri araladı ve önlerinde duran demirden kapıya baktı.

“Bayan Porter,” diye seslendi sürücü aşağıya doğru, “Bayan Thalia’nın Thistleton Park’ını bulduk gibi gözüküyor. Buraya sığarsak mı acaba?”

“Ah, lütfen Bayan Porter!” diye yalvardı Philippa. “Saat akşam yemeğini geçti zaten. Belki yemeklerini geç yiyorlardır!”

Miranda o kadar emin değildi. “Aileyi tanımıyoruz.” Ağır kapıya bir bakış daha attı. Tanrım, geceyi yolun kenarında geçirmek belki kabul edilebilir olabilirdi ama geceyi haddini aşan ve kabul edilemez birinin evinde geçirmenin kızlar üzerinde yıkıcı bir etkisi olacağı kesindi. Bütün molaları ve geceleri saygın ailelerde geçirmişlerdi; ‘birtakım’ insanlarla karşılaşmalarında liste bizzat Bayan Emery tarafından hazırlanmıştı. “Sanırım devam etmemiz en iyisi olacak.”

Aniden, Felicity uzanıp kuzininin elinden kitabı kaptı ve hızla sayfaları çevirmeye başladı. “Bay Billingsworth’e göre, Thistleton Park hiç evlenmemiş yaşlı bir hanımın evi. Bir dükün kardeşiymiş. Onun gibi yaşlı bir hanımefendi bize mutlaka saygın ve uygun bir barınak sağlayacaktır.”

Eve tekrardan bir bakış atan Miranda bir kez daha düşündü. Thistleton Park’ın demir kapısının ardında ne yatığını Felicity’den başka kimse daha iyi bilemezdi. Unvan delisi bir kızdı ve muhtemelen İskoçya’nın alt kısımları dahil olmak üzere İngiltere’deki her lordun, vârisin ve ikinci erkek oğulların yerini muhtemelen söyleyebilirdi. Doğru bir eş arayışında olan Felicity için bir dükle bağlantıda olmak muhtemelen çok önemliydi ve bu yüzden, malikâne sahibesinin bir dükün kardeşi olduğundan bahsetmişti ve bundan şüphe etmeye hiç gerek yoktu.

Önlerinde uzanan çamurlu yola ve kasvetli eve bir kez daha bakan Miranda'nın, barınmaları için ev sahibiyle iletişime geçmesinden başka çaresi yoktu.

“İçeri ilerle Stillings,” dedi Miranda sürücüye ve araba sallana salana ilerlemeye başladı; atlar da muhtemelen sürücülerini kadar yağmurdan kurtulmak için sabırsızlanıyorlardı.

Devasa kapılardan içeriye doğru ilerledikçe ev önlerinde yükselmeye başladı; karanlık ve kasvetli bir papaz eviydi, içeride tek ışık yoktu.

“Senin şu hiç evlenmemiş hanımefendinin içeride olduğundan pek emin değilim,” diye belirtti Miranda.

“Bizi içeri alacaktır,” dedi Pippin. “Kâhyaları, uşakları ya da eve bakan herhangi biri illa ki vardır, hatta belki de aşçı.”

Arabadaki herkes Pippin'in aslında ne demek istediğini biliyordu. İçeride düzgün bir yemek hazırlayacak birilerinin olması gerekiyordu.

Araba evin önüne gelip durduğunda, sürücü Bay Stillings kapıya doğru yöneldi ve büyük meşeden yapılma panellere vurdu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonrasında kapı gıcırtyla, cimri ve küçük bir karşılama dalalet eden tek mumdan gelen cılız bir ışık huzmesiyle açıldı. Bir tartışma oldu ve daha sonra Bay Stillings arabaya geri döndü.

“Kâtibi pek yardımsever bir adam değil Bayan Porter,” dedi adam. “Hastings'teki bir hana gitmemizi söyledi.”

“Ne kadar uzaktaymış peki?” diye sordu Miranda.

“Yaklaşım yirmi mil kadar,” dedi Bay Stillings.

Bunu duyan Pippin'den bir homurtu yükseldi.

“Yirmi mil! Ama bu çok saçma.” Miranda pelerinin başlığını başına geçirdi. “Evin sahibesiyle doğrudan iletişime geçeceğim. Yirmi mil demek!” Faytondan indi ve

basamaklardan çıktı. Başlığını kaldırdı ve saçlarını içine sokuşturdu.

Düzgün bir izlenim bırakmanın kimseye zararı olmazdı.

Bu yüzden hazırlıklı bir şekilde kapı tokmağına uzandı ve nazıkçe vurdu.

Bekledi.

Tokmağı tekrar eline aldı ve bu sefer daha ısrarlı bir şekilde vurdu kapıya. Üçüncü vuruşta, soğuk ve rüzgâr yüzünden kontrolünü kaybetti ve bütün evi ayağa kaldırdırım umuduyla kapıyı yumruklamaya başladı.

Böyle bir yer nasıl bu kadar kötü bir şekilde idare edilebilirdi? Çok yüksek olasılıkla, evin sahibi yaşı olduğu için hizmetkârlar onun bu durumundan kötü bir şekilde faydalanmaktaydı. Nihayet son bir vuruştan sonra, Miranda mum ışığının geri döndüğünü gördü.

Kapı açıldığında karşısında beklediğinden çok daha korkunç ve iri bir adam belirdi. Yüzü yara izleriyle doluydu ve uzun kancalı burnu bir tarafa yatıktı. Hayatında daha önce hiç böylesine ürkütücü bir adam görmemişti. Farkına bile varmadan kapı girişinden uzaklaşmış, yağmurun altında kalmıştı.

Kâtip bu mu? Nasıl bir hanımefendi böyle bir hizmetkârı evinde bulundurabilir?

“Daha önce de söyledim, basın gidin,” diye böğürdü adam. “Yoksa köpekleri üstünüze salarım.”

Sözüm ona, bir de Bay Billingsworth buranın cömert misafirperverliğinden bahsetmişti.

Her ne kadar bu berbat bir karşılama da olsa Miranda, buz gibi yağmurun pelerinin kenarından içine süzülüşünün farkındaydı ve bu geceyi faytonda geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Ayrıca her şey üzerine bahse girerdi ki Brutus, bu de-

ğersiz adamın yapabileceği herhangi bir tatsızlığa karşı onları koruyabilirdi. Omuzlarını dikleştirdi ve öne bir adım attı. “Ev sahibiyle konuşmak istiyorum,” dedi en otoriter ses tonuyla.

“Evde değil,” dedi adam, kapıyı Miranda’nın yüzüne kapatmaya başlamıştı.

Bütün gece kızların şikâyetlerini ve Brutus’ün homurtularını çekmek istemediğinden, kendini kapı aralığına sıkıştırarak, “Londra’ya mı gitti?” diye sordu.

“Londra’ya mı? Bak, bu iyiydi.” Adam, Miranda aptalca bir şey soruymuşçasına yüksek sesle kahkaha attı. “Londra’da değil. Göçtü gitti. Sana neyse bundan...”

Ölmüş mü? Miranda birden ürperdi ve bu ürpertinin ne tepesine yağan yağmurda ne de içine sızmasıyla alakası vardı. Bütün bu ev ve gecirdikleri gece, Tally’nin gotik romanlarından fırlamış gibiydi.

Lanet olsun, diye kızdı kendini, şimdi de kendi aptalca davranıyordu.

Gotikmiş!

“Gece sığınacak bir yere ihtiyacımız var,” dedi adama. “Bayan Emery’nin Kibar Bayanları Eğitim Kurumu’ndan gelen üç genç hanımdan sorumlu olduğumu anlamak istemiyor gibi görünüyorsunuz.”

‘Hanım’ kelimesini duyduğu anda adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bayan Emery’nin lüks genelevinden bile gelseler, bu evde hiçbir karı kız dolaşamaz,” dedi adam ve bir kez daha kapıyı yüzüne çarpmayı denedi.

Miranda öfkeyle dolup taşıtı. *Genelev mi? Karı kız mı? Bu ne cüret!* Bu kaba ve kendini bilmez adamın kovulması anlamına da gelse, evde kalmak için şimdi daha da kararlı hale gelmişti.

“Benim himayemdeki kızlar düzgün karakterlere sahiptirler,” diye açıklama yaptı Miranda. “Babaları ülkenin

oldukça saygı gören ailelerinden. Her aile onlara gece için barınak sağlamayı bir şeref bilir.”

Adam bir kez daha burnundan soluyarak, “Bana sıradan kadınlardan daha farklı gelmiyorlar. Onlara bu evde yer yok. Defolun gidin hadi!” dedi. Sözleri yüksek sesli yıldı- rıma ve şiddetli yağmura eşlik etmişti.

Miranda arkasını döndüğünde dört burnun, arabanın camına yaslanmış olduğunu gördü.

“Beyefendi, söz veriyorum ki...” diye lafa başlamıştı ki evin karanlık iç kesiminden, bir karmaşanın tam ortasında insanın ruhunu yumuşatan, sakın bir ses geldi.

“Bay Jones, orada neler oluyor?” diye sordu Londra’nın lüks evlerinin bütün sıcaklığını ve rahatlığını taşıyan kibar ve kültürlü ses.

Tam o anda bu kişinin kim olabileceği Miranda’nın beynine yıldırım hızıyla düşüverdi. Kâhya! Öyle olmalıydı.

“Bay Jones, kapıdaki kim?” diye sordu yine o ses.

“Bak işte, gördün mü ne yaptığını?” dedi adam somur- tarak, yeni gelen kişi Miranda’yı göremesin diye kapıyı ka- patmaya çalıştı.

Miranda derin bir iç çekti. Kâhyaydı bu. Hiç kimse (malikânenin sahibesi ya da lordu hariç) bir başka hizmet- çinin böyle somurtuk, isteksiz bir şekilde cevap vermesini sağlayamazdı.

“İpsiz serseriler, Bay Birdwell. Barınak arıyorlar.”

“Biz ipsiz serseriler değiliz beyefendi,” diye seslendi Miranda ve nezaket kurallarını hiçe sayarak, şu Bay Jones denilen adama doğru kapıyı ittirdi ve kafasını kâhyayla göz göze gelmek için aralığa soktu.

Karşısındaki centilmenin, bir hanımefendinin zor du- rumda olmasına göz yummayacak kadar iyi yetiştirilmiş olduğunu umdu. “Adım Bayan Porter, himayemde Lord

Langley'nin ve Stanbrook Kontu'nun kızları var. Yalnızca geceyi geçirecek mütevazı bir yer arıyoruz. Eğer içeri gelmemize ve açıklama yapmamıza izin verirseniz..."

Daha lafını bitiremeden mazereti işe yaramıştı.

"Tabii ki hanımefendi," dedi Bay Birdwell denilen kişi ve elindeki mumları alelacele kapıya doğru uzatarak. "Bay Jones, hemen kapıyı açın."

Bay Jones denen adam karşı koyuyordu. "Ama Bay Birdwell," dedi alçak bir sesle, "eve yabancıları alamayız. Hadi onu geçtim, böyle gürültülü bir kız topluluğunu hiç alamayız, ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Başımıza beladan başka bir şey olmayacaklar. Etrafta başıboş dolaşmaya başlarsa iş benden çıkar söyleyeyim şimdiden. Hem zaten, sıcak süt, tabak tavuk, kek, sıcak su ve daha kim bilir bizim şu anda elimizde olmayan neler isteyecekler."

Bir kadının, özellikle de nezaket öğretmeninin böyle bir konuşmaya kulak misafiri olması hiç uygun değildi ama Miranda, kâhya ile anlaşıyor gibiydi ve bu fırsatın elinden kaçıp gitmesine izin vermeyecekti.

"Varlığımızdan haberiniz olmayacak," diye hemen söz verdi Miranda. "Bütün vaktimizi odalarımızda geçireceğiz. Yola devam edemeyecek kadar yorgun ve bitkiniz. Ayrıca atlarımızın da dinlenmeye ihtiyaçları var."

"Bak işte duydun," dedi Bay Birdwell ve diğer adama kötü bir bakış atarak araya girip kapıyı sonuna kadar açtı. "Thistleton Park'a hoş geldiniz Bayan Porter."

Bu işaret kızların faytondan fırlayıp basamakları çıkmaları için yeterliydi. Miranda, Thalia'nın Brutus'ü pekerininin altına saklayacak kadar zekâya sahip olduğu için oldukça memnundu. Brutus, o nahoş varlığını etrafa duyurmadan önce odalarına çıkana kadar sessizce durursa her şey yolunda gidebilirdi.

Çamurlu bir şekilde içeriye dalmaları kenarda duran, çirkin suratı sevimsizce kararmış ve etli iri ellerini devasa göğsünde birleştirmiş halde bekleyen Bay Jones’a sinirlenmesi için başka bir sebep yaratmıştı.

Bu sırada Bay Birdwell, yalnızca Londra’lı bir kâhyanın sahip olabileceği bir tavırla misafirleri içeri buyur ediyordu. “Bay Jones, zahmet olmazsa misafirlerimizin bavullarını doğu kanadına götürür müsünüz? Genç hanımlar Mavi Oda’da, Bayan Porter ise bitişigindeki odada kalacak.”

“Götüremem Bay Birdwell,” dedi Bay Jones, karşı çıkarak. “Eğer patron öğrenirse...”

“Patron mu?” diye sordu Miranda. “Ev sahibi burada mı?”

“Evet hanımefendi,” dedi Bay Birdwell. “Fakat kendisi şu anda evde değil. Onun adına konuşmama izin verin. İnanın kendisi sizin buraya gelişinize aldırmayacaktır. Oldukça düzgün bir beyefendidir ve ihtiyacı olan hanımlara yardımcı olmak önceliğidir.”

Bay Jones, gayet kaba bir şekilde kâhyanın söylediklerinin aksini belirtircesine homurtuyla güldü ve bir anlığına Miranda etrafa baktı. Ev karanlıktı, bu yüzden holün devamını ya da yukarıdaki karanlığa uzanan merdivenlerin ötesini göremedi.

Bu kasvetli ortamın ötesinde nelerin yattığını söylemenin bir yolu yoktu, yalnızca bir anlığına kendini Tally’nin acınası biçimde abartılarak yazılmış olan romanlarında bulduğunu hissetti. O kitaplarda, ne olduğundan habersiz olan kadın kahraman, bu garip eve çok benzer karanlık bir malikânede sinsi bir centilmenin ağına düşerdi.

Birden burada başlarına gelebilecek şeyleri düşündü ve titredi. Bay Jonas’a bavullarıyla uğraşmasına gerek kalmadığını söylemeye ve kızları alelacele arabaya götürmesine ramak kalmıştı ki hâlâ açık olan kapıdan içeriye doğru

uğultulu bir rüzgâr esti ve bu soğuk hava korkularını silip süpürdü.

Ona neler oluyordu böyle? Aptalca davranıyordu.

Kapıdan dışarıya bir bakış atması, geceyi dışarıda geçirecek olsalardı onları neyin beklediğine dair Miranda'ya bir fikir verdi. Burası ne kadar tozlu ve kasvetli olursa olsun, geceyi söylenen üç kızla ve haylaz Brutus'le aynı faytonda geçirmekten çok daha cazipti.

“Evin sahibi evde mi?” diye sordu Felicity ama bu masmus bir sorudan çok, evin sahibine yönelik nazık bir soruşturmaydı.

Bunun üzerine Miranda düşüncelerinden sıyrıldı ve bakışlarını kıza çevirdi. Onun bu soruyu sorarak neyi amaçladığını bilecek kadar dedikodu duymuştu, sır gibi sakladığını sandığı *Bekâr Erkek Günlükleri*'nden elbette haberdardı.

“Şu anda değil hanımefendi,” dedi Bay Birdwell. “Ancak kendisini bu akşama doğru bekliyoruz. Muhtemelen erken gelmesine fırtına engel olmuştur.” Son cümleyi söylememiş olsaydı şayet Miranda tam olarak rahatlayabilirdi.

“O zaman kendisini sabah görebileceğiz, öyle değil mi?” diye birazcık fazla hevesli bir şekilde sordu Tally.

Bay Birdwell kafasını salladı. “Efendimiz asla saat iki-den önce uyanmaz ama uyandığında sizinle tanışmaktan memnuniyet duyacağından eminim.”

Bay Jones bir başka alaylı homurtu çıkarttı.

Miranda bu harap eve ve böyle aşağılık bir çalışana sahip olan ve bu saatte dışarıda olma ihtiyacı hisseden bir ‘beyefendinin’ ne tür biri olduğunu tahmin edebiliyordu.

Gerçekten, ne tür bir beyefendi gecenin bu saatinde dışarıda olabilirdi ki?

Bir zampara, şüphesiz.

“Korkarım, efendiniz uyanmadan biz çoktan gitmiş olacağız,” dedi Miranda. “Onunla tanışma şansına erişemeyeceğiz.”

“Ama Bayan Porter,” diye itiraz etti Felicity. “Ev sahibimize teşekkür etmeden gidemeyiz. Nezaket bunu gerektiriyor.”

Kız bunu o kadar tatlı bir şekilde ifade etmişti ki Günlükler için ‘bekâr erkek’ listesini genişletmeye çalışmadığına neredeyse inanacaktı.

“Güzelce yazılmış bir not yeterli olacaktır,” diye cevap verdi Miranda. “Odalarımız nerede acaba Bay Birdwell?” Evin sahibi eve gelmeden kızları yatağa götürüp, gözden uzak tutmak en iyisiydi.

“Buradan Bayan Porter,” dedi Bay Birdwell ve Bay Jones’a döndü. “Bavulların yukarı çıkartıldığından emin ol Bruno.” Merdivenlerden çıkmaya başladıklarında da devam etti: “Yerleştiğiniz zaman, yiyecek bir şeyler bulabilecek miyim bir bakacağım. Bütün gün seyahat ettik dediniz, açlıktan ölüyor olmalısınız.”

“Ah, çok yaşayın efendim,” dedi Pippin hevesle.

Gayet düzgün bir şekilde odalarına götürüldüler, bavullar geldi ve ardından Bay Birdwell elinde bir tepsiyle görüldü. Her şeye rağmen, kâhyanın münasip tavırları Miranda’nın endişelerini azaltmıştı.

Ancak kızları yataklarına yatırıp kendi odasına sığındığında, önemli bir şeyin farkına vardı.

Evin sahibinin kim olduğunu sormayı unutmuştu. Malesef, şömine rafının üstünde bulunan mutsuz bir kadının kasvetli portresi aile adına dair hiç ipucu vermiyordu.

“Ah, Tanrım, her şey arapsaçına döndü,” diye mırıldandı asık suratlı kadına doğru.

Fakat kendini endişe denizinde kaybetmeyi bırakarak, daha gerçekçi konulara odaklandı. Oda buz gibiydi ve şö-

mine için hiç odun yoktu. Bu yüzden geceliğinin üstünü giydi, en sevdiği mavi şalı omuzlarına sardı ve soğuk, dar yatağa çıktı.

Rüzgâr pencereleri tıkırtıyordu ve onun bu kasvetli, üzücü durumunu daha da pekiştirircesine, yağmur pencere camını dövüyordu. Asla uykuya dalamayacağını düşündü ama uzun bir gün geçirmişlerdi ve daha farkına bile varmadan kendini rahatsız rüyalar âlemine doğru süzülürken buldu. Bir süre sonra, evin derinliklerinden gelen sesler yüzünden uyandı.

Bağırış ve çağırıştan bir tartışma olduğunu anladı. Ne dendiğini daha anlayamadan kapılardan biri hızla çarpıldı ve onların odalarının altında bir yerlerde ağır adımlar koridor boyunca yankılandı.

Yataktan kalktı ve pencereye doğru gitti. Dikkatli bir şekilde ince perdeleri araladı. İlk başta pek bir şey göremedi ama yıldırımın da yardımıyla, bir adamın gecenin karanlığına doğru ilerlediğini gördü. Adamın büyük pelerini esen güçlü rüzgârda etrafında dönüp duruyordu.

Doğa anadan gelen bu saldırıya rağmen adamın durumunda ve cesaretinde Miranda'nın titremesine yol açan bir şeyler vardı. Bu ani titreme onun pencereden geriye çekilmesine sebep olmuştu. Tekrar camdan aşağıya baktığında adamdan eser yoktu ve gördüğü her şeyin bir hayal mi olduğunu merak etmeye başladı.

Döşemenin soğuğu ayaklarını ısırana kadar sürdü bu merak ve Miranda titredi.

“Miranda, gölgeler peşinde koşuyorsun,” diye mırıldandı kendi kendine ve şalını omuzlarına daha da sıkı sarıdı.

Tally'ye bütün öğle boyunca yasak roman koleksiyonundan bir şeyler okutursan olacağı bu, diye düşündü.

Daha mantıklı ve mutlu bir rüya görmeye kararlı bir

şekilde yatağa geri dönüyordu ki Miranda yine kendini pencerenin önünde buldu. Tek istediği gördüğü gizemli hayaletin, hayal ürünü olmadığına kendini ikna etmekte.

Fakat dışarıda görebildiği tek şey ortalığı birbirine katan fırtına, pencerelere çarpan yağmur ve eski evi uğultuyla döven rüzgârdı.

Tıpkı Deli Jack Tremont'un onu bir kez daha tuttuğunda, Miranda'nın içini kasıp kavuran kıyamete benziyordu.

Jack Tremont henüz uyumamıştı ama bu, onun için pek de olağandışı bir durum değildi. Neyse ki şehirde geçirdiği yıllar Thistleton Park'a, yani büyük halası Leydi Josephine Tremont'tan ona kalan mirasa hazırlıklı olmasına yardımcı olmuştu.

Zaman zaman, mirasın ne olduğunu bilseydi acaba Londra'dan hiç ayrılır mıydım, diye düşünürdü Jack.

Tabii o zamanlar başka bir şeyi seçmek gibi bir lüksü yoktu. Ya İngiltere'nin güneyine kaçacaktı ya da borç batağında olduğu için hapse girecekti. Thistleton Park kötü'nün iyisiydi onun için.

Ama o zaman neler olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Yan kapıya geldi ve tamamen sıırıslıkla olmuş olan kalın paltosunu silkeledi. Yağmurda rezalet bir gece geçirmişti, hem de bir hiç uğruna. Kayalıklara ve denize doğru giden patikaya baktı.

Dash hangi cehennemdeydi? Dün gece neden gelmemişti? Böyle bir fırtına onu endişelendirmiş olamazdı. Gözü pek Amerikalı, normalde bu havada kıyıya yanaşmaya çalışmayı kendisine bir oyun, eğlence olarak görürdü.

Yine de Dash'in henüz gelmemiş olduğu gerçeği pek de iç açıcı bir durum değildi.

Hayır, bir şeyler yanlış gitmişti. Jack bunu bütün benliğiyle hissedebiliyordu.

Tam o anda kendini durdurdu. Şimdi de çılgın yaşlı halası gibi düşünmeye başlamıştı. Burası onun eviydi, onun mekânıydı, onun hayatıydı. Belki ona bırakılan bu iş için biçilmiş kaftan değildi ama kimse ona inanmamıştı. Thistleton Park her şeyiyle ona miras kalmıştı ve artık bütün bunların efendisiydi.

Hoşlansa da hoşlanmasa da.

“Öf!” diyerek somurttu. Böyle giderse sahibi olacağı tek şey ateşten kaynaklanan erken ölüm olacaktı.

Hayır, yiyecek sıcak bir şeylere ve birazcık da uykuya ihtiyacı vardı. Ondan sonra ne şekilde devam edeceğine karar verebilirdi.

Doğu kanadından gelen bir ses onu durdurana kadar yemek odasına giden uzun koridorda yürüdü. Böyle bir ses duymak o kadar olağan dışıydı ki acaba gerçekten ateşim mi var? diye düşündü. Yıllardır böyle bir şey duymamıştı.

Tanrım, duyduğu ses kıkırdamaya benziyordu.

Kıkırdama mı?

Islak kafasını salladı. Delilercesine yağan yağmur anlaşılan yalnızca cildini ıslatmamıştı, aynı zamanda kulaklarına da dolmuştu galiba. Başka bir açıklaması daha vardı, o da Bruno Jones’un önc sürdüğü gibi evin lanetli olduğu.

Lanetli! Bak işte bu komikti, diye düşündü Jack.

Ancak daha sonra, garip bir şekilde, taze pişmiş sosilerin kokusu burnunu gıcıkladı.

Sosis mi? Birdwell kahvaltı için sosis mi kızartıyordu? Çoğu sabah memnuniyetsiz, hiçbir şeyi onaylamayan kâhyadan soğuk bir tost aldığına şükrederdi.

Sosisler, kıkırdamalar kadar olağan dışıydı.

Jack iç geçirdi; Thistleton Park’ta daha önce yaşamış

olan (ya da daha doğrusu buraya sürgüne gönderilmiş olan) herkes gibi kafayı yediğine ikna olmuştu. Yemek odasına doğru yürümeye devam etti.

Kapıları itip açtı. Bugün yapması gereken işlere odaklanmıştı.

Öncelikle, gece gerçekleşen olaylar nedeniyle Londra'ya bir mektup yazması gerekirdi ve ardından da her zamanki gibi devlet işleri vardı.

Her ne kadar ev yerle bir olacakmış gibi gözüксе de Thistleton Park'ı soğuk, yaşanması zor ve saygı duyulmayan bir yer haline getirmek için çok çaba harcanmıştı.

Yemek odasından mutfığa doğru gidiyordu ki yalnızca sosislerin değil, aynı zamanda hem domuz pastırmasının hem de sıcak tostların yendiği baştan çıkarıcı koku duyularını harekete geçirdi.

Tost mu?

Tanrım, düşündüğünden daha yorgun olmalıydı. Kessin halüsinasyon görüyordu. Fakat gel gör ki önündeki açık büfede bütün bu nimetler onu bekliyordu.

Üzümünü yiyecek ve bağını sormayacaktı, tabağını doldurdu ve masaya doğru döndü.

Gördüğü şey neredeyse kahvaltı tabağını yere düşürmesine sebep olacaktı. Neredeyse, çünkü Jack Tremont pek çok şey olabilirdi ama iyi bir tabak yiyeceği yere düşürecek kadar ihmalkâr değildi.

Fakat yine de bu duraksama affedilip görmezden gelinebilirdi, zira karşısında kavrayamadığı bir durum söz konusuydu.

Bir kadın? Masasında oturuyordu! Tabağında bulunan sosis ve domuz pastırması kadar olağan dışıydı bu.

Kadın birden ayağa fırladığında, “Bu da ne böy-” diye bilmişti.

Kadın, “Siz!” diye sıçradı yerinden.

Jack, bu umulmadık ve kesinlikle istenmeyen misafire doğru düzgün bakmadan önce tabağını masaya koydu.

Basit elbisesi ve şaşırtıcı gözlerinde tanıdık bir şeyler vardı.

“Burada ne işiniz var?” diye hesap sordu kadın.

“Burası benim evim hanımefendi,” dedi Jack büyük bir hazırcevaplılıkla.

Tam o anda her şey birdenbire aklına geldi. Kızıl saç. Öfkeli bir şekilde dudak bükme. “Siz Bayan Emery’deki şu sorunlu öğretmensiniz,” dedi yüksek sesle kendini durdurmadan.

Lanet olsun, toplumdan çok uzun süre uzak kalmıştı.

Gerçi, tıpkı halası gibi insanlarla açık ve doğrudan konuşup, asıl konuya gelmenin yararını da çok defa görmüştü. “Evimde ne işiniz var? Erkek kardeşim mi yolladı sizi? Size hemen söylemeliyim ki Bayan, Bayan...”

“Porter,” dedi gözlerini devirerek.

Ah, evet, Jack’in kaba olmaya hakkı vardı. Daha önce hiç olmadığı kadar açık sözlüydü ve doğrudan konuya geldi.

“Bayan Porter, erkek kardeşimin başka bir planına alet olmayacağım sırf beni- ”

Cümlesini tamamlayamadan önce, yukarı kattan gelen o garip sesi bir kez daha duydu.

Kıkırdama.

Jack’in yaklaşan felakete karşı duyduğu bu önsezi, onu bir önce gece Kanal’dan esen soğuk rüzgâr gibi sımsıkı sarmaladı.

“Siz tek değil misiniz?” Panik karşısında ne yapacağını bilmez biri değildi ama daha fazla kadın mı vardı? Hem de onun evinde? “Bu kesinlikle kabul edilemez. Eğer Parker-ton böyle bir şeyi- ”

“Lord John, durum sandığınız gibi değil. Açıklamama izin verirseniz...”

Jack'in, ondan gelecek tek sözü daha duymaya niyeti yoktu. "Birdwell!" diye bağırdı. "Birdwell! Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Miranda, "Lord John, böyle bir tantanaya hiç lüzum yok," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Jack ona kötücül bir bakış attı. Kendi deneyimlerinden yola çıkarak onun hiç evlenmemiş ve yirmili yaşlarının sonuna gelmiş olduğunu tahmin ediyordu. Tabii ki Bayan Emery'de yaşanan hengâme sırasında elde etmişti bu fikri, bu hanımın koyu renk kıyafetler altında sahip olduğu kıskırtıcı kıvrımlarına dair gayet detaylı bir gözleme sahip olmuştu.

Evet, o çirkin elbiseden kurtulursa ve o sıkı topuzdaki tokaları çıkartırsa, güzel olmak için gerekli olan her şeye sahip olacaktı.

Jack ıslak bir köpek gibi kafasını salladı. Nezaket dersi veren evlenmemiş bir kadın hakkında fanteziler kurduğunu fark ettiğinde içi sıkıldı.

"Birdwell!" diye bağırdı yeniden, bu sefer sesindeki panik iyice belli olmuştu.

En nihayetinde kâhya geldi. "Evet efendim?"

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu, Bayan Porter sanki evine bir hastalık bulaştırmışçasına işaret ederek.

"Ah, efendim, demek Bayan Porter ve öğrencileriyle tanıştınız."

Öğrencileri mi? Jack bunu duyduğuna hiç mi hiç memnun olmamıştı.

Daha sonra Jack'i dehşete düşüren bir şey oldu; kapı sonuna kadar açıldı ve üç genç hanım yemek odasına daldı. Tüller arasındaki üç kedi gibiydiler, gözleri kocaman açılmış bir şekilde kıkırdıyorlardı.

Üç tane! İşte şimdi ikna olmuştu. Eski Ahit'te eksik olan tek felaket onun başına gelmişti; kadın salgını.

Kasabada geçirdiği yıllar ahlaksızlıklarla, kötülüklerle doluydu ama bir adam günahları için daha ne kadar kefarete ödeyebilirdi?

“Hrrr!”

Aşağıya baktığında kaliteli botlarının dibinde ne idüğü belirsiz bir köpek gördü.

“Defol!” dedi Jack, botunu sallayarak ama bir yararı olmadı.

“Brutus,” diye çağırdı kızlardan biri parmaklarını şıklatarak. “Yapma! O bizim ev sahibimiz!”

Küçük yaratık hemen geri çekildi, poposunun üstüne oturdu ve Jack'e sanki bir tabak domuz pirzolası gibi bakmaya başladı. Köpeğin sert ifadesi ve kabarık tüyleri, küçük bedeninin gösterdiğinden çok daha öfkeli ve azgın görünmesine sebep oluyordu.

Kız öne geldi ve miskin, öfkeli ve küçük yoldaşını kaldırdı. “Özür dilerim efendim. Brutus biraz fazla korumacıdır da.” Kız, köpeğin kulaklarını kapadı ve yumuşak bir sesle, “Bir aslanın yüreğine sahiptir ama dikiş sepeti boyunda olduğuna dair en ufak bir fikri yok,” dedi.

“Onun köpek olduğundan emin misiniz?” diye sordu Jack.

“Tabii ki bir köpek!” Hayvanı kaldırdı ve Jack'in sanki bu homurdanan köpeğimsi şeyi daha da yakından görmeye ihtiyacı varmış gibi ona doğru itti. “Soylu bir nesilden geliyor. Marie Antoinette, Brutus'ün atasına sahiptir.”

Marie Antoinette'in köpeğinin soyundan gelen bir ‘şey’ mi evindeydi yani? Ateşi vardı kesin. Bu durumun başka açıklaması olamazdı.

Kız, köpeğinin ne kadar değerli ve soylu olduğuna dair konuşmaya devam etti. Sanki toplumda bir yeri hak edi-

yormuşçasına konuşuyordu. “Brutus bana Avusturya Büyükelçisi tarafından, on birinci doğum günümde hediye olarak verilmişti.”

Jack, köpeğin soylu olduğuna ve neslinin yerlere göklere sığamayacak cinsten olduğuna pek ikna olmamıştı. “Hediye olduğuna emin misiniz? Belki de zavallı adam bu çirkin mikroptan kurtulmanın yollarını arıyordu?”

Genç kız cevap veremedi, Bayan Porter öne atıldı. “Efendim, dün geceki gelişimizden haberinizi olamadığı için çok üzgünüm ama kâhyanız bize...”

Birdwell! Jack’in bakışları adamın olduğu yere doğru döndü ama uyanık Birdwell zaten kusursuz bir halde olan büfeyi temizlemekle meşguldü. *Ah, evet!* Bütün bunlar kesin onun işiydi. Kardeşine zaman evlenmesi için kafasını ütülemeye ara verse, Birdwell onun yerine devam edip eve bir kadın elinin değmesi gerektiğini her fırsatta dile getirmekten geri kalmıyordu.

Evlilik yasal ve düzgün bir şekilde gerçekleşmeliydi tabii.

Bu sırada Bayan Porter hâlâ konuşmasına devam etmekteydi. “Sizin de takdir edeceğiniz üzere, fırtınaya yalandık ve kâtibiniz oldukça isteksizdi...”

Herhangi birini içeri almaya, diye tahmin etti Jack. Doğası gereği, Bruno Jones pek öyle herkese güvenen türde biri değildi. Hele kadınlara asla güvenmezdi. Kadınlara karşı çok kötü bir önyargısı vardı, özellikle genç hanımlara karşı.

“...ama daha sonra kibar kâhyanız bizi içeri davet etti.”

Her şeyi Birdwell’e bırak. O imdadınıza yetişir.

Risk çok fazlaydı. Jack’in paniği on katı artıp geri dönmüştü. Eğer içlerinden biri yanlış bir yere gider ya da bir şeye kulak misafiri olursa, hatta daha da kötüsü eğer Dash gelirse, işte o zaman durum vahimdi.

“İnanın bana, size yük olmak gibi bir...”

“Hanımefendi,” dedi Jack, nazik açıklamasına devam etmesine izin vermeden. “Sizi ve himayeniz altındaki hanımları evimde görmek istemiyorum. Burayı derhal terk edin.”

Kızlardan uzun ve sarışın olanı böyle bir kabalık karşısında sus pus oldu. İkiz gibi görünen diğer kızlar ise yalnız bela anlamına gelebilecek kararlı ifadeler takınmışlardı.

Bütün bunlar, Jack’in bu hanımlardan ve onların kibirli köpeğinden kurtulması için onu daha da kararlı hale getirmişti.

“Çok özür dileriz efendim,” dedi Bayan Porter, soğukkanlılığını bir kraliçe asaletiyle koruyarak. Bu sırada, belki evin sahibi tamamen uygunsuz sözler sarf eder diye derhal kızları kapıya doğru yönlendirdi. “Bir saat içerisinde gitmiş olacağız. *Misafirperverliğimizi* daha fazla zorlamak istemeyiz.”

Ses tonundaki soğukluk şarap mahzenindeki her şeyi soğutabilecek türdendi.

“Kahvaltı yapmadan mı gideceğiz?” diye fısıldadı uzun boylu olan.

“Evet, Pippin,” diye kesin bir biçimde yanıtladı Bayan Porter. “Kahvaltı yapmadan gideceğiz. Bir kişi istenmediği yerde kalmamalı. Bay Birdwell’in hazırlamak için büyük zahmete girdiği sosisleri ve tostları yediğimiz için ev sahibimiz üzerimize yargıcı salmadan gitmeliyiz.”

Ah, bir kadının ne kadar hırçın ve alıngan olabileceğini unutmamıştı. Kahvaltı etme şansını yitiren Pippin’in büyük mavi gözlerinde beliren yaşları gördüğünde, hissettiği vicdan azabı ise bambaşka bir mevzuuydu.

Gözyaşları! Ah, Yüce Tanrım, sosyeteye yakın zamanda ilk kez tanıştırılacak olan birinden hem de! Bir kadının gözyaşlarına karşı kendini tutabilirdi (eh, en azından öyle

yapabileceğini söylüyordu kendine) ama genç bir kızın yaşlı gözlerine karşı korunmasızdı.

Hayır, erkeklige toz konduramazdı; kararını vermişti. Adı kötüye çıkmış biriydi zaten. Yalnız yaşayan, acı bir sürgüne gönderilmiş ve mahvolmuş bir adamdı. Bir kızın gözyaşlarından etkilenecek değildi.

Sosislerden ve diğer her şeyden de.

Bayan Porter'a şömine rafının üstündeki saati gösterip anlaşmalarını iyice hatırlatarak, "Evet, o zamana kadar gitmiş olun," dedi. "Yoksa yargıcı başınıza sararım."

"Yapmayın efendim. Kahvaltısız olur mu?" dedi Bay Birdwell, laf arasında Pippin'in üzüntüsünü yeniden dile getirerek. Daha sonra misafirlerin önüne geçti ve, "O kadar şey çöpe gidecek, heba olacak," diye ekledi.

Jack'in ağzı açılıp kapandı. Daha sonra Pippin'in iri ve nemli gözlerine bakma hatasında bulundu.

"Peki," diye yelkenleri suya indirdi. "Misafirlerimiz kahvaltılarını yapsınlar ama daha sonra lütfen Bayan Porter ve hanımlar..."

"...evinizden gitmiş olacağız," dedi ikizlerden biri zekice.

"Neyimden?"

"Evinizden," dedi kız, öğretmeninin önüne geçme cürretinde bulunarak.

Jack, bir an kendini sosyetenin bir ferdinin önünde duruyormuş gibi hissetti. Birkaç yıla kalmaz bu velet de kararlılığı ve uyanıklılığıyla milleti peşinden koştururdu.

"Kulenizi çizmek için oldukça hevesliyiz," diye ekledi, bu talepten çok bir emre benziyordu.

Bir okul çocuğu ona patronluk taslayamazdı. "Benim evim bir turist mekânı değil."

"Aslında öyle," diye cüret etti kız ve yanındaki diğer kıza dönerek, "Kuzin, rehber sende mi?" diye sordu.

Pippin başıyla onayladı ve kalın, deri kaplı büyük kitabı ona verdi. “Sayfa yetmiş dört.”

Fazla kararlı ve kesinlikle istenmeyen misafiri, istediği sayfaya gelene kadar kitabın içinde kayboldu, daha sonra kitabı Jack’e doğru uzattı. “Eğer lütfederseniz efendim, sizden Bay Billingsworth’ün yazdıklarını okumanızı istiyorum.”

Öylesine tatlı ve ikna edici şekilde bakmıştı ki kitabı uzattığında Jack doğasına karşı gelerek kendini kitabı okurken buldu.

Albin Kulesi klasik mimarının mükemmel bir örneğidir ve Sussex kıyısının ıssız suları adan geçebilecek kadar cesur olan her gezgin tarafından mutlaka görülmesi elidir. Thistleton Park’ın sahibi olan Leydi Josephine Tremont, misafirperver ve çok hoş bir ev sahibidir. Her ne kadar bazıları kendisini eksantrik olarak nitelese de bu yazar, ilk elden bilmektedir ki Leydi Josephine Tremont ziyaretçiler hoşça vakit geçirsın diye onları yerel tarihe boğmaktan büyük bir memnuniyet duyan, etkileyici ve eşi benzeri bulunmayan bir hanımdır.

Metin uzadıkça uzuyordu ama böyle bir şeyi okumaya ne sabrı ne de vakti vardı.

Leydi Josephine ve misafirperverlik! Acaba halasının hangi özelliği onu, yaşları elli ve yüz arasında değişen adamlar için bir Afrodit haline getiriyordu?

“Küçük hanım?” dedi önündeki kıza.

“Bayan Felicity Langley, efendim,” diye cevap verdi genç kız, gayet düzgün bir şekilde. Daha sonra başını eğerek, “Kardeşim Bayan Thalia Langley ve kuzinim Leydi Philippa Knolles,” dedi.

“Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Fakat sizin şu...” Kitabın kapağını çevirdi ve yazarın adını okudu.

“...Bay Billingsworth’ünüz hakkında yalnızca iki şey söyleyeceğim. İlk olarak, Thistleton Park’ın artık yeni bir sahibi var.”

“Evet ama...” diye başlamıştı kız.

“İkinci olarak, halamın aksine benim ne eğlendirecek ne de yerel tarihi anlatacak vaktim var. Dahası, benim evim ziyaretçilere açık değil. O yüzden tekrar söylüyorum, siz ve öğretmeniniz evimde hoş karşılanmıyorsunuz.”

Pippin’in, “Al işte, gitti kahvaltı,” diye fısıldadığını duydu Jack. Güzel mavi gözleri istekli bir şekilde yan masaya döndü.

Bayan Langleyler, aksi ev sahiplerine kötü bakışlar atarken, canavarımsı köpek bir kez daha ilgiyle Jack’in botlarına gözlerini dikmişti.

Bay Birdwell bile arı kadar hayıflanma cüretinde bulunmuştu.

Bütün bunlar Jack’in zoruna gitmişti.

İsteddiği şey bu değil miydi? İşlerini halletmek için bir an önce yalnız kalmak değil miydi? Mülkünün içinde gezip her yere burnunu sokacak olan meraklı kedilerden kurtulmak istememiş miydi?

Ne kadar kaba olursa, bu hanımların Thistleton Park’tan gitmeleri o kadar çabuk olacaktı. Böylelikle İngiltere’nin bir ucundan diğer ucuna, onun ne kadar konuk sevmeyen ve beyefendi gibi davranmayan biri olduğunu yaya-bilirlerdi. Ki bu da tam onun istediği şeydi. Her ne kadar, bu kadın asık suratı ve düzgün elbisesinin altına gizlenmiş olan kışkırtıcı vücuda sahip kızıl saçlı bir afet bile olsa, kim olduğu belirsiz bir kız kurusunun takdirini değil yalnız kalmayı diliyordu.

Jack dişlerini sıktı ve bir zamanlar *herkesin* etkilendiği o çapkın olmadığını hatırlamaya çalıştı.

“Pekâlâ. Kahvaltılarını yapabilirler Birdwell. Ama tur

ve gezmek yok. Bütün yiyecekleri silip süpürdükten sonra, *kendi* evimde birazcık huzur bulabilmek için hepinizin gitmesini istiyorum.”

Yüzlerindeki şok ifadesine bakılırsa, işe yaramıştı fakat kendini daha iyi ifade edebilmek adına, Bayan Porter’ın sıkı bir şekilde yapılmış olan topuzundan fırlamak üzere olan kızıl bukleye bir bakış daha attı ve hiddetle odayı terk etti.

Bir çapkının bile kaçması gereken zamanlar olabiliyordu.

Çekilmez Lord John *gittiğinden* ipleri ellerine almak Miranda için artık daha kolaydı.

Tabii önce hızla atmakta olan kalbini ve altüst olan mantığını sakinleştirmeli, onların iplerini ellerine almalıydı.

Bu kaba adamın hangi özelliği onu böylesine darmadağın ediyordu acaba?

Öpüşmesi belki de, dedi kalbinin karanlık ve davetsiz yerinden gelen alçak bir ses.

Öpüşmesi tabii ki!

Hayır, Bayan Emery’deyken içinden geçirdiği şeyler doğrudu. O gerçekten korkunç ve kötü bir adamdı. Küçükük bir onura dahi sahip olabileceğini nasıl düşünebilmişti? Kıyafetinden nasıl bir gece geçirdiği anlaşılıyordu zaten. Gerçi Deli Jack Tremont’un geceyi nasıl geçirdiğine dair spekülasyonlarda bulunmamak en iyisiydi.

Ancak şimdi onu bir kez daha görmüş olmanın şokunu üstünden attığından, onlara karşı sergilediği aşırı kaba davranış, Jack hakkındaki saçma düşüncelerini silip süpürmeye yetmişti.

Jack artık orada olmadığından doğru düzgün düşünebi-

liyordu. Öncelikle Pippin'in yemek yemesine izin vermesi gerekiyordu, yoksa şikâyetlerinin ardı arkası kesilmezdi.

Hem İngiltere'nin bu ücra ve konuk sevmeyen bölgesinde, düzgün bir yemekle onlara ev sahipliği yapacak başka birini kim bilir ne zaman bulurlardı.

Bu yüzden hızlıca yediler, Miranda da gitmeleri için verilen bir saatten daha az sürede yemeklerini bitirmeleri için kızları teşvik etti.

“Yargıcı çağıracağını hiç sanmıyorum Bayan Porter,” dedi Pippin, yiyeceklerle dolu büfeye omzunun üstünden şöyle bir bakarak.

Felicity de kafasını defterinden kaldırdı; muhtemelen Lord John'un sahip olduğu nitelikler üzerine notlarını düzeltiyordu. “Ben o kadar emin olamazdım,” dedi ve tabağındaki poğaçadan bir ısırık koparıp çayla lokmayı midesine yolladı. “Onun yaşındaki erkeklerin girmeye eğilimli olduğu melankoli nöbetlerine dair elimde bayağı sağlam kanıtlarım var.”

Onun yaşındaki erkekler mi? Miranda gülmemek için dudaklarını ısırıldı. Ama sonra düşündü, bu kızlar için Lord John pek tabii ki yaşlı görünmekteydi.

Miranda'ya göre ise şöyle görünmekteydi... Ah, Tanrım, nasıl gözüktüğünün ne önemi vardı ki? Kesinlikle yıllar önceki yakışıklılığına sahip değildi ama geçen yılların onun görüntüsü üzerinde hoş birkaç etkisi olmuştu. Şakakları grileşmişti. Geçen dokuz senenin kişiliğine asıl neler yaptığını düşünmeye başladı.

Hadi ama Miranda, dedi kendi kendine, *ortada pek de bir gizem yok.* Deli Jack Tremont gibi zamparalar hayatlarında çizdikleri yolu pek nadir değiştirirlerdi. Dün geceki gibi korkunç bir fırtına bile onu evde, günahkâr davranışlarından uzak tutamamıştı.

Tally, kardeşinin Lord John'un otuzlu yaşları hakkın-

daki fikirlerini paylaşmıyor gibi görünüyordu. “Bence hâlâ bir korsana benziyor,” dedi peçetesini katlayıp yanındaki masaya koyarken.

Miranda, böyle bir düşünceyi öne sürdüğü için Tally’yi tam azarlayacaktı ki kızın kelimeleri kilise çanı gibi kulaklarında yankılandı ve tüylerini diken diken etti.

Hâlâ mı?

Hâlâ?

Miranda sorgulayan gözlerle yavaşça Tally’ye döndü. Aniden, Thistleton Park’a gelişlerinin nedense pek masumane ve kazara olmadığı hissine kapıldı. “Hâlâ öyle mi düşünüyorsunuz Bayan Langley? Lord John’la daha önce ne zaman tanıştınız?”

Tally’nin çaydanlığa giden eli kala kaldı ve kızaran yanakları, Miranda’nın sorusunu küçük yalanının üstünü örtmeye yarayacak olan güzel bir bahaneden ya da inanılması kolay olan herhangi bir hikâyeden çok daha iyi cevapladı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi Felicity, Günlüklere bir şeyler karalamaya devam etti ama pek tabii ki büyük bir suçlamadan kaçmak için pişkinliğe verdiğiinden de yapıyor olabilirdi bunu.

Bu şeytani üçgenin son ve en zayıf halkası olan Pip-pin de Miranda’nın şüphelerini oldukça kolay bir şekilde doğruladı. Zorluklarla elde edilmiş ve değerli kahvaltıdan vazgeçmeye hazır görünüyordu.

Miranda için bu kadar doğrulama yeterliydi.

Onu kandırmışlardı. Ta en başından beri Thistleton Park’a gelmek istemişlerdi ve her şeyden habersiz Miranda bu oyuna gelmişti.

Bayan Porter, evin resmini çizmek için Thistleton Park’a gidebilir miyiz? Kulağa çok romantik geliyor. Lütfen, gidebilir miyiz?

Dün sabah bu istekler ne kadar masumane gelmişti hâlbuki. Nasıl onlara inanacak kadar aptal olabilmmişti?

Ama neden? Neden Thistleton Park? Bir kez daha Felicity'ye ve titizlikle tutulmuş olan Günlüklere baktı ve sorduğu soruların cevapları bir anda aklına geldi.

Tanrım, buraya içlerinden biri, bu adı çıkmış çapkınla birlikte olmak için gelmeyi düşünmüş olamazdı, değil mi? Miranda'nın karnına bir anda ağrı girdi.

Lord John ve bu kızlardan biri demek. Böyle bir şey ne akla ne de mantığa sığardı!

Her ne kadar yalnız kalmak istediğini söylemiş olsa da kızların evlendikleri zaman beraberlerinde getirecekleri serveti keşfederse, skandalın adamı olan ev sahiplerinin, bu masum kızların birinden faydalanmayacağından pek emin değildi Miranda.

Açıkça görüldüğü üzere Thistleton Park, Lord John'un eski müsrif yaşam biçimini sürdürebilmesi için yeterince varlıklı değildi. Bu yüzden finansal anlamda ferahlık sağlaması adına yüklü bir çeyizin onu cezbetmesi, evin kim bilir hangi karanlık köşesinde inzivaya çekilmiş olan Lord John'u kışkırtmak için yeterli olabilirdi.

Bu düşünce Miranda'yı derinden sarstı.

Birden ayaklandı ve harekete geçti. "Lord John'a yeterince yük olduk, misafirperverliğinden fazlaca yararlandık," diye açıkladı. "Hanımlar, hemen eşyalarımızı topluyoruz." Philippa'nın bitmemiş kahvaltısı hakkında itiraz etmesini görmezden gelerek, kararlı bir şekilde, "*Hemen,*" dedi.

Kızlar itiraz etmenin faydasız olduğunu biliyorlardı ama yine de isteksiz bir şekilde kalktılar.

Pippin, yemekler boşa gitmesin diye çantasına birkaç tost attı ve birkaç sosis de sığdırabilir miyim, diye düşündü.

Miranda, onu azarlaması gerektiğini bilmesine rağmen, herhangi bir isyana sebep olmamak amacıyla sessiz kaldı.

Üç adet aptal kızla birlikte düşman mahallindeydiler. Tek yapması gereken şey, kızları Thistleton Park'tan olabildiğince çabuk bir şekilde çıkarmaktı.

Onları Lord John Tremont'tan, bu üç hanımın asla keşfetmemesi gereken bir korsanın kalbine sahip olan bu adamdan, olabildiğince hızlı uzaklaştırmalıydı.

Çünkü kendisi aynı şeyi yapmakta çok geç kalmıştı.

S

Bölüm 3

Jack bir hışımla odasına girdi ve ıslak kıyafetlerini bir kenara fırlattı. Hak ettiği şeyi almaya kararlıydı: Çok ihtiyaç duyduğu uykuyu. Büyük yatağa tırmandı, yorganı başına çekti ve uykuya dalmaya çalıştı.

Fakat bütün gece yatakta geçirmesine rağmen uyuyamadı ve bu rahatsız durumun sebebinin ne olduğunu kesinlikle biliyordu.

Bayan Porter ve himayesindekiler. Bir adam, evde kadın sürüsü olduğunu bile bile nasıl rahatça uyuyabilirdi ki?

Onlara kalmaları için bir saat vererek gerçekten çok cömert davranmıştı ama o bir saat bile şimdi aptalca geliyordu zira bu istenmeyen misafirlerin, hayatını hangi biçimlerde mahvedeceğini tahmin etmeye çalışarak yatakta uzanmaktaydı.

Özellikle de şu iğneli iğneli konuşan Bayan Porter.

Yatakta döndü ve gözlerini kapattı. Kabul etmekten pek hoşlanmıyordu ama Bayan Emery'nin okulunda karşılaştığından beri onun kızıl saçlarını ve gümüş düğmesini bir türlü aklından çıkmıyordu.

Hayal gücünün, yalnızca kadının kızıl saçları tarafından ele geçirildiğine inanmak istiyordu çünkü kızıl-kumral saçlı güzellere karşı her zaman bir zaafı olmuştu ama bun-

da başka bir şey vardı. Bu kadar incinmiş olması ve gözlerindeki ürkek bakış, onu daha da fazla merak etmesine sebep oluyordu.

Belki de gerçekten Kent'e gitmeliydi, kaliteli bir genelevde içinde baş gösteren bu ihtiyacını giderebilirdi. Fakat bu düşünce bile onu baştan çıkartmaya yetmedi, çünkü Kent'e gitmek demek...

Jack kafasını salladı. Londra'da, soluk almasına izin vermeyecek kadar çok köprüyü yakmıştı. İyisiyle kötüsüyle, hayatı artık burada, Thistleton Park'taydı.

Halası Josephine bunun icabına bakmıştı.

Londra

Dört sene önce

S

Rap! Rap! Rap!

Jack'in kafasındaki bu korkunç patırtı, üç günlük içmenin ve kumar oynamanın sonunda akşamdan kalmanın bedeliydi. Adı kötüye çıkmış bir âlemci olan Lord Jack Tremont, daha birkaç saat sızmıştı ve kesinlikle rahatsız edilecek bir havada değildi.

Hem hatırladığı kadarıyla, bir önceki gece kumarda kazanmıştı. Bu yüzden geçen birkaç gün içerisinde yapmış olduğu hakaretlerden, laflardan, sözlerden şikâyetçi olup, ona meydan okuyacak kimse olmayacaktı kapıda.

Rap! Rap! Rap! Ses ısrarcı bir şekilde devam etti. Biri cehennemin kapısını açmak istiyormuşçasına vuruyordu.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı, hâlâ yatakta yatıyordu ve delicesine dönen odada ayağa kalkıp bacaklarını test etmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

"Hemen uyan seni değersiz serseri, yoksa nerede olduğunu ağabeyine söylerim."

Kapıdan yalnızca bir kişinin sesi geliyordu ama bu ses,

Jack'in aniden uyanıp ceplerini yatağın yanındaki sepete boşaltması için yeterliydi.

Yüce Tanrım, Josephine Hala olmasın!

Yataktan zar zor kalktı ve kapıya doğru gitti. Kendini yatağa atmadan önce kıyafetlerini çıkartmaya tenezzül etmediği için aslında hâlâ düzgün görünüyordu.

Tabii bu kelimeyi kimse Jack'i tanımlamak için kullanmazdı

Derbeder Jack. Sarhoş pislik. Şu işe yaramaz Tremont. Genelde tercih edilen sözler bunlardı.

Kapıyı açtı ve daha kendisini içeri davet edemeden, Josephine Hala içeriye daldı.

Beti benzi atmış olmalıydı, çünkü inatçı kadın önüne bir kova iteledi ve o kupa arkasını döndü.

Jack işini bitirdiğinde suratına bir havlu fırlattı. "Ne de hoş karşıladın beni öyle," dedi ve odadaki tek düzgün sandalyeye oturdu.

"Josephine Hala, burada ne- "

"Kapa çeneni aptal," dedi halası, sözünü keserek.

Jack de bunun üzerine dudaklarını mühürledi. Böyle bir emir herhangi birinden gelmiş olsaydı, kafa tutma cüretinde bulunurdu fakat burada söz konusu olan kişi Josephine Hala'ydı. Kral'ın bile ona karşı çıkabileceğinden şüpheliydi.

"Utanç kaynağısın," diye açıkladı. Hemen konuya girmedi Josephine Hala'dan daha iyisi yoktu.

"Evet ama mutlu bir utanç kaynağıyım," diye mırıldandı Jack.

Kadın öfkeyle homurdandı ve suratında bir iğrenme ifadesiyle odaya baktı. "Vaktinde gelmişim gibi görünüyor. Hâlâ hayattasın."

"Parkerton bundan pek hoşlanmasa da evet."

Bu sefer kahkaha attı Josephine Hala. Aslında daha çok

kıkırdamaya benziyordu. “Ağabeyin inatçı aptalın teki. Seni bu halde görse felç geçirirdi.”

“O kadar da kötü bir fikre benzemiyor,” diye onayladı Jack, kovayı bir kenara itti ve yatağın köşesine tutunup kendini ayağa kaldırmaya çalıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse ayakta durabileceğini pek sanmıyordu, zira oda durmaksızın dönüyordu. “Josephine Hala, tam olarak ne istiyorsun?”

“Ailedeki yerini alma vaktin geldi.”

“Parkerton böyle bir şeyi asla desteklemez,” dedi Jack.

“Hâlâ Mabberly kızının mahvoluşunu senden biliyor demek.”

Jack omuzlarını silkti. Bütün toplum, Miranda Mabberly’nin itibarının yerle bir olmasından ve akabinde gerçekleşen felaketlerden Jack’in sorumlu tutmuştu. Kızı önceleri pek umursamamışlardı, Oxley Kontu’yla nişanlandığında bile. Ama Jack’in, Bayan Mabberly’yi haddi olmayan bir şekilde öpmesi hem itibarını yerle bir etmiş, hem de kendisinin toplumdan dışlanmasına sebep olmuştu.

“Eh, neyse artık, bütün o saçmalıklar geçmişte kaldı,” dedi halası. “Her şeyi yoluna sokmanın vakti geldi.”

“Diğer herkesin bunu o kadar hoş karşılayacağını sanmıyorum.” Bayan Mabberly felaketinden sonra, Jack’in ağabeyi Parkerton Dükü bütün desteğini kesmişti. Daha sonra Jack her arkadaşına hakaret edip, onları aşağılamayı bir şekilde başardı ve nihayetinde en yakın arkadaşı olan Baron Sedgewick de onunla bütün ilişkisini kesti. Jack bunu tamamen hak etmişti tabii. Her şeyle dalga geçmişti ve şimdi Josephine Hala, karşısında durmuş vazifeler ve ‘Tremont olma’ hakkında homurdanıyordu.

“Yanlışı adama çattın,” diye mırıldandı Jack, bu kâbus bitecek mi acaba diye merak ediyordu.

“Yanlış adama mı çattım? Saçmalık. Eğer yapacağım son şey bile olsa seni adam edeceğim, seni bir Tremont yapacağım.”

Bu kelimeler, kesinlikle hiçbir mutlu rüyaya izin vermeyecek olan uykusuna yeniden daldığında duyduğu son şey oldu.

Henüz birkaç saat geçmişti ki tekrar uyandırıldı.

Bir kez daha, kapıdan gelen ısrarlı vuruş sesleri uykusunu yarıda böldü.

“Lanet olsun!” diye mırıldandı Jack, yerden zar zor kalkarak. Halası bu sefer ne istiyordu acaba? Ama kapının diğer ucundaki kişi Josephine Hala değildi. Ufak tefek ve gözlüklü bir adam, Jack’in Seven Dials’taki dairesinin loş ışığında bir maruzatı varmışçasına gözlerini kırıştırıyordu.

“Lord John?” diye sordu adam, gözlüklerini düzelterek. Yanlış yerde olmayı umuyormuşçasına çıkmıştı sesi.

“Evet,” diye cevapladı Jack. Gerçeği inkâr etmenin bir manası yoktu. Adam buraya parasını almaya gelmişse, başa gelen çekilirdi. Başına daha kötüsü gelemezdi zaten. “Sizi kim yolladı? Caldwell? Rodney? Onlara verecek para yok bende.”

“Hayır, hayır. Ben Bay Elliott’ın ofisinden geliyorum.”

“Bay Elliott mı?” diye sordu rahatlayarak. “Ona bir şey borçlu olduğumu hatırlamıyorum.” Kapıyı kapamaya çalıştı fakat adam, tıpkı halasının yapmış olduğu gibi ısrarcı bir biçimde içeriye girdi.

“Ben buraya halanız için geldim. Büyük halanız Leydi Josephine Tremont için. Kendisinin avukatı Bay Elliott için çalışıyorum.”

Jack gözlerini ovuşturdu. “Az önce buradaydı. Kıl payı kaçırdınız. Belki de...”

“Pardon?”

“Az önce buradaydı diyorum. Biraz önce çıktı.”

Adamın ağzı beş karış açıldı. “Halanızın buraya geldiğini mi söylüyorsunuz yani?”

“Evet,” dedi Jack, gittikçe sabırsızlanarak. “Birkaç saat önceydi sanırım.”

“Ama ben böyle bir şeyin nasıl...” Adamın burnu odaya gelen iğrenç kokuyla seğirdi. Oda tam anlamıyla konyak gibi kokuyordu; daha da beteri boşaltılmayı bekleyen bir lazımlık vardı içeride. “Evet, şey, bu bayağı ilginç ama durum şu ki, Bay Elliott beni buraya...”

“Bakin, eğer halamı bulmak için geldiyseniz kendisi burada değil. O yüzden Mayfair’deki ağabeyimin evine gidin. Kesin orada çekidüzen vermeye çalıştığı zavallı bir ayaşın başının etini yiyordur.” Kapıyı biraz daha açtı. “Hadi size güle güle.”

Bilakis, adam gitmek yerine daha da ısrarcı davranıyordu.”Efendim, ben halanızı değil sizi bulmak için geldim. Halanızın mirası için buradayım. Gerekli belgeleri imzalamanıza ihtiyacım var. Eğer mirasın düzgün bir şekilde intikal edilmesini istiyorsak, bu prosedürleri izlemek zorundayız.”

Jack kafasını salladı. Tanrım, Caldwell şu konyağı kim bilir nereden bulmuştu? Thames’ten mi acaba? Zira bu adamın laflarına bir anlam yüklemekte bayağı zorlanıyordu. “Ne mirası?”

“Halanızın tabii ki. Thistleton Park.”

“Peki halam evini niçin bana versin ki? Kendisi nerede yaşayacak?”

“Nerede mi yaşayacak efendim?” Adam yine sanki söylemek istediği bir derdi varmışçasına Jack’e baktı. “Bunun herhangi bir sorun yaratacağını sanmıyorum. Eğer benimle Bay Elliott’ın ofisine gelme nezaketini gösterirseniz, halanızın vasiyetinin koşulları üzerinden geçebilirsiniz ve...”

“Halamın vasiyeti mi?” diye tekrarladı Jack. Tüyleri diken diken oldu. Kötü bir his, Josephine Hala’nın yürürken kullandığı ve sık sık yere vurduğu bastonunun çıkardığı sesi duymuşçasına bedenini titretti. “Halam öldü mü?”

“Evet efendim. İki hafta önce. Daha önce gelirdim ama yerinizi bulmakta biraz zorluk çektik.”

“Ama o...” diye kekeleydi Jack. “Demek istediğim, o...” Kapiya ve odaya bir bakış attı ve aklını toparlamaya çalıştı.

Seni bir Tremont yapacağım.

“Efendim?” diye sordu adam.

Jack kafasını salladı. Dün gece olanları kafasından atmaya ve adamın dediklerini anlamaya çalıştı.

S

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Jack, saate bakarak. İstenmeyen misafirlerin gitmesi için daha yarım saat vardı.

Birdwell’in hazırladığı kahvaltı da aşağıda öylece bekliyor, masanın üstünde zaman geçtikçe soğuyordu. Bu sabahki davranışını hesaba katarsa, kâhyasının o yiyecekleri kendisi için ısıtacağından şüpheliydi.

Bu yüzden, bu bahaneyi kullanırım düşüncesiyle yataktan kalktı ve az da olsa temiz kıyafetler bulmak için düzenden bihaber olan odayı didik didik etti ve giyindi.

Ne olursa olsun, dedi kendi kendine, zaten aşağıya inip *misafirlerimin* sonunda gidip gitmediğini kontrol etmem gerekiyor.

Basamaklardan aşağıya inerken içine bir rahatlama hissi doldu, çünkü Bayan Porter’in eteğinin arka kısmı gözüne çarptı. Kızları ön kapıdan dışarı çıkartıyordu.

Harika! Evinden ve hayatından sonunda gidiyorlardı.

Her ne kadar hödük ve kaba tavırla onları vermiş olduğu süreden daha erken bir vakitte postalamış olduğuna

sevinmiş olsa da bakışlarını, Bayan Porter'ın dolgun kalçasından ve şapkasının altından görünen enfes kızıl buklelerden ayıramadığını fark etti.

Hatırla, diye fısıldadı içindeki ses, sinir bozucu bir şekilde.

Bu kadınla daha önce tanışmış olduğunu düşündüren şey neydi?

Belki de Londra'da tanışmışlardı. Bunun aksini umarak birden irkildi. O zamanlardaki hayatını unutmaması herkes için en iyisiydi. Fırsatçı ve insanları kötü şekilde kullanan bir adamdı. Özellikle Mabberly felaketinden sonra, kimse o günleri hatırlamaması onun yararına olurdu.

Bruno, hanımların arkasından kapıyı hızla kapadığında, son bir kez olsun Bayan Porter'a bakamadığı için hayal kırıklığına uğradı.

Adamın kapıyı kapatışı, *bir daha buraya gelmeyi aklınızdan bile geçirmeyin*, der gibiydi.

Billingsworth'ün heyecan dolu övgülerine rağmen Thistleton Park, saygıdeğer olmak şöyle dursun hiçbir zaman düzgün bir ev olmamıştı.

Jack kapıya bir kez daha baktı. Belki de onlara gidecekleri yere dair nasihatte bulunmak yerinde olacaktı, zira açıkça görülüyordu ki seyahat rehberleri onlara yol gösterme konusunda pek güvenilir değildi.

İşte bu, dedi kendi kendine. Onlara bu şekilde yardım etmek belki her şeyi az da olsa telafi edebilirdi.

Küçük de olsa bir şekilde yardım etmeye istekli halde ya da hiç olmadı Bayan Porter'a son bir kez bakarım umuduyla, merdivenlerden aşağıya inmeye devam etti. Belki de bu sert tavırları ve dikkat dağıtan kızıl bukleleri olmasa, bu can sıkıcı hanımın neden aklından bir türlü çıkmadığını anlayabilirdi.

Fakat kapıdan çıktığında az kalsın önündeki gruba çar-

piyordu, çünkü faytonlarına binip oradan ve Jack'in hayatından çıkıp gitmek yerine, ön basamaklarda kaz sürüsü gibi durmuş gürültü çıkartıyorlardı.

Adı Thalia olan kız, “Yargıcı çağırmaya mı geldiniz?” diye sordu. Sanki böyle bir macera yaşamayı umuyormuşçasına sesi hevesli çıkmıştı.

Tanrım, bu velet büyüdüğünde ailesinin ve kocası olacak olan zavallı adamın başını iyi ağrıtacak, diye düşündü Jack.

“Hayır,” dedi Jack, daha önce söylediği sözlerden ötürü pişmanlık duyduğunu belirten bir bakış atarak. “İyi dileklerde bulunmaya ve şu meşhur Bay Billingsworth’ten daha yararlı olacak olan bazı tavhiyelerde bulunmaya geldim.”

“Gerçekten harika oldu,” dedi Bayan Porter. “Tabii eğer gidiyor olsaydık.”

Gitmiyorlar mıydı yani? Jack’in göğsünü bir panik dalgası sardı ama belli etmemek için elinden geleni yaptı. “Faytonunuzla ya da atlarınızla ilgili bir sorun mu var?” diye sordu. Bu baş belası kızlardan ve onların kızıl saçlı öğretmenlerinden kurtulmak için elindeki en iyi atları vermeye razıydı.

“Tam olarak değil,” dedi Bayan Porter, kenara çekilip ana giriş kapısını göstererek.

Gördüğü şey karşısında dehşete düştü Jack. Dün geceki fırtına, hayatına bu davetsiz misafirlerden ve kayıp Dash’ten çok daha fazla zarar vermişti.

Yüzyıllardır Thistleton Park’ın kapılarında koruyucu görevi üstlenmiş olan devasa meşe, boylu boyunca yatıyordu şimdi.

Billingsworth haklıydı. Malikânenin etrafındaki duvar eşi benzeri görülmemiş bir manzaraydı; geçmişten gelen koruyucu bir perde gibiydi. Ama istilacıları dışarıda tutmak için tasarlanmış olan bu duvarın, şimdi onların dışarı çıkmasına da mani olacağını kim bilebilirdi ki?

Gördüğü şey karşısında Bayan Porter da Jack'in hissettiği dehşeti paylaşıyordu. “Lord John, adamınız ‘önü kapamış kapıyı işaret ederek’ bunun avludan çıkmanın tek yolu olduğunu söyledi. Yanılıyor, öyle değil mi?”

Sesinden neredeyse panik seziliyordu. Ne diye panikliyordu ki? Dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşıyan sanki sadece oydu?

“Bu olamaz,” diye mırıldandı Jack, kullanmak istediği küfrü hanımlar duymasınlar diye zorlukla bastırmıştı. Basamakları ikişer ikişer atlayarak avluya doğru koştu.

Ünlü meşe ağacının devrildiğini duyan birkaç adam malikânedен dışarı çıkmış, traftaki küçük köyden gelen köylülerle bir izleyici topluluğu oluşturmışlardı.

“Çok üzücü bir manzara lordum,” dedi seyis Jonas. “Çok güzel bir ağaçtı.”

“Evet, çok güzel bir ağaçtı, şimdi ise büyük bir engel.” Jack giriş kapısı boyunca gitti geldi. Bu devasa, mamut büyüklüğündeki kütüğü oradan nasıl kaldırabileceklerini hesaplamaya çalışıyordu, bu sayede misafirlerinden bir an evvel kurtulabilirdi.

Jonas’a döndü ve, “Ne kadar adama ihtiyacın olacaksa çağır. Baltalar, testereler, halatlar, palanga takımı, şu kütüğü yoldan kaldırmak için ne gerekiyorsa hemen al,” dedi.

“Lordum böyle yapmamalısınız,” diye kadınsı bir itiraz geldi Bayan Porter’dan.

Jack arkasına döndü ve beklenmedik itirazının sebebinin anlamaya çalışarak Bayan Porter’a baktı.

Jack’in arkasında duruyordu ve elleri yumruk şeklini almış bir vaziyetteydi. “Bu ağaç size ait değil. Kesip biçmek sizin verebileceğiniz bir karar değil.”

“Maalesef aynı görüşte değilim,” dedi ona Jack. Onun

ağacı değil mi? Bu ne saçmalık böyle! “Belki unutmuşsunuzdur diye söylüyorum Bayan Porter ama burası benim evim, benim toprağım ve *benim ağacım*.” Jonas’a döndü. “Yardım etmeye gönüllü olan her adama dolgun bir ödeme yapılacağını söyle.”

Ama Bayan Porter öyle kolay kolay vazgeçecek birine benzemiyordu. Jack’i bileğinden yakaladı ve kendine doğru çekti. “Şu plakayı görüyor musunuz?” Kütüğe çivilenmiş olan küçük metal plakayı işaret etti.

“Evet,” dedi Jack, o küçük nesne daha önce hiç dikkatini çekmemişti. Bir önceki akrabalarından biri tarafından oraya koyulduğunu tahmin etmişti. Thistleton Park fazla düzgün Tremont ailesinin tuhaf ve dik başlı üyelerinin kalesi olmamış mıydı hiç? Ağacın tekini bu şekilde işaretlemenin ölü atalarının işi olduğunu düşünmek pek de yanlış olmazdı.

“O metal tabaka Kral’ın arması,” dedi Bayan Porter. “Bu da ağacın Kraliyet’e ait olduğu anlamına gelir.”

“Ne-ne-ne?” diye kekeledi Jack. Tam da Josephine Hala’nın asilzadelik fışkıran konuşmasına benziyordu lafları. Kadını alttan almak niyetiyle ağaca doğru gidip, plakaya yakından bakınca gerçekten de Kral’ın arması olduğunu fark etti.

İngiltere kralı, Thistleton meşesinden ne istiyor olabirdi ki?

“Gemiler,” dedi Bayan Porter aklını okumuşçasına. Ot kaplı bahçeye ve bakımsız yerlere baktı. “Ağaçlar muhtemelen gemi üretiminde kaynak olması için krallığa tahsis edilmiştir. Oldukça yaygın bir şey bu, özellikle de bu büyüklükteki güzel meşe ağaçları oldukça rağbet görüyor.”

“Doğru söylüyor efendim,” dedi Bruno, Jack’in yanına gelerek. “Geçmişte bununla ilgili birkaç evrak gördüğümü hatırlıyorum.”

“Peki bundan neden bahsetmedin?” diye sordu Jack.

“Önemli olduğunu düşünmemiştim. Ağacın bir yere git-tiği falan yoktu çünkü. En azından dün geceye kadar,” dedi Bruno. “Şimdi böyle düşüp devrildiği için satış sözleşmesi söz konusu ki bu da meşenin, kralın ya da deniz kuvvet-lerinin bir adamı gelip onaylamadığı sürece, ağacı hareket ettirip kesmemizi engelliyor.”

Kesmek ve hareket ettirmek yok mu? *İmkânsız*. Hemen gitmesi lazımdı bu ağacın. Hemen.

Ağaçtan uzaklaştı ve kafasını salladı. Lanet olasıca şeyi parçalayıp, odun haline getirme gibi hince bir düşünce ge-çiyordu aklından. Bir görevli gelip de ağacı soracak olursa da masumum diye açıklama yapar, gerekirse yalvarırım diye geçirdi içinden.

Daha sonra Jack arkalarındaki denize, İngiltere’yi düş-manlarından ayıran Kanal’a baktı. Onları koruyanların ge-miler olduğunu biliyordu. Onları denizin üzerinde tutan sağlam İngiliz meşeleri sayesinde gemiler sağlam bir şekilde yapılıyorlardı.

Kendi ağacı İngiltere’nin güvenliğini sağlamaya yardım-cı olabilirdi. Belki biraz kibirli ve etkileyici bir düşünceydi ama şartlar göz önüne alındığında pek de rahatlatıcı bir his değildi bu.

Kendi evinde bile düşmanlar vardı. Her ne kadar bir öğ-retmen ve himayesindeki üç kızı düşman bir ülkeyle aynı kefeye koysa da Jack, hanımların ama özellikle de genç ha-nımların, ne denli meraklı ve yersiz sorular soran yaratıklar olduğunu çok iyi biliyordu. Her şeye burunlarını sokarlar-dı, hayatı en ince ayrıntısına kadar didik didik ederlerdi, so-ruların sonu asla gelmezdi...

“Lanet olsun,” diye küfretti.

Bayan Porter, Jack’in umduğu kadar şaşırmışa benzemi-yordu. Aslında onun hislerini paylaşır gibi bir hali vardı.

Jack nasıl onların orada bulunmalarını istemiyorsa, Bayan Porter da en az onun kadar orada olmak istemiyordu.

“Buradan başka bir çıkış yolu olmalı, değil mi?” diye sordu Bayan Porter. Sözlerinin ardında gözle görülür bir panik vardı.

Buradan hemen gitmek istiyordu ve bu gerçekten de güzel bir haberd.

“Eğer biz faytonumuzla buradan çıkamazsak, sizinkini ödünç alabilir miyiz?”

Bruno böyle bir talep karşısında somurtup burnunu kıvırdı.

“Faytonum yok,” dedi Jack. “Hem olsaydı bile, diğer arabalar gibi avludan dışarı çıkması gerekirdi.”

“O zaman bir araç bulacağız,” dedi Bayan Porter ve Jonas’a döndü. “Belki köyle, faytonlarını ödünç vermek isteyen birileri vardır. Orada toplanmış olan fakir topluluğa baktı ve talebini biraz değiştirerek tekrarladı. “Ya da biz daha uygun bir araç bulana kadar, birkaç günlüğüne kullanabileceğimiz bir yük arabası da olur.”

Seyis çenesini kaşıdı. “Öyle bir şey bulabileceğimizi hiç sanmıyorum efendim. Herkes yolları temizliyor. Burası ve Hastings arasında hiç yük arabası yok. Köydeki insanların dediklerine göre bütün kontluk dün geceki fırtınadan mahvolmuş durumda.” Omuzlarını silkti. “Herhangi birinin birkaç gün boyunca çok uzağa gidebileceğini sanmıyorum. Ağaçlar devrilip yolları kapamış durumda, dört yol ağzındaki köprü bile yağmurdan zarar görmüş. Çok feci bir fırtınaydı çok.”

“Atları sürebilirsiniz,” diye öneride bulundu Jack. “Ağaç kaldırılır kaldırılmaz faytonu aranızdan göndermekten büyük memnuniyet duyarım.”

“Hayır, olmaz,” diye karşı çıktı sürücü. “Kont bundan kesinlikle hoşlanmaz. Araba atlarının sürülmesini tasvip etmiyor.”

“Evet, evet,” diye konuşmaya daldı Pippin. “Hayatta olmaz. Babam binek hayvanları konusunda oldukça titizdir. Hem zaten Bayan Porter at süremiyor.” Kederli bir şekilde kafasını salladı, sanki çaresi olmayan çok feci bir hastalığı bu.

“Demek at süremiyorsunuz Bayan Porter,” diye sordu Jack.

“Evet,” dedi kadın şalına iyice sarınarak. “Ama bu, gitmemize bir engel teşkil etmeyecek merak etmeyin. Yakınlarda bir yerde gidebileceğimiz bir han olmalı. Misafirperverliğinizi daha fazla suiistimal etmek istemeyiz.”

Han mı? Bayan Porter’ın kararlığına hayran olmamak elinde değildi Jack’in. “Harika bir fikir,” dedi ona. “Köyün aşağısında Good Henry adında küçük bir han var. Oldukça iyi durumda olan birkaç oda...”

“Efendim!” diye bir karışık geldi Birdwell’den.

Jack birden korkuyla geri çekildi. Bu sürgünde Birdwell’in de onu takip etmesinin tek kötü yanı buydu; düzgün Londra ahlâkını ve duyarlılığını da beraberinde getirmişti. Tabii bunları da en yersiz zamanlarda gösteriyordu.

Birdwell kendini toparladı. “Bayan Porter’ın ve genç hanımların Henry’de kalmasını öneriyor olamazsınız, değil mi?” Sesini alçalttı. “Siz de oradaki insanlar hiç düzgün olmadığını ve odaların ne amaçla kullanıldığını çok iyi biliyorsunuz.”

Bayan Porter bir kâhyaya bir de Jack’e bakıp duruyordu. Bir kaşı havada, bu bilginin doğruluğunu öğrenmeyi bekliyordu.

“Evet, Birdwell,” dedi Jack. “Haklısın. Henry, kalmaları için muhtemelen iyi bir yer değil.”

Birdwell burun kıvırdı. *Muhtemelen mi?* diye azarlarcaasına baktı.

“Eğer han müsait değilse,” dedi Bayan Porter diplomatik bir şekilde, “belki bir komşu ya da papaz bizi alabilir.”

Gerçek şuydu ki kalacak bir yer bulmaya çalışıyordu; Thistleton Park’tan mümkün merteye uzakta olan herhangi bir yer.

Kadının azmine hayran olan Jack, aynı zamanda biraz da vicdan azabı hissetmekteydi. Kesinlikle kaba davranmıştı, hatta belki biraz da küstahça ama gitmek için böyle acele etmesini gerektirecek kadar olamazdı.

İnsanların hakkındaki düşüncelerini doğrulayarak harekete geçmeye çalışacak falan değildi ama Bayan Emery’nin okulundaki karşılaşmalarını hatırladı ve nedendir bilinmez, içinde bir dürtüyle harekete geçmesi için onu cesaretlendirdi.

Belki de şansımı denemeliyim, diye düşündü Jack ama bunu Bayan Porter’a tabii ki belli etmeyecekti.

Yine de gitmek istiyorsa, onu durduracak hali yoktu ama Bayan Porter harika bir fikir öne sürmüştü.

“Evet, evet Bayan Porter. Papaz evi oldukça geniş ve Bay Waters...”

“Efendim!” diye araya girdi Birdwell. Verdiği tepki, Jack’in Henry’de kalmalarını önerdiğinde verdiği tepkiyle aynı şiddetle idi.

Jack omzunun üstünden adama baktı. “Şimdi sorun ne?”

“Bay Waters mı?” Kederli bir şekilde başını salladı Birdwell.

“Papazla ilgili bir sorun mu var?” diye sordu Bayan Porter.

“Papaz... Nasıl desem...” diye kekeleydi Birdwell.

“Benim fazla gözlemci ve gereğinden fazla yardımcı kâhyamın demek istediği şu ki papazımız sarhoşun teki-
dir. Pazar sabahları idare eder durumda oluyor ama onun

haricinde... Nasıl desem, pek de iyi bir intiba bırakan bir adam değildir.”

Bayan Porter kafasını salladı. “Peki ya bir komşunuz olabilir mi?”

“Bayan Porter, Thistleton Park’tan gitmeyi düşünmenizi gerektiren hiçbir sebep yok,” diye cevap verdi Birdwell. “Her ne kadar ilk görüşmeniz iyi geçmemiş olsa da varlığınız, Lord John’u onurlandırmaktadır. Siz ve genç leydileriniz, bu evin çok uzun zamandır ihtiyacı olan kadınsı dokunuşsunuz. Burada kalmalısınız.” Birdwell, Jack’e keskin bir bakış attı.

“Burada kalmak mı?!” diye karşı çıktı Jack ve Bayan Porter, aynı anda.

“Lütfen kalalım Bayan Porter,” diye yalvardı Felicity.

“Evet, lütfen burada kalabilir miyiz?” diye hevesle atıldı Thalia.

“İmkânı yok,” dedi Bayan Porter, mavi şalını omuzlarında çekiştirerek. “Belki bazı şeyler ertelenecek ama gitme fikrimizden caymış değiliz.” Arkaya döndü ve sü-rücünün olduğu yere doğru ilerledi. “Bay Stillings, ma-alesef şu anda kontun arabasını buradan çıkartamıyoruz. Rica etsem Hastings’e gitmenin bir yolunu bulup, fayton ve düzgün atlar kiralayarak tekrar luzla buraya dönebilir misiniz? Planladığımız şekilde devam edeceğiz. Lordumuzun misafirperverliğini bir gece daha suistimal etmek istemiyoruz.”

“Tabii hanımefendi,” dedi adam, Jack’e onaylamaz bir bakış atarak. “Ama bu arkadaşların söylediğine göre efendim, güneş batmadan gelemeyebilirim. Hatta yolların durumu yüzünden, dönüşüm ertesi güne bile sarkabilir.” Öne eğildi ve sesini alçalttı ama diğer herkes bunun bir uyarı olduğunda hemfikirdi. “Bu yerde düzgün olmayan bir şeyler var. Sizi ve genç hanımları burada bırakmak pek

doğru değil. Kontun faytonu ve atlarını başlarında biri olmadan bırakmaktan bahsetmiyorum bile. Kont atları konusunda oldukça titizdir.”

Bayan Porter onaylarcasına başını salladı. “Bay Stillings başka çaremiz yok. Siz sadece elinizi çabuk tutun, kızlarla ve kontun atlarıyla siz gelene kadar ben ilgilenirim.” Daha sonra Jack’e döndü. “Bay Stillings, Hastings’e gittiği için belgelerinizi kendisi aracılığıyla oradaki tersaneye yollamanızı tavsiye ederim. Eğer doğru hatırlıyorsam, küçük bir tersane ama geçmişte donanma sevkiyatları yapmışlardı. Bu yüzden büyük bir ustalıkla Majestelerinin anlaşmasını yerine getirebilirler.”

Jack, Bruno ve Birdwell de dahil olmak üzere, hepsi ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Bunu bir tür kabullenme olarak görmüştü Bayan Porter, elbette Jack hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bay Norman’a ulaş gidince,” dedi Bayan Porter, sürücüye. “Bunun acil bir durum olduğunu açıkla. Meşenin daire çevre uzunluğunun...” Arkasını döndü ve ağaca dikkatlice baktı. “...yaklaşık dokuz metre olduğunu söyle. Bu bilgiler iş için yeterli adam göndermesini sağlayacaktır.”

Bay Stillings başıyla onayladı, sanki böyle talimatlar almak, hele ki bir nezaket hocasından çok normaldi.

Jack soru sormak için kendini anca toparlayabilmişti. “Peki bütün bunları nereden biliyorsunuz Bayan Porter?”

Omuzlarını silkerek, “Babam ticaretle uğraşırdı. Denizcilik konuları ve bunun gibi şeylerle. Sanırım akşam yemeklerinde birkaç şey öğrenmişim,” dedi.

Akşam yemeklerinde mi? Daha çok uzman bir tersane işçisine benziyordu.

“Lord John, hayretle bakmanıza gerek yok. Bir kadının da aklı vardır. Eğer erkekler hanımların düşüncelerinden birazcık destek alsalardı, dünya çok daha zengin ve rahat

bir yer olabilirdi.” Köylülerin ve çalışanların vurdumduymaz hallerine bir bakış attı ve kaşlarını çatı. “Hazır bu işe giriştik, sizden adamlarınıza etraftaki küçük dal ve yaprakları toplatmanızı öneririm. Tersane işçileri geldiğinde kütüğün çok daha çabuk bir şekilde kesilmesine olanak sağlar.” Elleri kalçasındaydı. “Yapılacak onca iş var.”

Jack, Birdwell’in pişmiş kelle gibi sırtımasını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. “Teşekkürler Bayan Porter,” dedi. “Önerileriniz bir hayli yardımcı oldu.” *Baş belası desek daha doğru olur.* “Bu sırada, gerektiği kadar Thistleton Park’a kalabilirsiniz.” *Ya da ben sizi boğazlayana kadar.* Gülümsemeye çalıştı fakat kelimeler ağzından zor çıkıyordu.

“O zaman,” dedi Pippin. **S**kâhya Birdwell’e şen şakrak bir biçimde, “umarım kahvaltıyı henüz kaldırmamışsınız.”

Yakınlardaki bir tepeden, bir deri bir kemik kalmış sevimsiz bir adam dürbünle bakıyordu. Thistleton Park’ın manzarasından ziyade, daha çok devrilmiş ağacın etrafındaki grupla ilgiliydi. “Tremont’un yanındakiler kim öyle?”

Dürbünü yanındaki adama verdi. Adam baktı ve daha sonra kafasını salladı. “Onları daha önce hiç görmedim. Dashwell’in gemisinden olamazlar, çünkü henüz denizi geçebilmiş değil.”

“Kaptan Dashwell’in ve onun o değerli kargosunun Kanal’ın dibini boylamış olması için dua edelim. Eğer yolcular İngiltere’ye bir daha adım atarlarsa kıyamet kopar.”

“*Qui, monsieur,*” diye katıldı yapı olarak daha ufak tefek olan adam. “Bütün yaptıklarınızı mahvedebilirler.”

“Bizim yaptıklarımızı dostum,” dedi partnerinin sırtına

hafifçe vurarak. “Fakat henüz her şey kaybedilmiş değil. Yapacak bir sürü işimiz var.”

Küçük dürbününü tekrar eline alarak, eve geri dönmekte olan hanımlara bir kez daha baktı. Son derece zararsız görünebilirlerdi ama deneyimlerine dayanarak engerek sürüsü kadar da ölümcül olabileceklerini biliyordu. “O kadınların kimler olduğunu ve Tremont’la ne işleri olduğunu öğren.”

Ortağı kafasını salladı ve ikisi zıt yönlere ama İngiltere’nin düşmanlarına yenildiğini görececek olmanın verdiği ortak kararlılıkla köye doğru ilerlemeye başladılar.

S

Bölüm 4

Bayan Porter ve kızlar eve geri dönerlerken, Jack sessizce küfretti.

“Ben de aynen öyle düşünüyorum efendim,” dedi Bruno yere tükürerek. “Kadınlar! Beladan başka bir halt değil-ler, demedi demeyin.”

Basamaklara geldiklerinde, Bayan Porter geriye baktı. Kaşlarını çattı ama sebebi herhangi bir şeye sinir olması değil, durum değerlendirmesi yapmasıydı. Sanki meşeyi gözleriyle ölçüyordu; dikili halinin kaç metre olabileceğini hesaplıyor gibiydi.

Jack’in onun diğer iyi önerilerini dinlemeyeceğini de düşünüyor olabilirdi.

Planlı, ortalığı karıştıran bir kız kurusu. Açıkça görü-lüyordu ki Bayan Porter’da görüldüğünden daha fazlası vardı, zira her ne kadar büyüleyici bir deniz kızının saçla-rına ve kıvrımlarına sahip olsa da aynı zamanda Londra’lı bir tüccarın zekâsına sahipti.

Gerçekten de çok tehlikeli bir birleşim.

“O aşüfte ne öğretiyormuş?” diye sordu Bruno.

“Nezaket,” diye cevapladı Jack. Böyle yüksek görgü kurallarına sahip bir hanımın, denizcilik işleriyle ilgili bu denli çok bilgiye sahip olması Jack’in meraklandırmıştı. Tabii babasının ticaretle uğraştığını söylemişti, ancak yine

de bu tarz bilgileri sıradan bir insanın babasının akşam yemeklerinde öğrenmesi pek mümkün değildi.

Elbette Bayan Porter sıradan olmanın çok ötesindeydi.

Tam bu esnada Birdwell düşüncelerini duymuş gibi dile getirdi. “Bayan Porter gerçekten istisnai bir leydi.”

“Öyle de diyebiliriz,” diye mırıldandı Jack.

“Buraya kesinlikle medeniyet kırıntılarını getirebilir,” diye devam etti kâhya. Ses tonu, bunun vaktinin çoktan gelip geçtiğini ima ediyordu.

Fakat Bruno kesinlikle ikna olmamıştı. “Felaket getirecekler Bay Birdwell. Getirecekleri tek şey bu.”

“Üç genç hanımın ve hamilerinin başımıza bela açacaklarını hiç sanmıyorum Bay Jones,” diye cevapladı kâhya.

“Nasıl bela açacaklarını ben anlatayım,” dedi Bruno. “Her şeye burunlarını sokacaklar, dolaplara saklanacaklar, kapıları dinleyecekler ve sorular soracaklar. Sonra gittikleri zaman da tıpkı saksığan gibi ötüp bütün hikâyelerini etrafa yayacaklar.”

“Bayan Porter gayet sağduyulu ve lafını bilir bir insana benziyor bence,” dedi Birdwell.

Bruno bu düşünce karşısında homurdandı. “Başka çaremiz yok,” dedi etli parmaklarını birbirine sürterek, “bunları Kaptan Dash’e satalım olsun bitsin. Onları muhtemelen Doğu’ya götürür, sonra da her birini şu yabancı adamların haremlerine satıp güzel bir para alır.”

“Bay Jones!” diye haykırarak tepki verdi Birdwell, yüzü mosmor olmuştu. “Saygın asilzadelerin kızlarını kaçırmaktan söz ediyorsunuz. Çok iyi bir İngiliz hanımefendisi olan Bayan Porter’dan bahsetmiyorum bile. Düşüncesi bile...”

İki sadık hizmetkârının arasına girdi Jack. “Yeter. Kimse kimseyi satmıyor. Ayrıca, ahlaksız arkadaşımız Dash’in bile onları alacağını sanmıyorum. Tek yapmamız gereken

Bayan Porter ve öğrencilerinin, evle ilgili olan uygunsuzlukları keşfetme fırsatını vermemek.”

Tıpkı malikânenin kâtibinin aslında eski bir dolandırıcı ve evin kâhyalığını yapmakta olan kişinin de bir zamanlar bir haydut olması gibi.

“Size bol şans o zaman,” diye mırıldandı Bruno.

“Onu dikkate almayın efendim,” dedi Birdwell ve Bruno’ya sert bir bakış attı. “Elton’ın annesinin tam da böyle bir duruma uygun bir lafı vardı.”

Jack bu lafin ne olduğunu sormaktan çekindi. Elton, bir haydut olduğu zamanlarda Birdwell’in ortağıydı. Elton’ın annesi ise gelmiş geçmiş en haysiyetsiz kocakarıydı. Çoğu zaman verdiği öneriler, Bence Sokağı’ndan nasıl kazasız belasız geçilebileceği ya da kızara birini sırtından nasıl bıçaklanabileceği gibi konular hakkındaydı.

“Peki şu yaşlı anne bizim ne yapmamızı önerirdi?”

“Dostlarını yakın, düşmanlarını daha da yakınında tut.”

Bruno kâhyaya bakıp gözlerini devirdi. “Onları yakını-mızda tutacağız demek? Peh! Bence Kaptan Dash’i hâlâ onları satması için ikna edebiliriz. Ağgözlü adamın tekidir. Bence onun böyle bir şey yapmasını sağlayabilirsiniz efendim.”

“Hanımları satmıyorum,” dedi Jack, ses tonunun Bruno’yu konuşmanın sonuna geldiklerini ikna edeceğini umarak. Eğer Bayan Porter ve yanındakiler, Thistleton Park’la ilgili gerçeği öğrenirlerse onları satmak son çaresi olabilirdi.

Elbette Jack’in de farkına vardığı üzere kâhyası doğruyu söylüyordu, onları yakında tutmak konusunda haklıydı.

“Eğer konuklarımızın ilgisini yeterince dağıtmamız gerekiyorsa Birdwell, düzenlemelerle ilgilenmek için seni görevlendiriyorum.”

“Beni mi efendim?” diye yan yan baktı Birdwell.

Bruno ise bunun üzerine gizliden gizliye gülümsedi.

“Evet, *sen*. Benim vaktim yok,” dedi Jack, eliyle meşeyi göstererek. “Bütün bu karmakarışıklık ve...” Sesini alçalttı. “...Dash’in hâlâ gelmeyi bekleyen kargosuyla ilgilenmem gerekiyor.”

“Ama efendim,” diye itiraz etti Birdwell, “benim hanımları eğlendirmem uygun kaçmaz. Evin sahibi olarak bu sizin göreviniz.”

“Nezaket falan,” dedi Bruno, Jack’i dürterek. Olayların bu şekilde gelişmesinden zevk alıyordu, besbelli. Özellikle de bu tür misafirlerle ilgilenmek için kimsenin onu görevlendirmeyeceğini bilmesi neşesine neşe katıyordu.

Jack kafasını salladı. “Ben hanımları eğlendirmekten ne anlarım ki?”

Birdwell ve Bruno birbirlerine baktılar ve gürültülü bir biçimde kahkaha attılar.

“Efendim,” dedi kâhyası gülmeye ara vererek, “hanımları eğlendirmeyi sizden iyi kimse bilemez.”

“Hem de nasıl,” diye ekledi Bruno. “Halanız her zaman, yılanı deliğinden, korsesinden ya da jartiyerinden çıkartabilecek kadar tatlı bir dile sahip olduğunuzu söylerdi. Tanrım, bir keresinde, üç farklı kadını idare edip her birini aynı gecede...”

“Yeter Bruno,” dedi Jack ellerini kaldırarak. “Hem bütün bunlar yıllar önceydi ve eğlendirdiğim hanımlar da tam olarak...”

“Masum değillerdi,” diye cümlesini tamamladı Birdwell.

“Aynen öyle,” diye katıldı Jack.

“O kadar da farklı olacağını hiç zannetmiyorum,” dedi Birdwell. “Sevgililerinizi eğlendirdiğiniz gibi eğlendirin fakat bunu, o ilişkilerinin beraberinde getirdiği belli sosyal

uzlaşmalar olmadan yapın. Bir piknik ya da akşam yemeği olabilir, etrafı gezdirebilirsiniz. Belki de malikânenin etrafına ve sahil kıyısına bir keşif gezisi düzenleyebilirsiniz.”

Onları eğlendirmek, diye inledi Jack. Birdwell ne istediğinin farkında değildi. Bütün bunları yapmak *onu* da eğlendirmek anlamına gelecekti. Kızıl saçlıyı.

O ve lanet olasıca düğmesi.

Jack ellerini saçından geçirdi ve sıkıntılı bir şekilde inledi.

Şu düğmenin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu ama ediyordu işte.

Bir adam bir kadında nasıl bir tutkuya yol açmıştı da onun hâlâ hatıraları canlı tutabilmesi için düğmeyi saklamasına sebebiyet vermişti.

Dışarıda bir yerlerde, onu hatırlatacak güzel bir şeye tutunan hanımlar yoktu pek tabii ki. Zampara hergelelerin en kötüsü olmuştu her zaman; mavi boncuklar öpücükler dağıtıp, bir sonraki istekli hanıma ya da bir sonraki akşam yemeğine daha fazla kafa yorarak insanların kalplerini kırdı.

Bir kadının sarsılmayan şefkatine ve duygusal düşkünlüğüne yalnızca sadık, zarif ve her zaman düşünceli bir beyefendi sahip olabilirdi. Tıpkı eski dostu Sedgwick, hatta hödük ağabeyi Parkerton gibi.

Peki Bayan Porter’ı gönlündeki kişiden ayıran şey ne olmuştu?

Savaş belki de. Corunna’da kaybedilmiş olan bir adam, şüphesiz ki bir subaydı.

Adam belki de burnu havada Bayan Porter fakir biriydi ve hiçbir bağlantı aradaki farkı kapatmaya yaramamıştı.

Lanet olsun, neler düşünüyordu böyle? Gözlerini kapattı ve ağrıyan başını ovdu. Onca yılı White’ın iddia defterlerinin boş sayfaları için en garip bahis tekniklerini

üretmeye çalışmakla geçirirse ya da bunca süre yalnız kalırsa olacağı buydu.

Halası Josephine kadar garipleşmeye başlamıştı.

Ön kapı bir kez daha açıldı ve arkasındaki ördek yavru-larıyla birlikte Bayan Porter dışarıya çıktı. Her biri resim çantası taşıyor, üretken ve çalışkan bir grup hanım gibi gözüküyorlardı.

Bruno ileriye bakması için Jack'i dürttü. "İşin nasıl yapıldığını Birdie ve bana göstermenin vakti geldi efendim."

Jack içten ve güven dolu bir selamlayla ağzını açmadan, Bayan Porter ondan önce davrandı. "Lord John," dedi kısa bir selamlayla. "Kızlar ve ben kara kalem çalışması yapacağız. Eğer yük olacaksak fazladan zamanımızı eğitimle değerlendirmek niyetindeyiz." Omzundan geriye, kızlara kısa ve keskin bir bakış attı. "Bizi kulenize yönlendirirseniz, sabahın geri kalanını verimli bir şekilde geçirebiliriz."

"Kuleyi size göstermekten büyük bir mutluluk duyuyorum," diye teklifte bulundu Jack, hafifçe eğilip en iyi Kent gülümsemesini sundu. Bu gülümseme zamanında en taş kalpleri bile yumuşatmaya yetmişti. "Sabahı sizin gibi hoş hanımlarla geçirmek benim için büyük zevk."

Bu kibar teklifi Bayan Porter'ın soğuk tavrını yumuşatmayı başaramamıştı. Bir adım geriye çekildi ve Lord John'a baktı. Kaşlarını şüpheyle çatmıştı.

Ya çok uzun zamandır böyle nazik bir şekilde davranmadığı için hamlaşmıştı ya da Bayan Porter'ın soğuk dış görünüşü sandığından daha da sağlamdı.

"Ah, bizi gerçekten götürür müsünüz Lord John?" diye sordu Thalia. Ağzından çıkan bu umut dolu sözler öğretmenin sert bir bakış atmasına sebep oldu.

"Çok naziksiniz efendim," diye cevapladı Bayan Por-

ter. “Fakat sizi işlerinizden alıkoymak istemeyiz. Eminim malikânenize karşı olan sorumluluklarınız her şeyden önce geliyordur.”

“Tabii ki ama hepsi emin ellerde.”

Bayan Porter’ın bakışları hâlâ aylıklık yapan çalışanlara kaydı. Kısa bir süre sonra iç geçirdi.

Onun sözlü olarak dile getirmediği eleştirisini görmezden gelerek, bütün nezaketiyle konuşmaya devam etti Jack. “Hem uçurumun yanından geçen patika oldukça tehlikelidir. Sizi rehbersiz göndermek gibi bir ihtiyatsızlıkta bulunmam yanlış olur.”

“Brutus yanımızda,” dedi küçük, sevimsiz köpeği göstererek. “Oldukça akıllıdır, emin olun.”

Bir köpek yüzünden reddediliyordu. Acısı öyle kolay geçecek ya da görmezden gelilecek bir şey değildi. Bruno kahkahalarını bastırmakta oldukça zorlanıyordu.

Jack parmağını kaldırdı. “Fakat sizin Brutus’ünüz Thistleton Park’la ve saygın binamızla ilgili birkaç ilginç gerçekten bahsederek sizi eğlendiremeyecektir. Tarih dersleri genç hanımlar için oldukça eğitici olabilir.”

Bayan Porter kafasını salladı. “Sizi rahatsız etmek ve bize henüz bahsettiğiniz misafirperverliğinizden yersizce faydalanmak en son istediğimiz şey efendim. Daha bir saat ya da daha kısa bir süre önce, ‘Benim ne eğlendirecek ne de yerel tarihi anlatacak vaktim var,’ demiştiniz.” Aksini iddia et de görelim dermişçesine kollarını göğsünde kavuşturdu. Jack söyleyecek bir şey bulamayınca da Bayan Porter iç geçirdi ve kızları gitmeleri için yönlendirdi. “Kuleye nasıl gidiliyor efendim?”

Bütün her şey o an olmuştu işte. Erkeksi gururu, Bayan Porter’ın sağlam ve becerikli zekâsı altında ezilmişti. *Bütün bunlar bittiğinde, doğrudan Londra’ya gidip Kazanova ve diğer bütün büyük çapkınlar arasındaki yerimi garantileyecek şekilde*

caka satacağım. Benim cazibemden zarar görmemiş olan tek kadının kalbi kalmayacak.

Bayan Porter'ın da kalbi dahil olmak üzere mi? O kör olasıca ses dalga geçmişti.

Duvardaki dar kapıyı işaret etti Jack. “Buradan geçip patikayı takip edeceksiniz.” Mutlu bir sesle eklemekten kendini alıkoyamadı. “Uçurumun kenarındayken dikkat edin, aşağıdaki kayalıklara düşene kadar bayağı bir vakit geçiyor. Düşerseniz çok kötü olabilir.”

Jack'in arkasındaki Birdwell, pek de nazik olamayan bir şekilde onu dürttü. “Akşam yemeği efendim, akşam yemeğine davet edin.”

Lanet kadının nasıl fırsat attığını görmemiş miydi Birdwell?

“Bayan Porter,” diye seslendi Jack arkasından.

Bayan Porter durdu ve yavaşça arkasına döndü.

Kendini hazırlayarak, “Eğer bu akşam yemeğe kalırsanız beni onurlandırmış olacaksınız,” dedi.

Tam reddedecekti ki Jack'in avantajlı bir konumda olduğunu fark etti. Teklifi doğrudan reddetmek oldukça kaba olacaktı; bir nezaket öğretmeninin yapabileceği türden davranış değildi. Dahası sıritan kâhyaya baktığında, Birdwell'in bütün bunları önceden tahmin ettiğini anladı.

“Şayet hâlâ burada olursak Lord John, akşam yemeğine katılmaktan mutluluk duyarız,” diye zorla cevapladı Bayan Potter. Daha sonra yollarına devam ettiler. Kızlar mutlu bir şekilde muhabbet ederken, öğretmenleri sanki idama gidiyormuşçasına sıkıntıyla önden ilerliyordu.

“Harika,” dedi Birdwell. “Akşam yemeği partisi yapacağız. Bu iş benim için biçilmiş kaftan.” Hazırlık listesini yaparken sinirle birden inledi. “Yüce Tanrım!”

“Ne oldu?” diye sordu Jack.

“Onlara koyun eti yediremeyiz.”

Bruno homurdandı. “Dün gece onları içeri almayın demiştim. Bütün kadınlar aynıdır. Tavuk ve sıcak süt isterler. Fransızları davet etsek daha iyiydi!”

Bir kereliğine de olsa, Jack bu fikre katılmak zorunda kaldı.

İyice gözden ve evdekilerin onları duyamayacağı kadar uzağa gittiklerinde, Miranda herkesi durdurdu. Kızlar ise çok fakir bir dükle mi yoksa varlıklı bir baronla evlenmenin daha iyi olacağını tartışmakla meşgul olduklarından, durduklarının farkına varmadılar ve arka arkaya çarpıştılar.

Miranda iki saniyeliğine kendilerini toparlamalarına izin verdi, daha sonra da soruşturmasına başladı.

“Bana derhal niçin burada olduğumuzu söyleyeceksiniz,” diye directti, planlarının ne olduğunu öğrenene kadar her türlü yola başvurmaya niyetliydi.

“Çizim yapmak için değil mi?” diye cevap verdi Pip-pin.

“Ah, evet, çizim yapmak,” diye ekledi Tally.

Brutus bile sarsakça başını salladı.

Miranda hepsini görmezden geldi ve elini Felicity’ye doğru uzattı. “Defterinizi bana verin Bayan Langley.”

Kızın beti benzi attı, tam itiraz edecekti ki öğretmeninin bakışları susmasına neden oldu. İlk önce çizim defterini vermeye yeltendi ama Miranda kafasını salladı ve çantaya tekrar bakmasını işaret etti. Büyük bir iç geçirişle, Felicity değerli *Bekâr Erkek Günlükleri*’ni çıkarttı. Defteri göğsüne bastırarak son kez yalvardı; “Bayan Porter, bunların okunmaması gerekiyor. Özel şeyler yazıyor.”

Miranda küçük bir suçluluk duygusu hissetti, zira kız

defteri hakkında öyle gizemli bir hava yaratmıştı ki sanki çok gizli bir evraka el koymak üzereydi. Fakat bu kuş beyinli, unvan delisi kızlardan biri Lord John'la evlenmeyi düşünüyorsa, onları engellemek için her türlü hainliği yapmaya hazırdı; hiçbir şey umurunda değildi. “O zaman yalnızca Lord John'la ilgili olan kısımlara göz atacağım.”

Pippin ve Thalia birbirlerine korku dolu bir bakış attı.

Ah, evet, Miranda kesin bir şeyleri açığa çıkarmanın eşiğindeydi.

“Ama Bayan- ” diye karşı çıktı Felicity.

Miranda elini uzattı. “Hemen!”

Yavaşça ve isteksizce, Felicity günlüğü açtı ve Lord John'la ilgili olan sayfaya gelene kadar dikkatlice sayfaları çevirdi. Defteri Miranda'ya verirken, sanki kutsal bir şeye saygısızlık yapılmasına kaanamıyormuş gibi gözlerini başka tarafa çevirdi.

Defterin bir tarafında Lord John'un bir resmi vardı. Miranda bunun Tally'nin çizimi olduğunu tahmin etti, çünkü üçü arasında çizdiği şeylerde esrarengiz bir gerçekçiliği yakalayabilecek yeteneğe yalnızca o sahipti.

İşte orada, defterdeydi. Bayan Emery'nin okuluna geldiği şekliyle çizilmişti; bakımsız bir ceket ve arkaya taranmış saçlar.

Demek o gün de casusluk yapıyorlardı.

Fakat nerede ve nasıl? Adamın evine gelmek için niçin bunca zahmete girmişlerdi.

Miranda derin bir nefes alarak bir cevap bulma amacıyla yazıyı okudu:

Tremont, Lord John

D. 1772. Parkerton Dükü'nün üçüncü oğlu. (Bkz: James Tremont, 9. Parkerton Dükü, Tremont Lord Michael) Şu anki ikameti: Thistleton Park.

Miranda kızlara baktı. Demek başından beri Lord John'un burada ikamet ettiğini biliyorlardı. Bu güzel rastlantı üzerine bir şeyler söylemeden okumaya devam etti:

Bayan Emery'nin eski öğrencilerinden biri olan Bayan Miranda Mabberly'nin itibarına leke sürdükten sonra Lord John toplum tarafından dışlanmıştır. Şayet söylentiler doğruysa, herhangi bir geliri bulunmamaktadır ve var olan servetini ise kumar veya benzeri yollarla elde etmiştir. Zamparaların en kötüsüdür.

Böyle bir adamla tanışmak için mi bütün yolculuklarının gidişatını değiştirmişlerdi yani? Miranda neden onu daha yakından inceleme fırsatı elde etmek istediklerini tahmin edemiyordu.

Lord John, her ne kadar Günlüklerin titizlik gerektiren standartlarına göre bir hayli yaşlı sayılsa da...

Miranda gülümsememek için kendini zor tuttu ve Lord John'un, 'bir hayli yaşlı' olarak tanımlanması hakkında ne düşünebileceğini merak etti. Daha sonra yüzündeki gülümsemeyi yavaş yavaş alıp götüren kelimeleri okudu.

...Kent'teki davranışlarını geride bırakmış ve bazı hanımların ilginç bulacağı korsanlara özgü bir görüntüye kavuşmuştur.

Bütün o gotik fantezileri hesaba katılırsa, korsan yorumunun muhtemelen Tally'ye ait olduğunu tahmin etti Miranda.

Her ne kadar yaşı ve unvansız oluşu uygun bir aday olma olasılığını ortadan kaldırırsa da kızıl saça düşkünlüğü olduğu aşikârdır ve bu öğleden sonra aşağı kattaki girişte Bayan Porter'dan açıkça ıtkilendiği gözlemlenmiştir.

Girişteler miymiş? Onun gelişini, merdivenlerden inişini ve Miranda'yı kollarıyla yakalayışını görmüşler miydi yani?

Miranda'nın midesi heyecanla kasıldı, çünkü garip planlarının ne olduğuna dair olan düşüncesi yavaş yavaş açığa çıkıyordu. Yalnızca varsayımının yanlış olduğunu kanıtlamak uğruna okumaya devam etti.

Fakat devam eden cümleler, Miranda'yı hayrete düşürmekten çok onun taş kesilmesine sebep olmuştu.

Kusursuz görgü kurallarına ve iyi bir mirasa sahip olan (Sarah Browne'un hizmetçisi eğer doğruyu söylüyorsa) saygın bir hanım olarak Bayan Porter, maddi olanağı kısıtlı olan ve önceleri bir çapkın olan Lord John için harika bir eş olabilir.

“Be-ben mi?” diye kuleledi Miranda. Lord John için harika bir eş mi? “Beni, beni, beni ona mı ayarlamayı düşündünüz?!” Adamın adını dahi zikredemedi.

“Kabadayı?” diye öneride bulundu Thalia.

“Maganda?” diye bir başka öneride bulundu Pippin.

“Zampara,” dedi Felicity yüzşüz bir şekilde. Planları artık açığa çıktığı için, lafı dolandırmanın manası yoktu. “Reddedilemez bir gerçek bu Bayan Porter. Lord John için kusursuzsunuz.”

“Ben mi?” Miranda kafasını salladı. “Ben hiç öyle düşünmüyorum.”

Tally öne atıldı, Miranda'nın elinden tuttu ve büyük bir taşın üstüne oturttu. “İnanması birazcık zor biliyorum fakat size karşı ilgili ve şefkat dolu.”

Miranda homurdandı. Bu tamamen saçma ve sorumsuzcaydı.

“Doğru,” dedi Pippin. “En azından saçınıza karşı bu hisleri besliyor ve eğer saçınızdan hoşlanıyorsa diğer taraflarınızdan da hoşlanması an meselesidir.”

“Bir düşünün Bayan Porter,” diye heyecanla ekledi Felicity, “Leydi Tremont olabilirsiniz. Bütün bunların sahibi olabilirsiniz.” Arkasına döndü, çarpık duvara ve yıkılacak gibi gözüken malikâneye doğru baktı ve alt dudağını ısırıldı. “Kötü bir durumda olsa bile,” diye itiraf etti. “Ama siz bu tür zorlukların üstesinden gelebiliyorsunuz Bayan Porter. Lord John için çok büyük bir kazanç olabilirsiniz. Diğer herkesi geçtim ama siz Bayan Emery’nin şuna inandığını biliyor olmalısınız: ‘Saygın bir eş bulmak her hanımefendinin görevi olmalıdır.’ ”

Lord John’la saygıdeğer bir beraberlik mi kuracaktı? Oldukça saçmaydı. Bu adam saygınlıktan, sorumluluktan ne anlardı? Oxley nişanlarını bozduğu zaman, onunla evlenmeyi reddeden yine kendisi değil miydi? Onun gibi hilekâr bir ipsis sapsızla evlenmek istediğinden değildi tabii ki ama bu davranışı, onun karakteri hakkında fikir sahibi olmasını sağlamıştı.

Tanrım, onu reddedecek şansı bile olmamıştı çünkü eline fırsat geçmiş olsaydı kesinlikle reddederdi. Bir beyefendiyle, onurlu bir adamla evlenmek istemişti. Bir zamparayla değil.

Yalancı, diye fısıldadı küçük bir ses. *Senin nazik kahramanın seni Lord John gibi öpebilir miydi?*

“Aklınıza hiç benim evlenmek istemeyen biri olabileceğim geldi mi acaba?” diye sordu Miranda, ellerini kucağında kavuşturarak.

Felicity böyle bir fikrin aptallık olduğunu belirten bir bakış attı ona.

Miranda, böyle davransa da Felicity’nin uzun süredir üzerinde çalıştığı listesinde Lord John’un temel bazı özelliklerden yoksun olduğunun farkındaydı. Bir anlığına hatırlamakta zorluk çekti ama daha sonra teker teker hepsi aklına geldi.

Zarafet. Lord John’nun köhne görünüşünü ve yıkık evini hesaba katarsa zarafet kelimesi komik kaçıyordu.

İyi eğitim. Onlara mülkünden defolup gitmeleri için emir verdiğinde bundan ne denli mahrum olduğunu ispat etmişti.

Peki ya tutku?

Miranda’nın ayakları kilitlendi; tutku ve Lord John çok tehlikeli bir birleşimdi. İçinde oluşan bu karmaşık hisse güvenmiyordu. Sağduyulu davranmalı ve kendini kaybetmemeliydi.

Kızlar onu buraya kadar getirmişlerdi. Eğer Günlükleri kontrol etmeseydi Thistleton Park’taki geri kalan zamanlarında neler olabileceğini hayal dahi edemiyordu.

Hayır, çöççatanlık Sona ermişti ve bunu anlamalarının vakti gelmişti.

“Benim düzgün bir şekilde evlenmemi istemeniz her ne kadar takdir edilecek bir şey olsa da,” Miranda’nın iltifatı üzerine üçü de kıkırdadı ama eğlenceleri yarıda kaldı, “insanların izni olmadan onları evlendirmeye çalışmak kesinlikle uygun bir davranış değil.”

Pippin kuzinlerine ‘size söylemişim’ bakışı attı ve arasına mesafe koymak istercesine Felicity’den bir adım uzaklaştı.

Miranda ise konuşmaya devam etti; “Lord John ile evlenmek istemiyorum ve bu yöndeki çabalarınız hemen sona erecek.” Üçü de onaylarcasına kafalarını sallayana kadar Miranda hepsine sert bir bakış attı.

Fakat Felicity’nin gözlerinde, henüz pes etmeye niyetinin olmadığını belirten bir pırıltı vardı. Bu yüzden Miranda, “Günün büyük kısmını hesaplamalarınızın üzerinden geçerek harcayalım ve daha sonra sütunların sayımını üçünüz de doğru bir şekilde yaparsanız, bu meşhur binayı çizmeye başlayabiliriz,” diye ekledi.

Hepsi birden memnuniyetsizlikle inledi, çünkü hiçbirini hesap işlerinden hoşlanmıyordu fakat herhangi bir şikâyetle bulunmadılar, zira dikkatli olmazlarsa hayatlarının sonuna kadar toplama ve çıkartma yapmak zorunda kalacaklarını biliyorlardı.

“Hadi bakalım,” dedi Miranda, patikaya doğru yönelerek.

Pippin, Miranda’nın arkasından salına salına yürüdü. “Lord John’la evlenmek istememe nedeninizi gayet iyi anlıyorum. Evi felaket durumda.”

Tally de aynı fikirde olduğunu belirtti. “Hem de nasıl.”

“Evet ama doğru kişinin yönetiminde olursa, oldukça saygın bir yer haline gelebilir,” dedi Felicity.

Miranda gözlerini devindi. Bu kız kesinlikle iflah olmazdı.

“Lord John’un lehine konuşmam gerekirse, ahır ve atları yeterince iyi durumda,” dedi Pippin. “Birkaç tane gerçekten iyi atı var. Böyle sınırlı imkânlarla sahip birinin, bu kadar pahalı binek hayvanlara sahip olması oldukça ilginç.”

“Lord John gibi adamlar böyle olur,” diye belirtti Miranda. “Bütün paralarını mülkünün değil, kaliteli atlara harcarlar ve akılsızca girişimlerde bulunurlar. Bayan Emery boşuna çapkınlardan ve savurgan, işe yaramaz insanlardan uzak durun diye sizi uyarmıyor.”

Tally eğildi ve Brutus’ü kucağına alıp taşımaya başladı. “Lord John’a nasıl çapkın diyebilir ki?” diye sordu. “Böyle şeyler için bir hayli yaşlı değil mi?”

Aslında değil, demek isterdi Miranda onlara. Her ne kadar artık geçmiş yıllardaki gibi bir zampara olmasa da Miranda’yı tuttuğu zaman, yalnızca birkaç dakikalığına bile olsa bütün vücudunun titremesine sebep olmuştu ve adamın sahip olduğu erkeksi güç onu baştan çıkarmaya yetmişti.

Hayır, Lord John hâlâ tehlikeli bir çapkındı. Daha da

kötüsü, yetişkin bir kadın olarak bunun ne anlama geldiğinin, ne sahip olduğu sağduyunun ne de mantığının, Lord John'un bulunduğu ortamda işe yaramayacağını biliyordu.

O yanındayken kalbi daha hızlı atıyor ve nefesi kesiliyordu.

Bu belki de bir çapkının doğuştan sahip olduğu bir yetenektir, diye çıkarımda bulundu. Saygın bir hanımı öyle bir hale getiriyordu ki onu kolayca yoldan çıkarıyor ve şehvet dolu ilgisine mıknaş gibi çekilmesini sağlıyordu. Karşısındaki kadın cazibesine, tıpkı ışığa uçan bir pervane gibi bilinçsizce çekiliyordu.

Fakat Deli Jack Tremont bir zamanlar şeytani bir çekiciliğe sahip olsa da MiS anda artık on altı yaşında değildi. Kendi ayakları üzerinde duran, yetişkin bir kadındı.

Birkaç dakika daha yürüdüler, bir dönemeci geçtiklerinde en sonunda karşılarında o muhteşem yapı belirmişti. Taştan kule uçurumun kenarına inşa edilmişti, tıpkı etraflarındaki manzara gibi yıkık dökük ama aşılmazdı. Kanal'ın üzerinde duran bir yalnızlık gözcüsüydü.

Aşağıda dalgaların uğultusu ve tepelerinde rüzgârla beraber keyiflerince bir aşağı bir yukarı uçan martılar hepsinin hislerini geçici bir şekilde uyuşturmuştu.

Bu manzaranın hem vahşi hem de tarihi bir havası vardı. Manzaradan büyülenerek, kulenin dibine gelene kadar adımlarını hızlandırdılar.

Felicity etrafta gezindi ve sonra uzaktaki ufka doğru baktı. "Bahse girerim Fransa'nın kıyıları buradan görünüyordur."

"Öyle mi değil mi öğrenelim hadi," dedi Tally ve Bayan Porter onu durduramadan kapıya doğru ilerledi. İsteddiği son şey içlerinden birinin açık pencerelerden aşağıya düşmesiydi.

Ama endişelenmesine gerek yoktu, kapı kilitliydi.

“Kim bu kapıyı kilitler ki?” diye şikâyet etti Tally. “Zaten kimseyi barındırabilecek durumda değil, baksanıza ne kadar eski.”

Miranda gülmemek için kendini zor tuttu. Bu sabah Lord John’un sergilediği kötü karşılama ve davranıştan bunu tahmin etmeleri gerekirdi.

“Hadi bakalım hanımlar,” dedi hepsine. “İşe koyulalım.”

Üç kız da söylenerek kendileri için en iyi çalışma ve dinlenme yerini buldu. Daha sonra, şu ana kadarki yolculuklarının maliyetini toplayıp çıkartmaya başladılar. Kendi çantasından Miranda ördüğü bir çift çorabı çıkardı ve örgü yapmanın rahatlatıcı ritmiyle kendini bırakarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Sabah hızlı bir şekilde geldi geçti ve nihayet her kız hesap yapma işkencesinden kurtuldu. Felicity hemen Günlüklerine uzandı; büyük ihtimalle Lord John hakkındaki yeni düşüncelerini kaleme almaktaydı. Tally çizim defterini çıkardı ve kulenin resmini çizmeye başladı. Pippin ise Billingsworth’ün o çok sevdiği kitabını çıkartarak Thistleton Park’la ilgili olan yazıların geri kalanını yüksek sesle okumaya başladı. Anlaşılan Thistleton Park’ın tarihte oldukça canlı bir yeri vardı ve kökeni, Hastings Savaşı’ndan başlamak üzere Elizabeth ve Cromwell zamanına kadar uzanıyordu. Kitapta ayrıca Thistleton Park’ın bir önceki sahibesi, yani Leydi Josephine Tremont’tan büyük bir övgüyle bahsedilmekteydi.

“Acaba ona ne oldu, merak ediyorum?” dedi Pippin.

“Leydi Josephine’e ne olduğunu bilmek istiyorsun demek?” diye bir cevap geldi. “Ben anlatayım, yaşlı kadın öldürüldü.”

Dördü de yerlerinden sıçrayıp arkalarına döndüler.

Uçurumun kenarındaki patikada kısa boylu, cüsseli ve yaşı belli olmayan bir beyefendi duruyordu. Eski moda bir ceket, parlak kırmızı renkte bir yelek ve eski botlar giyiyordu. Elinde ise bir baston vardı.

“Pardon, efendim?” diye sordu Miranda, ayağa kalktı ve kızlara da aynısını yapmaları için başıyla işaret etti.

“Kız, Leydi Josephine’e ne olduğu sormuştu, ben de söyledim. Kendisi öldürüldü.” Bayan Porter’ın oturduğu banka aksayarak zar zor geldi ve oturdu. “Leydi Josephine tam orada, soğukkanlı bir şekilde öldürüldü,” dedi bastonunu uçurumun kenarındaki alçak çalılıklara doğru sallayarak.

Tally inledi ve oraya vardıklarından beri mutlu bir şekilde uyuyan Brutus, sahibinin çıkarttığı sesle aniden uyandı. Aralarındaki yabancıya bakarak alçak sesli bir hırıltı çıkarttı ve adama doğru koşturmayı başladı.

Her ne kadar Brutus onun etrafında hırlamaya ve havlamaya devam etse de adam keyifle gülmeye başladı.

“Bu da ne böyle yahu?” diye sordu keyifle, kalın bastonunu Brutus’e doğru sallayarak.

Tally hemen öne atıldı ve, “Benim köpeğim,” dedi adama, sevgili köpeğini kucaklayıp oradan uzaklaştırdı.

“Demek senin köpeğin,” dedi adam hayvana keyifle bakarken. “Neyse, nerede kalmıştım?”

“Leydi Josephine’in cinayetinde,” diye hatırlattı her daim zeki olan ve doğrudan konuya giren Felicity.

“Ah, evet, Leydi Josephine.”

“Efendim, sizden rica ediyorum,” dedi Miranda, “bu belki de genç kulakların duyması gereken türde bir hikâye değildir.”

“Pek hikâyeye de benzemiyor zaten Bayan...”

“Porter,” dedi Miranda. “Ve siz?”

“Sör Norris Nesbitt. Şu tepenin ötesinde yaşıyorum.” Bastonuyla tepeyi işaret etti.

Miranda tanışma faslını bitirmişti ve kızlara da davranış derslerini uygulaması için bir fırsat tanımıştı fakat böyle bir şeyi yapmak Felicity'nin ısrarcı sorularının yanında pek de mümkün olamadı.

“Fakat Leydi Josephine öldürülmüşse Sör Norris, bundan nasıl iyi bir hikâye çıkmayacağını söyleyebiliyORSUnuz?”

“Bayan Langley!” diye azarladı Miranda.

Sör Norris homurdandı ve yere tükürdü. “Tabii öyle düşünebilirsin küçük kız ama dediğim gibi anlatılacak pek bir şey yok. Bu patikada yürüyüşe çıkmış ama asla geri dönmemiş.” Kafasını salladı. Bu endişe dolu küçük hareket leydinin nasıl öldüğüne dair kendi teorileri olduğunu ve küçük bir cesaretlendirmeyle hepsini teker teker anlatacağını işaret ediyordu.

“Hiç mi bir şey yok?” diye merak Pippin, konunun biraz daha üzerine gitti. Bu tam da adamın ihtiyacı olan şeydi

Kafasını salladı. “Hiç. Tıpkı dün geceki gibi fırtınalı bir geceydi. Bir daha asla görmeyi ummadığınız türden bir rüzgâr ve yağmur vardı.”

“Ama öyle bir gecede dışarıda ne işi vardı?” Böyle mantıklı bir soru tabii ki Felicity'den gelmişti.

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti adam. “Leydi Josephine her şeyi kendi içinde yaşardı. Kimsenin lafını dinlemezdi.” Bastonuyla yine yeri dürtüklede. “Fevkalade bir kadındı. Melek gibi gözleri, bülbül gibi bir sesi vardı. Kaç kere evlenme teklif ettim kendisine. Her defasında beni reddetti.” İç geçirdi ve yine toprağa tükürdü.

“O zaman kendisinin ölümü bir kazaydı,” diye düzeltti Felicity.

“Ah, hayır küçük hanım, hayır, kendisinin ölümü bir cinayetti zira sonraki sabah bir boğuşma olduğuna dair kanıt buldular. Gözlükleri yerde ezilmiş vaziyetteydi ve şuradaki çalılık tamamen ezilmişti.”

“Bir saldırı olduğuna dair pek de kanıt oluşturmuyor bunlar ama,” diye düzeltti Felicity.

“Evet, belki de. Ancak olaydan sonra şu züppe yeğenin bütünü yeri, her şeyiyle miras almış olmasının çok şüpheli olduğunu takdir edersiniz. O sıralarda hayatının tamamen mahvolduğunu ve boğazına kadar borca battığını düşünürsek çok yerinde bir zamanlama.”

Nefesini tutma sırası Miranda’ya gelmişti. Sör Norris’in imaları karşısında içinde aniden deli bir fırtına baş gösterdi.

Bu doğru değil.

Neden Lord John’u bir şekilde savunma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu, çünkü Tanrı biliyor ya, hayatı boyunca ayıplanmayı ve kınanmayı hak edecek sayısız davranışta bulunmuştu. Fakat cinayet suçlarından biri miydi? Bu söz konusu bile olamazdı.

“Efendim, Lord John’un böyle bir suç işleyebileceğini hiç sanmıyorum.” Miranda hemen arkasındaki kızların da aynı hararetle başlarını salladıklarını hissedebiliyordu.

“O aşağılığı tanıyorsunuz demek?” diye sordu Sör Norris, kalın kaşlarını havaya kaldırarak; oldukça nahoş bir şeyi ima edercesine sırtıyordu.

Miranda hem vardıgı kanaatten hem de adamın alçakça düşüncelerinden dolayı bir adım geriledi. “Tam olarak değil,” diyerek yalan söyledi. “Kendisiyle henüz bu sabah tanıştık.”

“Lord John’da kalıyoruz,” diye ekledi Tally.

“Onda mı kalıyorsunuz?” Adam yine yere tükürdü. “Hadi ama ciddi olamazsınız?” Bu soruyu Miranda’ya yöneltmişti.

“Ne yazık ki bir seçim yapma olasılığımızın olmadığı bir durum bu,” diye bilgilendirdi adamı. “Giriş kapısının tam önüne meşe ağacı devrildi, bu sebepten dolayı aracımızı ve atlarımızı kapıdan çıkaramıyoruz. Durum en kısa sürede

halledilecek. Sürücümüz kalacak yeni bir yer temin etmek için Hastings'e gitti.”

Adam ayağa kaldı ve Miranda'ya doğru yürüdü. Onu yanına aldı ve kızlara da arkasını döndü. “Dua edin de o bahsettiğiniz yeri sürücünüz bulsun. Ne tür bir adamla karşı karşıya olduğunuzun farkında değilsiniz.”

Miranda, Sör Norris'i komşusunun tam olarak ne tür bir adam olduğunu bildiği konusunda aydınlatmayacaktı.

Her şeyi abartan bu küçük adamın, Miranda'nın hassasiyeti hakkında endişesi yoktu zaten. “Londra da yoldan çıkmış bir züppeydi. Bu genç hanımlar o türdeki insanları tanımıyor olabilirler ama siz bu yaşa, birkaç şeyi öğrenmeden gelmiş olamazsınız.”

Karşısındaki sevimsiz adamın sözleri Miranda'nın öfkelenmesine sebep oldu. **S** Bu yaşa mı? Kaç yaşında olduğunu zannediyordu acaba? Her ne kadar kızların Jack'in yaşlı olduğuna dair olan varsayımlarının eğlendirici bulsa da kendisinin de aynı kıstaslara maruz kalması hiç mi hiç hoşuna gitmemiştir.

Sör Norris durmaksızın devam etti: “Adamın karıştığı bayağı durumları bilerseniz saçlarınız beyazlardı.” Miranda'ya göz kırptı, kalın kaşları birbirine yaklaşmıştı. “Yalnızca şunu söylememe izin verin, malikâneyi miras aldığı için buradaki kimse memnun veya mutlu değil.” Adamın eli, Miranda'nın daha önceden tuttuğu dirseğinden kaydı ve kalçasına yerleşti. “Gördüğünüz gibi hanımefendi, kendiniz ve kızlar için kalacak daha iyi bir yer bulabilirsiniz çok iyi olur.”

Yaşıyla ilgili yapmış olduğu yorumu görmezden gelebilirdi ama adamın bu daveti ve hiçbir iyilik barındırmayan dokunuşu Miranda'yı öfkelenmişti. Bir de Lord John'a aşağılık diyordu bu iğrenç adam! Kendini ondan kurtardı ve nefesini düzene soktu.

“Davetiniz oldukça nazik fakat gereksiz. Adamımız gecikmeden geri dönecek ve biz de buradan olabildiğinde hızlı bir şekilde gitmiş olacağız.”

“Siz bilirsiniz,” dedi adam omuzlarını silkerek. “Yine de aklınızda bulunsun, buraların yargıcı benim. Eğer o şeytan Tremont, kızlardan birine sulanırsa pislik herifi idam etmek için elime harika bir bahane geçmiş olur.”

“Lord John’la birkaç saat kalmamızın bize herhangi bir zarar vereceğini sanmıyorum,” dedi Miranda.

“Siz öyle sanın,” diye küçümseyerek güldü adam. “Fakat yine söylüyorum, bu adam halası kadar manyaktır. Geceleri kırsal alanda ata biner, Henry’de kalır. Gerçi o evde gece kim kalmak ister ki. Herkes oranın lanetli olduğunu biliyor.”

“Lanetli mi?” diye sordu Tally, gözlerini kocaman açmış ve Brutus’ü göğsüne iyice çekip sıkıca sarılmıştı.

“Tabii lanetli, hem de inşa edildiğinden beri,” dedi Sör Norris. “Etrafında böyle güvenli bir duvarın neden olduğunu hiç merak etmediniz mi? Milletin içeri girmemesini sağlamak için değil! O manyak Tremontlar’ı içeride tutmak için.”

“Hayatımda böyle şey duymadım!” diye öfkeyle çıkıştı Miranda.

“Eğer onların komşusu olsaydınız duyardınız. Yüzyıllardır, en beyinsiz ve geri zekâlı olan akrabalarını buraya getirip kilitlerlerdi ve getirilen Tremontlar da oldukça tuhaflardı. Lanetlilerdi, lanetli! Şu Lord John da içlerinde en kötü olanı. Gözünüzün yaşına bakmadan hepinizi mahveder, demedi demeyin.”

“Efendim,” dedi Miranda omuzlarını dikleştirerek, “sizi temin ederim ki Lord John evinde hoş karşılandığımızı dair bana bir beyefendi gibi söz verdi.” Böyle bir şey yapmamıştı aslında ama belki bu bilgi dedikoducu yaşlı

adamin, Thistleton Park'ta bulunmalarını bütün dünyaya yaymasını engelleyebilirdi.

“Söz mü verdi?!” diye dalga geçti adam. “Söz vermişmiş.” Yine yere tükürdü. “Bayan Porter'dı değil mi?”

Miranda başını salladı.

“Açıkça görülüyor ki ne kendi itibarınızı ne de himayeniz altında bulunun bu hanımların itibarını düşünüyorsunuz, çünkü eğer düşünüyor olsaydınız o evden ayrılmamanın bir yolunu bulmak için elinizden geleni yapardınız. Sözlerime kulak verin. Deli Jack Tremont kesinlikle bir beyefendi değildir.”

S

Bölüm 5

Beyefendi değildir. Günün geri kalanında bu kelimeler Miranda'nın zihninde yankılandı. Özellikle de sürücülerini Bay Stillings'in artık yola çıkamayacakları bir saatte Hastings'ten gelmesi, yankılanmanın daha da uzun sürmesine sebep oldu. Her şeye rağmen uygun bir araba temin edebilmişti ve sabahın ilk ışıklarıyla Leydi Caldecott'a gitmelerine hiçbir şey mani olamayacaktı.

Thistleton Park'ta bir gece ve bir akşam yemeği daha geçirdikten sonra, Miranda derin bir nefes alıp kendi için planladığı hayatına devam edebilecekti.

Hayatını mahvetmiş olan çapkından çok uzaklarda hem de.

“Bayan Porter, şu anda giydiğiniz şeyi giymeyeceksiniz değil mi?”

Bu soru, kapı eşiğinde duran Felicity'den gelmişti. Kendi odasına girip kaybolmadan önce, bu yorumunu da onaylamaz bir “cık cık” sesi takip etti.

Miranda gözlerini devirdi. Sabah ki sözlerinden ve ders-ten sonra hâlâ çöççatanlığı düşünüyordu. İnkâr etmenin bir manası yoktu; bu kız inanılmaz derecede kararlıydı.

Neyse ki artık dolap çevirecek vakti yoktu.

Fakat Felicity elinde bir valiz, peşinde de kız kardeşi ve kuziniyle dönünce hayal kırıklığına uğramıştı.

Tally, Miranda'ya bir bakış attı ve kafasını salladı. "Ah, hayır Bayan Porter, bu kıyafet kesinlikle olmaz." Brutus bile onaylamaz bir şekilde tüylü kafasını sallamıştı.

Miranda omuzlarını dikleştirdi. "Kıyafetimle ilgili olan sorun nedir peki?"

Kızlar birbirlerine baktılar; sanki kötü haberi nasıl versek diye karar vermeye çalışıyorlardı.

Bu sırada Miranda aynada kendisini kontrol etti ve kötü bir şey göremedi. Topuzu ensesinde düzgün bir şekilde tutturulmuştu. Kasvetli bir gri rengine sahip olan elbisesi tamamen saygın bir biçimdeydi ve en sevdiği mavi fuları da boynundan aşağı dökülmekteydi.

Uygunsuz ve oldukça şüpheli bir beyefendiyle yapılacak olan akşam yemeği için gayet düzgün ve uygun bir birleşimdi bunlar.

"Daha..." Tally başını yana eğerek dudağını ısırdı ve öğretmenini izledi. "Daha az ciddi olan bir şeyiniz yok mu? Dadım Lucia, her zaman bir hanımın elbisesinde birazcık renk olması gerektiğini söylerdi."

Miranda bunlara yeterince katlanmıştı. "Eğer bütün bunlar şu çöpçatanlığınızla ilgiliyse..."

"Hayır, hayır, Bayan Porter," dedi Pippin. "Kesinlikle değil. Kuzinlerim, yirmi dokuz yaşından daha fazla olamayacağınızı düşünürsek bu kadar yaşlı görünmenizin gerçekten çok acı verici olduğunu söylemek istiyorlar."

"Yirmi dokuz yaşında değilim!" Hafif bir aceleyle kafasını çevirip aynada kendine bir kez daha baktı. *Neredeyse otuz muydu?* Önce Sör Norris, şimdi de kızlar. Gerçekten o kadar yaşlı mı görünüyordu?

Felicity yatağın üzerinde valizi açmakla meşguldü. "O zaman kimsenin yaşınızla ilgili bir hata yapmamasını sağlayalım," dedi valizden kurdeleler, danteller, taraklar ve

birkaç makyaj malzemesini çıkararak. “Dadı Tasha her zaman bir hanımın yaşının gizemli kalması gerektiğini söylerdi.”

Miranda gözlerini kapattı. Lord Langley’nin kızları için tuttuğu dadılar hakkında biraz daha titiz olması gerekiyordu belli ki. Kızların sevgili bakıcılarından tekrar ettikleri lafların çoğu sanki deneyimli bir fahişenin önerilerine benziyordu.

Felicity elinde bir fırça ve boya kutusuyla yaklaştı.

Miranda kafasını salladı. “Hayır, hayır, hiç gerek yok.”

Tally kardeşinin yanına geldi. “Dadı Rana, her zaman bir hanımın masadaki en parlak ışık kaynağı olması gerektiğini söylerdi.” Felicity ye gülümsedi ve aynı anda, “Işığımı asla saklama, yoksa erkekler sizi nasıl fark eder? Sizin ışıltınız, ateşiniz en değerli varlığınızdır,” dediler. İkisi de bir iç geçirdi, sanki bütün dünyayı iyileştiren bir şifa bulmuşlardı. Daha sonra Tally, Miranda’yı değerlendirircesine başını eğdi. “Bayan Porter, üzgünüm ama sizin ışığınız oldukça donuk.”

Dadılarının saçmalıklarını yeterince duyduğuna kanaat getirdi. “İstedğim de bu zaten.”

“Ama Bayan Porter, sadece bir geceliğine,” diyerek karşı çıktı Felicity.

Bir gece yeter de artar bile, diye düşündü Miranda.

“Hadi gidin bakalım,” dedi kızlara. Sesinin tonunu değiştirerek gerçekten de yirmi dokuz yaşındaymış izlenimi yaratmaya çalıştı. “Pippin ayakkabılarını bul. Felicity yataklarını yıka. Bayan Emery’nin her türden makyaj malzemesini yasakladığını biliyorsunuz. Tally şalının ait olduğu yer zemin değil.”

Kızları başından attıktan sonra, odaları arasındaki kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı. *İnatçı küçük haspalar.*

Planladıkları hiçbir şeyi yapmayacaktı.

Akşam yemeğine inmeden önce, hepsini sıraya dizip akşam için bazı kurallar belirleyecekti. Bu kuralların dışına çıkmaya dair yapacakları en küçük bir teşebbüs ya da sapma, yolculuklarının sonuna kadar hesap yapmalarına sebep olacaktı.

Yandaki odadan kıkırdamalar geldi ve Miranda sese doğru döndü. Tam kapıya uzanmışken, aynada kendisine bir kez daha baktı ve aniden durdu.

Aynadan yansıyan kadın sanki bir yabancıydı.

Yaşlı, diye itiraf etti yansımasına daha da yaklaşarak. Ne zaman bu kadar çok yaşlandım?

Lord John'un onu tanımamasının başka ne sebebi olabilir ki?

Kafasını bir o yana bir b o yana döndürerek, geçen dokuz yılda onu neyin bu kadar değiştirdiğini bulmaya çalıştı.

Belki de topuzuydu suçlu olan. Tanrım, kızlar haklıydı; donuk gözüküyordu. Gözleri Felicity'nin koleksiyonundan düşmüş olan birkaç kurdeleye takıldı. Eline aldı ve bir anlığına birinin böyle bir şeyi saçına ne şekilde yerleştirebileceğini düşündü.

Doğruyu söylemek gerekirse, daha önce hiç süslerle işi olmamıştı. En son o geceki operada süslenip püslenmişti. Bir kontes gibi görünmesini sağlamak için annesi oldukça büyük bir zahmete girmişti. Amacı alçak gönüllü görünmesini sağlamaktı ama o kadar süsün Miranda'ya kazandırdığı tek şey, Lord John'un onu sevgililerinden biriyle karıştırması olmuştu.

Üzgünce aynaya bir başka bakış attı. Onu artık sevgililerinden biriyle karıştırması gibi bir olasılık yoktu.

Öyle de olmalı zaten, dedi kendi kendine. Kurdeleyi bıraktı, her bir saç telinin yerli yerinde olduğundan emin olmak için saygın topuzunu eliyle düzeltti. Daha sonra hiçbir sebep yokken, bakışları mumun aynaya düşen yan-

sımasına kaydı. Titreyen ve pırıldayan ışık dikkatini çekmişti, sanki büyülenmişcesine muma bakıyordu.

Dadı Rana'nın benimsediği ışık gibi.

Işık, diye dudaklarını büktü. Dadı Rana nasıl biriydi ki bu kızları kendilerini gülünç duruma düşürmeleri için böyle teşvik ediyordu?

Hem de Deli Jack Tremont gibi birine! Kafasını salladı.

Hem zaten düzgün biri olamayacak kadar çok tutku vardı içinde. Onunla evlenecek olan kişi tüm o doyumsuz taleplerini yerine getirmek zorunda kalırdı.

Okulda karşılaşıklarında Jack nasıl da onu kararsız bir hale sokmuştu. Üstelik tek yaptığı onu tutmaktı.

Öpücüklerinin ne yapabileceğini çok iyi biliyordu Miranda; dizlerini peltaya çeviriyor ve dokunuşlarını deliler gibi hissetmek isteyen göğüslerini sızlatıyordu.

Hayır, korktuğu şey bu ev değildi çünkü Pippin'in de daha önceleri belirttiği gibi birazcık düzenleyerek, ev yaşanılabilir bir hale gelebilirdi. Miranda'nın kafasını karıştıran evlilik fikri de değil. Bütün duyularıyla oynayan, görgü kurallarını yerle bir eden ve içinin titreyip ürpermesine sebep olan tek şey Lord John'un öpücüğüydü.

Işığını saklayan o öpücük. Hem de bunca yıldır.

Eğer Miranda, Felicity, Tally ve Pippin'i dizginleyebileceğini sanarak oldukça yanılmıştı. Kızlara yanlış anlama ya mahâl vermeyecek şekilde akşam yemeğinin en uygun davranış ve görgü kuralları çerçevesinde olacağını söylemiş olsa da Lord John yemek odasına girdiği andan itibaren bütün sözleri adeta buharlaştı.

Lord John sandalyesine oturdu ve tüm o resmiyeti bırakmaları için ısrar etti.

“Bana Jack deyin,” dedi kızlara ve onlar da olayların böyle cereyan etmesinden oldukça zevk duyarak, kendilerini takma adlarıyla tanıttılar. Henüz birkaç dakika geçmişti ki Jack, Tally, Pippin ve Düşes eski dostlar gibi konuşmaya başlamışlardı.

“Sör Norris’ın iddiaları doğru mu?” diye sordu Tally. “Bu ev gerçekten de lanetli mi?”

“Demek Sör Norris’le tanıştınız? Her zamanki gibi sinsi sinsi dolaşıyordur. Bu konu hakkında oldukça ikna edici şeyler söylemiştir eminim.”

Tally başını sallayarak onayladı. “Sör Norris, eğer burada uzun süre kalırsak delirebileceğimize dair bizi uyardı. Tıpkı Tr...”

“Thalia! Bu kadar yeterli” dedi Miranda, bir öğretmenin ses tonunu kullanarak. “Kaç kez dedikoduları tekrarlamamanızı söyleyeceğim?”

“Fakat dedikodular gerçekten çok daha ilgi çekici,” dedi Jack, Tally’ye göz kırparak. “Hem bu ev lanetli.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Pippin fakat böyle bir düşünce Felicity’yi yalnızca eğlendirmişti.

Jack başıyla onayladı. “Diğer evler ne kadar lanetliyse, bu da onlar kadar lanetli. Ayrıca burada yaşayan herkesin ahlâkının ve kişiliğinin Tremont ismiyle lekелendiğini hesaba katarsak aksinin beklenmesi oldukça tuhaf kaçardı.”

“Tremont lekesi mi?” Felicity şüpheli bir şekilde gözleri kıstı. “Daha önce hiç duymamışım.”

Jack öne eğildi ve sesini alçalttı. “Tremont ailesinin her neslinden biri buraya mutlaka getirilir ve saklanırdı. Haklı sebeplerden dolayı tabii ki.”

Jack bardağına şarap doldurmak için birkaç dakikalığına konuşmasına ara verdiğinde, Miranda’nın aklına onun bu duvarlar arasında yaşamasına neden olabilecek pek çok sebep geldi.

“Thistleton Park’ın aile günahlarını saklamak için inşa edildiğini bile söyleyebiliriz,” dedi Jack.

“Lord John,” dedi Miranda. “Lütfen kızların kafalarını böyle saçma şeylerle doldurmayın.”

“Saçmalık değil ki. Saçmalık olmadığını kanıtlayabiliyim.”

“Nasıl?” diye sordu Felicity hâlâ şüpheciliğini koruyarak.

“Size evi gezdirerek,” diye cevapladı Jack. “Thistleton Park bazı karanlık sırlarla doludur ve bilmenizde fayda var; eğer gecenin bir yarısı başıboş bir şekilde koridorlarda dolanırsanız, atalarımın biriyle karşılaşmanız olasıdır.”

“Böyle acayipliklerden bahsetmeyin lütfen,” dedi Miranda. Bu eve dadanmış olan en kötü şeyin şu anda masanın başında oturduğunu söylememek için dilini ısırды.

“Siz de gelebilirsiniz Bayan Porter ama uyarmadı demeyin, turumuz bittiğinde dalga geçebilecek durumda olmayacaksınız.” Gözlerini hafifçe kıstı ve ekledi: “Ama rehber olarak karşılığında bir ödeme rica edeceğim sizden.”

Ödeme mi? Bunun ne olduğunu sadece Tanrı bilirdi.

“Lütfen söyleyin!” dedi Tally.

“Evet, ne isterseniz,” diye destek verdi Pippin.

Jack sandalyesinin arkasına yaslandı, ellerini göğsünde kavuşturdu ve Felicity’nin Günlüklerde tarif ettiği korsan görüntüsüne büründü. “Düşes’in o çok değerli günlüğüne neler yazdığını bilmek istiyorum.”

Felicity hemen defteri kucağına kaydırды ve ellerini üzerine koydu.

“Günlük değil o efendim,” dedi Tally, “yalnızca...”

“Tally!” diye azarladı Felicity. “Sakın!”

Her şeyin belli sınırlarının olması Miranda’nın rahat bir nefes almasını sağladı. Tanrım, Felicity’nin yazdığı

şeyleri okuduktan sonra Lord John'un neler diyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Bayan Porter, maddi olanağı kısıtlı ve önceleri bir çapkın olan Lord John için harika bir eş olabilir.

O küçük notları okuduğu zaman kafasında neler canlandıracağını hayal bile etmek istemiyordu. Ama tam o anda Miranda'yı oldukça şaşırtan ve hayran bırakan bir şey oldu. Görünüşe bakılırsa Jack'te az da olsa ahlak kırıntısı kalmıştı.

"Boş verin Düşes," dedi kıza. "Eğer defteriniz gizli bilgiler içeriyorsa, özel hayatınıza saygı duymaktan başka şey gelmez elimden." Daha sonra bu düzenbaz kızlara göz kırptı. "Ama bu, bu kadar düşün olduğun karalamaların hakkında spekülasyonlarla bulunmayacağım anlamına gelmiyor tabii ki."

Kızlar kıkırdadı. Miranda, her ne kadar o anlığına bir beyefendi gibi davransa da ruhunda zamparalık olan birini chileştirmenin bir yolu olmadığını biliyordu.

Böylece yemek, Tally'nin sevgili dadılarından yaptığı alıntılarla ve anlattığı hikâyelerle devam etti. Felicity, bir dükün sevgi ve şefkatini garanti almak için kurduğu evlilik stratejilerini paylaştı. Pippin kitaplar ve atlardan bahsetti. Bütün bunlar olup biterken Miranda konuşulanları dinleyip Jack'i izledi.

Jack'in doğal cazibesini hissediyordu. Ardı arkası kesilmeyen hikâyelerini anlatırken, mavi gözlerinde oluşan büyüleyici parıltıdan çok daha fazlasıydı bu. Jack bir şekilde insanları hikâyelerine çekebiliyordu, öyle ki sanki onunla beraber Leydi Dilling'in suaresinde ya da Pritchardlar'ın meşhur kostümlü balosuna gitmiş kadar oluyordu insan.

Eskiden Kent'te geçirdiği zamanlarda, insanların neden onun için harika bir refakatçi dediklerini şimdi anlıyordu. En sıkıcı toplantıyı bile canlandırmasını bilen bir konuktu Jack.

Ama birinin beyefendi olması için bundan daha fazlası gerekiyordu. Cazibe tek başına yeterli değildi.

Bunun yanı sıra, Lord John'un bu pek bir keyifli olan samimiyetinin ve arkadaşlığının arkasında başka sebeplerin olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu Miranda. Her şey bir yana fazla hoş davranıyordu.

Tanrım, kızlara sürekli etrafında olan kendi dadısı hakkında komik hikâyeler anlatıyordu.

"Zavallı kadını kilere kilitlediğinize inanamıyorum!" diye kıkırdadı Felicity. "Böyle bir şaka Dadı Gerta'ya kesinlikle işlemezdi."

"Kilere sığmazdı da ondan," diye belirtti Tally.

Hepsi kahkahalarla güldüler ve her ne kadar Lord John'dan etkilenmeyeceğine ve ilgisiz davranacağına dair karar vermiş olsa da Miranda, bir an kendini gülümserken buldu.

Biraz eğlenmenin ne zararı olabilirdi ki? Böyle bir ortam ve arkadaşlar, yeni evinde ve yeni hayatında neredeyse hiç bulunamayacak şeylerdi. Her ne kadar Bayan Emery'ye hayatının geride kalanını sessiz, sakın ve kendi kendine çalışarak geçireceğine dair yemin etmiş olsa da birden yalnızlık dolu günlerinin oldukça sıkıcı olacağına dair bir his köktü içine.

Fakat bu tam da senin istediğin şey, diye hatırlattı kendine. Peki ama gerçekten öyle miydi?

"Sanırım sizin şu Tasha, Lucia ya da Marta'nızla daha iyi geçinebilirdim," dedi Jack ikizlere.

Miranda gözlerini devirirken kızlar gülüyorlardı. Bu sözde dadıların, Lord John gibi çekici bir adam için kim bilir nasıl dersler hazırlayacaklarını hayal etti.

Miranda kafasını çevirip Lord John'a baktığında, onun da kendisini şehvetli ve ihtiraslı bir şekilde izlediğini fark etti.

Ne kadar uygunsuz, dedi kendi kendine. Tabağına odaklandı ve kendine ona bakmaması için telkinde bulundu.

Hem de yemeğin sonuna kadar.

Fakat daha sonra hâlâ bakıyor mu diye ona gizlice bir bakış attığında, adam göz kırpmaya cüretini gösterdi.

Bu ne küstahlık böyle!

Gerçekten bu kadar kolay baştan çıkabileceğini mi zannetmişti?

Kalbi biraz da olsa kıpır kıpır olmuştu ve kurumuş dudaklarına peçeteyi değdirebilmek için bocaladı. Belki de Jack'in baştan çıkarıcı cazibesini test etmemek en iyisi olacaktı.

Bir önemi de yok aslında, diye düşündü çünkü kâhya Birdwell tabakları almak için gelmişti ve böylece geriye yapılması gereken, ev sahiplerine harika yemekler için teşekkür etmek ve kızları yukarı kattaki odalarına kışkırtmak kalmıştı.

Evet, neredeyse her şey onun dikkatli bir şekilde tasarladığı planına göre gidiyordu.

Peçetesiyle dudaklarını sildi ve kızlara da aynısını yapmalarını işaret etti. İşi ağırdan almak içine ellerinden geleni yapıyorlardı fakat niyetlerinin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Daha sonra ise Miranda'yı korkunç bir şoka sokan bir şey oldu; Tally, "Jack, Thistleton Park'ı ele geçirmek için halanı öldürdüğün doğru mu?" diye sordu

Miranda az kalsın boğuluyordu. Ev sahipleri için de aynı şeyi söylemek yanlış olmazdı, çünkü aldığı son yudum şarabı masaya püskürtmüştü.

Fakat ilk kendini toparlayan yine Jack oldu, çenesini peçetesine sildi ve, "Görüyorum ki Sör Norris bugün ba-yağı formundaymış," dedi.

“Halanızın ölümü hakkında çok çirkin yorumlarda bulundu,” dedi Felicity diplomatik bir şekilde. “Fakat bunları tekrar etmeye hiç gerek yok.” Kardeşine kızgın bir bakış attı.

Ne var ki Jack bunu kahkahalarla karşıladı. “Eminim Sör Norris size, bu evi ele geçirmek için ahlaksız yöntemlere başvurarak halamın nihai sonunu hızlandırdığıma dair yorumlarda bulunmuştur.”

“Öyle de denebilir,” dedi Pippin ona. “Ama biz ona böyle bir şeyin olamayacağını söyledik.”

Miranda ayağa kalkabilecek kadar kendine gelmişti. “Hanımlar! Böyle uygunsuz bir konu hakkında yeterince konuştuk.” Ev sahibin döndü, o da sandalyesinden kalkmıştı. “Lord John, böyle kaba ve saygısız yorumlar nede-
niyle sizden özür dilerim. Şimdi müsaadenizle.”

“Bayan Porter, özür dılenecek bir şey yok,” dedi Jack. “Daha kötülerıyla suçlanmışım ve Pippin,” dedi ve kıza döndü, “beni savunduğun için de çok teşekkür ederim.”

Pippin’in yüzü kızardı. “Ben yapmadım. Bu tamamen Bayan Porter’ın düşüncesi idi. Sör Norris’i her zamanki gibi bir güzel azarladı, çünkü size şey demişti...”

“Pippin!” diye korkuyla geri çekildi Miranda, daha sonra Jack’e bakmak için cesaretini topladı. Jack ise kaşları havada soran gözlerle bakıyordu. “Tekrar etmeye değmez,” dedi Miranda yerine oturarak. Jack ve kızlar da aynısını yaptı.

“Demek her zamanki gibi azarladınız Bayan Porter,” dedi Jack.

“Ben olsam öyle demezdim,” dedi Miranda. “Şimdi eğer bize izin verirseniz...”

Jack kıkırdadı ve Tally’ye döndü. “Peki sizin meşhur Bayan Porter’ınız o yaşlı yaygaracıya neler söyledi?”

“Dedi ki- ” diye lafa başladı Tally.

“Hiç önemi yok,” diye araya girdi Miranda. “Misafiri olduğu ev sahibine dil uzatılmasına izin vermedim, hepsi bu.”

“Bana dil uzatıldığını mı düşündünüz?” diye sordu Jack. “İşiniz bayağı zor Bayan Porter. Şehirdekilerin çoğu Sör Norris’le aynı düşünceyi paylaşmakta.” Jack, Miranda’ya biraz daha yakından, o rahatsız olana kadar baktı ve, “Nasıl oluyor da onların düşüncelerini paylaşmıyorsunuz? Özellikle de bu sabahki kaba davranışımı düşünürsek,” diye sordu.

“Ben, ben...” Ağzını kapattı ve söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışarak derin bir nefes aldı. *Gerçekten* de lanet, kaba bir adam olduğunu düşünmüştü ama böyle bir kınamayı dile getirmek başka bir olaydı.

“Bayan Porter dedi ki duymak gereksiz spekülasyonlara çok fazla inanmaz,” dedi Felicity birden. “Bir insanın, başka birinin karakteri hakkında karar verirken sağduyusunu ve muhakeme yeteneğini kullanması gerektiğini söyler.”

“Demek öyle?” Jack sandalyesinin arkasına yaslandı. “Peki, sizin sağduyu ve muhakeme yeteneğiniz benim karakterim hakkında ne diyor Bayan Porter?”

Odaya sessizlik çöktü ve Miranda gecenin kontrolünü kaybettiği için kendine lanet etti. Kızları odasında tutup yemeklerini herkesten uzakta yemelerini sağlamalıydı.

Tabii o anda Jack’in büyüleyici mavi gözlerine bakmasa daha iyi olurdu.

Gördüğü şey karşısında muhakeme yeteneği ve sağduyusu buharlaşıp gitmişti sanki.

“Siz kolayca anlaşılabilen biri değilsiniz,” dedi Miranda, bütün dürüstlüğüyle.

Jack uygun olduğundan daha da uzun bir süre Miranda’ya baktı; sanki kendisi de karşısındaki kadının karakterini ölçmek için muhakeme yeteneğini kullanmaya

çalışıyordu. “Çok güzel ifade ettiniz Bayan Porter. Fakat hepimizde az da olsa bir gizem yok mudur? İddia ederim sizin de birkaç tane vardır.” Ceketinin üstündeki düğme-
siyle oynarken, o yakışıklı çehresini bir kez daha ona dön-
dü. Miranda onun sessizce ima ettiği şeyi duyabiliyor-
du.

Gümüş düğmeniz gibi.

“Benim mi?” Kısa ve pek ikna edici olmayan bir şekilde
güldü. “Hiç sanmıyorum.”

Lanet olsun! O düğmeyi yıllar önce fırlatıp atmalıydı.
Hatta Hibbertlar’ın şu küçük papazıyla evlenmeliydi ya da
on dört çocuklu, o kalın kaşlı dul tüccarla.

Bir adamın düğmesini saklamış olması Lord John’u
niye bu kadar ilgilendiriyordu ki? Bu onu ilgilendirmeyen
bir şeydi. Onun sorunu değildi.

Eğer bir beyefendiyse...

Eğer bir beyefendi olsaydı yıllar önce Miranda’yı öp-
mezdi, bir öpücüğüm insanı deli eden, baştan çıkartan
gücünü göstermezdi ve onu ayak bağından başka bir şey
olmayan bir düğmeyle bırakmazdı. Hibbertlar’ın ıssız
evinden, onu derin bir öpücükle kurtaran kara saçlı kahra-
manı hakkındaki hülyalarının sebebiydi o düğme.

Fakat kader onu rüyalarıyla baş başa bırakmış, daha
sonra da o lanet düğmenin Jack’in ellerine düşmesine izin
vererek onunla dalga geçmişti.

Lord John ise ne onu ne de küçük düğmeyi hatırlamış-
tı.

Miranda bir kez daha ayağa kalktı. “Lord John müsaa-
denizi isteme vaktimiz geldi.”

Usulca itiraz sesleri yükseldi masadan.

“Bayan Porter, Jack bize evi gezdirme sözü verdi,” diye
şikâyet etti Felicity.

“Evet, verdim,” diyerek onayladı Jack ve ayağa kalk-

tı. “Ev sahibi olarak sözümü tutmazsan gerçekten çok ihmalkâr davranmış olurum.” Kafasını çevirip Miranda’ya baktı. “Nezaketi bunu gerektirir, değil mi Bayan Porter?”

“Bence akşam yemeği yetti de arttı bile,” dedi Miranda, bütün itirazlara rağmen. Kızlara en sert bakışımı attı.

Onun planını tamamen unutmuşlar mıydı?

Akşam yemeğinden sonra odalarımıza çekilmek için müsaade isteyecektik. Daha fazlasını değil.

Gözlerindeki ışıltıya bakarak, sorunun unutulmuş kural- lar olmadığını fark etti. Yok sayılmak daha doğru bir tabir olabilirdi.

“Lord John, size zaten çok zahmet verdik,” dedi Mi-
 randa. “Artık yarınki yolculuğumuz için toplanma işlerine başlamamız çok daha uygun olacaktır ve...”

“Toplanmak mı? Eğer tuktukta yapacak başka bir işiniz yoksa bence evde bir tur atmaya vaktimiz var demek,” dedi Jack, Miranda’nın lafını yarıda keserek. Bir sonraki cümle- sini ise kızlara dönerek söyledi. “Haydi tur atmaya.”

“Hayır,” dedi Miranda. “Hiç sanmıyorum...”

“Hadi ama Bayan Porter,” dedi Jack, sesi bir öğretmen gibi çıkmıştı. “Evi gezmek hoş olmaz mı? Size kusursuz bir ev sahibi olmak istiyorum. Eğer siz toplanmak istiyor- sanız, kızlara etrafı ben gezdiririm ve tur bitince onları yu- kariya yollarım.”

Miranda neredeyse küçük dilini yutacaktı. Jack tura ye- mek odasından başladı ve kızlar hiçbir şey olmamış gibi onu takip etmeye başladılar.

Kendine gelene kadar, çoktan hepsi aşağıdaki salona yol almaya başlamışlardı bile. Kararlı adımlarla grubun arka- sından giderken, bu evin ne tür ıssız köşeleri ve odaları barındırdığını hayal etmeye çalıştı.

Beyefendi değildir. Sör Norris’in sözleri zihninde yankı- landı. Deli Jack Tremont’un, bu kızlardan birini baştan

çıkarmaya teşebbüs etmeden önce Miranda'nın cesedini çığnemesi gerekiyordu. Böyle bir şeye asla izin vermezdi.

“Lynton Dükü'nün vârisiyle tanıştınız mı?” diye sordu Felicity.

“Hayır, hayır, hayır!” dedi Jack. “Sedborough olmaz. Size öyle biri yakışmaz Düşes.

Bu cümle Miranda'nın aniden durmasına sebep oldu. Demek Deli Jack Tremont evlilik tavsiyesi veriyordu? Gözlerini devirdi. Adamın cüret edemeyeceği bir şey yok muydu?

“Felicity,” diyerek devam etti Jack, “Hollindrake Dükü'nün vârisi üzerine bahse giriyorum. Bence onu tavlamaya bak. Ona çok güzel bir Düşes olabilirsin.”

“Hollindrake Dükü,” diye tekrar etti Felicity, sanki bu tavsiyeyi zihnine not alıyordu.

“Siz niye hiç evlenmediniz?” diye sordu Pippin.

Jack birden duraksadı. Miranda ise Jack'in herhangi bir parçası olmayı istemediği ve üzerine tavsiyede bulunmakta oldukça hevesli olduğu bir konunun, onu böyle alaşağı etmiş olmasından dolayı zevk duydu.

“O eski dedikoduyu tekrarlamama hiç gerek yok bence,” diyerek ağırbaşlı gözükmeye çalıştı.

Neden olmasın Jack? diye sormak istedi Miranda. Bu kızlara zamanında bir zampara ve aşâğılık biri olduğun gerçeğini açıklamak istemediğin için mi? Masum genç bir kızı mahvedip, onurlu ve yapılması gereken şeyi yapmadığın için mi?

“Dedikodu iyi bir bilgi kaynağı değildir,” diye belirtti Felicity.

“Hadi Jack, anlat,” diye teşvik etti Tally.

O anlatmazsa Miranda, kızların kahramanının yaptıklarını anlatmaya oldukça hevesliydi.

İnsan Jack'e bakınca, bu işte kurban olanın kendisi olduğunu düşünebilirdi. Merdivenlerin sonundaki kolona

yaslandı ve küstah bir şekilde hüzünlü görünmeye çalıştı. Gözlerindeki pırıltı olmasaydı bu görünüş belki işe yarayabilirdi. “Her şey yanlış hanımı öptüğümde başladı.”

“Bir insan nasıl yanlış kişiyi öper ki?” diye sordu Felicity, şüpheliğini Bayan Emery’ye borçluydu.

Jack çenesini kaşdı. “Akşamüzeri konyağı fazla kaçır-mıştım.”

Zil zurna sarhoştun, diye düzeltti Miranda.

“Operada bir arkadaşım ile buluşacaktım fakat gecikmiş-tim.”

Nasıl sarhoş olduğunu hesaba katarsak, Opera Binası’nı bulabilmiş olman bile mucizeydi.

“Kalabalık salondaydım ve sağılarda bir yerlerde tanı-dığım bir hanımı gördüğünü sandım.”

Kuytu bir köşede sevgilini sürttüğünü gördüğünü sandın ve bu fırsattan faydalanmak istedin.

“Oraya gittim ve onu öptüm,” dedi Jack, kızlara.

“Sadece öylesine tanıdığınız bir hanımı mı öptünüz yani? Bu oldukça küstahça bir davranış.”

Aferin sana Pippin. Bir kez daha Bayan Emery’nin iyi eğitim standartları güneş gibi parlamıştı.

Gerçi pek uzun sürmedi bu durum.

“Sevgili kuzinim,” diye fısıldadı Felicity, “babam dadı-larımızı sürekli öperdi. Bir adam iyi bir aile dostunu, sev-diği bir çalışanını öpebilir ve bir sorun olmaz.”

Miranda gözlerini kapadı. Bu sözler Lord Langley’ye ve uygunsuz mürebbiye sürüsüne karşı duyduğu şüpheleri açıklığa kavuşturmuştu.

“Demek tanıdığınızı düşündüğünüz bir hanımı öptü-nüz?” dedi Tally tekrardan hikâyeye geri dönerek. “Sonra ne oldu?”

“Tanıdığımı sandığım hanım birisinin nişanlısıydı.”

“Bayan Mabberly,” diye fısıldadı Felicity.

“Evet, Bayan Mabberly,” diye onayladı Jack.

Eh, en azından bu saçma hikâyede gerçek olan bir şey söylendi. Miranda derin düşüncelere daldı.

“Peki sonra ne oldu?” diye ısrar etti Tally.

“Hatamı fark eder etmez, derhal binlerce kez özür diletim. Daha sonra Oxley Kontu’na, yani hanımefendinin nişanlısına gittim ve durumu düzeltmeye çalıştım.”

Benimle evlenmek zorunda kalmayıp, keyfin bozulmasının diye gidip adamı paranla satın almaya çalıştın.

“Fakat kont durum karşısında oldukça acımasızca bir tutum sergileyince...”

Büyük ihtimalle yeterince para teklif etmedin.

“...gidip Bayan Mabberly ile evlenmek için onurlu bir teklifte bulundum.”

Miranda kafasını salladı, kulaklarına inanamıyordu. Onurlu teklif mi? Seni yalancı, şerefsiz...

“Peki onunla neden evlenmedin?” diye sordu Pippin.

Hiç evlenme teklifi etmediği için olmasın, diye düşündü Miranda kızgın bir şekilde.

“Maalesef ben kendimi toparladığımda...”

Yani ayıldığında.

“...Bayan Mabberly bir hastalığa yakalandı,” dedi Jack.

“Skandal yüzündendir şüphesiz,” dedi Felicity kıvrak zekâsıyla.

“Hastalığa nasıl yakalandığını bilmiyorum,” dedi Jack, “fakat hafta sona erdiğinde Bayan Mabberly...” Derin bir nefes aldı ve sanki devamını getiremiyormuş gibi kafasını salladı.

Şehirden ayrılmıştım, diye bağırmak istedi Miranda. Öfkeli anne ve babası tarafından bir arabaya bindirilip Nortumberland’e, uzak akrabalarıyla yaşamaya gönderilmişti.

“Ne oldu Bayan Mabberly’ye?” diye yalvardı Tally, gözlerini açıp buğulu buğulu bakarak.

Jack kendini toparlarken hepsi nefesini tuttu. Miranda bile bu olağanüstü hikâyeyi nasıl bitireceğini merak ederek öne eğildi.

Jack onu gerçeğe hazırlamak için elini Tally’nin omzuna koydu. “Bayan Mabberly geçirdiği ateşli hastalıktan ötürü ben daha evlenme teklifinde bulunamadan öldü.”

“Öldü mü?” Miranda farkında olmadan ağzından kacırmıştı bu sözleri. Hemen eliyle ağzını kapattı.

“Evet, Bayan Porter,” diye cevapladı Jack. “Vefat etti.”

Gözleri kocaman açılmış olan Pippin, “Öldü mü?” diye fısıldadı.

Jack başını salladı, sanki bir gecede bunu üç kere söylemek dayanabileceğinden fazla gelmişti.

“Çöküş,” diye fısıldadı Tally. “Her zaman söylerim.”

Öldü mü? Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? Miranda söyleyeceği şeylerin mantıksız olma olasılığına rağmen salonda yürüdü. Jack’in önünde durdu ve parmağını çenesine vurarak, “Şunu bir açıklığa kavuşturalım Lord John,” dedi.

Dördü de merhum Bayan Mabberly için neden saygı duruşunda olmadığını anlayamıyormuş gibi hayret içerisinde ona baktı. Sanki olup bitenden yalnızca Brutus’ün haberi vardı ve hiç yapmayacağı bir şeyi yaparak Tally’nin yanından ayrılıp Miranda’nın yanına oturdu; onun düşüncelerine katılıyor gibiydi.

Küçük maymunsu suratıyla Miranda’ya baktı ve küçük bir “hav” sesi çıkarttı.

Bu cesaretlendirmeyeyle harekete geçen Miranda konuşmasına devam etti. “Başka bir adamın nişanlısını operada öptünüz...”

“Kazara,” diye açıkladı Jack.

“Evet, kazara,” dedi Miranda, en azından bu kadarını

hak ediyor diye düşünerek. “Daha sonra Oxley Kontu’yla hatanızı düzeltmeye çalışırken çıkmaza girdiğinizde, biz-zat Bayan Mabberly ile onun yok edilmiş itibarını kurtarmak için evlenmeye mi niyetlendiniz?”

“Tabii ki,” dedi Jack, dikleşip Miranda’nın gözlerine bakarak. Aniden sanki artık yalan söylemeye istekli ve her türlü beladan paçasını sıyırmaya çalışan Deli Jack Tremont olmaktan çıkmıştı. Miranda’nın karşısındaki adam otuz sekiz yaşındaydı, yüzü çok zor bir şekilde öğrenilmiş deneyimlerin kırıksıklıklarına sahipti fakat Miranda’yı asıl sarsan gözleriydi. Ayaklar altındaki mermer kadar sabit gözler.

Bir beyefendinin onurlu ve istikrarlı gözleri.

“Bayan Porter, benim hakkında ne düşünürseniz düşünün,” dedi demir kadar sert bir sesle, “şunu aklınızdan çıkartmayın: Her ne kadar genç hanımı öptüğüm ve bu kadar büyük bir skandala sebep olduğum için pişman olsam da asıl utandığım şey, kendisinin ismini temize çıkartma fırsatı elde edemeden vefat etmesidir. Cenazesinde saygılarımı ve üzüntümü dile getirdim...”

Cenaze mi? Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki?

“...ve her ne kadar annesi ve babası taziyelerime kayıtsız kalıp, bunu mantık dışı bulmuş olsalar da eski dostum Lord Sedgwick, benimle birlikte törendeydi, zira eşi Emaline Bayan Mabberly’yi oldukça çok severdi.”

Lord ve Leydi Sedgwick mi? Annesi ve babası mı?

Daha sonra çok derinlerde kalmış olan bir anıdan annesinin ve babasının sesleri yüzeye çıktı. Londra’ya gönderildiği gece tartışıyorlardı. Birbirlerine sarf ettikleri kızgınlık dolu sözler, bütün evde kaçınılması imkânsız bir biçimde yankılanıyordu.

“Tek kuruşum o değersiz zamparaya gideceğine, kızımı ölü görmeyi tercih ederim.”

“Ama Cyrus, eğer onunla evlenmezse, bir daha asla evlenemez.”

“İyi ya işte! Böylelikle param çarçur edilip boş yere harcanmaz. Deli Jack Tremont’a metelik verecek adam değilim ben.”

Ölü mü? Gerçeklik bir anda Miranda’nın üstüne çöktü. Anne, baba ne yaptınız?

Herkese onun öldüğünü söylemişlerdi!

Ve Jack de dahil olmak üzere herkes buna inanmıştı.

Londra’ya geri dönmesine babası bu yüzden izin vermemişti. Bu yüzden bütün miras kendi ismine değil de ‘Bayan Jane Porter’ adına bırakılmıştı.

Çünkü herkes onun öldüğünü düşünüyordu.

Miranda derin bir nefes almaya çalıştı fakat bütün oda delicesine dönüyordu.

Jack geriye doğru bir adım attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ondan sonra haklı olarak, herkes Bayan Mabberly’nin ölümünden dolayı beni suçladı. Eğer onu öpmemiş olsaydım, şu anda Oxley Kontesi olacaktı ve ben de bunca yıldır toplumun bu muamelesine katlanmak zorunda kalmamış olurdum. En azından böyle umuyorum.”

“Tanrım, sanki ikiniz birden ölmüşsünüz gibi,” dedi Tally, acı ve dramatik bir ses tonuyla.

Miranda damarlarından soğuk bir dalgalanmanın geçtiğini hissetti; sanki o gün gerçekten de ölmüştü. Sabit bir şeylere odaklanmaya çalışsa da dizleri titredi.

Gözlerini Jack’e dikti.

Bunca yıldır, insanların onu aramamasının sebebinin Jack olduğunu sanmıştı ama şimdi farkına varıyordu ki aslında herkes onun öldüğünü düşündüğü için kimse onunla irtibata geçmemişti.

“Güzel miydi Jack?” diye sordu Pippin.

“Bayan Mabberly mi?” Hafıfçe gülümsedi. “Sanırım öyleydi.”

“Sanırım mı?” Felicity alçak sesle hayıflandı. “Ya güzeldir ya da değildir.”

Jack’in ağızı açıldı ve kapandı. “Yüzünü çok fazla hatırlamıyorum, koridor iyi aydınlatılmamıştı. Hem itiraf etmeliyim ki oldukça sarhoştum. Fakat kendisinin saçını çok iyi hatırlıyorum. Asla unutamayacağınız türden bir kıızı, ateş ve tutku doluydu.

“Bayan Porter’in saçları gibi mi?” diye sordu Tally.

“Evet, bir hayli benziyor.”

Jack’in itirafı Miranda’yı girdiği transtan çıkartmaya yetmişti. Ne demişti? *Ateş ve tutku dolu.*

“Peki onun hakkını başka bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu Pippin, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Jack güldü. “Evet Pippin, kendisiyle ilgili bir şeyi daha hatırlıyorum. Onun öpücüğünü hatırlıyorum.” Sesinde öyle bir hasret vardı ki kızlar iç geçirmekten kendilerini alamadılar.

Miranda’nın bir an dizlerinin boşaldığını hissetti. *Onun öpücüğü mü?*

“Hadi bakalım,” dedi Jack. “Bir geceliğine bu kadar melankoli yeter. Size bir tur sözü verdim, o yüzden devam ediyoruz.” Daha sonra hepsini odadan çıkardı.

Miranda ise hareket edemeyerek yerinde kaldı. Söylenleri hâlâ anlamaya çalışıyordu. Küçük ve sadık Brutus hemen ayağının dibinde dururken, o kendi içerisinde bir savaş veriyordu.

“Bayan Porter, bizimle geliyor musunuz?” diye seslendi Felicity.

“Evet, birazdan,” dedi Miranda.

Jack kafasını çevirdi ve Miranda’nın gözlerine baktı. “İyi misiniz Bayan Porter?”

Miranda dikleşti ve nefes alabilmek için elinden geleni yaptı. “Evet. Hemen geliyorum.”

Jack kaşlarını çattı ve tam bir şeyler daha söyleyecekti ki kızlar onu çekiştirmeye başladılar. Lanetli evi gezmeye dair duydukları istek şöyle bir coşkuya sebep olmuştu ki Jack geri donemedi.

Hepsi köşeyi dnp görüş alanından çıktığında, Miranda merdivenlerden indi. Eli kolundaydı. Brutus ayaklarının dibinde duruyor, gözlerine bakıp teselli vermeye çalışıyordu.

Miranda eğilip Brutus’un başını kaşıdı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. “Ya Lord John’un dedikleri doğruysa?” diye fısıldadı köpeğe. “Ya gerçekten benimle evlenmek istemişse?”

Brutus cevap vermedi ama Miranda onun diğer tarafını da kaşımaya devam edebilmiş diye başını yana eğdi.

“Ah, baba, neden böyle bir şey yaptın?” dedi yumuşak bir şekilde.

Her şey birbirine karışmış ve çözülemez bir karmaşa haline gelmişti.

Gözlerini kapadı ve Jack’in sözlerini anımsadı.

Asıl utandığım şey, kendisinin ismini temize çıkartma fırsatı elde edemedi ve fat etmesidir.

Ama daha da fazlası vardı, Miranda’nın öpücüğünü unutmadığını söylemişti.

Parmakları dudaklarına gitti ve Jack’in dudaklarını unutmaya adadığı her andan dolayı pişmanlık duydu.

Miranda yavaşça doğruldu. Jack’in derin ve erkeksi sesini duyabiliyordu.

şimdi ne yapacaktı? Ona gerçeği mi söyleyecekti?

Hayır, asla! diye bağırdı içine işlemiş olan yalnız kadın. Ona tek kelime bile söyleme.

Kendi yaşadıklarından bahsetse bile bu ona ne kazandıracaktı ki?

Kendisine bu soruyu sorduğu sırada, gözü salonun diğer ucundaki aynaya çarptı. Bu defa kendini diğer herkes onu nasıl görüyorsa o şekilde gördü; dönüştüğü kadını.

Gereğinden fazla sıkıca toplanmış topuzunu, sıkıcı gri elbisesini ve çatık kaşlı o kadını gördü.

Tanrım, kızların kibar bir şekilde söylemekten kaçındığı kadar vardı; yaşlıydı. Söyledikleri şeyde haklılardı; onda ne bir kıvılcım ne de bir pırıltı kalmıştı.

Daha da kötüsü, bir insanın o kıvılcımı ve pırıltıyı tek-rardan nasıl ortaya çıkaracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Topuzuna baktı, dudaklarını ısırdı ve elini saçına götürerek tokalardan birini çıkardı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Saçı serbest kalana kadar devam etti.

Eh, bu da bir başlangıç, diye düşündü aynadaki aksine bakarak. Eğer daha fazla yardıma ihtiyacı olursa...

Deli Jack Tremont ne yapılacağını bilirdi.

Bölüm 6

Jack akşamın geri kalanını Bayan Porter'ı izleyerek geçirmişti. Kendine hâkim olamıyordu. Tıpkı bir fayton kazasına tanık olmak gibiydi: Her ne kadar görgü kuralları ve durum bakmamayı gerektirseye de gözlerini ondan alamamıştı.

Ona baktıkça, bir kadın daha önce hiç bu kadar sıkı bir korse giymediğine emin oluyordu. Hiç gülmemesine şaşmamalıydı.

Fakat her şeye rağmen, onun o kızıl saçları bütün manığını altüst etmişti. Tanrım, o saçlar onda harcanıyordu. Böylesine fevkalade kızıl-kahve saç, tutkuyu itiraf etmeye istekli olan bir kadına ait olmalıydı. Temsil ettiği cazibe ve kışkırtmadan korkmayan bir kadına ait olmalıydı.

Jack'in parmakları, Miranda'nın sıkı bir şekilde kıvrılmış topuzundaki tokaları çıkartmak ve o yakut rengindeki bukleleri serbest bırakmak için kıvranıyordu. Parmaklarını o ateşli, şehvet dolu ipekten geçirip kulağına fısıldamak istiyordu.

Hatırla.

"Evi turluyorduk hani Lord John?" diye hatırlattı Felicity.

Jack, kızların ona gözlerini dikmiş baktıklarını fark etti.

“Ah, evet, evet!” diyebilirdi zar zor. Salona bir kez daha baktı ve Bayan Porter’ın işinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. “Kütüphaneden başlayalım.”

“Kütüphane mi?” diye heveslendi Pippin. “Ne kadar harika!”

Yandaki büfeden bir şamdan aldı ve karanlık salon boyunca ilerledi. “Sıradan bir kütüphane olabilir ama aslında bizim kütüphanemiz oldukça ilginçtir.”

“Hayaletli mi?” diye sordu Tally.

Jack bir anlığına durdu. Kocaman açılmış gözlerinin içine ve ciddi ifadelerine bakınca belki sınırı biraz aşmış olabileceğini fark etti. Birdwell kızlara ev sahipliği yapmasını söylemişti ve Jack de şöyle güzel bir hayaletli hikâyenin ve lanetin onları bütün gece yataklarında tutacağını sanmıştı, kendisinin yapılacak işleri varken evde böyle başıboş bir şekilde dolanmayı değil.

İşin ilginç yanı, her ne kadar bu kızların ilgisini dağıtması gerekse de gecenin büyük bir çoğunluğu geçmişti ve onu ileride bekleyen sorunların hepsini unutmuştu. Bu akşama kadar eşlik edilecek insanlara ne kadar hasret kaldığını hiç fark etmemişti. Gerçi bu küçük veletleri eğlendirmek ve onlarla ilgilenmek, küçük bir çocuk gibi en karanlık sırlarını itiraf etmesine yol açmıştı!

Kesinlikle paslanmıştı.

Her şeyden önemlisi, daha önce hiç kimseye Bayan Mabberly ile evlenmek istediğini söylememişti. Hemen hemen herkes yapılması gereken onurlu ve saygın şeyi geçiştirdiğini düşünmüştü ve Jack de herkesin, kendisi hakkında en kötü şeyi düşünmesine izin vermişti.

O zaman umurunda olmamıştı. Kafası yerine geldiğinde, aklında olan tek düşünce bir türlü unutamadığı o öpücüktü. Jack doğrudan Mabberlyler’e gitmişti ve yaşlı adamın, kızının itibarını kurtarmasına yönelik bir şeyler yapmasına izin vermesi için yalvarmıştı.

Uyanık bir tüccar olan babası ise bunu reddetmişti. Jack'in mirasının peşinde olduğuna ikna olmuştu ve tabii dürüst olmak gerekirse, Jack'in bu davranışı her ne kadar takdir edilesi bir şey olsa da Miranda'yı tekrar görmek istemesinin başka bir sebebi daha vardı.

Onu bir kez daha öpmek istemişti.

Yüzünü hatırlayamıyor olması önemli değildi; öpücüğünü hatırlıyordu. Dudaklarını, nasıl koktuklarını ve onları öperken çıkardığı inlemeleri hatırlıyordu.

Bir şekilde, Miranda'nın masum öpücüğü bütün o konyak ve curcunayı aşmış Jack'in içine tutkulu bir şekilde işlemişti.

Aklından çıkmamıştı. Hâlâ.

O olayın üzerinden yıllar geçmişti ve Miranda'nın aklına gelmediği aylar olmuştu. Fakat ne zaman kasabada ya da postanede kızıl saçlı bir kadınla karşılaşsa aylarca rüyalarını kızıl saçlı kadınlar ele geçiriyordu. Dudakları öpmekten daha fazlasını yapıyor, elleri bütün vücudu boyunca gidip geliyor ve onu bir kez daha alması, ele geçirmesi için bu zamparaya yalvarıyordu.

Tam bu baştan çıkarıcı aşkın üstündeyken ve istediği zevki ona tattırırken birden soğuk terler dökerek, bir kaya kadar sertleşmiş olarak bu dünyadan çoktan göçmüş gitmiş bir kadına duyduğu arzuyu uyanıyordu.

Kuzininin okulunda Bayan Porter'la çarpıştığından beri durumu daha da kötüleşmişti. O çarpışma esnasında onu tutmuş ve gözlerinin içine bakarak uzun zamandır kaybolmuş olan bir tutku zerreciği görmüştü.

Şimdi rüyaları farklı bir yönde ilerlemeye başlamıştı. Yatağındaki kadın daha yaşlı, daha olgun ve kaybolmuş masumiyetin kanlı canlı bir kanıtıydı. O kadına karşı duyduğu arzu ise hiç olmadığı kadar ısrarcıydı.

Ne kadar saçma, diye düşündü. Bayan Porter gibi düz-

gün ve mesafeli birinin Miranda Mabberly'yi hatırlatması gerçekten ilginç

Bayan Mabberly'nin ölümüyle dalga bile geçmişti! Bir kadın ne kadar kalpsiz olabilirdi?

Onu öp ve cevabını al, dedi kulağına fısıldayan şeytani bir ses.

Bayan Porter'ı mı öpecekti? Sör Norris'in iddia ettiği kadar vardı; deliriyordu.

Şamdanı masasına koyup bir toz bulutu oluşunca, "Evin durumu için özürlerimi kabul edin," dedi Jack kızlara. "Böyle şeylerle ilgilenmek konusunda pek iyi değilim."

"Bayan Porter'dan birkaç öneri alabilirsiniz," dedi Felicity.

Jack bunu yapma ihtiyacını hissetmedi. Bayan Porter'ın Thistleton Park'ın yönetimi şekliyle ilgili fikirleri hakkında az çok tahmini vardı.

"Nezaket haricinde," diyerek devam etti Felicity, "ev yönetimi dersleri de veriyor. Ona yalnızca bir ay verin, sonra bakın bu evi tanıyabiliyormusunuz görün."

Bayan Porter'ın neredeyse yıkıma doğru giden evin bu durumuna mani olmak için neler yapabileceğini hayal edebiliyordu.

Bayan Porter'a övgü dolu sözler korosuna Tally de katılmıştı. "Yatırımları ve benzeri şeyleri düzenleme konusunda da oldukça beceriklidir. Tabii mirasını aldığı için artık kendi hesaplarıyla kendisi ilgilenecek."

Kendi hesaplarıyla mı? Mirası mı? Bu Jack'i oldukça şaşırttı. Neden bütün akşam tek kelime etmemişti ki?

Gerçi herhangi bir şeyden bahsetme konusunda oldukça katı davrandığı söylenebilirdi.

Bu konuyla daha fazla ilgilenemeden, Bayan Porter odaya aceleyle daldı.

"Çok özür dilerim, tokalarımın birini düşürdüm de."

Kızların ve Jack'in o an soluğu kesildi.

Küçük, sıkı topuzu gitmişti ve uzun bukleleri omuzlarına düşüyordu. Saçları arkada toplanmayınca ifadesi daha yumuşak bir görünüm kazanmıştı.

“Bir şey kaçırdım mı?” diye sordu Bayan Porter, canlı bir şekilde. Sanki daha önce hiç kütüphane görmemiş gibi etrafa bakındı.

“Kesinlikle kaçırmadınız Bayan Porter,” diyebildi Jack zar zor. Özgür kalmış olan bukleleri tarafından başı dönmüş olsa da bakmamaya çalışıyordu.

“Az evvel aile lanetinizi kanıtlayacağınıza dair bir şeyler söylüyordunuz efendim. Bu iddianızı bize kanıtlamaya devam etmek ister misiniz?” Gülümsermiş gibi dudakları kıvrıldı.

Jack önce Bayan Porter'a sonra da girişe baktı. Merdivenlerde bıraktığı kadınla aynı kişi miydi bu kadın? Ona neler olmuştu böyle?

Eğer başka bir olsaydı, konyak dolabını buldu, diye düşünürdü. Gerçi o kadar vakti olmamıştı ama kilere inip şişeleri saymasına ramak kalmıştı.

“Aa, evet, lanet,” diye mırıldandı Jack düşüncelerini toparlamaya çalışarak. Dikkati dağıtma işini kendisinin yapıyor olması gerekiyordu, onların değil. Köşedeki büyük tahta sandalyeyi gösterdi. “Eğer Tremont efsanelerine inanacak olursak, bunun İngiltere'nin yasal tahtı olduğunu söyleyebilirim.”

Bu devasa mobilya parçası Langley kardeşlerin nefesini kesmişti. Pippin bile sandalyeye şöyle bir bakabilmek için gözlerini kitaplıklardan ayırmıştı.

Bayan Porter böyle bir beyana inanmadığını belli edencesine burun kıvrıdı, daha sonra da böyle acele karar verdiği için utançla eliyle ağzını kapattı.

“Özür dilerim efendim. Lütfen devam edin,” dedi Bayan Porter, Jack’e gülümseyerek.

Gözlerinde davetkâr bir ışık belirmişti sanki. Sadece Jack’e mi öyle geliyordu yoksa oda birden ısınmış mıydı?

“İngiltere’nin tahtı mı? Nasıl yani?” diye sordu Felicity, Jack’in derin düşüncelerini bölerek.

Jack öksürdü ve odaklanmaya çalıştı. *Aile tarihi. Dikkatlerini dağıtıyor.* Evet, tam olarak bunu yapıyordu.

“Evin orijinal kısmı 1111 yılında, Lord Harold Tremont’un evi olarak inşa edildi,” dedi Jack, “İngiltere tahtının yasal vârisi olduğu konusunda ısrar ettiği için I. Henry ile anlaşmazlığa düştü. Zavallı Lord Harold, hayatını sürdürmesi için buraya sürgün edildi. Kendini tahtın sahibi olarak ilan etti ve kendisine bu azametle tahtı yaptırdı. Yerel papazı bile tahtı kutlaması için zorladı.”

Felicity onaylamaz bir edayla başını salladı.

“Lord Harold’ın kendini kral zannedip kimsenin ona inanmaması ne kadar üzücü,” diye yorumda bulundu Pippin. Tahta yepyeni bir merakla gözlerini dikmişti.

“Adil Pippin’ciğim, ona bu kadar acıma,” dedi Jack kızı göz kırparak. “Harold kendi hükümdarlığını kurarken oldukça iyi vakit geçirdi ki bu hükümdarlık bir gezici sirkten işe aldığı saray soytarisından oluşuyordu.” Bakışlarını kaldırdığında Bayan Porter’ın tahtın geniş kolunda elini gezdirdiğini gördü.

Onun parmakları tahtanın üzerinde gezinirken Jack derin bir nefes aldı; bir ürperti bedeninden aşağı yayılmıştı.

Bu kadın ona ne yapıyordu böyle? Delirmek üzereydi. Bu ev tarafından değil ama bu delişmen kadın tarafından lanetlenmişti.

“Zavallı bir aptal taht pek de hükümdarlık hissi vermiyor,” diyordu Tally.

Bunun üzerine Jack, Bayan Porter’ın yeni keşfedi-

len sınırlarını test etmeye karar verdi. “Ah, hayır Tally. Londra’dan kiraladığı bir oda dolusu hanım da vardı hükümdarlığında.”

“Lord John!” diye araya girdi Bayan Porter, heyecanla Jack’e doğru dönmüştü. Eli, tahtın geniş ve kalın koluna yapışmıştı.

Edep hissini tam olarak kaybetmemişti demek ama nedense bir sebepten dolayı Jack bundan memnun oldu. Fakat Bayan Porter her ne kadar karşı çıkmış olsa da Jack ona baktığı sırada, gözlerinde muzip bir ifade gördü.

Bir parıltı mı? Kızıl saçı kadar aykırı, garip bir ışıık.

Hayır, bütün bunları hayal etmiyordu Jack. Peki ama her şeyin bir sınırı olduğuna dair öğüt verme nereye gitmişti? Tam bu kadını çözümünü sanmışken, Bayan Porter her şeyin akışını değiştirmişti.

Ne demişti? Siz kolayca ulaşılabilen biri değilsiniz

Belki Jack’i, onun sandığından çok daha iyi bir şekilde anlamıştı.

“Bayan Porter,” diye fısıldadı Pippin. “Eğer bir kraliçe yoksa, Lord Harold hanımları ne amaçla getirmişti?”

Jack, Bayan Porter’ın bu soruya cevap vermesini beklerken sabırsızlanmaya başladı. Bayan Porter sert cevabını vermeden önce birazcık kızardığından Jack gülümsedi.

“Seni temin ederim, eğer evde bir kraliçe olsaydı Lord Harold’ın hükümdarlığı hızlı bir sona ulaşır.”

Böyle bir düşüncesizlikte bulunan bir adamın, Bayan Porter’ın elinden kolay kolay kurtulamayacağını düşündü Jack. Onu hiçbir erkeğin erişemeyeceği en yüksek standartlara tabii tutardı.

Belki de bütün bir ömür boyu sürecektir olan kusursuz...

Ömür boyu mu? Jack’in kimseye verecek ömür boyu bir şeyi yoktu. Hiçbir kadına hem de.

Gece yarısı en sonunda gelip çatmıştı. Aslında Bayan Porter'ın kızları gece yarısından önce odalarına çıkartmasını beklemişti ama bunun yerine Jack'e döndü ve, "Turunuzun bir sonraki durağı nedir efendim?" diye sordu.

Bir sonraki durak mı? Bu yıkık dökük evi hâlâ dolaşmak ve daha fazlasını görmek mi istiyordu? Tekrar saate baktı ve Bayan Porter'ın geri dönüp bu tura bir son vermesi için acaba ne gerekli, diye merak etti.

Macera dolu bir ses, *yatak odanı göstermeyi teklif et*, dedi.

Jack bunun yerine, "Daha başka ne görmek istersiniz?" dedi. Bayan Porter'a bakmamaya özen gösterdi.

"Trajik bir şeyler gösterin bize!" diye heveslendi Tally. "Romantik ama trajik olsun."

"O dediğinden bu evde çok olca bulunmakta tatlım," dedi Jack.

Hepsini yeniden salona ve oradan da girişe götürdü, tam basamakların oraya geldiğinde durdu. Hayır, ihtiyacı olan şey şöyle güzel bir Tremont trajedisiydi. Öyle bir hikâye ki bütün gece boyunca yorganları çenelerinin hizasında tutmalarına sebep olmalıydı.

En tehditkâr ve karanlık ses tonunu kullanıp mermerdeki bir noktayı göstererek, "Bu Lord Douglas Tremont'ın karısı Isolda Tremont'ın merdivenlerden yuvarlanıp öldüğü yer," dedi.

Kızlar sanki kadının cesedi hâlâ orada yatıyormuşçasına geri çekildiler.

Bu iyiye işaret olsa gerek, diye düşündü Jack ve böylelikle aynı şekilde, kalplerine korku tohumları ekerek devam etti. "Douglas olayın kaza olduğuna dair yemin etti fakat diğerleri onun kadını ittiğini iddia ettiler zira Isolda korkunç sonuyla yüzleşmeden önce, Douglas ve onun şiddetli bir şekilde tartıştıklarını duymuşlar. Öyle görülüyor ki

Douglas, Isolda'nın komşulardan biriyle gereğinden fazla ilgilendiğini düşünmüş ve gözünü kıskançlık bürümüş.”

“Ve onu öldürmüş öyle mi?” diye fısıldadı gözleri fal taşı gibi açılmış olan Tally.

“Kim bilir?” diye duraksadı Jack. “Yüzyıllar içinde, geçenin geç saatlerinde Isolda'nın tam burada belirip sevgilisini aramak için dolaştığını iddia edenler oldu.”

Kızlar aynı anda nefeslerini tuttular ve gözleri yerdeki o noktaya kaydılar.

Bu karanlık hikâye, kızları ve onların öğretmenini korkutmak şöyle dursun ilgilerini daha da körüklemişti.

“Buna benzer başka hikâyeler var mı?” diye sordu Tally sevgiyle. Kuzinine dönüp, “Pippin bunları kullanarak yazacağımız tiyatro oyununu bir düşün: *Tremont Trajedileri*,” dedi.

Pippin başıyla onayladı. Böyle bir düşünceyle büyülenmiş olmaları Jack'i hayrete düşürmüştü. “Ah, evet,” dedi. “Alt başlık da şöyle olabilir: *Vicdan Azabı ve Pişmanlıkların Ders Veren Hikâyesi*.”

Fazlasıyla mantıklı olan ve ruhunda bir gram drama barındırmayan Felicity gözlerini devirdi ve iç geçirdi. Sanki ‘*şu dünyadaki en salak iki kızla nasıl kan bağım olabilir?*’ diyordu. “Lord Douglas'ın karısının feci ölümünden zerre pişmanlık duyduğunu sanmıyorum,” dedi ikisine.

Jack, Felicity'ye döndü. “Zavallı Douglas'ı savunmam gerekirse, asla bir daha evlenmediğini ve hayatının geri kalanını Isolda'nın mezarının etrafındaki güllerle ilgilenerek geçirdiğini söyleyebilirim.”

“Giriş kapısının yanındakiler mi?” diye sordu Pippin.

“Aynen öyle,” dedi Jack. Kızın iyi bir gözlemci ve çok güçlü bir hafızası olduğunu fark etti.

“Zavallı adam,” dedi Pippin yumuşak bir sesle. “Ah,

Tally, Lord Douglas'ın gözyaşları içerisinde karısının mezarındaki çiçekleri suladığı bir sahne yazabiliriz.”

“Hah!” diye araya girdi Felicity, kız kardeşi Isolda rolünü prova etmeye başlamadan önce. “O gülleri suçluluk duygusuyla sulamıştır.”

“Yapmayın Düşes, bence Lord Douglas’a karşı biraz fazla sertsiniz, zira ailemizin sahip olduğu lanetlerden biri de hayatımız boyunca yalnızca tek kadını seviyor olmamızdır. Bir kez bir Tremont âşık olursa, bir başkasına asla yan gözle bakmaz.”

Tally iç geçirdi. “Tıpkı siz ve Bayan Mabberly gibi. Bu yüzden hiç evlenmediniz?”

Londra’da geçirdiği den dolu günlerde birden çok defa zor durumda kalmıştı ama Jack’i hiçbir şey, onun vereceği cevabı dikkatli bir şekilde bekleyen bu dört kadına karşı hazırlamamıştı.

Ayaklarının dibinde oturan Brutus bile botlarını umursamamış ve onun vereceği cevabı duymak için yukarıya doğru bakmıştı.

Jack’in bakışları yardım istercesine Bayan Porter’a kaydı. Belki düzgün bir muhabbet hakkında vaaz verebilirdi ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sinir bozucu kadın orada öyle dikilmiş, başını yana eğmiş ve söylediği lafı inkâr etmesi için ona meydan okuyan bir şekilde bakıyordu.

Jack, karşısındaki bu hanıma dikkatli bir şekilde bakarken uzun yıllar önce kalbini çalmış olan kızı unuttuğunu fark etti. Aniden Miranda’ya duyduğu özlem ve pişmanlık, onun masumiyeti ve tutkusu, bu sert görüşlü ve kıskırtıcı buklelere sahip aşırı düzgün kız kurusunun karşısında yalnızca tuhaf bir rüya halini almıştı.

Henüz anlamadığı ve açıkçası anlamak isteyip istemediğini bilmediği bir şekilde ona meydan okuyan bir kadın.

Ne düşünüyordu ki? Ona ne olduğunu anlayamıyor olabilirdi ama buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu.

“Evet,” dedi hemen. “Sebebi tam olarak bu. Bayan Mabberly’ye karşı olan sevgim ve duygusal düşkünlüğüm benim lanetim haline geldi.” Bayan Porter’la ilgili aklına gelen ve geçmek bilmeyen düşüncelerden kurtulmak istercesine omuzlarını silkti ve sözlerine devam etti; “Turu-muzun son bir durağı kaldı. Büyük Salon. Eğer buradan ilerlersek...” Onları salona götürmek için arkasını dönmüşü ki Brutus havlayarak Jack’in bacaklarına doğru atıldı, daha sonra da Bayan Porter’ın eteğinin altına girdi.

Küçük köpeğin bu küçük yaramazlığı Bayan Porter’ın sendeleyerek yere düşmesi için yeterli olmuştu.

Jack ise ayakta dengesini korumaya çalışıyordu fakat tam o sırada çarpışıp yere birbirlerinin kollarına düştüler.

Büyük bir gürültüyle yere kapaklandılar ve Jack, Bayan Porter’ı son anda yakalamaya çalıştı ama damarlarında en saf haliyle akan tutku için artık ne yapsa boştu.

“Kötü Brutus!” diye bağırdı Tally, kız kardeşi ve kuziniyle birlikte köpeğinin arkasından aceleyle koşturdu. Jack ve öğretmenini baş başa bırakmıştı.

Baş başa. Birbirlerinin kolları arasında. Birdwell ne demişti? Düşmanlarını yakın mı tut demişti?

Fakat Jack başka bir düşmanını keşfetmişti. Bu düşman, bir adamın kalbini çalan şeytani bir cazibeydi. Bayan Porter’a şöyle bir baktı ama aralarındaki çekim onu kendine daha da yakınlaştırıyordu.

Bu kızıl afet kollarının arasında nasıl da kıvrak ve yumuşaktı. Belki de yere kapaklanmanın şokundan olsa gerekti ama istekli bir âşık kadar akışkandı, göğüsleri Jack’in göğsüne değiyordu. Bacakları birbirine geçmişti ve kolları sıkı bir şekilde onu kavramıştı.

Elbisesinin kumaşından korsesini hissedebilmişti; sert

keten kumaştan katı bir şekilde duran, sıkıca bağlanmış ipleri bir vardı. Fakat bu ciddi hapse neredeyse baş kaldırmak üzereydi.

Etrafındaki güçlü rüzgârın uğultusunu duyduğuna yemin edebilirdi. Kollarındaki kadına baktı ve bütün ruhuyla onu arzuladı.

Etrafındaki her şeyi unuttu. Gecisini gündüzünü rahat bırakmayan, ona dadanmış olan bütün sorunlar buharlaşmıştı. O kollarındayken ruhuna bir sakinlik çöktü ve daha önce hiç hissetmediği bir huzura kavuştu.

Ev ile alakası yok bunun, diye karar verdi.

Bu kadın onu büyülüyordu. Kulağına gerçekleşmesi imkânsız düşünceler fısıldıyordu.

Öp onu. Öp onu.

Buna cevaben Bayan Porter'ın dudakları aralandı, sanki Jack'in onu öpmesi için, onu keşfetmesi ve hissettiği arzuyu paylaşması için yalvarıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. Sanki umutsuzca bir şeyler söylemek istiyordu ama kelimeler...

“Çok özür dilerim Bayan Porter,” dedi Tally, diğer kızlarla beraber geri dönmüştü. “Brutus’e neler oldu öyle hiç bilmiyo...” Kızın aniden sesi kesildi.

Jack tam o sırada gerçekten de lanetli olduğuna kanaat getirmişti.

“Aman Tanr...” Pippin, Tally'ye çarparken nefesini tuttu.

Felicity bir kereliğine mahsus olmak üzere romantik bir bakış açısına kavuştu. “Lord John, Bayan Porter'ı kurtarmanız ne kadar kahramanca bir davranış. Dadı Lucia'nın *preux chevalier* dediği türden biri olduğunuzu biliyordum.” Bayan Porter'a son yarım saatte ne tür bir büyü yapılmıştı bilmiyordu Jack ama bütün o sihir, Tally kız kardeşinin sarfı ettiği Fransızca kelimeleri fısıltıyla açıklayınca göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

“Cesur, kahraman şövalye.”

“Sanırım ayağa kalkabilecek kadar iyiyim efendim,” dedi Bayan Porter, Jack’in kollarından güçlkle sıyrıldı. “Beni yakaladığınız için teşekkür ederim.” Sesindeki aceleci ton ve ellerini eteklerinin üzerine götürüp durması, sanki üzerine yapışmış olan örümcek ağının son kalınlarından kurtulmaya çalışıyormuş izlenimi yaratmıştı. “Pekâlâ,” dedi, saçını yukarıya doğru kıvırdı ve tokasını kullanarak tekrar usta bir şekilde topladı. Kızlara döndü. “O canavarı yakaladınız mı Bayan Thalia?”

Tally onaylarcasına başını salladı. Disiplinli öğretmenleri tekrar geri dönmüştü ve bu dönüşten odadaki kimse memnun kalmamıştı.

Özellikle de Jack.

“Çok güzel,” dedi Bayan Porter. “Kızlar tur için Lord John’a teşekkür edelim ve...”

“Bayan Porter!”

“Hayır!”

“Ama daha yeni başlamıştık,” diye itirazlar yükseldi.

Yüzündeki ifadeden ve kaşlarının çatılmasından, bu itirazların pek işe yaramayacağını biliyordu Jack.

“Hadi ama Bayan Porter, bu aceleniz ne?” diye sordu Jack.

Bayan Porter bu kez Jack’e bakmadı, bunun yerine şaflını bir zırh gibi omuzlarına dolamakla uğraştı. “Eğer hava aydınlanır aydınlanmaz gideceksek, toplanma işimizi birtirmemiz gerekiyor.”

Jack birden kendini, “Gidişinizi kahvaltıdan sonraya erteleyin,” diye öneride bulunurken buldu.

Şeytan dilini kopartsın! Neler diyordu böyle?

“Mümkün değil,” dedi Bayan Porter ve bu sefer Jack’e baktı. Sakinleşmiş gibiydi ama ifadesi yine de sertti. “Leydi Caldecott’a ulaşana kadar eğitim amaçlı birkaç yerde daha

durmamız gerekiyor. Mimari olarak önemli ve tarihi dersler veren evlere uğramamız şart.”

Jack gülümsedi. Dersler mi? Ders mi istiyordu yani? “Eğer eve bir şans vererseniz, Thistleton Park’ta da oldukça eğitici olabilecek harika kısımlar var.”

Bana bir şans ver.

Bayan Porter’ın gözleri açıldı ve geri çekildi. Ah, tam olarak ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

“Hadi Bayan Porter, bana hiç oyunbozan biriymişsiniz gibi gelmiyor. Aslında tıpkı kızlar gibi sizin de Thistleton Park ve Tremont soyu hakkında meraklandığınızı gözlerinizden okuyabiliyorum.”

Bayan Porter, Jack’e lağımseyici, hatta aşağılama olarak sayılabilecek türden bir bakış attı. Ancak Jack, onu tuttuğunda gözlerindeki pırıltıyı örebilmişti ve açıklanamayan bir sebepten dolayı, o pırıltıyı tekrar görmek istiyordu.

“En azından gelip Büyük Salon’a bir göz atın,” diyerek tatlı dille kandırmaya çalıştı Jack. “Halam Josephine, evin Ortaçağ’dan orijinal biçimde kalan bu kısmını bir portre galerisine dönüştürdü ve Birdwell de bu öğleden sonra gitmeden önce kasabadaki kızlardan salonu temizlemelerini istedi.” Desteklerini almak için önündeki üç kızı gözlerini iri iri açarak çaresiz bir romantik gibi görünmeye çalıştı. “Kocası tarafından sürgün edilmeden önce Acquiataine’li Eleanor burada akşam yemeği yemiştir. Lord Harold bu duruma bayılmış.”

Pippin bu bilgi üzerine kendinden geçti; içlerinde en çok kitap okuyanın kendisi olduğu belliydi. “Lütfen Bayan Porter lütfen! Böyle bir oda Bayan Emery’ye anlatmak için harika bir fırsat olabilir. Ortaçağ tarihini ne kadar çok sever bilirsiniz.”

Jack’in kadınlarla ilgili hatırladığı bir şey varsa, o da teslim olacakları zamanı tahmin etme konusunda on ikiden

vurmasıydı. Flörtleşirken, hatta uygunsuz bir davette bir kadının açıkça sergilediği isteksizlikten, ihtiyatlı bir şekilde eğlenmeye karar verdiği zaman arasında çok kısa bir süre olurdu.

“Bilemiyorum...” diye başladı Bayan Porter.

Jack bitirmesine izin vermeden, “Harika!” diye atıldı, onu kolundan yakalayıp salona doğru çekiştirmeye başladı. “İnanın bana, oldukça aydınlatıcı bir deneyim olacak.”

Bayan Porter’ın ağzından çıkan, “Hayal edebiliyorum,” lafı herhangi biri için sert bir cevap olabilirdi fakat Jack’in kulaklarına, bulduğu ve kaybettiği hanımı tekrar keşfetmesi için kışkırtıcı bir meydan okuma gibi geldi.

Kapıları ardına kadar açan Jack hızla açıklamaya girişmişti bile. “Her ne kadar çoğu insan için burası tipik bir portre galerisi gibi görünse de biz Tremontlar’ın gizli bir şekilde ifade ettiği gibi, burayı kendi Bedlam’ımız olarak görüyoruz. Aile üyelerinden biri Thistleton Park’a sürüldüğünde, ardından o kişinin portresi de gelir. Tremontlar olarak, olmazsa olmaz bir özellik olan asaletimizi sergilemede başarısız olan kişilerin de aile ağacında yer almasını isteriz.”

Bu büyüleyici odaya göz atan kızlar hep bir ağızdan, “Vaaay,” diye inledi.

Birdwell ve yardımcıları işlerini iyi yapmışlardı. Bütün keten örtüler kalkmış ve duvardaki her şamdan mum ile doldurulmuştu. Galeri ısıllı parıldıyordu.

Thistleton Park’ı devraldığından aldığından beri, Jack ilk kez adı kötüye çıkmış olan eviyle gurur duydu.

Kızlar hevesli bir şekilde onu takip ettiler. Gördükleri manzara ve odanın gizli hazinelerince büyülenmişlerdi.

“Bu kim?” diye sordu Felicity, ilk portreyi işaret ederek.

Jack büyük yağlı boya resmin önünde durdu ve taşıdığı şamdanı yanındaki antika dolabın üstüne koydu. “Size büyük halam Leydi Josephine Tremont’u tanıştırayım.”

“Öldürülen mi?” diye nefesi kesildi Tally’nin.

“Sör Norris’in söylediklerinin aksine suikast olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadılar. Cesedi de hiç bulunamadı. Bence yaşlı kadın yürüyüşe çıktı ve uçurumun kenarına fazla yaklaştı.”

“Karanlık ve fırtınalı bir gecede mi yürüyüşe çıktı?” diye sordu Bayan Porter.

Ah, tabii, öyle karmaşık bir ayrıntı da vardı, diye düşüncelere daldı Jack. Bayan Porter iyice gözümüze soksun bunu. **S**alam, Thistleton Park’ta geçerli bir sebep dolayısıyla bulunuyordu. Her zaman doğru olan şeyi yapacağına güvenmek saflık olurdu.”

Bayan Porter bir an burnundan soludu ve salonu dolaşmaya devam etti.

“Oldukça azametli görünüyor,” diye ekledi Pippin.

“Öyleydi,” dedi Jack.

“Niçin burada kalıyordu?” diye sordu Tally.

“Genç bir kızken uygunsuz bir evlilik gerçekleştirdi. Daha sonra sinir bozucu kocası onu terk etti ve geriye hiçbir şeyi kalmadı. Daha büyük bir skandal haline gelmesin diye kendisine Thistleton Park verildi, çünkü bir önceki sahibi birkaç ay önce vefat etmişti. Tabii bu evin verilmesinin belli şartları vardı; topluma bir daha geri dönmeyecek ve burada kalacaktı.”

“Ne kadar feci,” diyerek düşüncesini belirtti Felicity.

“Tam olarak değil,” dedi Jack. “Ailemiz her ne kadar bundan nefret etse ve bu durumu korkunç bulsa da Josephine Hala’nın kendisini burada ziyaret etmeye hevesli, dünyanın dört bir yanından gelen hayranları vardı.”

“Bay Billingsworth ondan oldukça etkilenmiş,” dedi Pippin.

“Şansımıza iyi ki de etkilenmiş,” dedi Jack. “Yoksa hiç tanışamazdık.”

Bayan Porter bir kez daha ateş püskürdü.

“Jack, bu kim?” diye seslendi Tally.

Jack gizemli bir ses tonuyla, “O benim büyük büyük amcam. Kendisine Deli Jack Tremont derlerdi, çünkü kumar ve içkiye karşı büyük bir zaafı vardı.”

Bayan Porter, hemen kızların arkasına geçti. “Ve size onun adı verildi değil mi?” Bayan Porter’ın sorusu keskin bir zekânın üretebileceği türden bir ironi içeriyordu.

“Evet,” dedi Jack. “Annem bundan hiç hoşnut değildi. Deh Jack’in kötü alışkanlıklarının bana da sirayet edeceğini söylemiş. Hatta onun yerine, saygın bir papaz olan büyük amcamın adını vermeyi ummuş.”

“Adı neydi?” diye sordu Pippin.

Jack omuzlarını silkti. “Söylemem, gülersiniz.”

Üçü de başlarını salladı. “Hayır, tabii ki gülmeyiz Lord John.”

“Orson,” dedi Jack.

Ortalık aniden kıkırdama sesleriyle doldu. “Şaka yapıyorsun!”

Jack de güldü. “Niye? Benden iyi bir Orson ya da papaz olmayacağını mı düşünüyorsunuz?”

Kızların kıkırdamaları yerini kahkahaya bıraktı. “İkisi de!” dediler.

“Hadi ama kızlar,” diye uyardı Bayan Porter. “Lord John’un papaz olmasıyla ilgili komik herhangi bir durum göremiyorum.”

“Ben de göremiyorum,” diye dalga geçti Jack. “Belki de Bayan Porter benden iyi bir rahip olabileceğini düşünmüştür. Ne diyorsunuz Bayan Porter?”

“Yeteneklerinizi daha verimli bir şekilde kullanmış olurdunuz böylece,” dedi Bayan Porter, Jack’in suratına ifadesiz bir şekilde bakarak. Fakat Jack yanılmıyorsa, bu sözlerine karşılık gözlerinde bir tutku kıvrıntısı da görmüştü.

Giriş koridorunda paylaştıkları türden bir şey.

Jack kendine hâkim olamadı. “Peki o yetenekler neler sizce?”

Bayan Porter’ın gözleri açıldı ve bir anlığına küçük bir sihir ikisini tekrar birbirine bağladı. Tıpkı giriş koridorunda olduğu gibi, Bayan Porter tam bir şey söyleyecekmiş gibi olduğunda bir başka portrenin yanında duran Tally araya girdi.

“Jack, bu kim?”

“Bu kadar kolay kurtulacağınızı sanmayın Bayan Porter,” diye fısıldadı Jack, yanından geçip Tally’nin olduğu yere giderken. Başını kaldırıp baktığında, Bayan Porter’ın yanaklarının az da olsa kızardığını gördü.

Ah, hayır, Jack yanılmamıştı. Bayan Porter’ın korsesi gevşiyordu yavaş yavaş, o istese de istemese de.

İlgisini, onu büyüleyen kızıldan ayırarak Tally’nin baktığı portreye bir göz attı.

“Bu Lord Albin Tremont. Halam Josephine’den önce burada yaşadı. Kuleyi kendisi inşa ettirmiştir.”

“Niye inşa ettirdi peki?” diye sordu Pippin.

“Söylenenlere göre Fransa’yı istediği zaman rahatlıkla görebilmek için,” dedi Jack.

“Çok üzgün görünüyor,” dedi Pippin.

“Eline geçen her kuruşu, o kuleyi inşa ettirmek için kullandı.”

“Klasiklerle yakından mı ilgiliydi?” diye sordu Bayan Porter.

“Hayır,” dedi Jack. “Yalnızca kalbi kırık olan bir adam-

dı.” Omzunun üstünden Bayan Porter’a baktı. Lord Albin’in üzgün ifadesine sanki onu çok iyi anladığını belirten bir ilgiyle bakıyordu. Hâlâ düğmesini sakladığı adamı mı düşünüyordu? Jack bu düşüncelerden sıyrıldı ve onlara Albin’in yürekleri burkan hikâyesini anlattı.

“Albin bir zamanlar asil bir Fransız ailesinden genç bir kıza âşık olmuş. Evleneceklermiş ama daha sonra Albin’in nöbetler geçirdiği keşfedilmiş. Ara sıra oluyormuş sanırım. Kızın babası da nişanı bozmuş. Kız, Albin’e bir yolunu bulup ailesinden kaçıp ona geleceğine dair yemin ettiği bir mektup yollamış. Kısa bir süre sonra, kızın başka biriyle evlendiğine dair haber gelmiş. Albin yıkılmış tabii ki. Buraya kaçmış, Fransa’yı ve bir bakıma kızı havanın açık olduğu her gün görebilmek için kulesini inşa etmiş. Kulede, yukarıda onu beklerken de ölmüş. Onu bulduklarında elinde bu varmış,” diyerek büyük portrenin yanında asılı olan minik resmi gösterdi.

Tally ve Pippin, hayatını asla gelmeyecek olan bir kadını bekleyerek harcayan adama bakarak aynı anda iç geçirdiler. Her daim mantıklı olan Felicity bile arkasını dönüp mendiliyle gözlerini sildi.

Fakat Jack’i asıl şaşırtan Bayan Porter’ın tepkisi oldu. Hepsinden bir adım uzaklaştı ve gözlerinde dehşet ifadesiyle portreye bakakaldı. “Hayatını ne kadar korkunç bir şekilde harcamış!”

Yalnızca Jack sözcüklerindeki kınamayı hissedebildi. Bu sözler sanki ağabeyinden ya da şerefli ve ön yargılı bir başka Tremont’tan gelmiş gibiydi.

“Gerçek aşktan vazgeçseydi daha mı iyi olurdu?”

Bayan Porter, Lord Albin’e bakarken kaşlarını çatı. “O kuleyi inşa ettiğinde, kuleden yukarı tırmandığında ve aşkı bulma ihtimaline gözlerini kapadığında zaten vazgeçmiş.”

Kelimelerindeki öfke ve acı o kadar aşikârdı ki Jack’in

içine işledi. *Onun* hakkında da böyle mi düşünüyordu bu kadın? Yenilgi ve mutsuzlukla Thistleton Park'ta inzivaya çekildiğini ve hayattan saklandığını mı sanıyordu?

Jack, Bayan Porter'ın ona karşı hissettiği küçümsemenin, kendi adı kötüye çıkmış olan geçmişinden kaynaklandığını düşünmüştü. Ama gel gör ki asıl sebebi, Jack'in Londra'yı terk ettiğinden beri hayatını heba etmesiymiş.

Belki bu durum ilk zamanlar için geçerli olabilirdi fakat Thistleton Park'ta kendine bir amaç edinmişti - her ne kadar buna kendi dahil çok az insan inansa da. Köşede duran saate baktı, ruhunu paramparça eden başarısızlık korkusunu savuşturarak olabildiğince çabuk bir şekilde geri dönmem gerek, diye düşünmüştü. Fakat bunların hiçbirini Bayan Porter'a anlatamazdı. Duvar da resmi asılı olan kuzeninden çok farklı olduğunu ona söylemezdi.

Fakat Bayan Porter'ın haklı olduğu bir nokta vardı. Kalbini aşka kapatmıştı. Aşkın gücünü ilk elden deneyimlemiş, bir insanı nasıl değiştirebileceğini ve bir kadının cazibesi karşısında ne kadar çaresiz kaldığını görmüştü.

Eski dostu Alexander Denford'un çok sevgili eşi Emmaline'in, sıkıcı baronun hayatını kelimenin tam anlamıyla nasıl tekrardan düzene soktuğunu düşündü. Peki ya Templeton'a, eski alemci partnerine ne demeli? Can atarak Leydi Diana'nın peşinden, saçma sapan bir şekilde ta İskoçya'ya kadar gitmişti.

Daha sonra Jack, Bayan Porter'a baktı. Ona öyle dikkatli baktı ki içinden bir şeylerin akıp gittiğini hissetti. Belki de bu his, eski dostlarını anlamasında yardımcı olacak bir şeydi. Ne tür bir adam olduğunu ona gösterme isteğini körükleyen ve Bayan Porter'ın onda eksik olduğunu düşündüğü bütün karakterini azıcık da olsa ona açmak istemesini sağlayan bir histi.

Fakat neden o? Neden Bayan Porter? diye sordu kendi kendine. *Ve neden şimdi?*

“Ne kadar korkunç bir yıkım ve ziyan,” dedi Bayan Porter.

Daha sonra bakışlarında farklı bir şey gözlemledi Jack. Kendisinin çok çok iyi anladığı bir pişmanlık hissi vardı Bayan Porter’da.

Jack ya da Albin hakkında konuşmuyordu. Bunu nasıl bildiğini bir türlü ifade edemiyordu ama Bayan Porter’ın kendisi ve o lanet düğme hakkında konuştuğundan emindi.

Peki neden damarlarına aniden bir kıskançlık hissi yayılmaya başladı? Böylesi küçük bir nesne Jack’i neden allak bullak ediyordu? Neden başka bir adamın onu tutuyor, ona sarılıyor olduğu hayali Jack’i bu kadar öfkeliendiriyordu?

“Bence Bayan Porter,” dedi Jack, “hepimizin içinde, saklandığı bir kule vardır. Albin yalnızca kendisinininkini herkes görsün diye inşa etti.” Bayan Porter’a, onun şeytani kızıl buklelerine ve pişmanlıklarla dolu bir hayatı yansıtan gözlerine bakmadan önce durdu ve bir kez daha bu aşk acısı çekmiş olan akrabasına baktı. “Fakat bu aşk sarhoşu akrabamı kendi hapsinden ancak sizin gibi cazibeli biri çıkarabilirdi.” Albin’in portresinin yanındaki küçük resme doğru döndü. “Sizin de anlayacağınız gibi onun da kızıl-lara karşı bir zaafı vardı.”

Bunu söyledikten sonra Jack hanımları başını eğerek selamladı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Daha doğrusu kaçtı...

Bölüm 7

Jack uzun adımlarla odadan çıktıktan sonra Miranda, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarak onun arkasından bakmaya devam etti. **S**eni bir fırtınanın müjdesini veren rüzgâr, tekrar başladığında uzun salondaki pencereler zangırdamaya başladı.

Miranda'nın içindeki duygu fırtınasından pek farkı yoktu.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Felicity.

“Bilmiyorum”, diye yalan söyledi Miranda. Dadı Rana'nın tavsiyesini dinleyip böyle bir riske girdiği için kendine lanet etti. Işıkmuş! Neredeyse hayatını altüst ediyordu.

Büyük deneyi sırasında bir şekilde, çok zekice ama çok tehlikeli bir şey meydana gelmişti aralarında. Jack'in kollarında olduğu an, bir kez daha o garip ve elle tutulabilir bağlantı kurulmuştu.

Titredi ve Jack onu öpseydi neler olurdu diye merak etti. İddia ettiği gibi onun öpücüğünü hatırlar mıydı?

Tıpkı Miranda'nın onun öpücüğünü hatırladığı gibi.

“Yukarıya çıkıp, toparlanma işini bitirmemizin vakti geldi,” dedi kızlara, bir kez daha Lord Albin'in portresine son bir bakış atmıştı.

Ya Jack ve o gerçekten hayatlarının sonuna kadar beraber olmakla lanetlendilerse?

Albin'in üzgün ve akıldan çıkmayan bakışları, Miranda odadan dışarı çıkıncaya kadar onu takip etti, sanki ahşap ve yağlı boyadan oluşan hapsinde onunla alay ediyordu.

Hepimizin içinde, saklandığı bir kule vardır.

Miranda odadan çıkmak için acele etti. O katiyen saklanmıyordu.

Tamam belki birazcık saklanıyordu. İsmi değiştirilmesi Bayan Emery'nin okulundaki yerini korumak içindi. İş sahibi olabilmek ve saygınlığını tekrardan kazanabilmek için bazı şeyleri azıcık örtbas etmek saklanmak sayılmazdı.

Kızlar yukarı çıkarken çukur arkasına takıldı.

Bunun yanı sıra, içinde esk olmayan bir evlilik yapmak yerine kendi hayallerini sürdür bilmek için artık özgürdü. Artık rüştünü ispatladığı ve mirasını elde ettiğine göre, istediği her şeyi yapabiliirdi.

Jack onun hayatıyla ilgili ne biliyordu ki sanki? Saklanıyormuşmuş! Hadi canım! Pek çok kadının hayatını devam ettirmesine engel olan sınırlamalardan tamamıyla özgürdü.

Fakat içindeki ses bu konuyla birazcık dalga geçti. *Neyi yapmak için özgürsün?*

Köşesine çekilmiş bir vaziyette, geriye kalan günlerini evlenmemiş bir kadın olarak geçirmek için Kent'e gidiyordu. Albin'in yaptığı gibi, babasının servetini alıp kendi kulesini inşa ettirse daha iyiydi.

Ah, tabii Miranda özgürse Jack de Midas kadar zengin-di zaten. Şüphesiz!

Üst kata çıktıklarında kızları toplanmaları için odalarına yolladı. Daha sonra kendi küçük odasına kaçtı ve kapıyı arkasından kapattı. Zaten az olan eşyalarını eski, sade valizine yerleştirmesi hiç vaktini almadı.

Yatağına oturup şömine rafının üstündeki gülümseme-yen kadının portresine bakarak derin düşüncelere daldı. Saklanmakta kötü bir şey yoktu ki.

Dadı Rana'nın tavsiyesini dinleyip 'ışığının' parlaması-na izin verme denemesi neredeyse felaketle sonuçlanma-mış mıydı? Kızlar ona sanki delirmiş gibi bakmışlardı.

Dürüst olmak gerekirse, biraz delirdiğini söyleyebilirdi. Pek tabii anlaşılır bir şeydi bu. Bir insanın, bütün dünya-nın kendisini ölü olarak bildiğini öğrenmesi insana böyle şeyler yaptırabiliyordu.

Kendi ölümüyle özgür kalmıştı. Ne kadar komik. Gü-lümsemesine mani olan şey ise babasının yalanının Jack'in hayatında nelere mal olmuştu. Bu yalan yüzünden bü-tün hayatı mahvolmuştu, toplum ve ailesi tarafından aşā-gılanmıştı ve Thistleton Park'a sürgüne gönderilmişti.

Ona kim olduğunu söyle, diye fısıldadı garip küçük bir ses. *Ona söyle ve onu özgür bırak.*

Portredeki kadına bir bakış attı ve, "Gerçeği söylemek ne işe yarar ki?" diye sordu.

Yaşadığını ve babasının hem ona hem kendisine yalan söylediğini itirafetmesi neyi değiştirecekti?

Öfkeden deliye dönebilirdi haklı olarak. Peki ya daha sonra? Miranda'yı yine mi küçümseyecekti?

İlk seferinde küçümseydiğinden değil tabii; Miranda ke-sinlikle öyle bir şey yaptığını düşünmemişti. Fakat bu yan-lış varsayım bile onun derinden canını acıtmıştı.

Hayır, Jack'e gerçeği söyleyemezdi. Yine de söyleme-mesi çok daha kötü bir suç değil miydi? Arkadaşları ve ai-lesi tarafından kendisine verilen bu cezayı ortadan kaldır-maması daha kötü değil miydi? Belki aklanınca, itibarı iade edilince, bu evin acı verici hapsinden uzakta kendisine bir hayat kurabilirdi.

Şömine rafının üstündeki sert mizaçlı kadına baktı.

Tanrım, bu evin hanımı olsaydı yapacağı ilk şey, geçmiş-i hatırlatan bütün bu korkunç tabloları Jack'in ağabeyine yollamak olurdu. Deli akrabalarının bakıcılığını bu defalık düğ yapşın, dedi içinden.

Demek bu evin hanımı olsaydın, diye alay etti o garip küçük ses. Ne kadar güzel bir düşünce değil mi?

Miranda kafasını salladı. İnsanlar boşuna bu evin hayaletli ve lanetli olduğunu iddia etmiyorlardı. Kendini mantıklı ve bilime inanan biri olarak görürdü ama bu eski taş yığınıyla ilgili rahatsız edici bir şeyler vardı.

"Teklif etse bile kabul etmem," dedi tablodaki kadına. Soğuk ve dar yüzüne bakınca Thistleton Park'a iyi bir sebepten ötürü yollandığını ve burada uzunca bir süre kaldığını tahmin etmişti. "Bunun yıl sonra bana teklif etmesini de beklemiyorum zaten." Yüce Tanrım, ona neler oluyordu böyle? Portrelerle konuşuyordu! Kalktı ve odanın diğer tarafına geçerek şömineyi arkasına aldı.

Fakat bu geçici delilikten bu kadar kolay kurtulamayacağını anlaması çok zaman almadı.

Onun öpücüğünü hatırlıyorum...

Jack'in bu itirafı karmaşık düşüncelerinde yankılandı.

Onun öpücüğü! Miranda dudaklarını birbirine bastırdı ve daha sonra omzunun üstünden portreye baktı.

Hayal mi görüyordu, yoksa portredeki kadın ağzının kenarıyla gülüp onunla alay mı ediyordu?

"Evet biliyorum," dedi Miranda, kadına. Jack kızlara muhtemelen inanılması güç, fantastik bir öykü anlatmıştı çünkü öpücüğünü gerçekten unutamamışsa, nasıl olmuştuda az evvel giriş salonunda onu neredeyse öpecek gibi olmuştu?

Çünkü sen zaten osun, Miranda'sın. Her ne kadar Jack bunu bilmese de kaderden saklayamayacağın şeyler vardır.

Kader! Miranda bu düşünceyi hafıfsedi.

O zaman burada ne işin var?

Bu saçma tartışmaya devam edemedi kapısı açıldı ve Felicity odaya daldı.

“Günlüklerim!” diye çığlık kopardı. “Aşağıda unuttum! Bayan Porter biliyorum odamızda kalmamızı istediniz ama...”

Miranda gözlerini devirdi. Kader vardı ama bir de Felicity denilen bir gerçek vardı.

“Kimsenin onu alacağını sanmıyorum,” dedi Miranda, kızı odasına doğru götürürken.

“Birisinin onu alıp almamasından endişelenmiyorum Bayan Porter. Birisinin onu okuyacağından korkuyorum.”

Miranda yerinde durdu. *Okumasından mı?*

Felicity’nin ima ettikleri Miranda’nın kalbine dehşet saçtı.

Aman Tanrım, o sayfalarda yazan şeyleri ya Jack okursa?

Bayan Porter, maddi olanağı kısıtlı ve önceleri bir çapkın olan Lord John için harika bir eş olabilir.

Ya Thistleton Park’a gelmelerinin bir şekilde Miranda’nın işi olduğunu düşünürse? Daha da kötüsü, ya Felicity’nin düşüncelerinin çok da saçma olmadığı kanaatine varırsa? Her ne kadar Jack elinin ayağının kesilmesine sebep olsa da öyle bir adamla evlenmek düşünülemez bir şeydi. Bu malikâne dikkatini birazcık dağıtmış olabilirdi ama kusursuz bir eşe dair olan standartlarını düşürmeyecekti.

Bir beyefendi. Her daim onurlu bir erkek. Asil ve dürüst bir adam.

Öpücüğü...

Öpücüğünü boş ver, dedi kendine. Bu tam olarak evden neden ayrılması gerektiğinin gerçek sebebiydi. Felicity

ya da kader, oyununu oynamadan bu delilikten kurtulması gerekiyordu.

Miranda kıza döndü. “Tam olarak nerede bıraktın?”

“Kütüphanenin yanındaki büyük masasının üstünde.”

Miranda başıyla onayladı ve şalını omuzlarına attı. Gidip almaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Hem de çok geç olmadan.

Kapıyı arkasından kapatıp hızlı ve sessiz bir şekilde merdivenlerden aşağıya inmeden önce, “Odadan sakın ayrılmayın,” diye öğütledi Felicity’yi.

Bayan Porter’ın ayak sesleri kaybolduktan sonra, “Felicity bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye fısıldadı Pippin.

Kuzini başıyla onayladı. “Tabii ki. Onları bu gece görmedin mi? Jack ona bakıp durdu ve birbirlerine çarpmaları nasıl da romantikti. Bir sonraki harçlığım üzerine bahse girerim ki birazcık daha vakit geçirirlerse sonları evlilik olur.”

Tally yatakta oturuyordu. “Doğru olabilir ama senin çöpçatanlığından daha fazlası var bu gece Felicity. Bence âşık olabilirdi eğer şey olmasaydı...”

“Ne olmasaydı?” diye sordu Pippin.

“Bilmiyorum,” diye itirafetti Tally. “Ama bu gece başka dolaplar dönüyordu. Sanırım kaçırdığımız bir şeyler var.”

“Kaçırdığımız ve ihtiyacımız olan tek şey biraz daha zaman,” dedi Felicity, kapıya bakıp kaşlarını çatarak. “Bayan Porter gitme konusunda oldukça kararlı. Yarın gitmemizi engelleyecek bir şeyler yapmalıyız.”

Tally alt dudaklarını ısırıp birkaç dakika bunun üzerine düşündü. Daha sonra güzel çehresi aydınlandı. “Düşes,

Viyana'dan gitmek zorunda olduğumuz ve Dadı Birgit'in bizimle aynı dertten muzdarip olduğu zamanı hatırlıyor musun?

"Hı-hı," dedi Felicity, dikkati dağılmış bir şekilde ortalıkta dolanıp dururken; yeni bir saldırı planı bulmaya çalışıyordu.

Tally devam etti; "Birkaç gün daha gidemeyip orada kalalım diye seyise atları topallıyorlarmış gibi göstermesi için rüşvet vermişti."

Felicity birden durdu, arkasını döndü ve kız kardeşine baktı. Gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı. "Hatırlıyorum. At nalıyla ilgili bir şeyler yaptırmıştı seyise." At delisi kuzinine döndü. "Pippin sen yapabilirsin."

"Neyi yapabilirim?" diye sordu Pippin.

"Atlara topallıyorlarmış gibi gösterebilirsin."

Bunun üzerine Pippin yataktan fırladı. "Babamın sevgili atlarından birine zarar vermeyeceğim."

Felicity kafasını salladı. "Zavallı yaratığa zarar falan vermeyeceksin. Yalnızca Bay Stillings'in bulduğu aracı çekmesini sağlayacak bir şey yapacaksın." Kuzinini kanepeye doğru çekti ve oturttu. "Düşün. Atlara zarar vermeden," diye ekledi kuzininin gönlü olsun diye, "ne yapabilirsin?"

Pippin bir kardeşten diğerine baktı. Bütün bu çöpçatanlık meselesinden pek emin değildi ama Felicity ve Tally için bu durum önemliydi. Hem Bayan Porter da bu gece bir farklıydı ve Jack... İç geçirdi. Jack biraz yaşlı olabilirdi ama oldukça çekiciydi. "Sanırım," diye başladı ve diğer iki kız dinlemek için daha da yaklaştılar, "eğer gizlice ahıra girebilirsek..."

Yalnızca merdivenlerden aşağıya kütüphaneye doğru

ilerle, dedi Miranda kendi kendine. Felicity'nin *Günlüklerini* kapıldığı gibi yukarı kata çıkacaktı, yoksa...

Yoksa Jack ile karşılaşabilirdi.

Miranda şalına daha da sıkı sarındı.

Evin duvarları, *söyle ona, gerçeği söyle*, diye fısıldıyordu sanki.

Belki de bu kadarını Jack'e borçluydu. Onu özgür bırakırsa kendi de özgür olacaktı.

Ve Jack onu öpmek isterse, o zaman...

Miranda sendeleyerek durdu. Öpüşme falan olmayacaktı. Hem de hiç, dedi kendine sert bir şekilde. Jack'e gerçeği söyler ve Kent'teki hayatına geri dönerdi, belki de o yerde hayatının sonuna kadar saklanacağı kendi kulesini inşa ederdi.

Tanrım, bu evden çıkması gerekiyordu bir an önce yoksa Tremont sülalesinin büyük bir kısmı gibi keçileri kaçıracaktı.

Aşağıdan, evin karanlık köşelerinden Miranda'yı derin düşüncelerden çıkartan ve tüylerini diken diken eden bir ses geldi. Zavallı Isolda gibi merdivenlerden aşağıya yuvarlanmamak için tırabzanı kavradı.

Zira kütüphaneden öfkeli sesler yükseliyordu.

Bu ateşli tartışmadaki seslerden biri bir kadına ait olmasaydı eğer, hiçbir şey orada durmasına engel olamazdı.

Bir kadın mı?

"Para bende değil de ne demek?" diyordu Jack, derin sesi kalın kapıdan dışarıya sızıyordu. "Bana söz verdiğin altınlar olmadan Dashwell'e ödemesini nasıl yapacağım?"

"Jack, canım, elimden geleni yaptım," diye cevap verdi kadın.

Bir kadın! Odada bir kadın mı vardı? Ve ondan para mı istiyordu?

Miranda dudaklarını birbirine kenetledi. Sör Norris

haksız değildi; Jack Tremont kesinlikle bir beyefendi değildi.

“Elinden gelenin en iyisi yeterli değil,” dedi Jack. “İki hafta içerisinde parayı getireceğine söz verdin ve o vakit geldi de geçiyor.”

“Parayı yoktan var edemem ya,” diye cevabı yapıştırdı kadın. “Ayrıca güvenli kaynaklar bana izlendiğimizi söyledi. Eskisi kadar kolay değil gidip gelmek.”

“İzleniyor muyuz? Saçmalık. Etrafta kimse yok ki.”

Bir an durdu Jack ve Miranda soğuk terler dökmeye başladı.

Evlenmemiş bir kadının ve üç kızın beklenmedik gelişi haricinde etrafta kimse yok, Miranda yavaş ve sağlam bir nefes aldı. Jack kendi sorununun onlarla ilgili olduğunu düşünüyor olamazdı değil mi?

O sorun artık neyse...

Miranda’nın merakı iyice arttı ve birkaç basamak daha indi. Miranda kendi kendine, yalnızca kızların herhangi bir skandala karışmayacaklarından emin olmak için bu gizemin arkasındaki gerçeği keşfetmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama aslında Jack ile ilgili gerçeği öğrenmek istiyordu.

“Peki ya kocanız?” diye öneride bulundu Jack. “Emimin onda para vardır sevgili Bayan Pymm.”

“Tabii, şimdi Bayan Pymm olduk. Aramızın böyle olduğunu bilmek iyi oldu.”

“Sakin benimle sahip olduğun samimiyete sığınıp zorunluluklarından kaçabileceğine düşünme,” diye cevap verdi Jack.

Demek kadın evliydi ve Jack’e bir servet borçluydu.

Burada bir şeylerin yolunda gitmediğinden en başından beri şüphelendiği için, Miranda bu durumu kanıtlayacak küçük de olsa bir şeyler bulduğu için tatmin olmuştu.

Gerçi ne bekliyordu ki? Bir kez zampara olan...

Jack'in sesi bir kez daha yükseldi. "Altınımı istiyorum Bayan Pymm. Daha fazla tartışma ve erteleme olmadan."

Peki ama altına niye ihtiyacı vardı? Şantaj? Borçlar? Pencereye baktı ve her gece yaptığı yürüyüşleri düşündü. Belki de boğazına kadar borca batmıştı.

Yavaşça merdivenlerin geri kalanını da indi, gölgelerde saklandı ve Jack veryansın etmeye devam ederken bakışlarını kütüphane kapısına sabitledi.

"Kocan olacak o cimri herifte para var. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Nasıl buraya gelip ihtiyacım olan altının yanında olmadığını söylersin? Bu konuda haddinden fazla tahammül ettim ve bunu daha fazla yapmayacağım. Çok fazla şey tehlikede."

Karşılıklı bir alışveriş gerçeği eşmişti ama Miranda ne olduğunu anlayamadı. Bu yüzden biraz daha yaklaştı.

Felicity'nin Günlüklerini unutmuştu. Jack'in yazılanları okuyacağına dair küçük bir kız çocuğuna özgü endişeler, ötedeki odadaki tartışmayla karşılaştırılınca zararsız ve önemsiz geliyordu.

"Sana parayı getireceğim ama şu şeye sahip olduğun..."

Miranda daha da yaklaştı ama Bay Jones birden karanlıklardan çıkarak karşısında belirdi.

"Nereye gidiyorsunuz hanımefendi?" dedi Miranda'yı kolundan yakalayarak.

"Kolumu bırak," dedi Miranda, ondan kurtulmaya çalışarak. Kapıyı işaret etti. "Duydum... Bu bir..."

Kütüphanedeki sesler aniden kesildi. Kapı açıldığında Miranda'nın kalbi deli gibi atıyordu. Jack evinde, başka bir adamın karısını bulunduruyorsa bundan ona neydi ki? Durumun genel olarak uygunsuzluğu dışında onu hiçbir şey ilgilendirmiyordu.

Fakat hiçbirinin anlamadığı binlerce sebepten ötürü bir şekilde bu durumu önemsemediğini fark etti; aniden ve derinden. İçeride evli bir kadınla birlikteydi ve onu bir servet bulup getirmesi için tehdit ediyordu.

Babası onu uzaklara yollarken ne demişti? *Bir zamanlar zampara olan, her zaman zampara olarak kalır. Paramı çarçur edecek ve kalbini kıracak.*

Fakat şahit olduğu şeye rağmen onu oldukça şaşırtan bir şey oldu; Jack sanki ortada hiçbir sorun yokmuşçasına sakin bir şekilde kütüphaneden dışarı çıktı. Bay Jones'un Miranda'yı tuttuğunu görünce gözleri kocaman açıldı.

“Bay Jones bu da ne demek oluyor böyle?” diye sordu. “Bayan Porter'ı serbest bırakın. Hemen.”

“Fakat o tam...”

“Bruno! Bırak onu!”

Büyük adam kalıbına uygun bir şekilde iç geçirdi ve isteksizce Miranda'yı serbest bıraktı.

Miranda silkinerek bu tutsaklıktan kurtuldu.

“Bayan Porter bir sorun mu vardı?” diyor sordu Jack, sanki birden en nazik ev sahibine bürünmüştü.

Miranda sorusunu görmezden geldi ve onu iterek geçti. Ne ya da kimi bulacağından birazcık korkarak kütüphaneye daldı.

Ancak odayı bomboş görünce şoke oldu.

Büyük taht hâlâ köşede duruyordu. Raflarca kitap duvarda sıralı bir şekildeydi. Jack'in hesap defterleri ve mektuplarla dolu masası önündeydi.

Görünürde kimse yoktu.

Arkasını döndü. “Nerede o?”

Jack'in kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalktı. “Kim nerede?”

Miranda bütün odayı kolağan etti, tahtın arkasına ve masanın altına baktı.

“Onu nereye sakladın?”

“Bayan Porter tam olarak neyden bahsettiğinizi bilmiyorum. Salondan gelen sesleri duyduğumda yalnızca hesaplarım üzerinde çalışıyordum.”

Miranda ellerini hesap sorarcasına kalçalarına götürdü. “Lord John, ben ne duyduğumu biliyorum. Bir kadının sesini duydum, hem de bu odada ve onunla tartışıyordunuz.”

Jack kafasını sallama küstahlığını gösterdi. “Sevgili Bayan Porter, prensip olarak ben asla bir hanımla tartışmam. Belki de hayal edi...”

“Ben hayal dünyasında yaşamıyorum efendim.”

Jack, Miranda’yı topuzunun başlayarak aşınmış olan terliklerine kadar süzdü. “Beni sınırım yaşamıyorsunuz.”

Miranda derin bir nefes aldı. Bir de bu korkunç adamı özgür bırakmayı düşünüyordu.

Tekrar kütüphaneyi gözleriyle taradı ama bu sefer bakışları pencerede takılı kaldı. Bahçeye açıldığını tahmin ettiği büyük bir pencereydi.

Odanın diğer tarafına yıldırım gibi fırlayarak perdeleleri kenara çekti ve açmaya çalıştı. Çerçevesinden çekiştirdi ama pencere çelik kadar sağlamdı, milim kıpırdamadı.

Düzenbaz çapkın, Miranda’nın yanına geldi ve omuzlarına doğru eğildi. “Bayan Porter, eğer hava almak istiyorsanız size ön kapıdan dışarı çıkmanızı tavsiye ederim. O pencere muhtemelen bir asırdır açılmadı.”

Miranda öfke içerisinde inledi. “Ne yaptın ona?”

Jack, Bay Jones’a kafası karışmış gibi bir bakış attı ve Bay Jones da aynı şaşkın bakışlarla karşılık verdi. “Bayan Porter, bugün belli ki çok yorulmuşsunuz. Neden oturmuyorsunuz? Ben de Bay Jones’tan size iyi gelecek bir ilaç getirmesini isteyeyim.

“İlaca falan ihtiyacım yok,” diye atıldı Miranda. “Onu nereye sakladın?”

Ne Jack ne de Bay Jones cevap vermeyince girişe geri döndü ve gece olduğundan hâlâ kilitli olan ön kapıyı inceledi.

Jack arkasından, “Sizin de gördüğünüz gibi bu kattaki tek kadın sizsiniz,” dedi. Kapıyı açtı ve Miranda’ya doğru yürüdü. “Sizi gecenin bu vakti, odanızın mahremiyetinden çıkaran şey ne Bayan Porter?” Miranda’yı yine çapkınca süzdü, bu defa dudaklarında küçük bir gülümseme de vardı.

Miranda çevresine baktı ve aniden Bay Jones’un etrafta olmadığını fark etti. Biraz önce ortasında belirmediği karanlığa tekrar karışmıştı. Bu, onu Jack’la baş başa bıraktığı anlamına geliyordu.

Onu bu zamparayla yalnız bırakmıştı.

“İlla bilmeniz gerekiyorsa Felicity defterini unutmuş ve endişelendiği için aşağıya indim.”

Jack’in yanından hızla geçip masadan defteri aldı ve aşağıya iniş sebebini kanıtlamak için ona gösterdi.

“Demek ki içinde, aşağıya sinsice inip onu almanıza değecek kadar önemli şeyler var. İçeriğini benimle paylaşmak ister misiniz?”

“Kesinlikle hayır!” dedi Miranda sert bir şekilde ve hemen defteri arkasına sakladı. “Bu defter Bayan Langley’nin şahsi eşyasıdır ve eğlence olarak kullanılamaz.”

Jack omuzlarını silkerek kıkırdadı ve Miranda’nın arkasına bakmaya çalıştı.

Miranda geriye doğru çekilince duvara çarptı ve kapana kısıtıldığını fark etti.

Jack, ona doğru eğildi, Miranda neredeyse nefesinin sıkıcağını hissedebiliyordu. Jack’in gelmiş geçmiş en kötü çapkın olduğunu hatırlamaya ve mantıklı düşünmeye pek

istekli olmayan vücudu, aralarındaki bu yakınlığa memnun olmuştı sanki.

Korkutucu bir arzu damarlarında dolaşıyordu. Jack yaklaştıkça bacaklarını birbirine yapıştırdı. Kalbi sanki herkesi uyandırmaya yemin etmiş bir çığırkan gibi gümbür gümbür atıyordu.

“Bana onu anlat,” dedi Jack. Bu talepten çok bir emirdi.

“Ki-ki-kimi?” diye kekeledi Miranda.

“Onu. Düğmenin sahibini.”

Miranda kafasını salladı. Bakışları Jack’in ceketine ve onun üzerindeki gevşekçe sallanan sade düğmelere odaklanmıştı. “Önemsiz biri.”

En azından artık öyle. Uykakçı herif.

“Bayan Porter pek çok niteliğe sahipsiniz ama iyi yalan söylemek bunlardan biri değil.” Yaklaşmaya devam etti. “Hâlâ aklınızdan çıkaramadığınız bu adamı anlatın bana.”

“Aklımdan çıkaramadığım falan yok. Dediğim gibi önemsiz...”

“Sizi öptü mü?”

“N-ne?”

“Öptü mü?” dedi Jack, onun dudaklarına bakarak. “Onun öpücüğünü hâlâ hatırlıyor musunuz?”

Miranda bir eliy Günlükleri sıkı sıkı tutarken diğer elini dudaklarına götürdü.

Jack kıkırdadı. “Demek sizi öptü.”

“Yalnızca bir kere,” dedi Miranda, en sonunda. Jack’in etrafında dolanıp kaçmaya çalıştı. Fakat Jack kolunu kaldırdı ve yanındaki duvara koydu. Büfeyle Jack’in kolu arasında sıkışıp kalmıştı Miranda. “Yalnızca bir kere ve dediğim gibi önemsiz...”

“Düğmesini sakladığınıza göre bayağı akılda kalan bir öpücükmüş.”

“Lord John!” diye karşı çıktı Miranda. Jack’in vücut ısısı ve onu kıpkırmızı yapan öpücüğünün hatırası, holün aniden sıcak olmasına sebep olmuştu.

“Jack,” dedi usulca.

“N-ne?” Miranda ona baktı ama gözlerinin dudaklarına kaymaması pek olası değildi.

O tehlikeli, öpülesi dudaklar.

“Bana Jack de.”

“Ama bu hiç uygun kaçmaz.”

“Bence gecenin bir körü aşağıya inip ortalıkta dolaşmaya karar verdiğinde, uygun olan her neyse onu yukarı da bıraktın.”

Kelimeleri resmen **S**nsanın içini gıdıklıyor, okşuyor ve Miranda’nın uzak durmasının çok daha iyi olacağı şeyi teklif ediyordu.

Onu son kez öptüğünde mahvetmişti.

Bir erkek bir kadına daha fazla ne yapabilirdi ki?

Miranda yutkundu. Bu soruya cevap verebilecek olan biri varsa, o da Jack diye düşündü ister istemez.

Miranda’nın bu savımı, Jack onu dehşete düşürerek kanıtladı.

“Yaklaşın Bayan Porter,” diye fısıldadı, gözleri karanlık ve alev alev tüten bir şeyi vaat ediyordu. “Sizin sadakatsiz aşışınızı yalnızca uzak ve hatırlanması güç bir anıya dönüştürecek şekilde sizi öpebileceğime bahse girerim.”

Miranda, aklını alan bu büyüünün etkisiyle tereddüde düştü. Jack onu test ediyordu, onunla dalga geçiyordu.

Onun dikkatini dağıtıyordu.

Dikkatini mi dağıtıyordu?

Miranda kendine gelip kaskatı kesildi. Bu lanet iblis kasti olarak onun dikkatini dağıtıyordu. Bütün akşam yaptıdığı gibi.

Bu durum hödük, kaba bir adamdan cana yakın bir ev sahibine olan dönüşmesini kesinlikle açıklıyordu.

Ah, evet, şaşalı hikâyeler, evi dikkatli bir rehber gibi gezdirmeler, az biraz flörtleşme, her şey ev ile ilgili uygunsuz şeyleri fark etmesin diye düzenlenmişti.

Kavgacı birine benzeyen bir kâtip, gereğinden fazla düzgün olan Londralı bir kâhya. Evde düzenli olarak bulunması gereken kadın hizmetçiler yoktu. Peki ya sözde beyefendimize ne demeli? Gecenin geç saatlerinden sabaha kadar kasabada at sürmeler. Bir zamanlar toplumun sevgilisi, gözdesi olan adam şimdilerde yıkık dökük bir evde sefalet içerisinde yaşıyordu. Hem de evli bir kadından servet değerinde altın istiyordu.

Bir de onu Sör Norris'e karşı savunmuştu Miranda.

Jack hakkında... Onun hakkında ne söyleyeceğinin önemi kalmadı zaten.

Miranda hiç kendini böylesine aptal hissetmemişti. Jack Tremont şu ana kadar yaşamış olan en aşağılık zamparaydı.

"Çekil yolumdan," dedi Jack'i itekleyip çıkmaya çalışırken.

Jack aralarındaki mesafeyi kapattı, dudaklarına sahip olmak için geliyordu. "Bayan Porter bir uyum yakaladığımı zı, birbirimizi anladığımızı sanı..."

Miranda cümlesini bitirmesine izin vermedi. Onun yerine boştaki elini Jack'in göğsüne koydu ve onu bir güzel itti. Dengesini az da olsa kaybetmesine neden olacak kadar şaşırtıcı bir hamleydi bu, fakat Jack'ten tamamen kurtulmasını sağlayamamıştı. Bu yüzden Felicity'nin Günlüklerini, çöpçatanlıktan çok daha işe yarayacak bir şekilde kullandı.

Kalın defteri Jack'in kafasına indirdi, öyle sert vurmuştu ki bir *küt* sesi çıktı.

“Senin gibilere aldanacağıma ölürüm daha iyi Deli Jack Tremont,” dedi Miranda, onu itekleyerek kışkacından kurtuldu. Şimşek hızıyla merdivenlere koşup ikişer ikişer çıktı.

Miranda bu evde ne gibi hainliklerin olduğunu bilmiyordu ama umrunda da değildi. Sabahın ilk ışıklarıyla gitmiş olacaktı ve yolda, Thistleton Park’tan uzaklaşırken bunun gibi aşağılık bir adamla cvlenmediği için dua edecekti.

Fakat kapıya ulaştığında bir anlığına durdu ve arkasındaki karanlığa tekrar baktı. Hissettiği arzusun son kırıntıları hâlâ kalbinin deli gibi atmasına sebep oluyordu.

Bütün o kızgınlığa yaradıkları konulardaki atıp tutmalarına rağmen, işin en kötüsü kalbinin derinliklerinde umutsuzca Jack’in onu öpmesini istemesiydi.

Kalbinin bir parçası, Jack’in birkaç dakika daha onun gözünü boyamasına izin vermediği için pişmandı.

Birdwell ve Bruno giriş koridorunun zıt taraflarından ortaya çıktılar. Suratlarındaki sırıtma, Jack ve Bayan Porter arasında geçenleri gereğinden daha fazla gördüklerini belli ediyordu.

“Neyin bu kadar komik olduğunu anlamıyorum,” diye mırıldandı Jack, başını ovuştururken. Küçük haspa kafasına iyi geçirmişti.

“Onu bir güzel korkuttunuz değil mi efendim?” diye sırttı Bruno. “İşi sizin yerinize bitirmiş gibi görünüyor. Bir dahaki sefere ağız dalaşına girdiğinizde, paramı Bayan Porter’ın üzerine oynayacağım.”

Jack kaşlarını çatarak Bruno’ya baktı. “Oldukça sıradışı bir hanım.”

“Cazibenize kapılmadığı için mi efendim?” diye sordu Birdwell. “İşin aslı, bence bu hanım oldukça nadir bulunan bir zekâya sahip.”

Jack karanlık merdivenlere bakarak, “Haddinden fazla,” dedi ve ikisine kendisini kütüphaneye takip etmeleri için işaret etti. Özel olarak konuşmalıydı. “Sizce ne kadarını duymuştur?”

Bruno kafasını salladı. “Söylemesi zor ama burayı kesinlikle meraklı bir şekilde gözetliyordu. Merdivenlerden parmaklarının ucunda, sessizce indi. Dibime kadar gelmeden onu duymadım bile.”

“Yine uyumuyordunuz değil mi Bay Jones?” diye sordu Birdwell.

“Uyumak mı?” diye mızlandı Bruno. “Hep böyle hakaretler...”

“Ağzımız bir kere yandı da ondan diyorum,” diyerek belirtti Birdwell, kimseyi hedef almadan.

“Efendim!” diye karşı çıktı Bruno.

Jack bu lüzumsuz konuşmaları, en azından o an için başından savmak amacıyla elini kaldırdı. “Bilmek istediğim tek şey ne kadarını duyduğu. Açıkça görülüyor ki yalnız olmadığımı fark edecek kadar şey duymuş.”

“Bay Jones’a gelirse,” dedi Birdwell, “sağduyulu bir şekilde davrandığınızı söyleyemem. Sizi yakalamak için Sör Norris’in bile gelmediğine şaşırdım doğrusu.”

“O gün geldiğinde dişimi kıracağım, sana söz,” dedi Jack, kısa bir kahkahayla. “Komşumuz her ne kadar sinir bozucu olsa da beni, Bayan Porter ve öğrencileri kadar endişelendirmiyor. Aşağıda ne işi vardı öyle? Şu defter de bayağı iyi bir bahane. Hayır, ona güvenmiyorum.”

“İnsanı bir güzel alaşağı eden bir kadına güvenmek zor olsa gerek tabii,” diye yorum yaptı Bruno. “Sizi gözetlemek için gönderildiğini düşünmüyorsunuz değil mi?”

Jack cevap veremeden Birdwell kafasını kızgın bir şekilde sallamaya başladı. “Dediğiniz saçmalık Bay Jones. Böylesi bir kandırma için ne tür bir kadın üç masum genç kızı kullanır? Hayır, düşmanlarımız tarafından buraya gönderilmiş olması imkânsız.”

Jack bundan o kadar emin değildi. Bayan Porter kızıl saçlarıyla ve sert yorumlarıyla Jack’in kafasını karman çorman etmişti. Gerçek niyetini anlayamayacak kadar dikkati dağılmış olabilir miydi?

İşini görmek için cazibesini birden çok hanım üzerinde kullanmıştı ve bir kadının da aynı şeyi yapmayacağını kim söyleyebilirdi ki?

“Hanımefendinin dediği gibi izlendiğimizi mi düşünüyorsunuz efendim?” diye fısıldadı Bruno.

Jack kütüphaneye kapısının ve ötesindeki karanlığa baktı. “Bilmiyorum ama ortaya çıkartacağım.”

“Bayan Porter ve kızlar sabahın ilk ışıklarıyla gitmiş olacaklar,” diyerek misafirleri savunmaya devam etti Birdwell. “Bir şey duymuş olsa bile, sizin adı çıkmış şanınızı hesaba katarsak eminim yanlış bir sonuca varacaktır.”

Jack, kâhyasının verdiği bu güvenceye pek aldırış etmedi. Eğer Bayan Porter haddinden fazlasını duymuşsa, yapmaları gereken şeyi düşünmek dahi istemiyordu.

Bruno bu seçeneğe dünden razıydı zaten. “Ben hâlâ onları, neler olup bittiğini keşfetmelerine izin vermeden Dash’e satalım derim. Hem bize söz verilen altın elimizde olmadığı için Dash’in verecekleri yararlı olabilir.”

“Dash geçmişte benim sözüme güvenmişti. Buraya vardığında dua edelim de cömert bir ruh hali içerisinde olsun,” dedi Jack. “Bu arada fırtına yaklaşıyor, gidip lambaları yakmam lazım. Kanal’ı geçebilmesi için belki ilgisini çekebilirim. Getireceği kargoyu ele geçirmemiz çok önemli, hem de hiç olmadığı kadar.”

“Bayan Porter’ı etrafta meraklı meraklı dolanırken yakalarsam ne yapayım?” diye sordu Bruno.

Kâtibin sesindeki beklentiyi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı Jack. “Onunla vakti gelince ilgileniriz.”

Bruno sevinçle ellerini ovuşturdu. “O zaman ben işlerimi hazırlayayım.” Oldukça kızgın ve içerlemiş gibi duran Birdwell’e bakıp ekledi: “Ne olur ne olmaz.”

S

Bölüm 8

“Hanımlar, kahvaltınızı bitirin ve hemen yola çıkalım,” dedi Miranda, aylaklık eden öğrencilerine.

Kızlar yiyeceklerini gömüldüler ve Bay Birdwell’in getirdiği lezzetli şeyleri yemeye devam ettiler. Tabak tabak yemek yemesiyle ünlü Piriğin bile garip biçimde kaplumbağa hızıyla yiyordu.

Miranda çöpçatanlık işinde başarısız oldukları için ke-yiflerinin kaçtığını düşündü.

Diğer yandan, bu evden gidecek olmaları onu inanıl-mayacak ölçüde mutlu ediyordu.

“Kahvaltı muhteşemdi Bay Birdwell. Lord John harika bir aşçıya sahip,” dedi Miranda. “Kendisine lütfen iltifat-larımızı iletin.”

Adam eğildi. “Aslında yemekleri ben yapıyorum efendim.”

Miranda’nın bakışları bir anda değişti. Bu evle ilgili artık hiçbir şeyin kendisini şaşırtmayacağını düşünüyordu halbuki.

“Siz mi Bay Birdwell?” diye sordu Felicity. “Yemek yapmayı nerede öğrendiniz?”

“Babam Haverford Dükü’nün baş aşçısıydı. Her şeyi ondan öğrendim.”

“Peki o zaman neden Lord John’un kâhyasısınız?” Herkesin aklındaki bu soruyu Tally sormuştu.

Birdwell gülümsedi. “Annem Haverford Evi’nde kâhyaydı. Pek çok yeteneğimin olduğunu söyleyebilirim.”

“Yani Haverford Dükü’nün evinde büyüdünüz?” diye sordu Felicity kuşkulu bir şekilde. “Fakat onlar, Bay Billingsworth’ün seyahat rehberini dikkate alacak olursak kuzeyde fevkalade bir mülkte yaşıyorlar. Thistleton Park’ta çalışmak sizin için...”

“...sağlam bir düşünüş olsa gerek,” diye tamamladı sözlerini Bay Birdwell.

Hassasiyet nedir bilmeyen Felicity, “Kesinlikle,” dedi. “Nerede istesenez orada iş bulabilirdiniz kanımca.”

“Olayların her zaman kontrolümüz altında olduğunu düşünsek de hayat daima planladığımız gibi ilerlemiyor Bayan Langley.”

Bay Birdwell’in sözlerindeki kabulleniş, Miranda’nın durup düşünmesine sebep olmuştu. Aniden Jack’in kâhyasının da kendine ait bir sırrı olduğunu anlamıştı. Onu Londra’nın zarif evlerinden ve şaşalı Haverford Evi’nden uzak tuttuğuna göre oldukça büyük bir sır olmalıydı.

Miranda, kibar yaşlı adama baktı ve her ne kadar ilk başlarda böyle düşünmemiş olsa da Bay Birdwell’in de Thistleton Park’ta olmasının belli bir sebebinin olabileceğini fark etti.

“Haverford Evi’yle herhangi bir şekilde bağlantıda mısınız?” diye sordu Felicity kafasını çevirip.

“Hayır efendim, değilim,” dedi Birdwell.

Miranda için bu kadarı yeterliydi. Bir zamanlar masum görünen kâhya karanlık bir sır saklamaktaydı. Bu evde gizemden nasibini almamış herhangi bir şey var mıydı acaba?

Felicity iç geçirdi. “Ne büyük talihsizlik. Şu anki dükün vârisi hakkında bana bilgi verebilirsiniz diye ummuştum.”

Kızın inadına kıkır kıkır gülmemek için elinden geleni yaptı Bay Birdwell.

“Peki nasıl oldu da buraya geldiniz?” diye sordu Tally. Kız kardeşi gibi, her şeye burnunu sokmak konusunda gerçek bir uzmandı.

Adam masanın etrafında dolandı ve çay fincanlarını doldurdu. “Önceleri, efendimin ağabeyi olan Parkerton Dükü’nün Londra’daki evinde çalışıyordum.” Lafını yarıda kesti ve Bayan Porter’in fincanını doldurdu. “Lord John’a burada yaşama şansını elde ettiğinde, ben de onunla birlikte geldim. Bana en çok burada ihtiyaç varmış gibi görünüyordu.”

“Kendi adıma konuşmam gerekirse burada olduğunuz için çok memnunun,” dedi Pippin. “Bay Jones’un mutfakla ilgilendiğini görmek beni üzebilirdi.”

“Beni de,” dedi Bay Birdwell ve bu fikre karakterine uymayacak biçimde keyifle güldü.

Kısa bir süre sonra kızlar da kıkırdamaya başladı. Hatta Miranda bile iri yarı Bay Jones’u çaydanlıklar ve tavalar arasında düşününce gülümsemesini zor bastırdı.

Miranda’nın bu mutlu ruh hali, Tally kendisine huysuz ve mutsuz bir yüzle dönünce çok kısa sürdü.

“Bayan Porter, lütfen tekrar düşünün. Albin Kulesi çizimini bitirebilirim gerçekten çok mutlu olacağım,” diye şikâyet etti. “Bana birkaç saat daha vererseniz, mimarının özünü tam anlamıyla yakalayabileceğim.”

“Hafızana ve hayal gücüne güvenmek zorunda kalacaksın ne yazık ki,” dedi Miranda, Thistleton Park’ta biraz daha vakit geçirme girişimlerine duyarsız kalacaktı. Şafak vaktinden önce onları kaldırdığından beri, Thistleton

Park'ta kalmaya devam etmek için ellerinden ne geliyorsa yapmışlardı.

Yemek odasına inip masada yalnızca dört kişilik servis görünce moralleri de bayağı bozulmuştu.

Belli ki ev sahipleri onlara katılmayacaktı.

“Eğer ona düzgün bir şekilde hoşça kal demezsek, Jack bizim hakkımızda kötü düşüncelere kapılır. Hem bu durum Bayan Emery’ye de kötü bir şekilde yansır,” dedi Felicity. Omzunun üstünden köşede duran kâhyaya baktı. “Bay Birdwell, Lord John genellikle erkenden kalkmıyor mu? Dün sabah bu saatlerde uyanıktı.”

“Dün oldukça olağandışı bir gündü Bayan Langley,” dedi Bay Birdwell.

Miranda olağandışı konuşmasının Thistleton Park’taki herkes ve her şey için uygun olduğunu düşündü.

Bay Birdwell büfenin etrafında dolandı, tabakları düzeltilti ve boş olanları topladı. “Lord John şehir saatlerine göre yaşamayı tercih ediyor. Bu yüzden öğlene kadar uyuyor.”

Aslan hâlâ kafesindeyken - tabii bu durumda kafes yataklık oluyordu - kaçıp gitme şansına sahip oluyorlardı.

“Lord John uyandığında biz gitmiş olursak bunu anlayışla karşılayacaktır,” dedi Miranda kızlara. “Ayrıca Felicity, hayır, durumun uygunluğu konusunda daha fazla tartışma duymak istemiyorum çünkü Bay Birdwell’e takdir ve şükranlarımızı ev sahibimize iletmesi için gayet güzel yazılmış bir not bıraktım.”

Şömine rafının üstündeki saate baktı ve iç geçirdi. “Hadi ama kızlar, yemek yemeyi böyle ağırdan almak hiç size göre bir davranış değil. Bay Stillings şimdiye kadar arabayı hazırlamış olmalı. Eğer Leydi Caldecott’a gece olmadan varmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız.”

Kızlar birbirlerine baktı ve Miranda, onların Thistleton

Park'ta kalabilmek için son bir kez umutsuz bir atılımda bulunmaya çalıştıklarını düşündü.

Yemek odasının kapısı açılıp Bay Stillings elinde şapkasıyla içeri girip, "Pardon hanımefendi?" deyince, umutsuz planlar için artık çok geç, diye düşündü Miranda.

"Ah, Bay Stillings, tam vaktinde geldiniz," dedi Miranda, yerinden kalkarak. "Bu sabah planımızı saati saatine uygulayan birini görmek ne kadar mutluluk verici. Eğer her şey hazırsa, kızlar ve ben..."

"Sorun da bu hanımefendi," dedi Bay Stillings, Miranda'nın yumuşak konuşmasını yarıda keserek. "Küçük bir sorunumuz var."

Dün geceğine benzer bir soğukluk Miranda'nın içini kapladı.

Sürücüler kapıyı işaret ederek, "İzninizle konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Adamın kaygı dolu sesi Miranda'nın sinirlerini o kadar çok bozmuştu ki peçetesini düzgünce katlayıp ait olduğu yere masaya koymamış ve sürücüye doğru hızlı bir şekilde ilerlerken yere düşürmüştü.

"Sorun ne Bay Stillings?" diye sordu, yemek odasının kapısını arkasından kapatarak. Meraklı kulaklardan uzağa, girişin en uç kısmına ilerlediler.

"Sorun baştaki atlardan biri. Nalını kaybetmiş."

"Nalını mı kaybetmiş?" Miranda başını salladı. Atlar hakkında her ne kadar az şey bilse de bunun fazla garip bir olay olduğunun farkındaydı. "Nasıl oldu peki?"

"Kafam karıştı, ne yapacağımı bilmiyorum hanımefendi. Atlar öyle kendi kendilerine nallarını kaybetmezler. Ahırda güzel bir şekilde kilit altındayken gerçekleşmez bu."

Bir hava akımı bütün koridor boyunca esti. "Yerine çakabilir misiniz?"

Adam kafasını salladı. “Garip olan da bu. Bunu söyleyeceğim için affedin ama lanet olasıca şeyi bulamıyorum hanımefendi.”

Miranda özür dilemesi üzerine elini salladı. Kendisi de lanet okumamak zor tutuyordu kendini. “Nereye kaybolduğunu geçtim, bir at nalını nasıl kaybeder?”

Bay Stillings, Miranda’ya yaklaştı. “Belki bu yer dedikleri gibi lanetlidir.”

“Bakın, bir lanetin at nalını etkileyeceğini hiç sanmıyorum.”

Sanki bu tür durumlarda çok bilgi sahibiymiş gibi bunun kıvırdı Bay Stillings. Fakat Miranda’nın bu öngörüle-meyen sorun için bir başka teorisi vardı.

Deli Jack Tremont.

Derin bir nefes aldı. “Peki yeni bir at nalını nasıl bulacağız?”

Olabilecek en kısa sürede.

“Ahırdaki çocuk en yakın nalbant dükkanının Hastings’te olduğunu söyledi.”

“Hastings mi?! Daha yakın bir yerde başka bir nalbant olmadığından emin misiniz?”

Adam kafasını salladı. “Eski nalbant yaklaşık dört ay önce ölmüş ve çırağı da zavallı yaratığa nal çıkmak yerine hayvancağızı kısırlaştırma olasılığına sahip.”

“Belki geçici bir nal takabilir,” diye teklifte bulundu Miranda.

Fakat Stillings böyle bir fikir üzerine dehşete düştü. Eğer sürücüler, sanki atlar ailenin servetine ve unvanına sahip olacak olan gerçek vârislermiş gibi davranmasaydı işleri çok daha kolay olabilirdi.

“Belki de yalnızca iki ata koşum takarız ve daha yavaş bir şekilde ilerleriz. Bulduğunuz arabanın diğeri kadar büyük olmadığını...”

Adamın yüzünde öylesine sarsılmış bir ifade vardı ki Miranda giriş kapısındaki meşeyi kaldırmak için atları kullanılmı demıştı sanki. *Hadi ama, bunlar sadece at!*

Fakat sürücü böyle düşünmüyordu. Hele Stanbrook Kontu hiç mi hiç böyle düşünmezdi. Eğer bu hayvanlara herhangi bir zarar gelirse, Miranda bütün sorumluluk ve suçun Bay Stillings'in üzerine kalacağını hesaba katmalıydı. Kesinlikle işinden olurdu, zira kont, toprağı ya da ailesinden çok atlarına değer vermesiyle ünlüydü.

Kızının güvenliğini böyle bir konuda çok da fazla önemseneyeceğini sanmıyordu.

Bu sırada Bay Stillings yerinde duramıyor, şapkasını bir elinden ötekine geçiriyordu. "Bir an önce gitmek istediğinizi biliyorum fakat benim gidip nalbantı almamdan başka çaremiz yok."

"Evet, evet," dedi Miranda. "Peki ne kadar sürer?"

"Oraya gitmek tüm sabahı alacaktır, bütün bir akşam da geri dönmekle geçecek. Nalı da taktıktan sonra yarın yola çıkmış oluruz diye tahmin ediyorum." Miranda'nın yüzündeki dehşet ifadesini görünce hemen, "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız efendim. Söz veriyorum," diye ekledi.

Miranda feryat etmek istiyordu. Bir gün daha mı kalacaklardı yani? Bu süre zarfında kızlar ne tür yaramazlıklar ve hinlikler yaparlardı, hayal bile etmek istemiyordu.

Ev sahibimiz neler yapacak peki?

"O halde yola koyulsanız çok iyi olacak Bay Stillings," dedi Miranda.

Adam başını eğdi ve oradan ayrıldı.

Miranda geri döndü ve Lord John'un merdivenlerden aşağıya doğru kendisine baktığını gördü. Dün geceki kıyafetleri vardı üstünde, dolayısıyla kırıksık ve darmadağınktı. İşin doğrusunu bilmiyor olsa bütün gece uyumadığını düşünürdü.

Eğer bütün gece ayaktaysa da...

“Bir sorun mu var Bayan Porter?”

Sanki bilmiyordu. Kesin nah bizzat kendisi çıkartmıştı. Peki ama ne için?

Dün geceki sert sözleri yankılandı zihninde. *Bu konuda haddinden fazla tahammül ettim ve bunu daha fazla yapmayacağım. Çok fazla şey tehlikede*

Altın. Para. Miranda hızla çarpan kalbini ve birbirleriyle yarışan düşüncelerini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Ya parayı onlardan almayı planlamışsa?

“Atlardan biriyle ilgili bir sorun var,” dedi Miranda, ellerini eteğinin üstünde gezdirip düzelterek. Lord John’un gözlerine bakmamaya çalıştı, çünkü kendi gözlerindeki soruları ve suçlamaları fark etsin istemiyordu. “Atlarımızdan birinin nah kayboldu ve sürücümüz de durumu düzeltmek için nalbantı almaya gitti. Kont, atları konusunda oldukça titizdir. Bu yüzden ne yazık ki size bir günlük daha sıkıntı vereceğiz.”

Jack, Miranda’nın yanına gelene kadar basamakları teker teker indi. “Nalbant mı? Fakat bu onun...”

“Evet, Hastings’e gitmesi anlamına geliyor.” Derin bir nefes aldı. “Eğer evinizde bulunmamız herhangi bir uygunsuzluğa sebep olacaksa sanırım kalacak başka bir yer ayarlanabilir.”

Çileden çıkma sırası Jack’e gelmişti. Elini yele gibi saçlarında gezdirdi, daha sonra kafasını salladı ve bu, saçının eskisi gibi dağılmasına sebep oldu. Gerçekten de tam bir oyuncuydu. Miranda neredeyse bu olayların onun canını sıktığına inanacaktı.

“Belki de han, Bay Birdwell’in düşündüğü kadar kötü değildir. Oraya gidebiliriz...”

“Hayır,” dedi Jack, lafını keserek. Zorla yüzüne bir gülücük kondurmaya çalıştı. “Bayan Porter, bir gün için

Thistleton Park'tan kaçıp gitmenize hiç gerek yok." Elini yine siyah saçlarında gezdirdi. "Dün gecedен sonra biliyorum ki... Söylemeliyim ki tam bir aşağılık gibi davrandım ve bunun için özür dilerim. Davranışımın savunulacak hiçbir yanı yok. Bugün bir şeyler yaparak telafi etmeme izin verin."

"Ne yi telafi edeceksiniz?" diye bir soru geldi arkadan.

Miranda arkasını döndüğünde kızların yemek salonunun girişinde durduklarını gördü. Kıkırdamalarına bakılırsa, Jack ile aralarında geçen konuşmanın hangi kısmını duydukları belliydi.

Gereğinden daha fazlasını duydular, diye mantık yürüttü Miranda.

"Dün gece yanınızdan telacele ayrılışımı telafi etmeliyim," dedi kızlara. "Görmüştüğüme göre bir gün daha buradasınız ve eğer siz de isterseniz dışarı çıkıp kulenin o taraflarda bir piknik yapmayı teklif ediyorum."

"Kalıyor muyuz yani?" dedi Tally. "Ne kadar harika."

"Çizimini bitirebilirsin," diye belirtti Felicity.

"Lord John bize karşı çok kibar davranıyor," dedi Miranda. "Fakat eminim ki bizim ayak altında olmamızı istemeyecektir. Hem refakatçiye de ihtiyacımız yok. Dün kuleyi gayet kolay bir şekilde kendi başımıza bulduk, teşekkürler."

Öyle görülüyordu ki ev sahipleri birdenbire görgü kurallarına da aşına olmuştu. "Bayan Porter kötü bir ev sahibi olduğum izlenimiyle sizi buradan yollarsam kahrolurum. Onurum mevzu bahis. Hem Bay Billingsworth'ün betimlemelerini de haklı çıkartacak şekilde davranmam gerek."

"Daha dün adamın çıkarıcı bir aptal olduğunu söylüyordunuz," diye hatırlattı Miranda.

Jack kıkırdadı. "Aptalların bile ara sıra haklı ve doğru oldukları kanıtlanmalıdır."

Miranda'nın elleri yumruk şeklini aldı. Aşağılık adam. Bir azizin sözlerini bile çarpıtabilir.

Miranda direnerek ve savunduğu şeyden vazgeçmeyecek, “Efendim, gerçekten hiç gereği yok,” dedi.

Jack daha da yakınlaştı. “Sevgili Bayan Porter, şimdiye kadar uzlaşmacı bir yapım olmadığını fark etmiş olmanız gerek.” Miranda’ya göz kırpmaya cüretini gösterdi, daha sonra aniden arkasına dönüp yemek odasına doğru ilerledi. “Birdwell! Birdwell!” diye seslendi. “Piknik yapacağız.” Daha sonra tekrar Miranda’ya döndü ve, “Düzgün bir piknik,” diye ekledi.

Miranda sinirden köpürdü. Thistleton Park’ta düzgün bir piknik yapmak diye bir şey mümkün mü acaba, diye merak etti. Kulede bir piknik. Durumun saçmalığı elbette gözünden kaçmamıştı.

Omuzlarını dikleştirdi, bütün azametini ve kararlılığını kuşandı. Eğer istediği şansı kayıp bir nalın kendisine sağlayacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu.

Zira dün gece, Miranda’nın kalbindeki muhtemel yeri de kaybetmişti.

Jack misafirlerini patikadan aşağıya, kuleye doğru götürdü. Malikânede özgürce dolaşmalarındansa böyle bir piknik çok daha iyi, diye düşündü. Kızların, hayatına gizemli ve beklenmedik bir şekilde girmeleriyle bir alakaları yoktu. Pippin’in babası Stanbrook Kontu, Thistleton Park için oldukça doğal olan ‘karışık’ işlerle uğraşamayacak kadar at delisiydi. Tally ile Felicity’nin babası Lord Langley ise kraliyete olan sadakatiyle ünlüydü.

Fakat hâlâ dün geceki uyarıyı aklından atamıyordu.

Ayrıca güvenli kaynaklar bana izlendiğimizi söyledi.

Geriyeye sadece Bayan Porter kalıyordu. Atların nallarından birinin kaybolması da ne kadar uygun bir fırsattı. Çaresiz bir kadının uydurduğu bir plana benziyordu.

Peki ne kadar çaresiz? diye merak etti.

Jack esnedi ve daha sonra temiz havayı ciğerlerine çekti. Bugün ayık ve temiz bir kafayla gezmesi gerekiyordu fakat böylesine bitkin ve yorgun olunca, böyle bir şeyi gerçekleştirmek neredeyse imkânsızdı. En son ne zaman düzgün bir uyku çekmişti hatırlamıyordu.

Ayrıca Dash'in taşıdığı kargoyla gelmediği her geçen gün, Thistleton Park'la bağlantılı olan her şeyi tehlikeye atıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Jack'i o an ayık tutan tek şey arkadan gelen muhabbet sesleriydi. Genç hanımların ardı arkası kesilmeden, sürekli konuştuklarını nasıl da unutmuştu. Onları Albion Kulesi'ne götüren patikadan ilerlerken Jack'in başı, kızların birbirlerine sorduğu sonu gelmeyen sorulardan deliller gibi dönmekteydi.

Bayan Porter'ın tuhaf bir şekilde sessiz olması dikkatini çekti. Tıpkı bütün sabah olduğu gibi.

Sanki başlarına gelen son nahoş olaydan Jack'i sorumlu tutarcasına, kendi kafasında bir şeyler kurguluyor gibiydi.

Ya dünyanın en başarılı oyuncusuydu ya da deliydi.

Jack, deli olmasının en doğru çıkarım olduğuna karar verdi. Thistleton Park muammasını ortaya çıkartmak için gönderilmişse eğer, neler yapmak zorunda kalabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Yapması gereken şey Bayan Porter'ın sırlarını keşfetmekti. Omzunun üstünden baktı ve konuya sahip olduğu müttefiklerle başlamanın en iyi seçenek olduğunu fark etti.

"Kulenin tepesinden Fransa kıyısının görülebildiği doğru mu?" diye seslendi Tally, öğretmenini itip Jack'in dirsek hizasına gelerek.

Jack aşıya, Tally'ye bakıp gülümsedi. "Evet, bugün de hava güzel olduğundan belki göz ucuyla yaşlı Boney'ye bir bakmak istersiniz."

"Aman lüzumu yok," diye cevapladı Tally. "Nefret ediyorum ondan. Yıllar önce, barış sırasında babam bizi onunla tanıştırmıştı. O zamanlar kendini beğenmiş ukalanın tekiydi ve şimdi ise daha da mide bulandırıcı."

"Kim mide bulandırıcı?" diye sordu Felicity onlara katılarak.

"Napolyon Bonapart," diye cevap verdi kız kardeşi.

Felicity'nin dudakları ukalaca kıvrıldı. "İğrenç bir adam. Ne diye onun hakkında konuşuyorsunuz?"

"Hava güzel olduğu için Jack kulenin tepesinden ona bakmamızı önerdi. Manzara çizim için harika olabilir."

Felicity tuhaf bir şekilde ilginç göründü fakat Jack, kızların tekrar konuşmasını sağlayacak başka bir konu biliyordu.

"Düşes, bana Bayan Porter'dan bahsedin," dedi komplo kurmak isteyen biri gibi fısıltıyla.

Bunun üzerine kızın gözleri duruma uygun biçimde muzipçe parıldadı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Hmm," dedi Jack, çenesini okşayıp kafasını Felicity'ye doğru eğerek. "Nereli? Yani öğretmen olmadan önce nerede yaşıyordu?"

Felicity dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum. Ben üç yıl önce okula geldiğimde, kendisi de oradaydı." İkizine döndü. "Tally sen biliyor musun?"

Kız kardeşi omuzlarını silkti. "Babası sanırım Londra'da ticaretle uğraşmış fakat bir keresinde Northumberland'de havanın kış vakti ne kadar soğuk olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum.

Bu bilgiler Jack'in işine pek yaramazdı. "Hiç ziyaretçisi oldu mu? Ailesini ya da sevgilisini ziyarete gitti mi?"

Kızlar kıkırdadı.

“Sevgili mi? Şaka yapıyor olmalısınız,” dedi Tally.

Felicity durumu açıkladı. “Bayan Emery, öğretmenlerinin böyle şeylere bulaşmalarını sert bir şekilde yasaklar. Eğer bir erkekle birlikte olduğu ortaya çıksaydı, Bayan Porter işinden kovulurdu. Adam ne kadar düzgün ve uygun olursa olsun.”

“Peki size neden o eşlik ediyor? Neden başka bir öğretmen değil de o?”

“Artık bir öğretmen değil,” dedi Tally. “Geçtiğimiz kış mirasını elde edince istifasını verdi.”

Yani Bayan Porter zengin miydi şimdi? Dün gece bundan bahsettiklerinde, konu üzerine çok fazla düşünmemiştir. Şimdi ise Jack kadına bir kez daha baktı. Basit elbisesi ve üç genç kızla seyahat etmesi varlıklı olduğunu hiç belli etmiyordu.

Felicity devam etti; “Oldukça yüklü miktarda olmalı, çünkü Bayan Browne’un hizmetçisinin aşçı yamağından duyup bize söylediğine göre, Bayan Porter Kent’te bir ev satın almış, hem de büyük bir ev. Bu yüzden dikkate şayan bir servet olsa gerek.”

“Fakat ona bu parayı kim bıraktı?” diye sordu Jack.

Felicity omuzlarını silkti. “Tam olarak bilmiyorum ama o kişi her kimse, Bayan Porter kendisine saygılarını sundu. Tuttuğu yastan daha iki hafta önce çıktı fakat onun öncesinde altı ay kadar uzun bir süre siyahlar içerisindeydi.”

Jack, okuldayken Bayan Porter’ın giydiği çirkin ve siyah elbiseyi hatırladı.

Ölen kişi, ona bu mirası bırakan adam düğmesini sakladığı gizemli aşığı olabilir miydi?

Daha başka sorular soramadan Albin Kulesi’ne geldiler ve Bayan Porter’ın isteği üzerine kızlar çizim defterlerini çıkardı ve çizimleri üzerinde çalışmaya başladılar. Daha

sonra Bayan Porter yakınlardaki bir kayanın üstüne oturdu, çantasından örgü şişlerini ve bir yumak iplik çıkarttı. Çoraba benzeyen bir şey üzerinde çalışmaya başladı.

“İşim bittiğinde, kulenin tepesinden görünen manzarayı çizmek istiyorum,” dedi Tally, çizim defterinin üzerinden.

“Tepeden mi?” diye karşı çıktı Bayan Porter, taştan yapılmış yüksekliğe karşı kaşlarını çatarak. “Neden kıyırı çizmekle yetinmiyorsun?”

Jack şüpheli bir bakış attı. Kıyı çizimleri mi?

Hadi ama, Bayan Porter’ın tavsiyesi gayet masumaneydi. Kıyırı çizmekte herhangi bir zarar yoktu.

Eğer ki...

Thistleton Park’ın detaylı bir planıyla düşmanları neler yapabilir? Hatta daha da kötüsü evin detaylı haritalarıyla neler yaparlardı? Eski malikânenin sahip olduğu diğer sırları da keşfederlerse Jack’in çekeceği vardı.

Lanet olsun, bu iş için biçilmiş kaftan değildi. O, Dash gibi bir kaçakçı, Bayan Pymm gibi içten pazarlıklı ya da dengesiz arkadaşı Temple gibi değildi.

Fakat Jack bütün bu olan bitenin içerisinde üçkâğıtçı olardı. Ağızdan kaçan bir kelime, yanlış bir adım pek çok hayata mal olabilirdi.

Tabii bir de Bayan Porter’ın onun üzerindeki gizemli gücü vardı. Bu hanımın düşüncelerinden bir türlü çıkması dikkatini dağılma eşiğine getiriyordu.

Nefretle homurdandı ve tekmeyle bir taşı Bayan Porter’ın ayağının dibine yolladı.

Kadın biraz sıçradı ve daha sonra örgüsünden kafasını kaldırıp baktı.

“Özür dilerim,” dedi Jack.

“Bir sorun mu var Lord John?” diye sordu Miranda.

Gayet masumane bir soru olabilirdi bu fakat bugün ka-

fası şüphe ve vesveseyle doluydu. Bu da yetmiyormuş gibi her köşeden bir düşman çıkıyordu.

“Gerçekten bütün günü bizimle geçirmek zorunda değilsiniz Lord John,” dedi Miranda. “Eve geri dönüş yolunu kendimiz bulabiliriz. Tahmin ediyorum ilgilenmeniz gereken işleriniz var. Tersaneciler ve marangozlardan oluşan ekibin bu sabah geldiğini fark ettim. Belki de meşe ağacınızın kaldırılmasını izlemek için merak duyuyorsunuz. Eğer düzgün bir şekilde yönetilirse hiç şüphe yok ki servetiniz için değerli bir ek kaynak olacaktır.”

“Elemanlar için üstesinden gelebilecek kadar yetenekli,” dedi Jack. “Hem bugünü sizin gibi hoş hanımlarla geçirmeyi tercih ederim.” Böyle neşeli ve tasasız bir şekilde flörtleşmesi üzerine y nakları kızaran Pippin’e şımarık bir şekilde göz kırptı.

Bayan Porter hafifçe dudak büktü ve örgüsüne geri döndü.

Jack, Bayan Porter’ın sessiz kınamasını ve sitemini görmezden geldi.

Düzgün bir beyefendi ticari girişimleriyle bizzat kendisi ilgilendir.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Jack düzgün bir beyefendi olmaktan çok uzaktı.

Asıl sorun da buydu zaten.

“Kâtibinizin yapacak işi yok mu?” diye sordu Miranda, Tally’nin omzunun üzerinden eğilip kızın yaptığı çizime kasvetli bir şekilde bakan Bruno’yu başıyla işaret ederek.

“Bruno oldukça beceriklidir. Her şeyin kontrolü altında olduğundan eminim.”

Miranda burnundan derin bir nefes verdi. “Böyle bir iş için oldukça garip bir seçim kendisi.”

Jack adama doğru baktı ve kafasını salladı. Sanki onun imasını kesinlikle anlamamış gibiydi.

Miranda iç geçirdi ve örgüsünü bir kenara koydu. İğneli bir şekilde bakarak adamı şöyle bir tarttı. “Bay Jones bir beyefendinin kâtibinden çok bir serseriye benziyor.”

Jack iri yarı kâtibine baktı ve sanki tek amacı Miranda’yı sinirlendirmekmiş gibi yine omuzlarını silkti. “İnanın bana, kendisi oldukça tavsiye edilen bir kimsedir. Onun gibi yeteneklere sahip birisiyle daha karşılaşmadım.”

Yetenek mi? Sahtekârlık yapmak için olsa gerek.

Miranda’nın kafasında, bu mâlikane hakkındaki uygun-suz şeyler listesine bir de bunu eklemenin lüzumu yoktu. Elinde haddinden fazla uygunsuzluk vardı.

“Gözlemlerinizi her zaman böyle dobra bir şekilde mi belirtirsiniz Bayan Porter?” Jack bu sefer onun yüzüne ve gözlerine baktı; ürkek bir ışık gördü. Sanki söyleyeceği sözleri dikkatli bir şekilde düşünüyordu.

Fakat Miranda düzgün bir cevap veremeden önce Bruno’nun Tally’ye sesli bir şekilde, “Çok yeteneklisiniz hanımefendi,” dediğini duydular.

Hem Jack hem de Miranda onlara bakmak için döndü.

“Çizime karşı gerçek bir yeteneğiniz var,” diye devam etti Bruno. “Fakat şurada ve şurada perspektifi biraz kaçırmışsınız,” dedi iki farklı yeri göstererek.

Tally omzunun üstünden Bruno’ya daha sonra da kafasını eğip çizimine baktı. Önündeki kuleye bir bakış daha atarak kafasını salladı. “Haklısınız. Teşekkür ederim Bay Jones,” dedi ve adamın düzeltmesini önerdiği yerleri sildi. “Ressam mısınız efendim?”

Bruno kafasını salladı. “Babam bir sanatçıydı. Gravür yapardı.”

“Niçin onun izinden gitmediniz?” diye sordu Felicity.

“Yaptığı sanatı öğrenmiştim ama ben...”

“Acıkan var mı?” diye sordu Jack, konuyu değiştirerek. Bruno’nun geçmişiyle ilgili çok fazla şey söylenecek ya da sorulacak diye korkmuştu belli ki.

Pippin hemen defterini ve kalemmini kenara bıraktı, yerinden kalktı ve Bay Birdwell'in ziyafet sepetini açmasına hevesli bir şekilde yardım etmeyi önerdi.

Pippin işe koyulmuşken, Tally çiziminde birkaç son değişiklik yaptı, daha sonra yerinden kalktı ve dalgın dalgın kuleye bakakaldı. "Manzarayı görmeyi çok isterdim."

"Tepeye kadar çıkmak hem çok uzun sürüyor hem de sizin için oldukça tozlu bir tırmanış olur," dedi Jack, şevkini kırmak umuduyla.

Fakat söylediklerinin Tally'nin ve ardından da kız kardeşinin kararlılığını daha da arttırması Jack'i hayal kırıklığına uğrattı.

"Lord John, Düşes ve ben sizin kulenizden ulaşılması çok daha zor olan yerlere tırmandık," dedi Tally. "Babamızın da diyeceği gibi, tırmanmak iştahımızı daha da arttıracaktır."

Onların iştahı Jack'in endişeleri arasında yer almıyordu. Köreltip, kökünü kurutmak istediği tek şey onların merakıydı.

Miranda'nın, kulenin tepesine kadar kızlara eşlik etmekten başka seçeneği yoktu. Tırmanacakları yerin tehlikeleri üzerine dile getirdiği itirazlar Felicity'nin yalnızca sıkılmasına yol açmıştı.

Ne bekliyordu ki? Langley kardeşler kışı Rus bozkırlarında geçirmişlerdi, Hindistan'a gidiş ve dönüş cesaretinde bulunmuşlardı ve İstanbul'un pazarlarını gezmişlerdi.

Bu gözü pek ikili için Albin Kulesi, Londra'nın ünlü genel ev patroniçelerinden biriyle öğleden sonra çayı içmek kadar tehlike arz ediyordu.

Ancak ne olursa olsun, onların kuleye Lord John ile

yalnız çıkmalarına izin veremezdi. Bu yüzden onların peşinden gitmekten başka çaresi yoktu.

İçeri girdiklerinde, tahmin edileceği üzere her yer karanlık ve oldukça kasvetliydi. Gün ışığı, taş yığınının küçük yarığından içeri girerek kurdeleler gibi yukarıya doğru çıkan merdivenleri çapraz çizgilerle kesiyordu.

Merdivenler duvarların etrafından dolanıyordu ve yalnızca bir insanın sığabileceği genişlikteydi. Ne kadar yükseğe çıkarlarsa, merdivenler o kadar tehlikeli hale geliyordu çünkü parmaklık ya da tırabzan yoktu. Yalnızca öylesine tutunacakları bir şey vardı.

Jack çevik bir şekilde merdivenleri tırmandı ve yalnızca yolun dörtte birini çıkmıştı ki aşağıya bakıp Bayan Porter'ın ne kadar ilerlediğini kontrol etti.

“Yardıma ihtiyacınız var mı Bayan Porter?” diyerek elini uzattı Jack.

Miranda birazcık sert bir şekilde, “Hayır,” dedi, zira onun elini tutma düşüncesi düşüp ölmekten çok daha korkutuyordu Miranda'yı.

Ona güvenmeme konusunda kararlı olabilirdi ama bu, Jack'in kendisi üzerinde bir etkisi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Jack'i tırmanırken izlerken bile atletik görünüşüne takılmamak elinde değildi. O geniş omuzlar, dar pantolonun sardığı kaslı bacaklar ve o sıkı...

Miranda gözlerini kapadı ve onun... onun... ah, lanet olsun, onun poposuna baktığı için kendini aşağı atabilirdi.

Artık hiç şüphe yoktu ki bu yer onu, Bayan Hibbert'in ikinci kuzeni kadar şaşkın hale getiriyordu. Jack'in cazibesinden, öpücüğünden ve kabul etmeye içi el vermese de sıkı ve şekilli poposundan büyülenmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Kafasını salladı. Alçak gönüllülükle ilgili ona öğretilen her ders aklından uçup gitmiş gibiydi.

Böyle bir görüntüye yenik düşmüştü ama şanslı günündeydi çünkü Jack kulenin tepesine doğru tırmandı ve görüş alanından çıktı. Böylece, Miranda da yukarıya zamparalar hakkında öğrendiği her dersi hatırlamaya çalışarak tırmanmaya devam etti.

Tepeye vardığında, Jack ve kızlar açık olan en büyük pencerenin yanında duruyorlardı.

Miranda biraz daha yaklaştı. Bulundukları yerden, aşağıdaki dalgaların ne kadar uzakta olduğunu ancak o zaman fark edebildi. Kule uçurumun tam ucuna inşa edildiği için beş kat yukarıya, kulenin en üst katına çıkmak başını döndürmüştü.

Miranda geriye doğru hızlı çekildiğinde, “Yüksekten korkuyor musunuz Bayan Porter?” diye sordu Jack.

“Hiç de değil,” dedi Miranda, kendinden emin bir şekilde dikleşti ve pencereye doğru döndü.

Aşağıda dalgalar kıyıya çarparken, önlerinde deniz alabildiğine uzanıyordu.

“Fransa buradan gerçekten görülebiliyor mu Jack?” diye sordu Tally. Yabancı kıyıları göremediği için açıkçası hayal kırıklığına uğramıştı.

Jack başını salladı, bir rafa uzandı ve Tally’ye vermek için bir dürbün aldı. “Al, kendin bak.”

Tally dürbünü gözüne tuttu ve bir süre pencereden baktı. Daha sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Bak Felicity, Fransa!” dedi heyecanlı bir şekilde ve dürbünü kız kardeşine verdi.

Bakma sırası Felicity’ye geldiğinde, kız dürbünü aşağıya indirdi. “Pippin’e bak. El sallayıp bizi öğle yemeğine çağırıyor.” Dürbünü Jack’e verdi. “Acele etsek iyi olur yoksa bütün kekleri yer.” Tally’nin elini yakaladı ve kız kardeşini hemen merdivenlerden aşağıya doğru götürdü. Jack ve Miranda tamamen yalnız kalmışlardı.

“Çok zekiceydi,” dedi Jack, önündeki boşluğa bakıp gülümseyerek.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Miranda, masum bir ifadeyle. Jack’in, orada olmalarının gerçek sebebini öğrenmesi istediği son şeydi.

“Çöpçatanlık çabalarından bahsediyorum,” dedi Jack, etrafında dolanıp onun en kötü korkularını doğrulayarak.

Miranda yavaşça döndü ve Jack’i izlemeye başladı. “Bence yaptıkları şey tam olarak bu değ...”

Jack, durumun aslını bildiğini ima ederek başını yana eğdi.

“Bu çok saçma bir düşünce efendim,” dedi Miranda, ellerini kalçasına koyarak. “Biriyle ‘eşleşmek’ gibi bir arzum yok.”

“O zaman Düşes’in bu arzuyu bildiğinden emin olmanız sizin iyiliğinize olur. Aksi takdirde, kendinizi sürekli benimle baş başa bulacaksınız.” Jack ona dikkatle baktı ve erkek bir kedi gibi etrafında dolanmaya devam etti.

Kutsal azizler aşkına, niye yerinde durmuyordu ki bu adam? O kadar yüksekliğe çıktıkları yetmezmiş gibi, bir de Jack etrafında topaç gibi dolanıyordu. Miranda’nın yuvarlanıp yere düşmesi an meselesiydi.

“Israrla bahsettiğiniz şu çabalar başarısız olacak,” dedi Miranda. “Ayrıca lütfen öyle dolanmayı kesin, başımı döndürüyorsunuz.”

“Belki de asıl sorun korsenizdir,” diyerek keyifle takıldı Jack.

“N-neyim?” diye kekeleydi Miranda, sanki Jack korse iplerini daha da sıkılaştırmıştı.

“Korseniz.” Elbisesini işaret etti ve Miranda, meme uçlarının sanki Jack onlara dokunmuşçasına sertleştiğini hissetti. “Sanırım çok sıkı bağlamışsınız.”

Tam o anda, aniden korsesinin vücudunu sıkıştırdım hissetti, zira Miranda nefes almakta zorlanıyordu.

Aşağılık adam. Yine dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, dedi kendine. Fakat vücudu onu dinlemiyordu. Göğüsleri ağır-laştı, bacaklarının arası sızladı ve ağzı kurudu. Sanki aniden on altı yaşına geri dönmüştü. Opera Salonu'nun duvarına yapışmıştı, onun elleri ve dudakları göğüslerinin...

"Korsemi bu işe karıştırmayın," diyebilirdi zorlukla.

"Hiç sorun değil Bayan Porter," dedi Jack, gelip tam dibinde durarak. "Böyle işleri gayet iyi beceririm."

Ah, evet, bilmem mi?

"Efendim, bu sözleriniz sizin şu meşhur cazibenizden kaynaklanıyorsa, söylemem gerekir ki ben..."

"Sizin için onu ge-
Sözetebilirim," diye teklifte bulundu Jack, arkasına doğru hareket ederek.

Miranda'nın nefesi kesildi. Korsesini gevşetmek mi?

"Böylece nefes almakta bu kadar çok zorlanmazsınız," dedi Jack, kısık ve ateşli bir sesle.

"Ben... nefes... almakta... zorlanmıyorum..." dedi Miranda hırıltılı bir sesle.

"Bence zorlanıyorsunuz," diye fısıldadı Jack. Sıcak nefesi Miranda'nın omuzlarını okşuyordu ve onu iliklerine kadar titretiyordu.

Tam daha fazlasına katlanamayacağını diye düşünürken, Jack onu kollarından yakaladı ve yüz yüze gelsinler diye kendine doğru hızla çevirdi. Kavrayışı kendinden emin ve hükmediciydi. Vücudu sımsıkıydı. Jack'in kasiğindeki sertlik başlı başına şoke edici bir şeydi, çünkü Miranda'yı korkutmuş ve hiç bilmediği bir şeyi arzulamasına sebep olmuştu.

Miranda, "Efendim," diye fısıldayabilirdi sadece.

"Bana Jack de," dedi ve elleri Miranda'nın kalçasını kavrayarak onu kendine doğru iyice çekti.

“Ahh,” derken nefesi kesildi Miranda’nın. Çıkardığı ses, karşı çıkmadan çok bir inleme gibiydi. Jack’in onu büyülediği ve sürekli onu arzu etmesine sebep olduğu su götürmez bir gerçektir. Yalnızca dokunuşuyla ortaya çekip çıkarttığı anlaşılmaması güç arzuları kontrolünü ele geçirmek istiyordu.

Miranda çoktan kaybolmuştu, üstelik Jack onu henüz öpmemişti bile!

Jack, bir kadına hiçbir zaman karşılıklı baştan çıkarma olmadığı sürece sahip olmamıştı ve Bayan Porter’la sınırları zorladığının farkındaydı.

Lanet olasıca kadın ve onun kızıl saçları. Aylardır rüyalarındaki görüntüyü ve şu anda Thistleton Park’ta olması onu deliye döndürüyordu.

Duyduğu tutku delirtecek cinstendi. Onun karışık yöntemlerini ve ısrarcı sorularını hiç hesaba katmamıştı.

Fakat daha fazla rol yapamazdı ve Jack onun kararlılığını ölçmek üzereydi. Kedi fare oyununu bakalım daha ne kadar sürdürebilecek, ne kadar ileriye taşıyacaktı.

Ona önce şaka yollu takılmıştı ve sonra Jack’in kollarına düşmüştü. Hissettiği arzu Jack’i sertleştirmişti. Bu kadının onu bu şekilde baştan çıkarıyor olması acı veriyordu.

Bütün bunlardan etkilenen sadece o da değildi. Kalçası Jack’in ilgisinin kanıtı ile buluştuğunda, ileri geri hareket etmeye ve onun erkekliğinin sınırlarını merak dolu bir hevesle sürmeye başlamıştı.

Jack’in elleri onun sırtında dolaştı ve korsenin yumuşaklığını hissedebildi - iplerin ön kısımda olduğunu bu şekilde anlamıştı. Boğazının gerisinden bir inleme sesi çıkardı Jack. Korsesini önden açma fikrine karşı erkeksi bir

kutlamaydı bu ses. Miranda'nın olgun göğüslerini teker teker korseden serbest bırakacak ve sertleşmiş meme uçlarını tadabilecekti.

Miranda'nın boynuna burnunu sürttü ve kulağına, "Hadi ama Bayan Porter, bana bütün sırlarınızı verin. Onları *tatmama* izin verin," diye fısıldadı.

Jack eliyle göğüslerinden birini kavrayıp meme ucunu buldu ve parmağıyla üzerinde gezdirirken Miranda'nın içi buz kesti.

Jack'in duyduğu açlık sınır tanımıyordu, eli korsenin iplerini açmakla meşgulken dudaklarını tadabilmek için aradı.

Ne tür bir kadın korse iplerini iki kez düğümlerdi ki?

Fakat Jack dudaklarını onu öpücüğüyle bitiremeden, ona sahip olamadan...

"Bayan Porter? Bayan Porter? Aşağıya geliyor musunuz?" diye seslendi Pippin, merdivenlerden. "Bay Birdwell pikniğin hazır olduğunu söyledi."

Pippin'in kelimeleri Miranda'yı üzerine çöken bu büyüden kurtarmaya yetmişti.

"Yüce Tanrım!" dedi nefes nefese ve kendini Jack'in kollarından kurtardı. "Bırak beni." Yanakları alev alev yanıyordu.

Bu kelimelerdeki panik, Jack'in içinde bir şeylerin kopup gitmesine sebep olmuştu. Onu hemen serbest bıraktı, geriye çekildi ve gerçeği bütün açıklığıyla görebildi.

Lanet olsun, aklından neler geçiyordu böyle? Bu kadın Thistleton Park'ın sırlarını ortaya çıkartması için gönderilen bir casus değildi. Gözlerinde korku ve arzunun karışımını gördüğünde gerçeğin ne olduğunu anladı. Bayan Porter hiç evlenmemiş bir kadından daha fazlası değildi.

Tutkuluydu ama yanaklarının rengine bakılırsa o çok masumdu, saftı.

Kalbinde ve ruhunda inanılmaz bir ağırlığa sebep olan zorunluluklara sahip, yalnız bir adam olan Jack ise onun başka bir şey olduğuna kendini inandırmak istemişti.

Bu süreç içerisinde de kendini maskara etmişti.

“Ben... Ben...” diye kekeleydi Jack.

“Siz, efendim, beyefendi falan değilsiniz,” diye fısıldadı Miranda.

Jack’in hissettiği suçluluk duygusu biraz da olsa azalmıştı. Arzuyla dolup taşan yalnızca kendisi değildi orada. Meme uçları korsesinin altından belli oluyordu ve her ne kadar öfkeden deliye dönse de Jack onun ıslandığını tahmin edebiliyordu. “Siz de bir hanımefendi değilsiniz.”

“Bu ne cüret!” diyerek öfkeyle fısıldadı Miranda, şalını kapıp omzuna hızla sardı. **S**anırım sizi teşvik ettiğimi de iddia edeceksiniz.”

“Sizin sinsi öğrencileriniz bu kadar burada yalnız bırakınca karşı çıkmadınız.” Jack onun ağzından tek kelime dahi çıkmasına izin vermeden devam etti; “Fakat o kızlar ikiminizin de itiraf etmekten çekindiği bir şeyi görüyorlar Bayan Porter.”

“Neymiş peki o?”

“Birbirimiz için çok uygunuz.” Jack bunu söyledikten sonra göz kırptı ve onu öfkeden deliye dönmüş bir halde kekeleyerek yukarıda bırakarak aşağıya indi.

Çok uygunmuş! Evlilik açısından demedi, diye düşündü Miranda. İğrenç herifi Miranda kulenin en üst katında kendini toparlamaya çalışarak volta atıyordu.

Onu böyle ele geçirmesine nasıl izin vermişti? Bir saniyelğine durdu ve kendini aptal gibi hissetti. Kalbinin hâlâ deliler gibi attığını, bacaklarının arasının kaygan, ateşli bir

arzuyla sancıldığını ve Jack'in sert erkekliğini hissettiğinden beri bu halde olduğunu hesaba katarsa, cevabı o kadar da zor değildi bu sorunun.

Bütün gücünü, kalçasının söz dinlemez bir şekilde hareket ettiğini, 'oraya' dokunma arzusunu ve onun başlattığı şeyi bitirme isteğini görmezden gelmeye çalıştı.

Jack'in haklı olduğu tek konu varsa, o da Miranda'nın bir hanımefendi olmadığıydı. Yoksa ne tür bir kadın, boş bir kulenin tepesinden gelmiş geçmiş en kötü zamparayı, neredeyse her şeyi yapabilme yeteneğine sahip bir adamı arzular ki?

Miranda karşı çıktığında ise onu serbest bırakmıştı. Eğer bırakmamış olsaydı ve onu ayartmaya devam etseydi, dudaklarını ele geçirip bütün karşı çıkmaları öpücüğüyle tarumar etseydi, 'hayır'larını, *Lütfen Jack, korsemın iplerini kopart. Bu düzgün elbiseyi kurtulup beni soy!* cümlelerine dönüşeceğinden emindi.

Miranda açık pencereye gitti ve aşağıda kıyıya vuran dalgalardan yükselen tuzlu ve taze havayı içine çekerek derin bir nefes aldı. Bir nefes daha aldı. Düşüncelerini berraklaştıran kadar nefes almaya devam etti.

Pencereye arkasını döndü ve odada bulunan tek şeye, sağlam gemici sandığının üzerine oturdu. Önümüzdeki on dört saat boyunca, güneş tekrar doğana ve Kent'in uzak köşesindeki hoş, güvenli evine gitmek için Thistleton Park'tan dört nala uzaklaşacağı ana kadar ondan nasıl kaçacaktı?

İleri geri sallandı, dizlerini göğsüne çekti seçeneklerini gözden geçirdi. Sör Norris'e sığınmak gibi bir seçeneği vardı ama her ne kadar Jack düzgün biri olmasa da Sör Norris... Miranda titredi ve adamı düşüncelerinden hemen çıkarttı.

Eli dalgın bir şekilde sandığın kenarına düştü ve parmakları kalın bir kilidi kavradı.

Kilit mi?

Bu durum düşüncelerinden sıyrılmasını sağlamış ve merakını cezbetmişti. Böyle bir kulenin tepesinde, kalın bir kilit gerektirecek ne saklayabilirdi ki bir insan? Oturduğu yerden kalktı ve gözlerini sandığa dikti. Oraya nasıl getirildiğini hayal edemedi ama daha sonra, kutunun içinde beş kat yukarıya çıkarılacak kadar önemli ne olabilir ki diye de merak etmekten kendini alıkoyamadı.

Omzunun üzerinden Jack'in gözden kaybolduğu yerdeki açıklığa baktı. Adımlarının kuvvetli sesinin yarattığı yankı yok olalı çok olmuştu, artık kulenin içerisinde değildi.

Sandığa tekrar baktı Miranda.

Hayır, yapmamalısın, diyor rek ikna etmeye çalıştı kendini. Başkalarının işine karışmak hiç uygun bir davranış değil.

Üstelik Jack'in de geçen gece dediği gibi, onun evine geldiğinden beri Miranda uygun olan davranışları sergilemeyi bırakmıştı.

Dahası kilit kapalıydı, bu yüzden açma şansı da yoktu. Tabii eğer anahtar bulunamazsa.

Miranda doğruldu ve yavaşça etrafına bakındı. Bunu yaparken gözlerini kısmıştı.

Jack kendini finansal açıdan desteklemek için boğazına kadar suça batmışsa eğer - kaçakçılık gibi mesela - durum hakkında biraz suçluluk duyacağını hissetti Miranda.

Onun çöküşünden sen sorumlusun, dedi kendine. Eğer babam öldüğüme dair yalan söylemeseydi, Jack gelip onurlu bir şekilde beni isteyecekti (ki bunu kesinlikle reddederdim) ve saygın bir hayat sürdürebilecekti.

Bir daha düşündü de muhtemelen böyle bir şey olmazdı. Fakat yine de kendinde birazcık suç bulmaya devam ediyordu.

Odaya son bir kez bakındı ve nihayet onu gördü. Par-

lak, piringten yapılma bir anahtar, merdivenlere giden açıklığın üstündeki kancada asılı duruyordu. Tehlikeli bir yükseklikteydi ve oraya asla erişemezdi ama daha sonra aklına başka bir fikir geldi. Dürbünü eline aldı, en uç noktasına kadar çekip açtı ve anahtarın asılı durduğu yere hafifçe vurmak için kullandı.

Bir an kancadan kurtulup merdiven boşluğundan aşağıya düşeceğini sandı ama anahtarı tam zamanında havada yakalayabildi.

İki kez düşünmeden anahtarı kilide sokuverdi, çevirdi ve açtı. Her ne kadar bir eli kapağa, diğer eli de açılmış olan mandalı sökmeye gittiyse de zihninde onu şoke eden bir soru belirdi.

Eğer kutuda korkunç bir şey bulursan ne yapacaksın?

Bir yığın Fransız keşanesi gibi.

Ya da dün geceki kadının cesedini.

Arkaya doğru sendeledi ve sandığa büyük bir dehşetle baktı. Merak gerçekten zorlayıcı ve talepkâr bir dosttu fakat Miranda, bu sandığa kaçamak bir bakış atmadan odadan asla gidemeyeceğini de biliyordu.

İçindeki tereddüdün sebebi, faytonda uzun saatler boyunca Tally'nin gotik romanlarını sesli okuması ve lanetlenme iddialarını göz ardı edememesiydi.

Daha sonra aşağıda Pippin'in kahkaha attığını duydu. Mutlu ve masum bir sestti. Gün ışığı parladı ve Miranda'nın düşünceleri kaygı verici bir hale geldi.

Eğer kızlar herhangi bir tehlike içerisindelerse, onların güvenliğini sağlamak Miranda'ya düşüyordu.

Bu düşünce kararlı hale gelmesi için yeterli olmuştu. Kilidi sert bir şekilde açtı.

Sandığa doğru baktığında, hayal gücünün en az Tally'nin romanları kadar abartılı olduğunu fark etti.

Zira sandığın içinde fenerler, yedek fener fitilleri, çakmaktaşıları ve bir sarım ipten başka bir şey yoktu.

Arkasına yaslandı ve iç geçirdi. Bunlar hiç de bir suçla kanıt olabilecek şeyler değildi. Olağan dışı hiçbir şey yoktu gerçekten de.

Derin bir nefes verdi. Bir kez daha nefes alırken aşına olduğu bir koku burun deliklerini doldurdu.

Sandığın içine gömüldü ve ne var ne yok diye biraz daha yokladı. Tam o sırada parmakları bir silaha dolandı. Diğer eh ise küçük bir barut kutusunu bulmuştu. Demek ki dikkatini çeken keskin koku bundan geliyordu. Bu kadar aşına olmasına şaşmamak lazım; babasının deposu zaman zaman deniz kuvvetlerinin barut fıçlarına ev sahipliği yapardı.

Sandığı biraz daha eşelerken iplerin altında ağır bir şey tıngırdadı. Parmaklarıyla tıngırdayan şeyi kavradı ve çekip çıkarttı. Bir çift kelepçe bulması onu şaşkınlığa uğrattı.

Tabancalar... Kelepçeler...

Listeye bir de Lord John'un garip hizmetlileri, ortadan kaybolan kadın ve Sör Norris'in suçlamaları eklenince Miranda ne düşüneceğini bilemedi.

Yasal olmayan yollardan Fransız konyacı ticaretine girmenin birazcık ötesindeydi bu.

Thistleton Park'ta neler oluyordu böyle?

Miranda bu yerin oldukça tehlikeli bir kule olduğunu fark etti ve her şeyi tekrar yerine koydu. Sonsuz dalgaların uzandığı denize baktı, kafası iyice karışmıştı.

Bölüm 9

Eve geri döndüklerinde, en iyi oyalanmanın karınca gibi çalışmak olduğunu biliyordu Miranda. Bu sebeple müzik odasına açılan kapıları açtı ve kızları odayı temizlemeleri için görevlendirdi. Her ne kadar ilk başta işten kaytarmaya çalışsalar da keten örtünün altındaki eşsiz güzellikteki piyanoyu keşfedince Tally'ye ilham geldi.

“Bu odayı pırıl pırıl yapana kadar çalmak yok,” dedi Miranda, Tally'ye. Böylelikle hem aldığı emirle hem de sahip olduğu motivasyonla, Tally'nin gözleri uzun süredir kullanılmamış olan harika enstrümana hayranlıkla bakarken, kız kardeşi ve kuzinine yardım etmeleri için zorbalık etmeye başladı.

En azından bunca iş güç daha fazla plan yapmalarını engelleyecek kadar onları yorar diye mantık yürüttü. Miranda'yı daha da mutlu eden şey ise, Bay Stillings'in nalbant ile birlikte geri dönmesi oldu. Kızlar işleriyle uğraşırken, sürücünün söyleyeceklerini dinlemek ve nalbanta ücretini ödemek için dışarı çıktı.

Daha bir dakika geçmemiştir ki Felicity odanın ortasında durdu. “Bunu neden daha önce fark edemedim!” Odada aceleyle dolandı, örtüleri kaldırıp attı ve ağır güneşlikleri hızla açtı. “Burası kusursuz bir yer.”

“Ne için kusursuz bir yer peki?” Pippin burnunu çekti. “Havalandırmak için mi? Zira odanın gerçekten çok garip bir kokusu var.”

“Aşk için!” diye açıkladı Felicity, dışarıya doğru açılan çift kanatlı kapıları iterek. Dışarıda yirmi yıldır bahçıvan eli değmemiş, ihmal edilmiş bir gül bahçesi uzanıyordu.

“Bilemiyorum,” dedi Pippin. Burnu hâlâ buruşuktu.

“Birazcık temiz hava ve taze güller işi görür,” diye temin etti Felicity. “Akşam bir müzikal hazırlarız ve Bayan Porter ile Lord John’u da çağırırız. Tally sen Mozart çalabilirsin ve daha sonra ortamı ayarlayınca onları yalnız bırakmak için bir bahane bulup izin isteyeceğiz.”

Pippin tozlu odaya baktı. “Bu odayı o vakte kadar nasıl ayarlarız bilemiyorum. Bayan Porter dışarıda Bay Stillings ve nalbant ile birlikte şu anda. Ata nal çakmak o kadar da uzun süren bir iş değil.”

Felicity açık kapıya bir bakış attı ve daha sonra sesini alçalttı. “O zaman birden fazla nah ortadan kaldırmalıydın.”

Pippin sinirden deliye döndü. “Bir dahaki sefere sen yaparsın o zaman. Yakalanmadan bir nalı çıkartmak yeterince zordu zaten.”

Felicity iç çekti. “Fakat daha fazla vakte ihtiyaçları var. Belki bir tanesini daha...”

Kuzini lafını kesti hemen. “Gizlice dışarıya çıkıp bir başka nalı atın ayağından çıkartamam. Bizim yaptığımız anlaşılır.”

“Sanırım haklısın. Keşke başka bir yolu olsaydı,” diyerek Pippin’e katıldı Felicity.

Birden Tally başını kaldırdı, gözleri ıslı ıslıldı. “Eyerler çalındığı için St. Petersburg’da kaldığımızı ve yolculuğun ertelendiğini hatırlıyor musun? Babam Dadı Tasha’nın sorumlu olduğunu düşünmüştü?”

Felicity kız kardeşine sinsice güldü. “Evet, işte bu! Bu gece eyerleri çalacağız.”

“Hadi ama, bizim yaptığımız en az kayıp nal kadar belli olmayacak mı?” diye belirtti Pippin.

Felicity kuzinine döndü. “Sen ne öneriyorsun o zaman?”

Yerinde duramayan, oyunbaz kız volta atmaya başladı; seçeneklerini düşünüyordu. “Belki dikişlerden birkaçını gevşetebiliriz ya da kopçalardan birkaçını kırabiliriz. Babamın bir zamanlar yarış eyerine bir kova dolusu yem döken oldukça sakar bir seyisi vardı Eyer tamamen kullanılmaz hale gelmişti.”

Felicity sinsi sinsi sırıttı. “Bu harika işte! Şimdi tek yapmamız gereken Bayan Porter ve Jack’in buraya bir şekilde gelmesini sağlamak, romantik müzikle rahatlatmak, daha sonra dikkat çekmeden sessizce dışarı süzülüp eyerlerin işini halletmek.”

Pippin kafasını salladı. “Bayan Porter görgü kuralları konusunda oldukça titiz ve temkinli. Asla odada Jack ile yalnız kalmaz.”

“Bu öğleden sonra yukarıda kulede oldukça zaman geçirdiler ama,” diye karşı çıktı Felicity. “Oraya gidip Bayan Porter’ı öğle yemeği için aşağıya çağırmasaydın daha da kalırlardı.”

Pippin omuzlarını silkti. “Yukarıda yalnız olmaları uygun değildi.” Bayan Porter’ın dünyasını düşündü ve yalnızca onun mutlu olması istedi. Felicity ve Tally bazen birazcık küstah ve zorba olabiliyorlardı.

Felicity, Pippin’i görmezden geldi. “Bayan Emery gibi konuştun. Aşağıya indiğinde Bayan Porter’ın yüzünü görmedin mi? Oldukça telaşlı bir ifadesi vardı ve suratı kıpkırmızıydı. Sanki biri onu öpmüş gibi.”

Tally çenesini aşağı indirdi. “Jack’in Bayan Porter’ı öptüğünü düşünmüyorsun değil mi?”

Kız kardeşi bilge bir şekilde başını salladı. “Jack çapkının teki ve Bayan Porter da bir kadın.”

Tally kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı. “Peki o zaman, neden hayatından memnun ve mutlu görünmüyordu? Aksine, aşağıya indiğinde yüzü beş karıştı, solgundu. Ayrıca Bay Birdwell’in mükemmel pikniğinde oyalanmamıza da izin vermedi.”

“Aynen öyle,” diye ekledi Pippin. “Daha sonra da odamızda bütün öğleden sonrayı ders çalışarak geçirdik. Eğer Bayan Porter birine aşıkta bu işe karışmaya devam etmek istediğinden pek emin değim. Pek hoş bir duruma benzemiyor.”

“Ama yarın onları bir şekilde bir araya getiremeden buradan ayrılırsak, her şeyi boşa gider,” diye açıkladı Felicity.

Pippin’in söyleyecekleri daha bitmemişti. Üstelik bütün bir öğleden sonrayı müzik odasını temizleyerek geçirmeyi dört gözle beklemiyordu. “Bayan Porter’ın Jack’ten etkilendiğini söyleyemeyiz. Tek yaptıkları sürekli tartışmak.”

Felicity güldü. “Anla işte. Doğa kanununa karşı gelmeye çalışıyorlar.”

“Öhöm!” diye mütevazı bir öksürük duyuldu kapıda.

Tally bir hanımefendiye yakışmayan biçimdeki oturusunu hızla düzeltirken, Felicity ve Pippin aniden arkaalarını döndüler.

“Bay Birdwell!” dedi Felicity, diğer kızlara dikkat diye bağırarak. “Umarım bir sakıncası yoktur. Bayan Porter müzik çalışabilmemiz için odayı temizlememizi önermişti.”

“Evet, müzik çalışmak için,” diye hevesle belirtti Tally,

ayağa kalkıp kenardaki piyanonun yanına doğru koşar adım ilerlemeye başlamıştı. “Lord John müziğe karşı oldukça ilgili olduğunu söyledi. Biz de düşündük ki...”

“Evet ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi yaşlı kâhya. Daha sonra onlara göz kırptı ve ekledi; “Ve bence bu takdire şayan bir fikir.”

Felicity’nin tüyleri diken diken oldu. Bay Birdwell’in de yardımıyla, onları artık hiçbir şey durduramazdı.

Miranda akşam yemeğine inip Jack’i hiçbir yerde göremeyince minnetle iç geçirdi. Diğer yandan Felicity, adamı yakalayıp bir tüfekle **S**ötürtmek için hazır bekliyordu.

Görünüşe göre Bay Birdwell’in de desteğini arkasına almıştı.

“Gerçekten çok özür dilerim ama efendim acil işlerini halletmek için birazcık gecikecek.”

Acil işmiş, peh! diye düşündü Miranda. Belki de altın sızdıracığı başka bir hanım bulmuştu.

Ya da her kimi baştan çıkartıyorsa...

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bu düşünceyi unutmaya çalıştı.

“Lord John bize akşam boyunca katılamayacak mı?” diye ısrarla sordu Felicity.

“Bayan Langley, ev sahibimizin işleri ve planları bizi ilgilendirmez,” diye tembih etti Miranda.

Tally çatalıyla tabakta yemeğiyle oynuyordu. “Bu akşam gelip beni dinlemesini ummuştum.”

Bay Birdwell ona gülümsedi. “Hiçbir endişeniz olmasın. Efendim sizin piyano çaldığınızı duyar duymaz, kafasını muhasebe defterinden kaldırıp buraya gelecektir.”

Miranda önce Felicity'ye, Tally'ye ve sonra da Pippin'e baktı. Hepsinin gözlerinde bir umut ışığı gördü. *Ah, Tanrım. Yine mi bu mesele?* Tam planlarını en başından engellemek için ağzını açmıştı ki Düşes ondan önce davrandı.

"Jack'in hiç evlenmemiş olması çok yazık Bay Birdwell," diye başladı Felicity.

Miranda neredeyse içtiği şarapla boğuluyordu. "Felicity Langley!"

"Fakat öyle Bayan Porter," diye karşı çıktı kız. "Lord John bir beyefendi ve her beyefendi evlenmesi için teşvik edilmeli. Bayan Emery hep böyle söyler."

Bayan Emery'nin en önemli talimatına karşı gelmek söz konusu değildi fakat her kuralın bir istisnası vardı ve bunun için de Deli Jack Tremont'tan daha şahane bir örnek olamazdı.

"Lord John'un hayatı kendisini ilgilendirir," dedi Miranda hepsine. "Ne yaptığı ya da neyi yapmış olduğu yönünde tahmin yürütmek hiç de kibar bir davranış değil."

İslah olmaz Felicity'nin durmaya pek niyeti yoktu. "Ne korkunç bir talihsizlik, değil mi Bay Birdwell?"

Kâhya başıyla onayladı. "Gerçekten korkunç efendim."

Felicity masaya bir zafer bakışı attı, bu savaşı kazanmaya ant içmişti. "Lord John'un mizacına sahip biri, burada Thistleton Park'ta oldukça yalnız kalır. Şehri özlüyor olsa gerek."

Miranda, Bay Birdwell'in sadık bir asker gibi Felicity'yi takip etmesi üzerine hayal kırıklığına uğramıştı. "Çok korkunç ve yalnız bir hayat efendim."

Kontrolün kendi ellerinde olduğunu sanabilirlerdi ama Miranda kontrolden çıkan bu çöpçatanlık planlarına son vermek için son kez ağırlığını koymak zorunda kalacağını biliyordu.

"Felicity Langley, bu uygunsuz muhabbeti hemen son-

landırmazsan, Günlüklerine el koyup onu Bayan Emery'ye göndereceğim.”

Kızın yüzündeki bütün renk aniden çekildi.

Tamam, bu işe yaramıştı. Miranda artık bu saçmalığın devam etmeyeceğini düşündü.

Elbette yanılıyordu.

Birkaç dakika süren düzgün ve sessiz yemekten sonra, Tally konuşma cesaretini gösterdi. Ne de olsa kaybedeceği bir defter yoktu. “Bayan Porter, belki siz buraya gelip piyano çalışımı dinlemesi için Jack’i ikna edebilirsiniz?”

Miranda’nın bakışları aniden Tally’ye döndü. “Ben mi? Lord John üzerinde herhangi bir etkiye sahip olduğumu size düşündüren şey ne?”

Tally biraz daha dinleşerek oturdu. “Bence sizin düşüncelerinize büyük önem veriyor.”

“Saçmalık,” dedi Miranda.

“Hayır, bu doğru,” dedi Pippin sanki sözleşmişlercesine. “Jack sizin söylediğiniz şeyleri dinliyor.” Sinsi bir şekilde sırtıttı. “Siz bakmıyorken, gözleri hep size kayıyor.”

“Sanırım size karşı zaafı var Bayan Porter,” diye belirtti Felicity, sanki böyle konular hakkında uzmanmış gibi.

Miranda hepsine daha önce hiç olmadıkları kadar aptalca davrandıklarını söyleyemeden kapı girişinden bir cevap geldi.”

“Kimin Bayan Porter’a karşı zaafı var?”

Miranda kafasını kaldırdı ve Jack’in suratında çapkın bir sırıtışla, kapı girişinde tembelce durduğunu gördü. Geçen günlerdeki pejmürde ve tehlikeli görünüşe sahip adam gitmiş, yerine akşam yemeği için kıyafetine özen gösteren biri gelmişti.

Tıraş olmuş ve saçlarını taramıştı. Tanrım, hatta saçını birazcık kesmişti. Miranda bu sefer makasla kestığını düşündü. Altın çağlarını yaşadığı haline çok benziyordu.

Koyu yeşil ceketi belki dokuz yıl öncesinin modasına aitti ama hâlâ üzerinde güzel görünüyordu. Hakkını vermeliydi; boyun bağı lekesizdi ve kusursuzca bağlanmıştı.

Üzerine oturan pantolonuna ya da uzun kashı baldırlarına kadar uzanan çizmelerine bakmaya cüret edememişti Miranda.

Belki de göstermişti. Yüce Tanrım! O böyle görünürken, onu affetmek ve bunca şatafatın altındaki tehlikeli adamı unutmak çok kolaydı.

“Jack!” dedi Felicity. “Ne kadar yakışıklı olmuşsun.”

“Evet,” diye hayran kaldı Tally. “En havalı dükleri bile gölgede bırakırsın. Boyun bağı harikulade.”

“Hiç de değil, bütün bunları dolabın dibinde buldum. Ancak boyun bağı konusunda Bay Birdwell’e iltifatlarınızı sunabilirsiniz, çünkü kendisi oldukça ihtimam gösterdi. Daha sonra da kırıştırmaya, diye beni uyardı, zira bir daha ütülenmeyeceğini söyledi,” dedi Jack.

Pippin ceketini işaret etti. “Düğmelerinden biri düşmüş.”

Miranda neredeyse bayılacak gibi oldu. *Düğmesi mi düşmüştü?* Jack’in ceketine bir kez daha baktı. Tanrım! Bu o gece giydiği ceket.

Jack ise yalnızca aşağıya, kayıp olan düğmeye baktı ve omuzlarını silkti. “Muhtemelen dolabın dibinde, diğer şehir kıyafetlerimin arasındadır.” Kapıyı hafifçe itti, içeriye gururlu ve heybetli bir şekilde girdi. “Kimse bana cevap vermeyecek mi? Kimin Bayan Porter’a zaafı var? Sakın Bay Jones demeyin, yoksa bu küstahlığı için onu kovmak zorunda kalırım.”

Tally kıkırdadı.

“Hiç kimsenin,” diyebildi Miranda zar zor, ceketine bakmamaya çalışıyordu. “Kızlar yalnızca şaka yapıyorlardı çünkü bu oldukça saçma bir düşünce.”

“Neden saçma olsun?” diye sordu Jack, sandalyesini çekip yerine otururken.

Yanaklarının sandığı kadar kırmızı olmaması için dua etti Miranda. Tanrım, neden yemeğe geldi ki?

Uzak dursaydı.

Onu huzur içerisinde bıraksaydı.

“Efendim, lütfen onları teşvik etmeyin,” dedi Miranda. “Toplumdaki yerimi bilecek kadar aklıselim biriyim. Olsa olsa aptalca olan hayallerle hayatımı harcayacak yaşı geçtim.” Bu yorumunu çöpçatanlarına bakış atarak yaptı.

Fakat hiçbirisi ne demek istediğini anlamamış gibiydi, çünkü Jack’in bu yayılım ateşine ne cevap vereceğini duy-mak için kafalarını ona çevirdiler.

“Bir hanım sizin kadar güzelse, yaşın konuyla ilgisi ol-duğunu düşünmüyorum Bayan Porter,” diye cevapladı Jack.

Güzel mi? Yaptığı tek şey yağcılıktı.

Tally öyle bir iç geçirdi ki sanki bir adamın ona bu söz-leri sarf edeceği günü büyük bir hevesle bekliyor gibiydi.

“Bayan Porter’ın güzel olduğunu mu düşünüyorsunuz Lord John?” diye daha da teşvik etti Felicity, sonra da öğ-retmenine ben-size-söylemişim bakışı attı.

“Bayan Porter çok nadir bulunan özelliklere sahip,” dedi Jack ve gözlerini sözlerinin öznesi olan kişiye çevirdi. Öyle bir bakıştı ki bu, Thistleton Park’tan gitme kararlılı-ğını tamamen eritebilecek türdendi.

Jack’in ona bakışı, daha doğrusu bakışlarıyla onu tüket-mesi, Miranda’nın ürpermesine, tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. Tenini ateş bastı, sanki Jack’in ma-rifetli ve deneyimli parmakları korsesinin üstündeydi ve iplerini açmaya çalışıyordu.

Bir şey söylemesi gerekiyordu, Jack’in onun üzerindeki etkisini kırması ve bu saçma oyunu sona erdirmesi için

bir şeyler yapmalıydı fakat kelimeler Miranda'ya yardımcı olmadı. Bu tehlikeli zampara onun başını döndürüyor ve nefesini kesiyordu.

Ah, lütfen bir şeyler söyle, diye azarladı kendi kendini. Bu tehlikeli kıskırtmayı sona erdirmek için bir şeyler söyle.

Ortamdaki sessizlik sona ermek bilmiyordu, çünkü kızlar ağızları beş karış açık bir şekilde ikisine bakıyordu ve Felicity'nin gözlerindeki kararlı parıltı zafer diye bağırıyordu.

Bu, Miranda'nın harekete geçmesi için yeterliydi.

“Hadi ama hepiniz dalga geçiyorsunuz. Fakat söylemem gerekirse, hayatımdan oldukça memnunum ve Lord John'un iddialarının aksine daha önce hiç güzel olarak atfedilmedim.” Durdu ve mendille dudaklarına hafifçe dokundu. “Üstelik, Lord John on yıllardır Londra'dan uzak yaşadığını unutmamak gerek. Güzelliğe dair hafızası ve standartları tamamen yetersiz kanımca.”

Felicity kaşlarını çattı. Miranda'nın evlilik olasılığına karşı bitmek bilmeyen ve inatçı ilgisizliği Felicity'ye felç geçirtmeye yetecek bir hoşnutsuzluğa sebep olsa da henüz her şey bitmiş değildi.

“Jack, müzikten hoşlanır mısın?” dedi Felicity tatlı bir şekilde ve ortaya leziz bir yem attı.

Miranda sinirden dişlerini sıkarak müzik odasına girdi. Kızlar, daha fazla çöpçatanlık yapmamalarına dair verdiği emirlerine açıkça karşı gelmeleri yetmiyormuş gibi Bay Birdwell de bu saygısızlık konusunda kızlarla yarışabilecek düzeydeydi.

Kesinlikle üç tane öğrencinin ve kendini kaybetmiş bir kâhyanın oyunlarına alet olmayacaktı. Korkunç adam,

Felicity'nin akşam müziği teklifini sanki Londra'nın en kaliteli salonlarında sunulacakmış gibi şevkle kabul etmişti.

Fakat ne olursa olsun, Miranda bu zarif odaya girdiğinde, oda onu dokuz yıl öncesine, kendi gençlik dönemini yaşadığı zamana döndürecek biçimde etkilemişti; köşelerde mum ışıkları titriyordu ve vazolardaki güller odaya zengin bir koku yayıyordu. Serada yetiştirilmiş çiçekler değildi bunlar. Odaya bu kokuyu yayan çiçekler, Thistle-ton Park'ın bakımsız ve yabani topraklarına terk edilmiş ve burada yabani olarak büyümüş olan çalı çırpının içinden alınmıştı.

Zengin kokusu ve gösterişli kırmızı renkleriyle duyularını cezbediyordu bu çiçekler.

"Tanrım!" dedi Jack hevesle, tam bir Londra çapkını gibi davranarak. "Kimin başının altından çıktı bütün bunlar?" Odanın büründüğü yeni görünüme hayran kalarak etrafta dolandı. Sanki hepsinden habersizmiş gibiydi.

"Birazcık temizliğin ve taze çiçeklerin baş edemeyeceği hiçbir şey yoktur," dedi Felicity. "Bütün bunlar Bayan Porter'ın fikriydi."

Miranda utançla ezilip büzüldü.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jack.

Temizlik, evet, onun fikriydi. Kendini yine Lord John'un kollarında bulmasına sebep olacak bu organize edilmiş çaba ise onun fikri değildi.

"Misafirperverliğinizin karşılığını ödeyebilmemizin küçük bir yolu sadece," dedi Miranda.

Jack başını yana eğip ona baktı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki Miranda'nın iki tarafa da çekilebilecek olan sözlerinin altında yatan anlamı anlamış gibiydi.

Zar zor yaptığı ev sahipliğinin karşılığını ödeyebilmenin küçük bir yolu.

Jack odada dolanmaya devam etti, bütün değişiklik-

lere göz attı ve daha sonra aniden durdu. “Piyanom mu varmış?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Ne zaman aldım bunu?”

“Hem de gayet hoş bir piyano.” Tally, Jack’in şakayla takılmasına karşı kıkırdadı. “Muhteşem bir keşif oldu bizim için. Koltuğun arkasında bulduğumuz toz yığınının çok daha muhteşem hem de.”

Jack üçünün de önünde eğildi. “Buradan gitmemeniz için elimden geleni yapmalıyım. Eğer sizi evin içinde serbest bırakırsam, iki haftaya kalmaz nadir bulunan toz koleksiyonumun arasındaki gizli kalmış hazineleri bulup ortaya çıkarırsınız.”

Jack’in bu zekice yorumuna üç kız da güldü. Miranda merak etmekten kendini alamadı; acaba bu evde gerçekten ne gibi sırları açığa çıkarılabilirlerdi? Eğer bulacakları Miranda’nın Albin Kulesi’nde bulunduğu gibi korkunç şeyler olacaksa, yarın evden ayrılıyor olmaları isabetli bir karardı doğrusu.

Özellikle de kendisi için. Kelepçelerden, baruttan ve silahtan daha tehlikeli bir şey varsa, o da Jack’in varlığının, mantığını işlemez hale getirmesiydi.

Fazlasıyla yakışıklı olan adama, taranmış siyah saçlarına ve köşeli çenesine bir bakış attı ve bir beyefendiden cenetten yeryüzüne düşmüş bir meleğe benzediğine kanaat getirdi.

Meleklerin yeryüzüne düşmesinin bir sebebi vardı elbette. Jack cıva gibi değişken olanlardandı; bir an hödük gibi davranıyor, başka bir an cezbedici bir yakışıklılığa sahip oluyordu. Sonra birden insanı baştan çıkarıyordu.

Evin gerçek sahibi hangi Jack Tremont’tu, bir türlü karar veremiyordu Miranda.

Kızlar ev sahibinin etrafında toplanmışlar ve müzik keşifleri, nadir bulunan vazolar ve antikalardan bahsediyor-

lardı ama Jack'in bunlara pek aldırış ettiği yoktu. Bakışlarını kızlardan ayırdı ve odayı gözleriyle taradı.

Cazibesine kapılmasına sebep olan, ona karşı hissettiği bütün arzuları açığa çıkaran derin, delici bir bakıştı bu. Miranda titredi ve şalını omuzlarına daha da sıkı sardı.

Mantıklı ol Miranda, dedi kendine. Kayıp olan kadını hatırla. Çaresiz bir şekilde altına ihtiyacı olduğunu hatırla.

İlgisini acilen başka bir yere yöneltme ihtiyacı hissetti Miranda.

“Thalia, belki de Lord John’a ne kadar değerli bir piyanosu olduğunu bize bir şeyler çalarak gösterebilirsin.”

Tally reverans yaptı ve hevesle enstrümanın başına geçti.

Çalmaya başladığında herkesin dikkati dağılınca, Miranda odanın ucuna doğru ilerledi. Hem müziğin hem de kızların, bir zamanlar terk ve kullanılmayan bir odada neler başardıklarını kavramaya çalıştı.

Antika bir satranç tahtasının önünde durdu. Parçalar titiz bir şekilde düzenlenmişti ve müsabakanın başlamasını bekliyordı.

Miranda kendine hakim olamadı. Elini tahtaya götürdü ve piyonlardan birini aldı. Satranç tahtası, babasının karşısına oturup satranç oyununu öğrenerek geçirdiği sayısız akşamlara götürdü onu. Oynadıkları oyunun nasıl sıklıkla işi nedeniyle bölündüğünü ve dinlemek zorunda kaldığı lüzumsuz iş konuşmalarını anımsadı.

Üzücü bir şekilde farkına vardı ki babası onu yalnızca kendi hırsları için kullanabileceği bir piyon olarak görmüştü, işlerini geliştirmek için evlendireceği ve feda edebileceği bir kurban. Annesi de her ne kadar satranç bilmesede aynı amaçlar doğrultusunda hareket etmişti.

Miranda anne ve babasının hırsları için herhangi bir nesneydi sadece. Başka bir şey derin düşüncelerinin arasına girmişti.

Bazen bir piyon bile şahı devirebilir.

“Bugün için gerçekten çok özür dilerim Bayan Porter,” dedi Jack, daha önce Miranda’nın hiç duymadığı kadar içten ve pişmanlıkla dolu bir sesle. “Davranışlarımdan ötürü son derece pişmanlık duyuyorum.”

Miranda ona baktı, piyonu hâlâ avcunun içinde sımsıkı bir şekilde tutuyordu. “Unutulmuş varsayın.”

“Pek unutulmuş olduğunu sanmıyorum,” dedi Jack ve etrafa bir bakış attı; kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak istiyordu. “Bunu gözlerinizde gördüm.”

Miranda bakışlarını çevirdi ve derin bir nefes aldı. “Ama artık unutuldu.”

Öyle olmak zorundaydı. Durum çok tehlikeliydi, kontrol edilemezdi.

Ve kesinlikle unutulmazdı.

“Genellikle böyle eşeklikler yapmam.”

Miranda gayet yerinde bir bakış atıp tek kaşını kaldırdı.

Jack omuzlarını silkti ve daha sonra zamparalık yaptığı günlerdeki haline çok yakışacak şekilde sinsi sinsi güldü. “Belki bunun da unutulması herkes için en iyisi olacak.”

Miranda elindeki piyonu tahtadaki yerine koydu.

“Onları bayağı iyi idare ediyorsunuz,” dedi Jack, başıyla kızları işaret ederek. “Bu akşam çöpçatanlık çabalarından neredeyse hiç iz yok.”

“Keşke durum gerçekten öyle olsa,” diye cevapladı Miranda.

İkisi de güldü ve Miranda kararlılık duvarından bir tuğlanın parçalanarak yere düştüğünü hissetti. Her ne kadar kendine hakim olmaya çalışıp, o tuğlayı yerine koymak istese de Jack Tremont kararlılığını bir kez daha paramparça ediyordu.

“Askeri zekâsı olan bir kadınsınız Bayan Porter,” dedi Jack, piyonu alıp oynamak içi hamle yaparak. Bakışları satranç maçı yapmak için ona meydan okuyordu.

“Tam olarak değil,” dedi Miranda, temkinli bir hamle yaptı. Savaşı kaybetmeyecekti.

“Bence Fransa’nın İspanya’dan çıkmasını Wellington’ın asla yapamayacağı bir şekilde başarabilirdiniz.”

“Eminim öyledir!”

“Kısa bir öğleden sonrasında bu odaya neler yaptığınıza bir bakın.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Miranda, önündeki oyuna odaklanmaya çalışarak. Jack’e bakmaya hiç niyeti yoktu. “Ne yaptıysa kızlar yaptı.”

“Doğru,” dedi Jack, kalelerden birini hareket ettirerek. “Ama kendi başlarına böylesi bir bağımsızlık hissini geliştirebileceklerine inanıyor gelmiyor.”

Miranda, Jack’in kelimelerindeki imayı hissedebildi ama söylediklerini kabullenmeyecekti. “Bağımsızlık gibi şeylerin doğal olarak ortaya çıktığını düşünmüyor musunuz?”

Jack omuzlarını silkti ve diğer hamlesini yaptı.

“Peki ya siz Lord John? Siz bağımsızlığınızı kimden öğrendiniz?”

“Bir hanımdan,” dedi Jack, yumuşak bir şekilde. Veziri aldı ve dikkatli bir şekilde ilerletti.

Bir hanımdan. Tabii ya. İçinde alevlenen kıskaklıkla birlikte bir başka tuğla yere yuvarlanıp ayaklarının dibine düştü. Jack üzerinde böyle bir etkiye sahip olan kadın kimdi acaba?

Dün gece konuştuğunu duyduğu kadınla aynı kişi miydi yoksa?

Kütüphanedeki kadının sesi yaşlı bir kadına aitmiş gibi gelmişti Miranda’ya fakat Jack gibi kişiliği olan bir adamın, böyle pürüzleri önemseyeceğini düşünmüyordu. Özellikle de o kişi görgü ve ahlak kurallarını görmezden gelip, hayata dair cesur adımlar atmış bir kadınsa.

Thistleton Park'ın sırlarından ve gizeminden kaçmayacak olan ama o sırlar ve gizem ne tehlike barındırırsa barındırsın bunları dikkatle açığa çıkaracak bir kadınsa.

Karanlık bir geceyi aydınlatacak ve gökyüzüne doğru bir deniz feneri gibi yükselecek olan türde bir kadınsa.

Miranda satranç tahtasını dikkatli biçimde inceleyen Jack'e baktı ve bir şeyi fark etti: O her ne kadar duyularını karman çorman etse de ona karşı oluşturduğu asıl tehlike, doğasına karşı gelerek hayatını cesur ve korkusuz bir şekilde yaşama hevesini ortaya çıkartmasıydı.

Hapsedildiği kurallardan ve nezaketten sıyrılıp, ruhunun ışıldamasına izin vermek istemesine sebep oluyordu Jack.

Fakat Miranda'nın kalbi bir kez daha bu isyana karşı koymuş, sağduyunun sesini bastırmış ve mantığın sessiz ve sıkıcı koridorlarında emniyetle adımlarla yürümesini garanti altına almıştı.

Eğer hayatını yaşayamayacaksa görgü ve nezaketle dolu bir hayatın ne önemi vardı ki?

Umursamazca satranç tahtasına baktı ve nabız gibi atan o tekdüze sesi bu defa dinlemedi. Yapmayı düşündüğü hamle yerine, cesur ama tehlikeli bir şekilde veziri hareket ettirdi.

Jack'in gözleri açıldı. "Emin misiniz?"

"Hiç olmadığım kadar," dedi Miranda, kendine güvenle.

Jack hamlesini tam tahmin ettiği şekilde yaptı, vezirini aldı öne doğru ilerletti ve onu köşeye sıkıştırdığını düşünerek, "Şah," dedi.

Miranda şaşırmış rolü yaptı. Daha sonra soğukkanlı bir biçimde elini oyun tahtasına uzatıp Jack'in önemsemediği piyonu oynadı. "Şah ve mat."

Jack neler olduğunu kavrayamayarak, hayretle satranç

tahtasına bakakaldı. Daha sonra bakışlarını Miranda'ya çevirdi, sanki onu ilk kez görüyordu. “Bayan Porter! Beni yine şaşırttınız.”

Miranda cevap veremedi çünkü delilercesine hızlı atan kalbinden dolayı dudaklarından ne tür bir saçmalık çıkacağından emin değildi.

Pippin sandalyesinden kalktı ve satranç tahtasına bakmak için onların yanına geldi, hamlelere baktı. “Ne kadar ustaca bir oyun Bayan Porter! Satranç oynadığınızı bilmiyordum.”

“Genç kızken oynuyordum,” diye itiraf etti Miranda. “Aslında oynamayalı yıllar olmuştu.”

“Açıkça görülüyor ki performansınızdan hiçbir şey kaybetmemişsiniz,” dedi Jack. hâlâ tahtaya bakıyordu ve bu tuzağı nasıl göremediğini keşfedebilmek amacıyla taşları yeniden oynuyordu. Dikkatinin dağıldığı ve hamlenin gözünden kaçtığı yere gelince, başıyla onayladı ve ona sırtıttı. “Başka ne sırlarınız var Bayan Porter?”

Bu derin soru Miranda'yı ele geçirdi. Sanki sözleriyle onu soyuyordu. Daha da kötüsü, sert ve soğuk bir cevap vermesine fırsat kalmadan Tally onun yerine konuştu. “Çok güzel dans eder efendim,” dedi Jack'e.

Koca bir yalan.

Miranda bakışlarını hemen yüz­süz küçük çöpçatana çevirdi. “Hayır etmiyorum!” diye haykırdı.

Felicity, kız kardeşini korumak için araya girdi. “Bayan Porter başarıları konusunda alçak gönüllü olmasıyla tanınır. Kendisi bu yüzden kusursuz bir nezaket öğretmeni.”

Miranda oturduğu yerden kalktı, bu veledin de söylediklerini inkâr etmek için ağzını açtı ama açıkça görülüyordu ki onları tehdit etmesi bile Langley kardeşleri yıldırmamıştı.

“Ah, evet Jack,” diye seslendi Tally, piyano taburesinin

oradan. “Dans öğretmenimiz Monsenyör Guise, bir kere-sinde Bayan Porter’ın yeteneğinin Paris Operası düzeyin-de olduğunu söylemişti.”

Bir opera dansçısı mı?! Onu bir opera dansçısıyla mı kıyaslıyorlardı? Her yerde aranan bir hayat kadını olduğunu söyleyip, onu Jack’in kollarına atma çabalarına bir son verseler daha iyiydi!

Lord John kıkırdadı. “Şu işe bak! Opera dansçılarında karşı hep bir zaafım olmuştur.” Felicity ve Tally’ye arsızca göz kırptı. “Fakat bir sorun var Bayan Langley,” dedi kafasını çevirip etrafa bakarak.

“Nedir?” diye sordu Felicity, Jack’in dikkatini dağıtacak herhangi bir konu onda endişe ve gerginlik yaratıyordu.

“Dans edecek alan sıkıntımız var. Düzgün bir dans alanı olmadan saygın öğretmenin de nasıl dans teklifinde bulunabilirim?”

Felicity’nin gözleri korkuyla açıldı, zira planında hayati öneme sahip olan bir şeyi unuttuğunu fark etmişti. Hemen Pippin’i çeğiştirip mobilyaları çekmesi için ondan yardım istedi.

Miranda kızlara lanet ederek gözlerini devirdi.

Bunlar adam olmazdı, bu kadarı belliydi ama Miranda böyle bir şeyin bir daha olmamasını sağlayacak şeyi tam olarak biliyordu. Evet, yarın akşama kadar Thistleton Park’tan Leydi Caldecott’a gidene kadar kaç kere ‘Çöpçatanlık yapmayacağım’ yazacaklarına karar verecekti. Felicity’nin Günlüklerinin her sayfasının dolacak olması umrunda bile değildi.

Daha da kötüsü, Jack de kızların planına uymaya pek istekli görünüyordu zira mobilyaları taşımalarına yardım etmeye başlamıştı. Kızların bu yaramazlığı Jack’in işine geliyordu. Pis zampara!

“Tam da buna uygun bir parça çalabilirim,” dedi Tally,

önündeki notalar arasından bir şeyler seçerek. “Tabii eğer farklı bir şeyler denemek istiyorsanız. Düşes ve ben babamız bizi burada okula yollamadan önce öğrenmiştik bunu.”

Jack her ne kadar, “Harikulade! Nasıl başlıyoruz?” dese de Miranda çoktan kafasını hayır anlamında sallamaya başlamıştı bile.

Felicity öne çıkıp, “Bir eşe ihtiyacınız var efendim,” dedi, başıyla pek de nazik olmayan bir şekilde öğretmenini işaret ederek.

“Ah, tabii ki ne kadar kabayım,” diye açıkladı Jack. Dramatik bir havayla boğazını temizledi, daha sonra sanki soylu birine takdim ediliyormuş gibi öne doğru eğildi. Doğruldu ve, “Bayan Porter, bir sonraki dansa eşim olma onurunu bana bahşeder misiniz?” diye sordu. Tally’ye doğru baktı. “Yapacağımız dansın türü ne?”

“Vals,” dedi Felicity. “Babamız Viyana’da çalışırken Dadi Birgit öğretmişti.”

“Üzgünüm ama vals yapmayı bildiğimi söyleyemeyeceğim,” diye itiraf etti Jack.

“Ben de,” diye ekledi Miranda hemen, her şeyin sonlanacağını ummuştu. Kızların şüpheli dadılarının onlara ne tür bir dans öğrettiğini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu.

Tally ikisinin itirazlarını da görmezden geldi. “Oldukça basittir, Bavyera ve Avusturya’da inanılmaz biçimde popüler. İngiltere’de neden yapılmıyor aklım almıyor doğrusu.” Kız kardeşine başıyla işaret etmeden önce nota sayfalarını düzeltti. “Felicity, Jack’e Bayan Porter’ı nasıl tutacağını göster.”

“Tutmak mı?” diye karşı çıktı Miranda.

Jack elini ona uzattı. “Hadi Bayan Porter, basit bir Avrupa dansını yapmakta korkacak bir şey yok, değil mi?”

Miranda’nın korktuğu şey dans değildi. Midesinin altüst olmasına sebep olan o kelimelerdi.

Bayan Porter'ı nasıl tutacağını göster.

Jack, dans partnerinin hissettiği paniği oldukça eğlenceli ve komik buluyordu. Ne yani? Onu orada öğrencilerinin ve Bay Birdwell'in önünde müzik odasında zevkten dört köşe edeceğini mi sanıyordu?

Gerçi sabahki hareketlerini hesaba katarsak, bu soruyu cevaplamaması herkes için daha iyi olacaktı. Fakat gerçekten daha okulu bitmemiş olan bu genç hanımlar bile adımları biliyorlarsa, vals ne kadar kötü ya da ayıp bir dans olabilirdi ki?

Ne var ki dansı kiminle yapacağını tamamen unutmuştu.

Felicity bütün ciddiyetiyle öne çıktı. "Bayan Porter'ın elini tutup havaya kaldırmalısınız," dedi ve öğretmenin parmaklarını yakalayıp Jack'in avuç içine koydu.

Kasabada, ve Thistleton Park'ta oldukları için Bayan Porter eldiven takmamıştı.

Çıplak teni Jack'in tenine değiyordu.

Bir kadının elini, üstelik çıplak elini tutmayalı yıllar oldu, diye düşündü Jack; böyle bir deneyim onu gafil avlamıştı.

Parmakları Bayan Porter'ın elinin üstünde içgüdüsel olarak koruyucu ve tereddütsüz bir şekilde kıvrıldı. Onun elini sanki değerli bir şey bulmuş gibi tuttuğunu fark etti.

Bayan Porter'ın gözlerine baktığında ürkek bir ışık görüldü.

Aynı şeyi Miranda da hissetmişti ve bu onu oldukça korkuttu.

Lanet olsun, Jack'in cesaretini kırıyordu bu durum. Bu öğleden sonra kulede, onu neredeyse deliye döndüren aynı

lanet alev vardı bu kadının gözlerinde. Bu yüzden bu gece bir beyfendi gibi giyinme zahmetine katlanmıştı. Eski kıyafetleri belki onurlu ve itibarlı bir adam gibi davranması için onu teşvik eder diye ummuştu.

Bu kadın hakkındaki komplo teorilerine bir an olsun inandığı için gerçekte aptalın tekiydi Jack. Bayan Porter görüldüğünden daha fazlası değildi; kendini rafa kaldırmaya hazır, evlenmemiş bir kadın yalnızca.

Aslında bu durum da Jack'i rahatsız ediyordu. Onu ilgilendiren bir konu olduğundan değil ama sıradan bir adamı bile tamamen düzene sokabilecek kadar iyi eğitilmiş bir hanımın, kalan ömrünü yalnız başına bir evde geçirecek olması çok büyük bir kâptır. Thistleton Park'a geldiğinden beri yaptıklarını düşünün; düzenli yemekler, temiz odalar ve bu eski taş yığını arasında asla var olacağına inanmadığı bir düzen.

Bayan Porter gibi bir hanımın, hayatının hayatının kalanını boşa harcayacağı tek alan bu da değildi. Her ne kadar evin yönetimini ele geçirecek olsa da gece yatak odasında da yönetimi ele geçirebilirdi.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Miranda, bu dansın bir anda başlayıp bitmesini umarak.

Felicity ikisine de çatık kaşlarla baktı. “Birbirinize biraz daha yaklaşmanız gerekiyor.”

Jack öne doğru küçük bir adım attı.

“Jack, Bayan Porter'ı o uzaklıktan hayatta tutamazsın,” diye söylendi Felicity, Jack'in attığı küçük adımlardan pek memnun kalmamıştı. Bu yüzden elini Jack'in sırtına koyup onu öğretmenine doğru itirdi.

Bayan Porter'ın eli ikisini de sabitleyecek şekilde Jack'in omzuna yapıştı. Sonunda yalnızca sevgililerin durabileceği bir yakınlıkta durabilmeyi başardılar. Jack, Tally'nin öner-

diği bu vals denen dansın neden İngiltere'ye kadar gelmediğini çok iyi anlamıştı.

Öyle görünüyordu ki baş belası küçük Düşes'in onlarla işi bitmemişti. "Şimdi Jack, elini Bayan Porter'ın... Bayan Porter'ın..." Kız başını dikti ve nasıl söylesem dercesine öğretmenine bakakaldı.

"Off," diye inledi en sonunda, Jack'in elini yakaladı ve onu Bayan Porter'ın kalçasına yerleştirdi.

Jack'in eli talepkâr bir şekilde kalçasına değdiği anda Miranda panikledi.

"Felicity, bu dansın bu şekilde yapıldığına inanamıyorum," diye karşı çıktı Bayan Porter. "Ne kadar yakışksız, çirkin ve ahlaksız bir..."

Ağzından çıkan her şikâyet dolu kelimeyle Jack'in ellerinden kurtulmaya çalıştı ama Jack onu sıkı sıkı tutmuştu. Az sonra Bayan Porter'ın kollarının arasında olmasının bir alevi zapdetmeye benzediğini öğrenecekti.

Belki de bu vals ile ilgili bir şeyler...

"Fakat bu pozisyonda yapılıyor Bayan Porter," dedi Felicity.

"Tahmin edebiliyorum," diye ekledi Jack. Londra'daki soyluların, evlenmemiş kızlarının bu şekilde dans edebileceğini öğrenirlerse neler diyeceklerini şaşkınlık içerisinde merak etti.

"Bence hiç de..." diye itirazlarına devam ediyordu Bayan Porter.

"Şişt!" dedi Jack, onu kendine daha da çekip burun burun gelene kadar. "Eski bir öğretmen olarak yeni bir dans türünü öğrenmeye açık olmalısınız bence."

"Bu şekilde yapıldığına inanasım gelmiyor. Böylesi bir yakınlıkta," diye tekrar etti Miranda.

Felicity dudağını ısırdı ve ikisine şöyle bir baktı. "Sanı-

rım Bayan Porter haklı efendim. Şimdi de birbirinize fazla yakınsınız.”

Arzu ettiğim kadar yakın değilim. Bu sözler ağzından çıkmadan kendini durdurabildi Jack.

Felicity bir kez daha onları kontrol etti ve nihayet duruşlarından memnun kaldı. “Tally hazır mısınız?”

Kardeşi başıyla onayladı ve Jack’in Mozart’tan olduğunu düşündüğü bir parçayı çalmaya başladı.

“Pippin gel bana yardım et,” diye rica etti kuzininden.

İki kız kusursuz bir dans ortaya çıkarma kararlılığı ve ciddiyetiyle dans pozisyonu aldılar. “Bizi takip edin,” diye emir verdi Felicity.

Jack, Bayan Porter’ın elini sıktı ve göz kırptı; böyle uygun olmayan bir yüz ifadesi takınması için kendisine meydan okuyordu. “Hadi ama Bayan Porter, hayatınızda daha önce hiç tedbirsizce hareket etmediniz mi?”

Bu öğleden sonrayı saymazsak asla.

“Bir-iki-üç,” diyordu Felicity, kuziniyle beraber oda boyunca süzölmeye başlamıştı. “Bir-iki-üç.”

Dans partnerinin itirazlarına rağmen Jack onları takip etmeye başladı. Bayan Porter ilk başta tökezledi ama Jack onu sıkı sıkı tutunca, ritmi yakalayabildi.

Başlarda müzik odasının etrafında sağa sola savruldu ve tökezlediler, nihayetinde Felicity ve Pippin’e çarptılar.

Tally piyano çalmayı bıraktı ve hepsi kahkahalara boğuldu. Kızlar çok güzel kıkırdıyorlardı ama hiçbir şey Bayan Porter’ın kahkahası kadar şoke edici değildi.

Bütün odayı Mozart’ın baştan çıkarıcı notaları gibi doldurup ıslıl ıslıl parlattı.

“Jack bu şekilde olmaz. Biraz daha dikkat etmelisin,” diye azarladı Felicity.

“Neye peki? Bayan Porter’a mı mobilyalara mı?”

Dans partneri gözlerini kapattı ve tıpkı her öğretmenin,

haylaz ama sevimli bir öğrenciyle karşı karşıya kaldığında yaptığı gibi kafasını salladı. Fakat dudaklarındaki gülümseme dile getirmeden ifade ettiği şikâyetinin tam tersini söylüyordu.

“Bir daha deneyin,” diye teşvik etti ikisini de Felicity. Tam o sırada da kardeşine çalmaya başlaması için işaret verdi. “Pippin ve ben, bu sefer oturacağız ki size dans etmek için daha fazla yer kalsın.”

Piyanoyla birlikte Tally yine idareyi ele geçirdi ve müzik bir kez daha bütün odayı doldurdu.

Jack, Bayan Porter’a baktı; yanakları al al olmuştu ve gözleri mutlulukla parlıyordu. Daha da kötüsü, normalde sıkı sıkı bağladığı topuzundan bir kızıl tutam çıkmıştı ve yerine konması için ya da onunla oynanması için resmen valvaryordu.

Bayan Porter’ın herhangi bir seçeneği onaylayacağından şüpheliydi.

“Hazır mısınız?” diye sordu Jack.

“Bir dans daha,” dedi Miranda, “bütün bu kargaşa belki sona erer.”

Bu sözleri öyle bir şekilde söylemişti ki bir danstan herhangi bir zarar gelmeyeceğinden kesin olarak emindi sanki.

Aynı kanaate ve kararlılığa sahiplerdi, zira bu kızların, kendisi ve Bayan Porter etrafında yaratmaya çalıştıkları karmaşaya hayatında yer yoktu.

Fakat geri kalan hayatı boyunca bu dansı hatırlayacaktı Jack, orası kesindi. Neydi böyle düşünmesini sağlayan şey? Baştan çıkarıcı müzik mi? Müziğin ruhunu doyurduğunu ve duyularını kışkırttığını kesinlikle söyleyebilirdi. Duvarlar, şamdanlar ve mobilyalar kaybolana kadar odanın içerisinde dönüp etrafı bulanık hale getirmişti ve o an, sanki dünyada yalnızca ikisi vardı.

Aniden her şeyi unuttu; görevini, zorunluluklarını, Dash'i, yakılması gereken lambaları. Bütün hepsi aklından çıkmıştı. Fakat bu büyüü yapan ne müzik ne de dansı.

Büyünün ana kaynağı karşısındaki kadındı.

Daha önce hiçbir kadın kendini tamamlanmış, bir bütün gibi hissettirmemişti. Nefesi kesilmişti.

Dahası, Bayan Porter da aynı büyüye kapılmış gibi görünüyordu.

Her ne kadar ilk başlarda sert ve soğuk davranmış olsa da yavaş bir şekilde onun etrafında dönene kadar aralarındaki buzlar erimişti. Kendini tıpkı Jack gibi büyüye kapırmıştı.

Ritmi, adımları ve her şeyiyle bu dans, ön sevişmeden başka bir şey değildi.

Düşünceleri dansın etrafına sıkıştı, baştan çıkartmaya ve Bayan Porter'ın çirkin elbiselerinin altında uygun bir şekilde gizlediği başka ne hazineleri olduğunu keşfetmeye odaklandı. Onu baştan çıkarttığına, o güzel kahrkahasının yerini şehvet dolu hırıltılara bırakıp bırakmayacağını keşfetmek istedi.

Odada müzik eşliğinde onu döndürüyor, içindeki arzu her notayla daha da artıyordu.

“Kızların çöpeçatanlık çabaları hakkında şimdi ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Jack, hevesli kulakların duyma mesafesinden olmaması için odanın en uç kısmına gelmişlerdi.

Miranda iç geçirdi. “Sanırım size bir özür borçluyum. Felicity'nin kararlılığını küçümseme hatasında bulundum.”

“İlk olduğunuzu hiç sanmıyorum ve inanın sonuncu da olmayacaksınız.” Jack ürperdiğini hissetti. “Felicity'nin evlenme vakti geldiğinde Londra'da bulunacak olan herkese acıyorum. Bütün erkeklerin aklını allak bullak ede-

cek, insanları parmağında oynatacak ve onun kararlı bir şekilde yapmayı düşündüğü fethini durdurmak için geride kalan bütün iyimser insanlar bir an evvel bitmesi için dua edecekler.”

Miranda güldü. “Bayan Emery’nin en iyi reklam kaynağı olacak.”

Jack, onu kızların önünde döndürdü. Felicity ve Pip-pin, yüzlerine yayılmış kocaman gülümsemelerle koltukta oturuyorlardı.

Jack biraz daha yaklaştı. “Sizi öpsem acaba ne derlerdi, düşündünüz mü?”

“Sakin Lord John!” dedi Miranda ve geri çekildi.

“Bunu onların iyiliği mi, yoksa kendi iyiliğiniz için mi söylüyorsunuz?”

“İkisi de.”

Biraz daha yaklaştı ve kulağına şehvetli bir şekilde fısıldadı. “Emin misin?”

Jack, tatlı partneri tökezlediğinde istediği cevabı almış oldu.

Onu öpecekti. Onu öpüp kollarının arasına alacak, yatağına ve hayatına sokacaktı.

Aniden etrafına baktı ve Thistleton Park’ın değiştiğini gördü. Bunca yıldır olması gerektiği şekliyle gördü; aşk ve kahkahayla dolu bir ev.

Tam kendini böylesine baştan çıkartıcı bir rüyada kaybetmişti ki şömine rafının üzerindeki saat çaldı. Jack’in daha önce hiç duymadığı bir coşkuyla çalmıştı.

Hay aksi, lanet olasıca saat yirmi yıldır, iyi bir sebepten ötürü hiç kurulmamıştı. Ölüyü yerinden kaldıracak kadar güçlüydü sesi.

Jack için bu uyarı yetti de arttı bile. Burası Thistleton Park’tı; delirmiş ve kargaşa çıkartmaya meyilli olan tiplerin eviydi. Saatin çanının her çalışması, yanlış anlaşılmış ve kafa-

dan çatlak akrabalarını bu tımarhaneye getiren kötü kadere bir çağrıydı sanki.

Kendisi de bu topluluğa dahildi.

Sendeleyerek durdu ve sanki kâbustan kurtulmak istercesine Bayan Porter'ı serbest bıraktı.

Bir hanımla evlenmek mi? Sonunda aklını yitiriyordu. Thistleton Park'ta misafirlerin olması zaten yeterince kötüydü, bir de eş mi çıkacaktı başına? Karısı olacak olan kişi, muhtemelen kimseye ifşa etmek istemediği gelgitlerini açıklamasını isteyecekti.

Dağılmış olan kızıl saçına, yanaklarının pembeliğine ve gözlerinde parlayan ışığa baktı ve başka bir şeyin daha farkına vardı.

Bayan Porter'la böyle bir riske girmezdi. Onu tehlikeye atamazdı. Kendi hayatının bir önemi yoktu zaten. Thistleton Park'a geldiğinde ve kendi seçimiyle evin sahibi olmanın getirdiği sorumlulukları üstlendiğinde, her şeyden vazgeçmişti. Fakat onu bu işe bulaştırmayacaktı, onun hayatını tehlikeye atmak yapmak istediği son şey bile değildi.

Jack tekrar saate baktı ve, "Bayağı geç olmuş," dedi. Hızla Bayan Porter'a doğru uzanıp, onun elini yakalamasına izin vermeden hızla parmaklarını saçında gezdirdi.

Onunla bir daha dans etmemesi için bunu yapmalıydı.

"Bayağı geç olmuş da ne demek," diye karşı çıktı Felicity. "Hadi ama Jack."

"Üzgünüm ama benim... ilgilenmem gereken bazı işlerim var," diye yalan söyledi. "Evet evet, evrak işleri. Bay Jones titiz ve çok detaycı bir kâtiptir. Üstelik benim... bazı yazışmalarda bulunup arayı kapatmam lazım, yoksa sabah bu durumdan hiç memnun kalmaz." Hafifçe eğildi ve başka bir açıklamada bulunmadan odadan hızla çıktı.

Miranda, Jack'in odadan çıkışını izledi. Yazışmalarımı! Tabii canım!

Thistleton Park'a ve etrafa bir kez bakmak, ev sahibinin ilgilenmesi gereken herhangi bir işi olmadığını anlamak için yeterliydi.

"Ama, ama," diye kekeledi Felicity, Jack'in arkasından. İç geçirdi, kendini koltuğa bırakarak ellerini göğsünde kavuşturdu. "Tam da her şeyi planlamıştık."

"Anlamıyorum," dedi Tally, piyanonun önündeki tabureden kalktı ve kardeşinin yanına geldi. Felicity'nin omuzunu teselli edercesine sıvazlıyordu. "Henüz gitmemesi gerekiyordu. Daha..." Öğretmenine baktığında sesi kesildi. "Yani demek istediğim..."

Miranda üçüne birden kışkırttı. "Siz üçünüz tam olarak ne bekliyordunuz?"

"Artık hiçbir önemi yok!" diyerek ümitsizliğe kapıldı Felicity. "Sabah gitmiş olacağız ve... ve..."

"Lord John benimle ilgili olan niyetini belirtmemiş olacak."

"Aynen öyle!" diye haykırdı Felicity, aslında Bayan Porter'm nelerin tehlikede olduğunu fark etmesi onu rahatlatmıştı. "Size karşı gerçekten bir zaafı var."

Miranda koltuğa yaklaştı ve Felicity'nin yanına oturdu. Onu teselli etmek için gülümsedi. "Tally, Pippin, gelin oturun," dedi diğerlerine. "Planlarınızın nerede ters gittiğini açıklayayım size."

Kızlar büyük bir hevesle yerlerine oturdular.

Miranda derin bir nefes aldı. "Bir erkeğin ilgisini zorla çekemezsiniz."

Birkaç dakikalığına sessizce oturdular, sanki bu konu hakkında onları aydınlatacak daha fazla şey bekliyorlardı.

“Bu kadar mı?” diye şikâyet etti Felicity. “Bütün olay bu mu? Bayan Porter bundan daha iyisini yapabilirsiniz. Hem Dadı Tasha her zaman derdi ki bir erkek güzel bir yemek, doğru seçim bir şarap ve düzgün bir aydınlatmayla her zaman teşvik edilebilir.”

“Evlilikten bahsettiğini sanmıyorum Felicity,” dedi Miranda.

“Hmm,” diye mırıldandı ve sevgili dadısının neyi ima ettiğini tam olarak kavradığında yüzü kızardı. “Tanrım!”

“Aman Tanrım,” diye ekledi Tally, görünüşe bakılırsa o da aynı şeyin farkına varmıştı. “Bizim amacımız asla... Bu hiç uygun olmazdı.”

“Evet, kesinlikle,” diye ekledi Miranda.

Pippin, bir Felicity’ye bir Tally’ye baktı. “Ne? Ne hakkında konuşuyorsunuz?”

“Daha sonra açıklarım,” diye fısıldadı Felicity.

Miranda ayağa kalktı ve müzik odasına baktı. “Bu odayı böylesine değiştirerek gerçekten muhteşem bir iş çıkarmışsınız.”

Kızlar bu iltifat karşısında keyifle gülümsediler.

“İki hafta içerisinde bütün o örtülerin altına girip tozla kaplanacak olmaları ne kötü,” dedi Tally. “Bu evin gerçekten bir kadın eline ihtiyacı var. Daha önce hiç bu kadar kötü bir şekilde idare edilmiş bir ev gördünüz mü Bayan Porter?”

“Hayır Tally. Açıkça söyleyebilirim ki böyle bir evde daha önce hiç bulunmadım.”

Felicity ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Sanki kafasında o gece olan olayları tartıyor ve neyi farklı yapabilirdim diye karar vermeye çalışıyordu. “Sizce de Lord John’un işleriyle ilgilenmesi için aniden gitmesi garip değil mi? Saat gecenin onu olmuş.” Ellerini kalçasına koydu.

“Evet Felicity, oldukça garip fakat yanlış hesapladığın bir diğer noktayı unutuyorsun.”

Felicity hızla kafasını çevirdi. “Neymiş o?”

“Bir erkeği yola getirmeye çalışıyorsun. Onların hareketleri tahmin edilemez ve güvenilmez.”

“Aman boş ver gitsin hepsini,” diye mız mızmızlandı Felicity.

“Boş verilmemesi gereken doğru kişiyi bulana kadar böyle düşünmeye devam et,” diye tavsiyede bulundu Miranda. “Hadi artık dinlenelim, yarın Leydi Caldecott’un sunacağı düzgün misafirperverlik için canlı ve hazır olmalıyız.”

Lord John Tremont’tan çok uzaklarda.

Kalbinde yükselen itirazları, kararlılık duvarından yere düşen her tuğlayı görmezden geldi.

Hayır, olması gereken bu.

Odalarının kapılarını kapatmak üzere oldukları sırada, Miranda ön kapının açılıp kapandığını duydu sanki.

İşmiş! Sinsi sinsi gece vardiyasına çıkan kıızıkmış bir kedadiden farkı yok. *İlerlemiş yaşına rağmen*, diye düşündü birazcık eğlenerek.

Sör Norris’in Jack ile ilgili söylediği şeyleri hatırlamıştı. Jack Tremont bir beyefendi değildi ve bu, hepsinin dikkat etmesi gereken bir gerçektir.

Miranda iç geçirdi ve kızları yataklarına kışkıışladı. İyi geceler diledi ve kendi odasına geri döndü. Farkında olmadan odanın en ucuna gitti, pencerenin yanında durdu. Gecenin karanlığı Lord John’un nereye gittiğine dair bir ipucu vermiyordu. Hoş, öyle bir ipucu da aramıyordu zaten.

Ne yazık ki onu karanlığa karışırken izlemek çok aşına bir sancıya sebep olmuştu. Asla bilemeyecek olduğu bir şey karşı hissettiği arzu.

Onu geceleyin bekleyen bir kadın olmak nasıl bir şey olurdu acaba?

Jack kuleye kadar gitti ve bir lamba yaktı. Onu pence-
renin yanına koydu, bu sefer Dash'ın ve gemisinin dalga-
ların arasından çıkmasını diledi ve kıyıya büyük bir sandal
gönderme riskine karşın tetikte bekledi.

Lanet olsun, şu yüz­süz Amerikalı'nın söz verdiği altının
onda olmadığını anladığında Dash ne diyecekti? Tuhaf bir
yapıya sahipti ve Jack onun bir daha dönmek üzere gi-
decek türde bir adam olduğunu biliyordu. Merdivenler-
den aşağıya indi ve daha sonra dikkatli bir şekilde kayalıklı
sahile doğru giden patikaya ilerledi.

Bruno'nun önerisi, alabildiğinin bir köşesindeydi. Kar-
go karşılığında kaptana kızları sunabilirdi.

Jack kendi kendine güldü. Felicity Langley'nin kaybol-
ması, İngiltere'de olan bitenden habersiz bekar tüm erkek-
leri için büyük bir nimet olurdu.

Fakat Dash'i ona kazık atmayacak kadar seviyordu.

Sahile birkaç metre kala dalgalara doğru baktı.

"Hadi Dash," diye fısıldadı. "Beni bu gece hayal kırık-
lığına uğratma."

Gökyüzünde birkaç başıboş yıldız göz kırptı ve bulutla-
rından arasından parladı.

Lanet olsun, hava açmaya devam ederse ay görünecekti
ve bulutların sağladığı güvenli ortam yok olacaktı. Ne Jack
ne de Dash bunu isterdi.

Daha sonra dalgaların bitmek bilmeyen sesleri arasın-
dan bir çıtırtı duyuldu. Kürekler olabilir miydi? En azın-
dan öyle olduğunu düşünmüştü. Tabii birbirine çarpan
veya sürüklenen tahta parçaları da olabilirdi.

Jack sabit durdu, gözleri karanlıkta bir şeyler görebilmek için zorlanıyordu. Kayık dibine kadar gelmeden onun farkına varmamıştı.

Ne olursa olsun, Dash işini iyi biliyordu. Kürekler sarılmıştı ve kayık onu çevreleyen dalgalar kadar siyahtı. Bütün adamları tek tip benzer kıyafetler giymişlerdi, siyah şapkalar ve siyah yün montlar. Gizli bir korsan saldırısında bulunuyorlar gibi geceye karışmışlardı ki bazılarının zaten korsan olduğu söylenebilirdi.

Dash bile siyahlara bürünmüştü. Ki bu da Jack'i iki haftadır ele geçirmiş olan, kötü bir şeylerin olacağına işaret eden güçlü his için büyük bir kanıttı. Dash ne diye siyahlar içerisindeydi? Genç kaptan genellikle mümkün olduğunca renkli bir şekilde etrafı döşerdi. Böylece çılgın kıyafetlerinin ve tehlikeli şıklığının onunla tanışmış olanlarda neden olduğu korku ve hayretin tadına varırdı.

Jack onları karşılamak için suyun içinde güçlkle ilerledi ve kayığın yanına geldiğinde fazladan yalnızca bir insan olduğunu fark etti. Başka kimse yoktu.

Yumruklarını sıktı. Bu iş baştan aşağı rezillikti; ortada bir sorun vardı. Kargosunun geri kalan kısmı hangi cehennemdeydi?

"Bu da ne böyle?" dedi Jack, talepkâr bir tonda.

"Jack, dostum sakın ol. Mallarının geri kalanı güvenli bir şekilde *Kirke*'de, gemide duruyor," dedi Dash. Kayıktan atladı ve onu kıyıya çekmek için Jack'e yardım etti. "Bana söz verdiğin altınları alır almaz kargonun geri kalanını da hemen getireceğim."

"Geciktin," dedi Jack. "Gecikmiş kargolara ödeme yapmıyorum."

Dash sinirle burnundan soludu. "Ödememi yapacaksın. Calais'ten çıkarken başım belaya girmemiş olsaydı, bir hafta önce burada olacaktım. Sonra da lanet Fransız kadırgası

beni Atlantik'e kadar kovaladı. Kıcımlı lanet olasıca şeyden kurtaracağım diye Boston'a kadar gidiyordum az kalsın." Sinsice sırtıttı ve Jack'e göz kırptı. "Tabii şeytan devreye girip fırtınayla cezasını verdi. Böyle sert rüzgârlarla baş etmek Fransızlar'ın kanında yok. Pislği son gördüğümde yaşlı bir kadın gibi suyun içinde debeleniyordu. Bu yüzden ödememi hemen yapacaksın Tremont. Buraya gelmek düşündüğümde daha fazla bela açtı başıma."

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dash, kuralları biliyorsun. Kargom teslim edilene kadar altın yok. Bütün kargom."

"Fakat şöyle bir durum var ki Tremont," diye tembel tembel konuşmaya başladı genç kaptan, "aynı sözü benden Fransa'ya fazladan küçük seyahatler yapmamı istediğinde de vermiştin; hem de kazaçlı bir ödül karşılığında. Daha sonra gemime dönüp paramı saydığında birazının eksik olduğunu fark ettim." Dash öne doğru eğildi. "Düzeltilme izin ver. Çoğunun eksik olduğunu fark ettim. Boyalı sözlerle beni bir daha dolandıramayacaksın."

Güya Bruno kuzeninin parasının yeterli olacağını söylemişti.

Sandaldaki yolcu ayağa kalktı ve karaya ayak basmak için hareket etmeye başladı ama mürettebattan iki kişi silahlarını çekip 'misafirlerine' doğrulttular.

"O kadar hızlı değil Bay Grey," dedi Dash. "Bana ölün değil dirin lazım. Jack'in bana söz verdiğinin iki katıyla ödeyeceğini umut ediyorum."

"Dash beyinsiz, küstah pislğin tekisin," diye nefretle bağırdı Jack. "Nelerin tehlikede olduğunun farkında değil misin? Malcolm'ı ve diğer herkesi bırakırsan istediğinin üç katı altın almanı sağlayacağım."

Dash kasıla kasıla daha da yakına geldi. "Kralı soyacakmış gibi giyinmiş olmana rağmen altınımın sende olmadığı-

ğını söylemeye çalışıyorsun sanırım. Balo salonuna falan mı yetişmen gerekiyor Tremont? Bu yüzden mi bu kadar acele ediyorsun? Kadının teki seni mi bekliyor?” İğrenç adam sırtı ve ardından bir kahkaha patlattı.

Jack derin bir nefes aldı ve Dash’in kendini beğenmiş bir ifadeye bürünmüş olan suratının ortasına bir tane geçirme arzusunu dizginleyebilmek için yumruklarını sıktı. Yumruk atmak yerine kötü talihine lanet etti. Fırtına; misafirler ve ödemesini asla yapmayan Dışişleri Bakanlığı’ndan gelen şu cimri Pymm ile birlikte her şey üst üste gelmişti.

İngiltere’nin ve Dışişleri Bakanlığı ajanlarının Fransa’ya gitmesi ve geri gelmesi tamamen Jack’in sorumluluğu altındaydı. Thomas Dashwell gibi her türlü gizlilik önlemine uyacak şekilde bu riske ve tehlikeli geçişleri halledeceğine güvendiği (en azından doğru zaman) çeşitli kaptana ödemeler yapmıştı.

Tremontlar’ın evleri, Thistleton Park, sahiller ve şimdi de Albin Kulesi kralın az bilinen işleri için bir tür merkez olarak kullanılıyordu. Herkes yardım etmişti. Bruno seyahat belgelerini hazırlamıştı. Belgelerin sahtesini saatler içerisinde hazırlayabiliyordu. Birdwell ise elde ettikleri fazla kıyafetlerden Fransız üniforması ve seyahat giysileri yapma konusunda yetenekliydi.

Ama bütün bunları sorunsuz bir şekilde halledebilmek için altın gerekiyordu.

Altın öyle kolay bir şekilde de elde edilemiyordu.

“Para sende mi değil mi Tremont?” diye zorladı Dashwell.

Fakat tam o anda Jack’in şansı kötünden felakete dönüştü.

Deniz ve ötesi ansızın aydınlanmıştı, üzerlerine birileri fişekler atmıştı.

Dash’in donanma gemisi sahilde tamamen görünür hale gelmişti

Tüfek sesleri yankılanmaya başladı.

“Lanet olsun,” diye küfretti Jack. “Vergi memurları.”

“Sanırım onlara da rüşvet vermeyi unuttun,” dedi Dash, silahını çekip ateş ederken. Ateş ederken omzuyla kayığın baş kısmını dalgalara doğru itti.

Falezlerin tepesinden gelen silah seslerine top ateşi de eklendi. Fakat top patlamaları *Kirke*’den değil, sinsî bir şekilde ama hızla yaklaşan savaş gemisinden geliyordu.

“Bu gece bize rahat yok millet,” diye bağırdı Dash. “Herkes gemiye, hem de hemen.”

Tanrım, bütün bunlar gerçek olamaz, diye düşündü Jack, silahını çıkarıp ateşe karşılık vererek. Kimseyi öldürmek istemiyordu ama gözlerini korkutması şarttı.

Dash kendini sandaldan doğru çekti ve adamları da *Kirke*’ye geri dönmek için bütün güleriyle küreklere abandılar.

Jack’in kargosuyla geri dönüyorlardı.

“Lanet olsun Dash, Grey’i bana ver.”

“Bu gece değil,” diye seslendi kaptan. “Altınımı alana kadar değil Tremont. Geri geleceğim. Söz.” Attığı kaba kahkaha tam tersini söylüyordu.

Fakat Malcolm Grey, Dash’in aksine iki-üç silah sesiyle telaşlanacak bir adam değildi. Oturduğu yerden kalktı ve tam sandaldan atlamak üzereyken, başlarının üstünden bir fişek geçti ve parlaması ile sandalın yerini belli etti. Vergi memurları için açık hedef haline gelmişlerdi.

Dash yerinde döndü ve ateş hattından çıkartmak için onurlu bir şekilde Grey’i geri çekmeye çalıştı ama geç kalmıştı.

Kurşunlardan biri Malcolm’ın göğsüne isabet etmişti ve suya düştü.

“Tremont, Grey’i yakala,” diye bağırdı Dash. “Onu vurdular.”

Jack boyun hizasına gelene kadar suyun içerisinde iler-

ledi. Başka bir fişeğin ışıldamasıyla, arkadaşını görebildi, ceketinden tuttuğu gibi kendine doğru çekti. Daha sonra sahilin ucundaki kayalıklara kadar onu suda sürükledi.

Kirke kurşunlara karşılık veriyordu. Gemiden falezlerdeki adamlara ateş açılmıştı. Ayrıca toplar hızla yaklaşan savaş gemisine karşı uyarı atışları yapıyordu.

Dash ve adamları çoktan gemiye doğru gitmişlerdi ve sıçanlar gibi yukarı tırmanıyorlardı. Zalim Amerikalı bir kez daha kaderin pençelerinden ve tuzağından kurtuldu, diye düşündü Jack.

Kendisi için aynı şeyi söylemek zordu, zira Grey'in kollarında titrediğini ve hareketsizleştiğini hissetti.

Artık tek şansları vardı ve yüksek su seviyesine bakılırsa çok fazla vakti yoktu.

S

Bölüm 10

Miranda o gece uykunun kolay kolay gelmeyeceğini fark etti. Yatakta uzanmış bir vaziyette, perdeleri hafifçe aralanmış ve cılız bir ışığın odaya girmesine izin veren pencereye doğru bakıyordu.

Rüzgar esiyordu. Evin yanında büyümüş olan kırpılmamış güllerin dalları pencere camına yavaşça vuruyor, merakın daha da alevlendiriyordu.

Nereye gitmişti?

Lanet olsun! Jack'in geceleri kimlerle ne yaptığını önemsemek ona kalmamıştı ama geçen gece gördüğü, karanlığın içerisinde kaybolan kişinin Jack olma olasılığının çok yüksek olması dikkatinden kaçmamıştı - geçmişinden gelen bir hayalet, kalp çalma ustası bir hırsız.

Dün gece o sebeple mi dışarı çıkmıştı? Arsız bir kaçamak yaşamaya mı gitmişti?

Derin bir iç çekti. Öyle olsaydı bile bu durum onu şaşırtmazdı. Bu küçük kasabada bile, Deli Jack Tremont'un fethedilecek kalp bulamaması gibi bir olasılık olmaz herhalde diye düşündü mecburen.

Her ne kadar sınırlı düzeyde deneyimi olsa da Jack'in yeteneklerine kefil olacak kadar şey biliyordu.

“Neler düşünüyorsun öyle Miranda Mabberly?” diye

kendini dizginleştirmeye çalıştı. Kendini yatağa attı ve kabartmak için yastığa birkaç kez vurdu.

Adam şeytanın ta kendisiydi. Uzak durmak ve unutmak en iyisi olacaktı.

Unutmak.

Yatakta tekrar döndü. *Unut onu.*

Dokuz yıldır unutamamıştı ve şimdi de fikrini değiştirecek farklı bir durum söz konusu değildi.

Gözlerini kapatarak uyuyabilmesi için başarısız bir şekilde kendi ikna etmeye çalıştı. Nihayet uykuya daldığında, sisin içinde bir yerlerde paylaşılabilecek tehlikeli tutkuları kulağına fısıldayan siyah saçlı bir adamın kollarında uyuduğunu hayal etti.

“Bayan Porter, Bayan Porter, uyanın!”

Çığlıklar ve üç çift elle şiddetli bir şekilde sarsılması Miranda’yı daldığı tedirgin uykudan uyandırdı.

“Ne var?” diyebilirdi. “Sorun ne?” Yüzü bembeyaz olan Felicity’ye baktı. “Migrenin mi tuttu yine?”

Kız kafasını salladı. “Dinleyin Bayan Porter. Yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

Onlara hiç uymayacak bir şekilde, üç kız da sessizleşti ve Miranda da uykusunun son kalıntıları arasında zihnini toplamaya çalıştı.

Birkaç dakikalığına, ev bir mezarlık kadar sessizdi ama sonra malikânenin derinliklerinden tüyler ürpertecek dercede korkunç bir çığlık yükseldi.

İnsanın kalbini paramparça edecek bir acının ve ızdırabın çığlığıydı bu.

“Lanet bu!” diye nefesi kesildi Thalia’nın. “İlk duyduğumda anlamıştım. Tıpkı Sör Norris’in bize bahsettiği gibi.”

“Lanet falan değil bu,” dedi Miranda ve yataktan kalktı. “Bu başı belada olan birinin sesi.”

Kızlar pek ikna olmuşa benzemiyorlardı, özellikle de başka bir çılglık gecenin içerisinde yükseldiğinde.

“Ne yapmamız gerek?” diye sordu Pippin.

“Siz üçünüz odanıza gidecek ve kapıyı arkamdan kilitleyeceksiniz.”

“Arkamızdan mı?” diye sordu Felicity.

“Evet, arkamdan.” Miranda şalını aldı ve üstüne doladı. “Ben gidip yardım edip edemeyeceğime bir bakacağım.”

“Ama lanet...” dedi Tally ve ondan beklenmeyecek bir kuvvetle Miranda’nın kolunu yakaladı.

“Tally, Sör Norris’in söylediği şeylere kulak astığına inanamıyorum,” dedi Miranda, kızın çılgına dönercesine tuttuğu elini kolunda geçerek. “Zarif ve kibar hanımlar böyle boş laflara kanmazlar. Bir hanım, hele de görgülü bir hanım, böyle durumlarda netanetini koruyup gidip yardım etme yollarını aramalıdır.”

Miranda kapıya doru gitti ve elini tam kapı koluna atmıştı ki bir başka çılglık gecenin içinde yankılandı.

Belki kızlarla kalmak daha iyi olur.

Fakat merakı ve görev duygusu korkularını yendi. “Kapıyı arkamdan kilitleyin, ben ya da Bay Birdwell hariç hiç kimseyi içeri almayın.” Jack’in garip çalışanları arasında, Miranda en saygın olanın muhtemelen Bay Birdwell olacağını düşünüyordu.

Tabii bu tımarhanede böyle bir şey mümkünse.

Kızlar başarıyla onayladılar, Miranda sürgünün çekildiğini ve kapı dilinin döndüğünü duyana kadar koridorda bekledi. Kaygı ve dehşet içinde, Thistleton Park’ın derinliklerinde yatan sırları keşfetmek üzere olabilir miyim diye merak ederek, elindeki mumla merdivenlerden aşağıya indi.

Jack bir elinde yarısı boşalmış olan bir konyak şişesi, diğer elinde ise bir mum tutuyordu.

“Pek iyi görünmüyor,” dedi Birdwell. Jack’in kolunu yakaladı ve daha da yakına getirdi. “Mumu tam buraya tut. Olabildiğince ışığa ihtiyacım var.”

Üç adam, Jack’in ameliyat masasına yatırdığı adamın üzerine eğildi. Malcolm Grey, kurşun yarasını ortaya sermesine gömleği yırtılmış bir halde masada yatıyordu. Birdwell kurşunu yaradan çıkartmakla uğraşıyordu.

Malcolm bütün çabalarına karşı koyuyordu. Jack bunun sebebinin ölüm korkusu mu yoksa acı mı olduğunu bir türlü kestiremiyordu.

“Bay Jones hareket etmemeni sağlayın,” diye aniden çıkıştı Birdwell. “Uzun süredir böyle bir şey yapmadım.”

“Yaşamak zorunda Birdwell,” dedi Jack, arkadaşı kıpırdamasın diye kendi ağırlığını Bruno’ya vererek. “Yaşamak zorunda.”

Grey onu geçen dört yıl içerisinde çok fazla şey öğretmişti, Jack kuleden suya baş aşağı çakıldığında hayatını iki kez kurtarmıştı. “Malcolm bizim en iyi ajanlarımızdan. Onu kurtarmak zorundayız. Eğer İngiltere’ye geri döndüyse, bizi ele verenlerin kim olduğunu mutlaka keşfetmiştir.”

“Elimden geleni yapıyorum efendim,” dedi Birdwell. “Fakat çok fazla kan kaybetmiş. Yarayı daha da deşerek kurşunu çıkarttı ve parçayı masanın üstüne bıraktı.

Jack anlık bir sevince büründü; Malcolm yaşayacaktı. Yaşamak zorundaydı. Fakat daha sonra yaradan kanlar fışkırmaya başladı.

Birdwell küfretti. Onun gibi düzgün bir adamdan beklenmeyen şoke edici bir hareketi bu. “Korktuğum başıma geldi. Fena bir yerden vurulmuş.”

“Bu da ne demek?” Jack kanamayı durdurmak için elini yaranın üstüne bastırdı. Birdwell’in ümitsiz yakarışlarını dinlemek istemiyordu. Bunun yerine bütün gücünü, arkadaşını tutmak için kullandı. Kalp atışlarının onu ölümün soğuk ellerinden kurtarmasını umdu.

Fakat o gece kötüye giden her şey daha da kötüye gitmeye başlamıştı, çünkü daima her şeye gerçeküstü bir kuvvetle sarılan adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Malcolm’ın çığlıkları kesilmişti.

Jack arkadaşının ölmesini izlerken, elindeki konyak şişesi kaydı ve yere düşüp parçalandı.

Bir zamanlar, onun için böyle kaliteli Fransız konyasının heba olması başına gelebilecek en kötü şeydi ama bu gece arkadaşını kurtarmak için yüzlerce koli kaliteli Fransız konyasını uçurumdan fırlatıp atardı.

Tanrım, şimdi ne yapacaktı?

Savaşın bedeli olan ölümle bir kez daha yüzleşirken, kapının tıklatılmasıyla sığırdı.

Her şeye burnunu sokan, ısrarcı bir vuruştı bu.

“Lord John, her şey yolunda mı?”

“Vay canına,” diye fısıldadı Bruno. “Bu o.”

Bayan Porter? Jack, kör edici keder sisinden kurtulmaya çalıştı. Bir kapıya bir de içeri davetsiz bir şekilde girme cüretini gösterirse karşılaşacağı manzaraya baktı.

“Kapı kilitli,” dedi Birdwell sessizce. “Bay Grey’i getirdiğinde böyle yapmanın en akıllıca davranış olacağını düşündüm.”

Jack başıyla onayladı. Birdwell yine imdadına yetişmişti.

Kapı tekrar vuruldu. “Lord John, orada mısınız?”

“Kadınlar!” dedi Bruno alçak sesle. “Kedi gibi meraklılar. Sorun yaratmaktan başka işe yaramıyorlar.”

“Onu buradan uzaklaştırmak zorundayım. Bütün bunları görmemeli,” dedi Jack. Şaşkın bir şekilde döndü ve ilk

yardım malzemelerinin olduğu masanın sonuna gitti. Metal aletler ve şişeler büyük bir gürültüyle yere düştü.

Metalin keskin sesinin meşeden yapılma zemine çarpışığında yarattığı etki ve Bayan Porter'ın yeniden kapıya vurma sesi düşüncelerini berraklaştırmasına yardımcı olmuştu. Bayan Porter'dan kurtulmaya kararlı bir şekilde kapıya doğru gitti.

"Efendim!" diye tısladı Birdwell.

Jack dönüp ona baktı.

Kâhya başıyla ceketini işaret etti.

Jack aşağıya baktı ve ceketinin kanlar içinde olduğunu gördü. Malcolm'ın yaşamının son izleri. Mahvolmuş ceketini sert bir şekilde çekip çıkarttı ve kenara attı. "Işıkları söndürün," diye emir verdi.

Oda karanlığa gömülünce kapıyı açtı ve içeri girmeye çalışan ısrarlı hanımı iterek zorla dışarı çıkardı.

"Bayan Porter?" dedi şaşırmış görünmek için elinden geleni yapmıştı. "Etrafta niçin gizli gizli dolaşıyorsunuz? Pek uygun bir davranış değil, öyle değil mi? Saatler önce sizin ve öğrencilerinizin yataklarınıza gittiğini sanıyordum."

Miranda mumunu kaldırdı ve sorgularcasına Jack'e baktı. Cevaplar arıyor, her şeyden şüphe duyuyordu.

"Dediğiniz gibi yaptık ama daha sonra ızdırap dolu bir ses bizi uyandırdı." Bir kaşını kaldırdı ve açıklama bekledi.

"Uyandırdı demek? Ne büyük talihsizlik," dedi Jack, ağabeyi Parkerton Dükü'nü izlerken öğrendiği bütün soylu küstahlığını ve herkesi küçümseyen ses tonunu kullanarak. "Özür dilerim Bayan Porter. Eğer şimdi müsaade ederseniz..."

Jack gitmeye çalıştı ama Miranda'nın o kadar kolay gitmeye niyeti yoktu.

“Efendim hayatımdaki en ızdırap dolu sesi duydum. Hepimiz duyduk. Hem de pek çok kez.”

Jack kafasını salladı. “Yenilgiyi kolay kolay kabul etmeyen birinin şikâyetlerinden başka bir şey değildi duyduklarınız. Ben ve birkaç tanıdığım kendimizi biraz kaptırıp oyun oynuyorduk. İşin içinde bolca içki de olunca...” Üzerinden buram buram yükselen ikna edici konyak kokusunu alan Miranda burnunu tuttu.

“Efendim, duyduğum şey bu değildi. Acı ve ızdırap içerisindeki bir adamın sesini duydum. Duyduğum sesin sebebi para kaybetmek olamaz,” diye ısrar etti Miranda. Bir kez daha Jack’in omzunun üstünden arkadaki kapıya bir bakış attı. “Eğer yaralı biri varsa, yardımcı olabilirim.”

Lanet olsun. Gereğinden fazlasını duymuştu fakat gerçeği itiraf edemezdi. Hiç kimseye hem de. İngiltere’nin bir ajanı daha öldürülmüşken değil.

“Izdırap çığlıkları mı?” Jack kafasını saldı. “Hadi ama Bayan Porter, sizin hayalperest olduğunuz hiç aklıma gelmezdi. Bu böyle garip iddialarla ikinci kez aşağıya inişiniz. Kâbuslara karşı eğiliminizin olduğunu bilmiyordum.”

Miranda meydan okuyan bir tavırla kaşını kaldırdı; Jack’in daha önce bir öğretmende görmediği türden bir meydan okuyuştu bu. Geceliğiyle durmuş, elindeki mumu kılıç gibi tutarak, Roman İmparatorluğu’na karşı çıkan Spartacus gibi ona bakıyordu.

“Lord John, hayal ürünü şeylere eğilimi olan bir kadın değilim. Özellikle o kızların sağlıkları benim sorumluluğum altındaysa kimse bana karşı koyamaz. Eğer ortada uygunsuz bir durum varsa, sizden...”

Uygunsuz. Arkadaşı daha yeni ölmüştü ve bu kadın gelmiş neyin uygun neyin uygunsuz olduğuyla ilgili gevezelik ediyordu. Sanki bir önemi varmış gibi.

Neyin uygunsuz olduğunu ona söylemek isterdi Jack.

Malcolm Grey gibi iyi adamların sonsuza kadar yok olması uygunsuzdu. İngiltere'nin çöküşünü sağlamak için her türlü yolu kullanan düşmanların olması uygunsuzdu.

Londra sosyetesinin ve Bayan Emery'nin koruyucu duvarları dışındaki dünyada neyin uygunsuz ve adaletsiz olduğunu ona göstermeyi her şeyden çok isterdi.

Yüzünü şeytan görsün! Bir kadın, özellikle de evlenmemiş bir kadın için gecenin bir yarısı bir adamın evinde do-laşmanın uygunsuz olduğunu bilmiyor muydu?

Oldukça uygunsuz.

Elindeki mumu çekip aldı ve yanındaki masaya koydu. Hızla onu kollarının arasına aldı ve kendine çekti. Elleri gecenin bir yarısı kendi evinde olmanın bütün özgürlüğünü yaşıyordu.

Hiç doğru bir davranış değildi. Tam tersine, kesinlikle çok yanlıştı yaptığı fakat bu gece normal kurallara karşı gelme gecesi idi. Hiçbir şey olması gerektiği gibi ilerlemiyordu.

İşte karşısındaydı Bayan Porter. Kadın kadındır diye mantık yürüttü ve bir adama sunulan kutsal hediyeden bu kadar süre uzak kaldıktan sonra, Miranda'nın boynuna sokulup masum parfümünü içine çektiğinde açlıktan ölecek biri gibi hissetti kendini.

Kederi, uygun, onurlu ve asil bir şekilde davranmasını engelliyordu. Bu gece beyefendi gibi davranmayacaktı.

Bayan Porter, Jack'e kendini cennetteymiş gibi hissettiriyordu. Göğüslerini Jack'e bastırıldığında erkekliği kaya kadar sertleşti. Göğüsleri yumuşak, yuvarlak ve gecenin keskin soğğunun aksine sıcacıklardı. Avcunun içine nasıl sığacaklarını, dokunuşuyla ve dilinin altında uçlarının nasıl da sertleşeceğini biliyordu. Öyle de yaptı; ona dokundu, elinin altında yanıp kavrulan göğsü okşadı. Parmakları etrafında kıvrıldı ve dokunuşuyla sertleşmiş ucu arayıp buldu.

“Ahh!” diye nefesi kesildi Miranda’nın.

Jack ona baktı ve gözlerinde şaşkınlık ifadesini gördü. Nefret ve bir şeyin daha hakim olduğu bir bakıştı bu.

Mavi gözlerinin parıltısında gördüğü tek şey nefret ol- saydı, o an durabilirdi ama Bayan Porter o sıkı topuzunun altında başka bir şey saklıyordu.

Tutkuydu gördüğü diğer şey. Reddedilemez bir tutku.

Jack gözlerindeki alevle büyülenmiş, onun cazibesine kapılmıştı. O kadar ki Bayan Porter itiraz etmek için ağzını açtığında, dudaklarını esir aldı.

Bütün benliğini, çok uzun süren açlığını doyuruyordu. Sesli bir şekilde öptü onu. Ele geçirdi onu tamamen. Dili dudaklarıyla oynadı ve bütün itirazlarını sildi süpürdü.

Son dört yılını bazı şeyleri yoluna sokmakla geçirmişti, doğru şeyi yapmaya çalışmıştı ve bedeli, Jack’in dayanabi- leceğinden çok daha fazla olmuştu.

Kederi, öfkesi ve korkuları su yüzüne çıktı, onu bile şa- şırtacak ihtiyaçlarını harekete geçirdi.

Elleri belini buldu, kendine ittirerek onun yukarı kal- dırdı. Jack’in ihtiyacının her bir parçasını hissedebiliyor, gecenin getirdiği tehlikeyi anlayabiliyordu. Bir daha et- rafta dolaşmak gibi bir hatayı tekrarlamayacağından emin olmak istiyordu.

Geceliğini hızlıca çekip açtı, bacaklarını ve kalçasını açığa çıkarttı, böylece ‘onu’ okşayabilecekti. Sıcaklığını ve tutkusunun kanıtını hissedebilsin diye bacaklarını açması için onu rahat bırakmayacaktı.

Tekrar karşı koymaya çalıştı ama Jack durumun uygun- suzluğundan mı yoksa hissettiği şoktan mı bilmiyordu fa- kat onun gitmesine izin vermedi. Onu öpmeyi bırakmadı, ta ki... Ta ki Jack’e teslim olduğunu ve zafer elde ettiğini belirten yumuşak bir iniltiyi dudaklarından söküp alana kadar.

Onu sıkı sıkı tutarak diğer elini göğsüne götürdü. Kı-

yafetini hırsla açtı, sanki geceliğinin üstündeki şal ödülüne kavuşmaya can atan bir adamı durdurmaya yetecekti.

Parmaklarının altındaki cildi onu ipeksi yumuşaklığıyla baştan çıkarttı. Baş parmağı gerilmiş meme ucunda dönüp duruyordu ve dokunuşu onun kusursuz şeklini her detayıyla ezberliyordu.

Tanrım, kadınların göğüslerini ne kadar da çok seviyordu.

Şekli, tadı, ipeksi yumuşaklığının bir adamın bütün duyularını doldurup taşırmaması, verdiği umut, tadını çıkartmak için dokunup kışkırtıldığında bir kadının iç geçirişi, zevkten kıvrınması. Jack onu öylesine içine çekmişti ki sonunda onun asıl kokusunu keşfetmişti.

Bayan Porter'ın itirazlarına son veren öpüşe ara verdi ve meme ucunu tatmak için onun göğüslerine doğru indi. Onu tamamen farklı bir boyunda deliye döndürüp işkence etti. Bu kadın ve onun kusursuz göğüsleri, aklına aniden başka bir kadına ait anıları getirdi.

Ah, evet bir kadının tadına bakalı ve ipeksi teninin verdiği zevkin doruklarına ulaşalı çok uzun zaman olmuştu ve Bayan Porter aniden aşına gelmeye başladı Jack'e.

Hatırla...

Jack durdu ve dudaklarını onun dudaklarına götürdü ama bu sefer onun gerçekten tadına baktı, denedi ve bazı hatıralar zihnine doldu.

Londra görüntüleri. Uzaktan gelen müzik sesi. Anıları onu masumiyet dolu bir öpücüğe sahip olan bir kadına taşıdı.

Ölmüş olması gereken bir kadına. Dudaklarını onun dudaklarından çekti. "Bu da ne böyle..."

Miranda'nın öfkesi, bir kez daha Jack Tremont'un kol-

larında bulduğu tutkuya yenik düşmüştü. Aşâğılık adam, bütün itirazlarının fırtınaya kapılmış olan sonbahar yapıları gibi uçup gitmesini sağlayacak bir güce sahipti.

Elleri onu baştan çıkartıp işkence ederken, öpücüğü onun her türlü iyi niyetini ve kontrolünü silip süpüren, baş edilemez bir duygu karmaşası yaratıyordu içinde.

Onu çevreleyen zengin konyak kokusu gibi, Jack öpücüğüyle Miranda'yı zehirlemişti.

Onun kollarındayken, dudakları onun dudaklarına değerken, bütün vücudu onun vücudunu kaplarken içinde mantıklı tek his kalmamıştı.

Jack onu operada öptüğünde ya da kulede kollarının arasına aldığında, hain vücudu ona yine ihanet etmişti. Her şey mutluluk içeren tüylerinin diken diken olmasıyla ve vücudunun kasılmasıyla başlamıştı.

Bu hilekâr zampara, bir şekilde onun üzerinde sahip olduğu etkiden haberdardı ve onu edepsizce kendine doğru daha da çekmişti.

Kendini durduramadan, arzu dolu yumuşak bir inilti çıkmıştı ağzından.

Yüce Tanrım, aklını mı yitiriyordu?

Münasip bir hanımın böyle şeyler düşünmemesi gerekiyordu ama Jack, onu o şekilde öptüğünde düşünebildiği tek şey, bacaklarının arasındaki sertliğin ne kadar tehlikeli olduğuydu. Ona nasıl dokunmak istediği ve aralarındaki bütün giysi katmanlarını kaldırmak istediğiydi. Böylece geriye yapılacak tek şey kalacaktı...

Elleri yukarıya çıktı ve şalını çekip attı, geceliğini açtı ve kıyafetinin içinde gezinip göğsünü açığa çıkarttı. Parmakları onu tamamen ele geçirmişti ve neredeyse saygıyla yaklaştığını söyleyebilirdi. Uzman olduğu çok belliydi, çünkü Miranda'nın dizleri tutmamaya başlamıştı. Yere düşeceğini düşündü.

Jack onu öpmeyi bıraktığında, hain dudakları onu geri çağırmak için açıldı ama Jack göğüslerine doğru indi ve onları emmeye başladı.

Diliyle onu yalayıp yutarken, Jack'in dudakları onu kendine daha da çekti ve dizlerinin boşalmasına sebep oldu. Bütün vücuduna elektrik şokları gönderiyordu Jack. Miranda aşağıya inmeden önceki niyetini tamamen unutmuştu.

Daha sonra tam işkencesine başlamışken aniden durdu, onu bir kez daha öptü ve kafasını geriye çekip ona baktı.

Miranda, Jack'in gözlerinin sorgularcasına baktığını fark etti.

Sanki Miranda'nın kim olduğunu biliyordu!

İmkânsız. Ancak bunun doğru olamayacağını biliyordu Jack. Miranda Mabberly ölmüştü.

Ama her şeye rağmen gözlerinde şaşkınlık ve şüphe vardı.

Güzel, diye düşündü Miranda ve onun dikkatini daha da dağıtmak için kendinden öteye itti. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse bunu, Jack onu ilk kez kollarına aldığı anda yapması gerekirdi. Daha sonra Jack'c şiddetli bir tokat attı, bir daha onun yanına gelmesini engelleyecek olan bir uyarı hareketiydi bu.

Yoksa gerçeği öğrenebilirdi.

“Bu ne cüret!” diye bağırdı öfkeyle.

Jack'in eli kızarmış olan yanağına gitti ve ona kısık gözlerle baktı. “Cüret ederim hanımefendi, çünkü burası benim evim.”

“Ne olursa olsun, bir beyefendi olarak...”

Miranda'nın yanına gelip aralarındaki boşluğu hızlı ve tehlikeli bir şekilde aldı. Jack'in eli bileğinden yakaladı onu ve bir kez kendine doğru çekti. “Beyefendi olmadığımı hatırlatmama gerek yok. Gelecekte, eğer gecenin bir vak-

ti yanıma gelmeye karar verirsiniz, böyle bir buluşmanın yatağında biteceğini unutmayın *Bayan Porter*. İstedığınız bu mu? Geceyi yatağında mı geçirmek istiyorsunuz?”

Miranda dudaklarını birbirine kenetledi, Tanrım, onu nasıl da arzuluyordu.

“Kalıyor musunuz, gidiyor musunuz *Bayan Porter*?” diye sordu Jack, gece kadar karanlık bir tonda. Sesindeki cazibe tehlikeli bir tutkuyla etrafını sardı.

Eğer şimdi teslim olursa onu asla terk edemeyeceğini biliyordu. Thistleton Park’tan asla kaçamazdı. Jack onu orada tuttuğu sürece, onun geçici hevesine ve arzularına maruz kalacaktı.

Daha sonra da hiç şüphe yok ki onu, bekleyen kaderin kollarına bırakacaktı.

Miranda’nın böyle bir düşünce karşısında nefesi kesildi ve bütün gücüyle onun ellerinden kurtuldu. Daha sonra merdivenlerden yukarıya doğru koştu. Jack’in alaycı kahkahası her adımda onu kovaladı ve hızına hız kattı.

Kapıya vardığında kayarak durdu.

Kendini toparla Miranda, diye telkin etti kendini. Kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı ama imkânsızdı. Tutkunun son kalıntılarından kurtulmak ise aynı biçimde imkânsızdı bir şeydi. Saçını elleriyle yoklayarak düzeltti ve geceliğinin ve şalının düzgün bir şekilde tekrardan yerli yerince yerleşmiş olduğundan emin oldu. Sonunda şalını omuzlarından atarak kapıyı sessizce ve sert bir şekilde tıklattı. “Hanımlar, benim.”

Kapı hışımla açıldı, sanki Miranda’yı cehennem köpeklerinden kurtarmak istiyorlardı. Felicity ve Tally yan yana durmuşlardı, Pippin ise yatağının çarşafına sarınmış bir vaziyette bekliyordu.

Miranda, sakın ve soğukkanlı görüldüğünü umarak

içeri girdi. Kimsenin dizlerinin titrediğini fark etmesini istemiyordu.

“Neler oldu? Anlayabildiniz mi?” diye sordu Felicity.

Jack Tremont’un bir kadını öperek hâlâ aklını başından alabileceğini ve buradan bir an önce gitmemiz gerektiğini anladım.

Brutus, Miranda’nın yanına gelip onu kokladı ve aldığı koku her ne ise havlamaya başladı.

“Yolunda gitmeyen bir şey yok,” dedi kızlara.

Hayal kırıklığıyla oturup arkalarına yaslandılar. Brutus ise söylediği tek kelimeye dahi inanmadığını gösteren şüpheli bir bakış attı.

“Ama o ses,” diye karşı çıktı Felicity. “O korkunç sesi hepimiz duyduk. Siz de duydunuz.” Elleri kalçasındaydı ve Miranda, makul bir açıklama yapmadan kızın pes etmeyeceğini adı gibi biliyordu.

“Evet, görünen o ki hizmetlilerden biri içkinin ayarını fazla kaçırmış.” Hepsine imalı bir bakış attı. “Ne yazık ki bu ev düzgün yönetilen bir ev değil. Birileri şarap mahzenini kilitlemeyi unutmuş.” Neyse ki sözleri ev yönetimi hakkında bir ders veriyormuşçasına çıkmıştı ve kızlar da ders dinleyecek durumda değillerdi.

“Bundan bir şey çıkmayacağını biliyordum,” dedi Felicity kardeşine. “Sen ve senin lanetlerin.”

Tally omuzlarını silkti ve yatağa geri döndü. “Ama bir lanet olabilir. Birkaç dakika önce sen de aynen öyle düşünüyordun.”

Pippin yataktan hiç ayrılmadı ve nasıl devam edeceğini bildiği tartışmayı duymamak için yastığı kafasına geçirdi.

“İyi geceler hanımlar,” dedi Miranda hepsine ve kendi odasına döndü. Şalını sandalyeye bıraktı ve az önce olanlara mantıklı bir açıklama getirebilmek için odada volta atmaya başladı.

Odanın ortasında durdu ve korku içerisinde kendi yan-

sımasına baktı. Jack'in onu ilk olarak tuttuğu, yakaladığı ve avuçlarının içine aldığı elbise koluna baktı. Gördüğü şey yadsınamaz bir şeyin kanıtıydı.

Kan.

Geceliğinden kurtulmak için telaş içinde hareket etti, elbiseyi çıkarttı ve ellerindeki giysiye bakakaldı.

İşte oradaydı. Kanlı bir el izi. Koridora çıkan kapıya baktı.

Sarhoş sarhoş eğleniyorlarmışmış! Boğazına kadar korkunç bir şeye batmıştı. Ölümcül bir soruna.

Öpücüğüyle alevlendirdiği tutku artık dizginleşmiş gibi görünüyordu.

Onu tekrar Jack'e götürebilecek olan kapıya baktı.

Fakat Jack'in tehdidi aklına gelmişti.

Gelecekte, eğer gecenin bir vakti yanıma gelmeye karar verirseniz, böyle bir buluşmanın yatağında biteceğini unutmayın Bayan Porter.

Miranda mahvolmuş geceliğine baktı, elinde topak haline getirip şöminenin içine attı. Kömürler, bu lanet kanıtı yok edecek ve alev almasını sağlayacak kadar sıcaktı.

Belki de bazı soruların cevaplandırılmaması en iyisiydi. Şimdilik korkmuş gibi yapacaktı ve Jack Tremont'tan, tam olarak onun için ne anlama geldiğini çözemediği bu adamdan gizlenip odasında kalacaktı.

Pippin saklandığı örtülerin altından çıktı ve Bayan Porter'ın odasına açılan kapıya baktı. "Geri gelir mi dersiniz?" diye fısıldadı.

"Hayır, sanırım yatacak," dedi. "Yapabildin mi?"

"Evet," dedi Pippin sessizce yataktan inerken.

"Kimse gördü mü seni?" diye sordu Tally.

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Peki ya Bay Stillings?” diye sordu Felicity. “Bayan Porter, onun geceyi ahırda geçireceğini söylemişti.”

Pippin paltosunu çıkarıp şöminenin yanındaki sandalyenin arkasına asarken burun kıvrırdı. “Ahırdaki seyislerle kart oynuyordu.”

“Peki işi halledebildin mi?”

Pippin arkasını döndü ve kızlara sırtıttı. “Evet, hepsini kestim. Sabah, hatta öğleden sonraya kadar hiçbir yere gitmiyoruz.”

Tally iç geçirdi. “Harika. Artık Jack’in Bayan Porter’a karşı olan gerçek hislerini itiraf edebilmesi için hiçbir bahanesi kalmadı.”

“Evet ama Bayan Porter için endişeliyim,” dedi Felicity. “Durumun öyle olmadığı konusunda oldukça kararlı gibi.”

“Eh...” diye derin düşüncelere daldı Tally. Yatağında yuvarlanıp aşağı eğildi ve Brutus’ün başını okşadı. “Onu durumun aksine ikna etmek için önümüzde bütün bir gün var artık. Yarın Lord John’un en iyi özelliklerini göstermekte sorun yaşayacağımızı sanmıyorum.”

Bölüm 11

“Koşum takımı kesilmiş de ne demek?” diye sordu Miranda, Bay Stillings kahvaltı sırasında gelip seyahatlerinin tekrar ertelendiğini bildirmişti.

“Dediğim gibi hanımefendi,” diye cevapladı sürücü. “Hepsi kesilmiş. Tamamen kullanılmaz haldeler.”

Miranda bakışlarını arkasındaki üçlüye çevirdi. “Hanımlar bu konu hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Biz mi Bayan Porter?” diye sordu Felicity, kocaman açılmış masum gözlerle.

Felicity gayet iyi rol yapabiliyordu ama aynısını kız kardeşi ve kuzini için söylemek pek mümkün değildi, zira Pippin yüzünü yemeğine eğmiş Tally ise öyle parlak pembe bir renge dönmüştü ki adeta suçluyum diye bağırıyordu.

“Onarmak ne kadar vaktinizi alacak Bay Stillings?” diye sordu Miranda, kızları birlikte sorgulamanın işe yarayacağını biliyordu. Felicity’nin gazabından muhtemelen daha çok korkuyorlardı.

“Aslında bir saatten daha fazla sürmez,” dedi Stillings.

“Bir saat mi?” diye birden haykırdı Felicity.

“Nasıl olur?” diye sordu Pippin. “Atların sağrısını tamir etmeniz mümkün de...” Pippin’in lafı Miranda kaşını kaldırınca yarıda kesildi.

“Pekâla Pippin, Bay Stillings’i bekleyene kadar konuşacak bayağı bir şeyimiz var gibi artık,” dedi Miranda. Daha sonra sürücüye döndü ve, “Bir saat değil mi?” diye sordu.

“Evet efendim, bir saatten fazla sürmez.” Gülümsedi ve Pippin’e göz kırptı. “Her zaman yedek sağrı taşıdığımı herkesten çok sizin bilmeniz gerekir Leydi Philippa.”

Pippin olduğu yerde büzüldü kaldı.

“Hanımlar, kahvaltı bitti. Lütfen Bay Birdwell’e teşekkür edip benimle kütüphaneye gelin. Konuşacak çok şeyimiz var,” diye açıklama yaptı Miranda.

Kızlar yerlerinden kalktı ve Bay Birdwell’e hoşça kal dediler. Daha sonra mahkûmlar gibi peşi sıra öğretmenlerini kütüphaneye doğru takip ettiler. Brutus de arkalarından hızlı hızlı yürüyerek kuyruğunu sağa sola sallıyordu.

Miranda onları yaylın ateşine tutmak için kapıyı kapatmayı bile beklemedi.

“Bu ne cüret böyle!” dedi sakın ama ölümcül bir ses tonuyla. “Yaptığınız şey kesinlikle bağışlanamaz. Hemmen...”

“Bayan Porter lütfen açıklamamıza izin...” diye başladı Felicity.

“Bayan Langley eğer sizden bir şey istersem, kendim sorarım. Şimdi oturun yerinize.”

Felicity ona söyleneni yaptı.

Bu sırada herhangi bir öğüt dinleme ya da sorgulanma aşamasında olmayan Brutus, kızlarla ve Bayan Porter’la ilgilenmeyerek kütüphane raflarını koklayıp etrafta dolanmaya başladı.

“Dediğim gibi, babalarınıza bu durumu bildiren bir mektup yazacağım ve...” diye devam etti Miranda.

“Grrrr!” Brutus duvara doğru koşturdu, hırladı ve Miranda’nın azarlamasını bastırmaya yetecek kadar yüksek sesle havlamaya başladı.

“Brutus! Hemen sus!”

Küçük köpek onları görmezden geldi ve rafları tırmalamaya, hırlamaya ve etrafı birbirine katmaya devam etti.

Tally durumu kurtarmak için hemen Brutus’ün yanına gitti, hayvanını kucağına aldı ve oturduğu yere getirdi. “Hayatım, onlar sadece sıkıcı eski kitaplar, fare falan yok,” diye tatlı tatlı yatıştırmaya çalıştı. Miranda’ya baktı. “Muh temelen fare kokusu aldı.”

Bu davranış, Lord John’u ilk gördüğünde verdiği tepkiyi şüphesiz açıklıyordu.

“Evet, ne diyordum,” diye baştan aldı Miranda. “Bayan Emery, okulundaki öğrencilerin böyle şeylere bulaştığını öğrenince oldukça öfkelenecek...”

Bu sırada Brutus, Tally’nin kaskacından kurtuldu ve yine kütüphane raflarının yanına gidip rafların dibini kazmaya çalıştı. Büyük tozlu kitaplara bile havlıyordu.

“Brutus!” diye inledi Tally. “Buraya gel!” Miranda’ya özür dileyen bir bakış attı. “Neyi var inanmıyordum. Normalde oldukça uslu davranır.”

Miranda sinirden köpürmekle meşguldü.

“Ben alırım onu,” dedi Pippin, etrafın huzurunu sağlamak için aceleyle koşturdu ve eteğine basarak tökezledi. Öne doğru yalpaladı, yere düşerken raflardan bir tanesini yakaladı ve kafasından aşağı düşen kitap yığınıyla Brutus’ün yanına devrildi.

“Pippin ne yaptın?” dedi Miranda, nefes nefese.

“Be-ben yalnızca yardım etme...” diye kekelemeye başlamıştı Pippin.

“Tanrım, bak ne keşfettin!” dedi Tally, omzunun üzerinden eliyle işaret ederek.

Pippin arkasını döndü ve bir boşluğa açılan kütüphane duvarına baktı. “Gizli bir geçit!” diye fısıldadı ve evin derinliklerine doğru giden boşluğun girişinde durdu.

“Geride dur,” diye tembihledi Miranda. “İçeride ne olduğunu bilmiyorsun.”

Fakat Brutus, kendisinden iki kat büyük bir köpeğin cesaretiyle karanlığa doğru şimşek hızıyla, sanki fare sürünün yuvasına bulmuş gibi havlayarak daldı.

Tally muhtemelen Miranda’nın öğüdünü unutarak onun peşinden gitti. Bu yüzden Pippin de onu yakalayıp herhangi bir çukura düşmesini engellemek için onun peşinden fırladı.

Neyse ki Tally, Pippin’in daha fazla ilerlemesini engellemeyi başardı.

“A-a-a-ah,” diye kekeledi Tally, ağzında bir şey tutan Brutus’ü işaret ederek. Baştan aşağı titremeye başladı. “Bayan Porter...” dedi tiz bir sesle.

Miranda hemen yanına geçti. “Ne var?” Önündeki manzara karşısında birden sessizliğe büründü ve daha sonra, “Aman Tanrım!” dedi usulca.

Brutus’ün yakaladığı şey fare değildi. Bir örtünün ucunu ısırmaktaydı. Altında yatan adamı açığa çıkartan bir örtü. Ölü bir adamı.

Felicity yanlarına geldi ve gözleri dehşetle açıldı. Bir şeyler söylemeye çalışarak ağzını açtı ve kapadı ama konuşma yeteneğini yitirmişti sanki.

Miranda bunun ne olduğunu biliyordu.

Cinayet.

Korktuğu başına gelmişti. Dün gece bir cinayet işlenmişti. Adamın geceliği üzerinde bıraktığı kan lekesini başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Jack’in elindeki kan lekesini.

“Biri bizi görmeden buradan gitmemiz gerekiyor,” dedi, kızları adamdan uzağa çekti ve pek bir isteksiz olan Brutus’ü yakaladı. Geçidi kapattı. Kütüphane kapısına baktı, dişleriyle üst dudakını ısırdı.

Kaçmak en iyi seçenek gibiydi ama gidemezdi. İçerideki adam adaleti hak ediyordu ama bunu nasıl yapacaktı?

Sonra Miranda geçen güne ait bir şey hatırladı.

“Pippin o kitapları raftaki yerlerine koy. Felicity ağzını kapat. Yakışık almayan bir davranış. Tally derin bir nefes al ve kendini toparlamaya çalış, sonra da gidip kuzinine kitapları yerleştirmesi için yardım et.”

Kütüphanelerden pek anlamayan Tally kitapları isteksizce yerlerine yerleştirdi.

“Tally, belli bir düzen içinde olmak zorundalar,” diye azarladı Pippin.

“Düzen mi? Sen ne diyorsun? İçeride ölü bir adam var ve sen kitapların düzgün olması için mi endişeleniyorsun?”

“Hayır, hiçbir şeyin yerinden oynadığını fark etmemeleri için öyle yapmak zorundayız,” dedi Pippin kitapları düzelterek.

“Bayan Porter,” dedi Pippin, eski İngiliz tarihini anlatan kalm, son kitabı da yerine koyduktan sonra. “Şimdi ne yapacağız?”

“Yargıcı alıp buraya getireceğiz.”

Jack bütün geceyi volta atarak geçirmişti. Malcolm ölmüştü ve Bayan Mabberly... İşte onun öldüğünden artık pek emin değildi.

Ama nasıl olur da Bayan Porter yıllardır öldüğünü sandığı kişi olabilirdi.

O yukarı kata kaçarken bir süre arkasından bakakalmıştı. Kendisine Lord Albin kadar deli, Lord Hal kadar bitap düşmüş durumda olduğunu söyleyip durmuştu.

Miranda Mabberly yaşıyor olamazdı.

Hatırla...

“Neyi hatırla?” dedi aklından çıkmayan sese. “Lanet olsun, neyi hatırlamalıyım?”

Hatırlanacak bir şey yoktu. Kadın ölmüştü ve Bayan Porter ise kanlı canlıydı.

Saatler geçmişti ve Jack hâlâ Bruno’nun onları satma fikrini düşünmekteydi.

Bayan Porter ve sürücülerinin hızlı bir şekilde çimenliği geçmelerini izlerken, “Gittiklerini sanıyordum,” dedi Birdwell’e. Bayan Porter’a yetişip bir açıklama istemeliydi. Kim olduğunu söylemesini istemeliydi.

Peki ama ya istediği açıklamayı yaparsa? Ya gerçekten şüphelendiği kişiye? O zaman ne olacaktı?

Aralarında herhangi bir şey olması istediğinden değil aslında. Nerede olduğuna dair her şeyi gizlemiş ve toplulardan uzakta kendine bir hayat kurarken, Jack’in mahvoluşuna göz yummuştu.

O bütün bunları yaparken Jack buraya sürülmüştü.

“Gidiyorlar,” diye cevapladı kâhya. Çöpçatanlığı başarılı bir şekilde gerçekleştiremedikleri için kızlar kadar hayal kırıklığıyla doluydu sesi.

“Sen de mi Birdwell?” dedi Jack, başını pencereden döndürüp adama bakarak.

“Bayan Porter’ın evlilik için uygun olduğuna inanıyorum.”

Bayan Porter’a baktığında, kalçalarının kıvrımlarını ve o görmezden gelinemeyecek kızılıktaki saçlarını gördüğünde, öpüşmelerini ve anılarını canlandıran iniltilerini düşündüğünde birden her şeyin farkına vardı. Tanrım, Bayan Porter gerçekten Miranda Maberly idi. Bunun nasıl daha önce farkına varamamıştı?

Aslında fark etmişti. Bayan Emery’deyken, daha sonra geçmişinden gelen bir hayalet gibi yemek odasına geldi-

ğinde, onu kollarının arasına aldığı anda. Aslında fark etmiş ama görmezden gelmişti.

Çünkü Miranda'nın tekrar hayatına girmesi, ona karşı sorumlulukları olduğu anlamına geliyordu.

Ama bunların bir anlamı kalmamıştı. Artık sorumluluğu falan yoktu. Onu kandırdıktan sonra mümkün değildi.

Birdwell de pencereden dışarıya baktı. "Bütün her şeyi hesaba katarsak, Bayan Porter'ın kızları şimdi yürüyüşe götürmesi oldukça garip.

"Neyi hesaba katarsak?"

"Görünüşe bakılırsa, hanımlardan biri seyahatlerini ertelemek için koşum takımlarını kesmiş."

Jack kafasını salladı. "Yani gitmiyorlar mı?"

"Hayır hayır, gidiyorlar. Şu adamları, Stillings, yedek bir set taşıyormuş yanında. Onları en son gördüğümde Bayan Porter kızları onları azarlamak için kütüphaneye götürüyordu."

Jack'in bakışları aniden sertleşti. "Kütüphaneye mi?"

Birdwell bile bembeyaz kesildi. "Ah, efendim, hiç aklıma gelmedi..."

Jack koridora fırlamış merdivenlerden aşağıya doğru hızla iniyordu. Yaşlı olmasına rağmen Birdwell de oldukça hızlı hareket ediyor, hemen ardından geliyordu.

Lanet olsun, çok fazla şey tehlike altındaydı.

Jack kütüphaneye girdiğinde, ilk olarak bu kadar aşırı tepki verdiği için kendini azarladı.

Cromwell'in en iyi ajanlarının bile zekâlarıyla çözemedikleri gizli Thistleton Park geçidini, dört tane sıradan hanımın bulabileceğini düşündüğüne inanamadı. Nesiller boyu süren sorgulamaları ve Tremont soyundan birilerini, bir şekilde yakalamaya çalışmış olan yerel yargıçlardan bahsetmiyordu bile. Hiçbiri tüneli, evin aşağısına, sahile kadar devam eden gizli geçidi bulamamıştı. Aşağıdaki giriş

tehlikeli gelgit sayesinde, devasa bir kaya tarafından saklanmıştı. Sular alçaldığında bile ancak geçilebilecek kadar bir açıklık sağlıyordu, tabii biri orayı şans eseri bulursa.

Grey'i de eve fark edilmeden bu sayede sokmuştu. Gerçi kıl payı gerçekleşmişti her şey. Sular hızlı yükselmiş ve tüneli her dalgayla birlikte daha da fazla suyla doldurmuştu.

Misafirleri gittiğinde, arkadaşını bahçenin arkasındaki tarihi mezarlıkta hak ettiği şekilde gömebilmek için onu tuttuğu yerdi burası.

"Her şey yolunda görünüyor," dedi Birdwell, odayı tefiş ettikten sonra kafasıyla onaylayarak.

Jack da ona katıldı ama bu, hâlâ Bayan Porter'ın kızları alıp uçurum yoluna doğru küçük bir geziye çıkarmasını açıklamıyordu.

Uzun seyahatler öncesi bahçede - en azından bahçeden geri kalan yerde - küçük bir tur atılmasına aşinaydı ama uzun bir yürüyüşe çıkıldığına şahit olmamıştı.

Bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden bir türlü kurtulamadı.

Tam o anda Bruno geldi. "O baş belası kızlar nerede?" diye sordu. "Adamları dışarıda, gitmeye hazır olduklarını söylüyor." Geçidi gizleyen rafı incelemek için dizlerinin üstüne çökmüş olan Jack'e baktı. "Kitap kurdu olduğunuzu bilmiyordum."

"Kapa çeneni Jones," dedi Birdwell. "Hanımların geçidin içindeki..." Öksürdü ve sesini alçalttı. "Diğer konumuzu keşfetmiş olabileceklerini düşünmekteyiz."

Bruno'nun gözleri açıldı. "Yok artık. Olmaz öyle şey." Adam kabarık saçlı kafasını salladı. "Eğer doğruysa bu bir..."

"...felaket olur," dedi Jack. Tekrar ayağı kalktı ve karşıındaki kanıtı inanamayarak bakakaldı. "İnanmıyorum."

“Ne oldu?” diye sordu Bruno, eğilip önündeki kitaplara bakarak.

“Şuna bak,” dedi Jack, alttaki rafı göstererek.

“Bana gayet düzgün görünüyorlar,” dedi Bruno. “Her şey sıralı.”

“Sıralı mı?” diye yutkundü Birdwell.

Jack başıyla onayladı çünkü kâhya da durumun tam olarak farkına varmıştı. Kitaplar yerli yerindeydi, mükemmel bir şekilde dizilmişlerdi. Düzgün bir şekilde dizilmemesi gereken kitap bile; İngiliz tarihiyle ilgili olan eski kitap.

“Tanrım!” diye lanet etti Jack, ayağa kalktı ve omzunun üstünden pencereye baktı.

“Tüneli nasıl keşfetmiş olabilirler?” diye sordu Birdwell.

“Nasıl keşfettikleri önemli değil,” dedi Jack, perdeyi çekip açtı ve bahçenin karmaşıklığından doğru düzgün bir şey göremeyerek dışarı baktı. “Hangi yöne doğru gittiklerini söylemişstin Birdwell?”

“Uçurum yoluna doğru.”

Jack inledi. “Ah, lanet olsun. Nesbitt Hall’a gidiyorlar. Gidip yerel yargıcı getirecekler.”

Bruno etli ellerini birleştirip eklemlerini çıtlattı. “Önce ben onları durdurursam gidemezler.”

Birdwell lafa giremeden, “Hayır,” dedi Jack. “Norris gelmeden önce her şeyi saklamak zorundayız.” Bruno ve Birdwell’e döndü. “Bayan Porter ve öğrencileriyle daha sonra ilgileneceğiz.”

Bruno mutluluk içerisinde ellerini ovuşturdu.

Miranda, Sör Norris’i getirmeye giderken geçirdikleri vakti, kütüphanede keşfettikleri dehşet verici durumu

daha on iki saat önce dans etmiş olduğu adamla bağdaştırmaya çalışmıştı.

Jack bir katil miydi yani?

Olan bitene inanamıyordu ama böylesi korkunç bir kanıtla karşı karşıya kalınca başka neye inanabilirdi ki?

Ölü bir adam. Kuledeki ipler ve kelepçeler. Gizli tünel.

Geceliğinin üstündeki kan.

Bütün vücudu titredi. Kahvaltısını yarıda kesip Sör Norris'e onca şey anlatmıştı ama geceliğindeki kandan bahsetmemişti.

Nasıl bahsedebilirdi ki? Ama Jack'i darağacına (ki geçtiğimiz iki saatte Sör Norris Tremont'un ait olduğu yerin orası olduğunu birden fazla kez söylemişti) götürecek olan kanıtları sunmadığı takdirde kendisi de suçlu sayılmaz mıydı?

"Şimdi yakaladım onları." Sör Norris yolda önlerinden giderken sırtıyordu. Av köpekleri etrafında dolanmaktaydı. Topluluğun arkasından da Lord John'u tutuklamak için Sör Norris'in ahırdan aldığı birkaç iri adam geliyordu. "Çok gurur verici bir gün Bayan Porter."

"Ben sadece bütün bunlar için bir açıklaması var mı merak ediyorum," dedi Miranda, Jack'in adamın iddia ettiği kadar vahşi bir suçlu olduğundan tam olarak emin değildi.

Kanıtlar tabii ki Jack'in aleyhindeydi ama...

Hayır, Sör Norris gibi düşünmek ve Jack'in bir başka 'Deli Tremont' olduğunu düşünmek fazla kolay kaçmak olurdu.

Belki de Jack hiçbir görevi gerektiği gibi yerine getiremeyen biriydi ancak Miranda, dün geceki öpücüğünde bir türlü aklından atamadığı başka bir şey hissetmişti.

Keder.

Boğulan bir adam gibi tutunmuştu Miranda'ya. Dudaklarında bir teselli bulmayı umarak öpmüştü onu; bir türlü iyileştiremediği acısını alıp götürecek bir şeyler aramıştı.

Köşeyi döndüler, duvardaki kesikten geçtiler ve Thistleton Park'ın bakımsız bahçesinde ilerlemeye başladılar.

“Namussuz herif,” diye homurdandı Sör Norris. “Ama bugün Lord John'un işini bitireceğiz. Hem de hemen.”

“İşini bitireceğiz derken ne demek istediniz?” diye sordu Felicity.

“Asacağız tabii ki hanımefendi,” diye cevap verdi adam mutlulukla. “En hızlı şekilde hem de.”

Miranda birden durdu. “Asacak mısınız?”

Sör Norris yere tükürdü. “Bu konuda fazla yumuşak davranmamalıyız. Ciri yet işledi ve bunun için asılacak. Başka yolu yok.”

“Fakat belki de adamın neden öldüğüne dair mantıklı bir açıklama vardır,” diye yorumda bulundu Miranda fakat sözlerinin umursanmadığından emindi, çünkü Sör Norris çoktan ön taraftaki merdivenleri çıkmış kapıya vurmaya başlamıştı.

Miranda nefesini tuttu ve Bay Birdwell'in gelmesini bekledi. Gergin bir şekilde bahçeye baktı ve bütün gözlemin onların üzerine odaklandığını fark etti. Meşeyi kesmeye çalışan adamlar ve ahırdaki görevliler gözlerini onlara dikmişlerdi.

Aniden kendini bir hain gibi hissetti.

Fakat suçlu olan ben değilim, dedi kendi kendine ve aynı şeyi, onlara gözlerini dikip bakan adamlara da söyleyebilmeyi istedi.

Sör Norris kapıya tekrar vurdu ve nihayet kapı açıldı ama kapıyı açan Bay Birdwell değil Lord John'un ta kendisiydi.

Ceketsiz gömleği ve siyah botlarıyla daha önce hiç ol-

madığı kadar çapkın ve kayıtsız görünüyordu. “Sör Norris, bu ne sürpriz! Gördüğüm kadarıyla hanımlara eve kadar eşlik etmişsiniz. Kaybolduklarını düşünmeye başlamıştım.”

“Kısa kes Tremont,” dedi Sör Norris kapıyı itip açtı ve davet edilmeden eve hışımla girdi. “Bu sefer elime düştün. Asacağım seni.” Adam sanki evin sahibiymiş gibi dolaşmaya devam etti ve doğruca kütüphaneye gitti.

“Size de günaydın,” dedi Jack. Omzundan geriye baktı ve grubun geri kalanına gülümsedi. “Günaydın hanımlar. Bu güzel günde kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Kızlar Jack’in yanından tek sıra halinde geçtiler, kibarca başlarını eğdiler; eskiden kahraman gözüyle baktıkları adama şimdi hayal kırıklığıyla bakıyorlardı.

“O kadar kötü demek?” dedi Jack. “Peki ya siz Bayan Porter? Bu sabah ağzınızı bıçak açmazsa şaşırırım doğrusu. Her şey hakkında bir fikriniz var ve bunu paylaşmaktan kesinlikle çekinmiyorsunuz ne de olsa.”

Miranda kafasını salladı. “Ben-ben-ben,” diye kekeledi. “Aklıma yapacak başka bir şey gelmedi.”

Jack ona meraklı ve sorgulayan bir şekilde baktı. “Ve Sör Norris’i davet etmeyi düşündünüz? Daha az etkili olan kararlar da alabilirdiniz.”

“Lord John, alay etmemelisiniz,” dedi Miranda.

“Lord John oldum yani? *Jack*’e ne oldu?”

Miranda gözlerini yere indirip botlarının ucuna baktı.

“Bayan Porter,” diye fısıldadı Pippin, “Sör Norris’in Jack’i asmasını istemiyorum.”

Miranda da böyle bir şeyi istemiyordu. “Korkarım bu bizim kontrolümüz dışında,” dedi. Fakat tüm bu olan bitenle ilgili bir şeyi gözden kaçırdığını hissediyordu.

“Belki mantıklı bir açıklaması vardır,” dedi Felicity, ev sahiplerini suç mahalline doğru takip ederken.

Brutus kendi adına yapmasını gerekeni yapıp hevesli bir şekilde odaya fırladı ve doğrudan rafın yanına gitti ama hırlayıp ortalığı velveleye vermek yerine bir-iki kez etrafı kokladı ve daha sonra iç geçirerek bölgeyi terk etti. Lord Harold'ın tahtına zıplayıp rahatına baktı; kıvrılıp sanki kayda değer bir şey yokmuş gibi uykuya daldı.

Miranda, Jack'e baktı. Jack bütün bu izinsiz eve girme durumundan en az Brutus kadar etkilenmemiş görünüyordu.

“Şimdi Bayan Porter, eğer lütfedip bana ne bulduğunuzu gösterirseniz çok güzel olur,” dedi Sör Norris, ellerini mutlulukla ovuşturarak.

Miranda, Jack'e bakmaya cesaret edemedi ama yanından geçip kütüphane raflarına doğru ilerledi. “En alt raf kilidin bir parçası. Tek yapmanız gereken...” Gizli kilidi hareket ettirmeye çalıştı ama raf olduğu yerde kaldı. Tekrar itti ama hiçbir şey olmadı.

Sör Norris onu kenara itti ve rafa bakmak için bizzat eğildi. “Gizli geçidin bu duvarın arkasında olduğunu söylediniz öyle değil mi?”

“Evet.”

“Gizli geçit mi?” diye sordu Jack, hayret dolu bir sesle. “Bayanlar piyanoyu bulduğunuzu biliyorum ama bir de gizli geçit olduğunu mu söylüyorsunuz? Pek inanasım gelmedi.”

“Lanet olsun!” diye somurttu Sör Norris. “İcabına bakarız.”

Adam rafı dürttü, itti, çekti, arkadaki duvarı daha iyi incelemek için kitapları bir kenara fırlattı.

Hatta kararlı adam, Pippin'e tam olarak nasıl takılıp düştüğünü bile anlattırdı.

Bu sırada Jack duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu. Güzel yüz hatlarında meraklı bir ifade vardı, sanki eve zor-

la davetsiz bir şekilde girmeleri sıkıcı günü canlandıran bir eğlenceden başka bir şey değildi onun için.

Nihayet Sör Norris ayağa kalktı ve ölümcül bir ifadeyle gözlerini Jack'e dikti. "Bize bu duvarı açmazsın öyle değil mi?"

"Sör Norris, bu hanımların ne gördüğünü bilmediğim için duvarın nasıl açıldığını bile bildiğimi zannetmiyorum." Anlayışlı bir ev sahibiymiş gibi gülümsedi. Sanki elinden gelse her türlü yardımda bulunacaktı gibi duruyordu. "Duvarın arkasında tam olarak ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu, kapının yanındaki sandalyeyi kenara itip düşmüş bazı kitapları yerden almak için eğilerek.

"Ölü bir adam efendi," dedi Felicity ilk kez konuşarak. "Onu kazara bulduk."

"Bir ceset mi?" dedi Jack. "Tanrım, eğer benim Bayan Porter'la aramızı yapmak için bu kadar zahmete katlanıyorsanız, Thistleton Park'tan gitmemek için oldukça kararlı olmalısınız." Kolunu Sör Norris'in omzuna samimi bir şekilde attı. Gören de kan davalı komşulardan ziyade asker arkadaşı sanırdı ikisini. "Korkarım oyuna getirildin dostum. Bu kızlar çöpçatanlık peşindeler ve öğretmenlerinden hoşlandığını ortaya çıkartmak için türlü zahmetlere katlandılar. Atın nalını söktüler, koşum takımlarını kestiler ve şimdi de görülüyor ki seyahatlerini daha da er-telemek için ölü bir adam uydurdular. Sanırım bu küçük hanımlar tarafından yanlış yöne yönlendirilmişsiniz."

Sör Norris'in kalın kaşları çatıldı. "Fakat Bayan Porter dedi ki..."

"Sör Norris," dedi Jack, ilgili davranıp gönlünü almaya çalışarak, "benim gibi biriyle evlenmek bile bu yaşlı hanımın işine yarayabilir, anlarsın ya. Daha dün gece kendini kollarıma attı..."

“Öyle bir şey yapmadım!” diye karşı çıktı Miranda.

“Ah, tabii canım, yapmadınız,” diye kabul etti ve daha sonra Sör Norris’e, “*Kesinlikle yaptı,*” dedi sessizce dudaklarını oynatarak.

“Tanrım, yalanların korkunçluğuna bak!” diye şikâyet etti Miranda ama iki adam da onun dediklerine kulak as-mıyordu, çünkü ikisi de bir kadının komplo kurduğunu hissededen erkeklerin yakalayabileceği türden yapmacık bir dostluk ve samimiyet kurmuşlardı.

“Azizim, kapına gelip de seni kendi tuzaklarına düşür-medikleri için şükret,” dedi Jack.

Kurbağa suratlı yargıç esti gürledi, ürperdi ve ‘kontrol edilmeyen kadınların doğasında olan tehlikeler’ hakkında bir şeyler mırıldandı.

Miranda hayretle ikisine baktı. “Sör Norris, bu duvarın arkasında gizli bir geçit ve geçitte de ölü bir adam var.” Duvara doğru gitti ve söylediklerini haklı çıkması umu-duyla duvarı itti. Fakat duvar taş kadar sabitti ve daha önce eğilen raf da aynı duvar gibi dümdüz bir şekilde yerinde duruyordu.

“Pekala Bayan Porter,” dedi Sör Norris, omzuna sıvaz-layarak, “biliyorum kadın olmak zor ama Lord John’dan daha iyisini bulabilirsiniz.” Kaşlarını, evlilik planlarına karşı olmadığını belirtircesine yukarı kaldırdı.

Miranda yüzünü buruşturdu ve bu iğrenç adamın ilgi-sinden silkinip kurtuldu. “Sör Norris, ben ne gördüğümü biliyorum. Bu duvarın arkasında ölü bir adam var diyo-rum size.”

Sör Norris ona bir kez daha baktı fakat bu sefer sanki onun için hiç umut yokmuş gibi kafasını salladı ve hızla odadan çıktı.

Jack muzaffer bir şekilde göz kırptı ona.

Ah, şeytan görsün yüzünü, diye düşündü Miranda. *Daha her şey bitmedi.*

Uzun adımlarla odadan dışarı çıktı ve yapacağı son şey bile olsa o duvarı bir şekilde açacağına dair yemin etti.

Rahat yerini terk ettiği için oldukça kırgın görünen Brutus, isteksiz bir şekilde de olsa Miranda'yı takip etti. Tally'nin dibinde hızlı hızlı yürüyordu.

“Duvar neden açılmadı?” diye fısıldadı Felicity.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Miranda, Sör Norris'i giriş basamaklarına doğru takip ederken. “Ama bu işin peşini bırakmayacağım.”

Yaşlı hanım ha! İğrenç, pislik adam. Madem iş bu kadar ileri gitmişti Jack Tremont'un boynundaki ilmiğe son düğümü o atacaktı. Daha sonra yukarı baktı ve iddialarını sözde yargıç olan, kalın kefenli adama bile olsa kanıtlamak için bir şey gözüne çarptı. **S**ör Norris, size Lord John'un o duvarın arkasında ölü bir adam sakladığını kanıtlayacağım.”

Sör Norris kahkahalarla güldü. “Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz Bayan Porter? Saçmalıklarınıza daha fazla katlanacak vaktim yok.”

Miranda devrilmiş olan meşenin yanına gitti ve olayı izlemek için yaptıkları işi bırakan işçilere başını eğip selam verdi. Gevşekliklerinden faydalanıp baltalardan birini aldı ve kimse karşı çıkamadan koşmaya başladı.

Sör Norris bile onun fırtına gibi geçişinden korkup geri çekilmişti. Daha sonra yavaş beyni nihayet Miranda'nın aklındaki planı kavrayabildi. Ona yetişmek için arkasından koşturdu ve önüne geçip onu durdurdu. “Bayan Porter, duvarları böyle yıkmaya başlayamazsınız. Bu şekilde olmaz.”

“Yıkarım, yıkacağım,” diyerek devam etti Miranda.

“Lord John'un dedikleri doğru, siz delisiniz. Şimdi sizden hemen bu saçmalığa bir son vermenizi istiyorum yoksa sizi tutuklarım.”

“Söylediklerimi kanıtlamadan olmaz.” Miranda, Sör Norris’in iki şey konusunda haklı olduğunu biliyordu; delirmişti ve onu durdurmak için Sör Norris’in onu tutuklaması gerekecekti.

Elinde baltayla evin içinde ilerlemeye devam etti ama sonra aniden Bay Jones merdivenlerden aşağı indi ve onu bileğinden yakaladı. Onu yakalayıp sırtını duvara yapıştırdı. Jack baltayı yakalayıp elinden almaya çabaladı ama Miranda fütursuzca baltayı ona doğru salladı, sebep olduğu manzara umrunda bile değildi.

“Beni yere bırak,” diye bağırdı Bay Jones’a.

“Elinizde o balta varken yapamam efendim,” dedi Bruno.

“Bırak beni!” diye karşı çıktı.

Sör Norris de kavgaya karıştı, dördü tartışmaya ve birbirlerine tehditler savurmaya devam ettiler. Tally, Felicity ve Pippin ise dehşet içerisinde sessizce onları izliyorlardı.

Sonra bütün bu arbedeye ek olarak Brutus’un vahşi bir şekilde havlayan sesi duyuldu.

“O köpek şimdi neyin peşinde?” dedi Felicity. “Tally ona hayvan zinciri gibi bir şey takmalısın. Muhtemelen bahçede bir yerleri kazıyor.”

“Kimsenin umrunda olacağını sanmıyorum,” diye karşı çıktı Tally. “Bahçedeki herhangi bir şeyin bakımının yapıldığını ya da yeşerdiğini sanmıyorum.”

Brutus daha da çılgına dönmüş bir şekilde havlamaya devam etti ve şimdi onun havlamasına Sör Norris’in her daim yanında olan av köpeklerinin sesi de katılmıştı. Ulu-maları giriş basamaklarındaki tartışmayı bastırmaya yetmemişti.

“Kahretsin,” diye şikâyet etti Felicity. “Eğer Brutus’un icabına bakmazsan ben bakacağım.” Geri döndü ve evin köşesinde müzik odasının yanında bulunan gül bahçesine

ilerledi. Aniden durdu. “Bayan Porter! Sör Norris!” diye bağırdı. Onlar hemen gelmeyince, iki parmağını dudaklarının arasına soktu ve inanılmaz bir ıslık çaldı.

Tally kıkırdadı. “Dadı Helga öğretmişti. Neredeyse kulak zarını patlatıyor değil mi?” dedi Pippin’e gururlu bir şekilde.

Kuzini ona katıldı. Bayan Porter, Sör Norris ve Lord John da katılmış olacak ki sergiledikleri tuhaf davranışları bırakıp Felicity’nin durduğu yere, evin köşesine baktılar.

Kızın elleri kalçasındaydı. “Sanırım Brutus aradığımız şeyi buldu.”

Miranda’nın yaşadığı anlık kafa karışıklığı, Jack’in suratındaki rengin uçmasıyla sona erdi.

“Tanrım!” diye mırıldandı Jack.

Sör Norris bir saniyelik durdu ve köpeklerinin seslerini dinlemek için başını eğdi. “Bir şey bulmuşa benziyorlar.”

“Acaba ne buldular?” diye sordu Miranda, doğrudan Jack’e bakarak. “Ya da daha doğrusu *kimi* buldular?”

Sör Norris hızlı adımlarla evin etrafında dolandı, Miranda da elinde baltasıyla onu takip etti.

Pippin ve Tally de peşlerine takıldı ve köşeyi döndüklerinde cesedin başına ne geldiğini keşfettiler.

Brutus gül bahçesinde yeni kazılmış toprağı kendisi bir daha kazmış ve bir manşet ile ele benzer bir şey bulmuştu.

Bölüm 12

Sör Norris'in adamı onu yakaladığında, Jack neredeyse kütüphaneye ulaşmıştı. Malcolm'ın bahçedeki cesedinin keşfedilmesi üzerine kaçarak, her ne kadar korkak gibi gözükmüş olsa da İngiltere'ye, darağacındaki ölüsünün yerine dirisinin bir ajan olarak daha çok faydası dokunurdu.

Bruno, Jack ve Sör Norris'in yandaşlarının arasında dururken şansının geçide ulaşabilecek kadar yaver gideceğini sanmıştı ama durum dörde bir olunca, kâtip Jack'in umduğu kadar bile dayanamamıştı.

“Yakaladım seni Tremont! Yakaladım işte!” diye böbürlendi Sör Norris, sanki Napolyon'u yakalamıştı.

“Aslına bakarsan beni dört kadın ve bir tane de köpek yakaladı Sör Norris,” diye cevap verdi Jack. Hâlâ onu kollarından tutan ellerden kurtulmaya çalışıyordu. “Senin pek katkın yok bu duruma.”

Yargıç omuzlarını silkti. “Bütün övgüyü ben alacağım. Önemli olan bu. Seni ipte sallandırdığımda kimse nasıl yakalandığınla ilgilenmeyecek.”

Jack adamın sözlerindeki soğukluğu iliklerine kadar hissetti. “Ağabeyimin beni asmana izin vereceğini sanmıyorsun değil mi?” Fakat bu soruyu sormamalıydı, zira cevabını çok iyi biliyordu. Parkerton, belki öyle gözükmesi gerektiğini düşündüğü için sürekli öfkeli davranırdı ama

ne olursa olsun ‘aile ağacından bir lekeyi’ - Jack’e böyle hitap etmeyi tercih ediyordu - kaldırdığı için Norris adına gizli gizli kadeh bile kaldırırđı.

“Hiç önemi yok,” diye açıkladı Sör Norris. “Şansımız yaver giderse, jüri yarından sonraki gün Hastings’te bir araya gelmiş olur. Böylece hafta bitmeden senin mahkûm edilip işinin bitmiş olmasını sağlayacağım.”

“Sör Norris,” diye karşı çıktı Miranda, en azından Jack’e öyle gelmişti, “böyle aceleci bir şekilde bir adamı asmayacak-sınız değil mi?”

Tuhafı moruk burnundan soludu. “Bayan Porter, bu işleri işin ehli kişilere bırakmalısınız.” Miranda’nın elini hafifçe tuttu ve daha sonra sırtını ona döndü.

Ama bu bir hataydı.

“Sör Norris!” dedi Miranda, adamın etrafında dolaşp önüne dikildi. “Lord John’un bahçesinde ölü bir adam buldunuz diye idam edemezsiniz.”

Her zamanki gibi kurnaz, gözlemci ve sinir bozucu, diye düşüncelere daldı Jack. Neyin peşindeydi ki? Bütün bu pisliğin içinde olmasının sebebi oydu ve şimdi fikrini de-ğiştirip onu mu savunuyordu?

Bir saat önce fikrini değıştirmiş olsaydı, her şey Jack için çok daha iyi olurdu.

“Neden olmasın?” diye sordu Sör Norris ve Miranda’ya sanki aklını yitirmiş gibi baktı. “Niye onu asamayacakmısım?”

“Çünkü suçu işlediğine dair elinizde kanıt yok. Herhangi biri adamı öldürmüş olabilir. Tanrım, bu zavallı adamın kim olduğunu bile bilmiyorsunuz.”

“Adam ölü, bunu bilmem yetiyor,” dedi Sör Norris. Miranda’nın karşı çıkmalarına sinirlenmeye başlamıştı.

“Ben kimseyi öldürmedim,” dedi Jack hınçla. “Adam... o...”

“Adam ne?” diye kuşkuyla sordu Sör Norris.

Jack talihsizliğine boyun eğerek dudaklarını büzdü. Ne diyebilirdi ki? Grey’in Kraliyet ajanı olduğunu ve Norris’in yalnızca Kraliyet’in işlerine burununu sokarak vatan hainliği yaptığını mı söyleyecekti?

“Peki kim yaptı?” diye sordu Sör Norris. “Dün gece sahilde bir grup kaçakçı çatışmaya girmiş. Bunun hakkında bir şey biliyor musun? Ya da belki bana bahçedeki adamın kim olduğunu söylemek istersin?” Sevimsiz yargıcın parlak gözleri içine işledi.

Jack yalnızca kafasını sallayabildi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Sör Norris. “Her neyse, cinayet kaçakçılığı çok daha iyi bir suçlama. Seni asmamı garantileyecek.”

Jack’in göğsü sıkıştı. Ya bu gece Dash geri dönüp altınını isterse ve parası ödenene kadar diğer ajanları rehin tutarsa? O ajanlar da Malcolm’ın kaderini paylaşır mıydı acaba?”

Fakat elinden ne gelirdi ki? Gerçeği mi söyleseydi yani? Avrupa kıtasına ve ötesine geçmek için casusların Thistleton Park’ı kullandığını açığa mı çıkartsaydı yani? Başlarında, İngiltere’nin çöküşünü isteyen yeterince vatan haini vardı zaten. Sör Norris gibi yaşlı bir aptala durumu açıklayarak yangına körükle gidemezdi.

Jack’in öfkesi, nefreti, Malcolm’ın manasız ölümüne hissettiği keder, Bayan Porter’ın asıl kimliğinin keşfi, hepsi birden Jack’in içinde birikti ve sahip olduğu bütün güçle Sör Norris’e bağırmaya başladı.

Bir kolunu kurtarmayı başardı ve yumruğunu doğru-
dan adamın burnunun ucuna geçirip adamın sırt üstü yere indirdi.

“Seni aptal, beyinsiz herif,” diye öfkeyle haykırdı Jack, yargıcın adamları onu tekrar yakalarken. “Herkesin gele-

ceğinin tehlikede olduğunu o kuş kadar beynin anlamıyor mu?” En azından Sör Norris’in bir kütük gibi yere devrildiğini görmüştü.

Fakat bütün bunlar görüp görebileceği son şey oldu, zira tam o an kafasına bir darbe aldı ve her şey karanlığa dönüştü.

“Onu öldürdünüz!” dedi Miranda, bayılan Jack’in yanına koşturup diz üstü yanına düşerek.

“Kraliyet’e jüri masrafına neden olmadan ve mahkemenin vaktini harcamadan burada ölmesi daha iyi derim ben,” dedi Sör Norris, ayağı kalkabildiğinde.

İğrenç adamı görmezden geldi ve eldivenlerini çıkarttı. Çıplak parmaklarıyla Jack’in boynunu tuttu.

“Yaşıyor mu?” diye sordu Felicity, kız kardeşi ve kuzeniyle birlikte öne çıkarak. Kızlar birbirlerine sokulmuştu.

Miranda omuzlarını silkti ve yaşam belirtisi ararken bütün vücudunu bir acizlik sardı. En sonunda parmaklarının altında kalbinin atışlarını yavaş yavaş hissedebildi.

“Oh, şükürler olsun yaşıyor,” dedi iç geçirerek.

“Bütün bunlar ne demek oluyor?” dedi Sör Norris, Jack’i almaları için adamlarına başıyla işaret ederek. “Adamın tutuklanmasını görmek için evime geliyorsun, sonra da ona canım cicim yapmamızı mı istiyorsun?”

“Ben sadecc...” diye başladı Miranda.

“Bayan Porter, ne düşündüğünüz umrumda bile değil. Acayip fikirlerinizi jüriyle paylaşırsınız.”

“Jüriyle paylaşırsınız da ne demek?” diye kekeleydi Miranda, ayağa kalktı ve Sör Norris’e döndü ama bakışları hâlâ Jack’teydi. Kafasına darbe yemeden önce ne demişti? Herkesin iyiliğiyle ilgili bir şeyler söylemişti.

Ne demek istemişti peki?

“Evet jüri. Dördünüzün de ifade vermesi gerekecek.”

Yargıcın sözleri Miranda’nın içine işledi. “İfade vermek mi?” Doğru duymuş olamazdı.

“Tabii ki. Cesedi siz ve şu kızlar buldu. Soruşturmada ifade vermeniz gerekecek.”

İfade vermek mi? Miranda yalnızca kafasını sallayabilirdi. İfade veremezlerdi, hem de bütün halkın ortasında. Bir duyulursa kızların hayatı mahvolabilirdi.

Ama daha da kötüsü, verecekleri ifade Jack’i mahkûm edebilirdi.

Ah, Jack. Kalbi durdu bir an. Ortada görüldüğünden daha fazlası vardı...

“İfade verebileceğinizi sanmıyorum Sör Norris,” dedi Felicity, sanki uygunsuz bir daveti reddedercesine. “Gece olmadan Leydi Caldecott ta olmamız gerekiyor. Doğruyu söylemek durumunda olduğumuz için de size adamı Brutus’ün bulduğu söylemem gerek.” Kollarını küçük göğsünde kavuşturdu. “Bizim olayla pek bir bağlantımız yok.”

Sör Norris, Felicity’ye baktı. “Peki kim bu Brutus?”

Tally öne çıktı ve asıl görgü tanığını havaya kaldırdı. “Köpeğim.”

Sör Norris boğulurcasına öksürdü. “Köpek mi? Bir köpeğin ifade vermesini mi bekliyorsunuz?” Yüzü kırmızıya döndü ve bütün memnuniyetsizliğiyle Miranda’ya döndü. “Siz ve öğrencileriniz hiçbir yere gitmiyorsunuz.”

Miranda kafasını salladı. “Sör Norris, imkânı yok...”

“Öyle bir var ki! Hem size soran yok, kalmanızı emre diyorum. Bölgeyi terk ederseniz dördünüzü de şu hainle beraber ifadenizi alana kadar hapse tıklarım.”

“Hapse mi tıkarınız?” Öfkelenme sırası Miranda’ya gelmişti.

Kızların hepsi şüpheyle baktılar.

“Evet hanımefendi. Benim sabrımı denemeye kalkışmayın. Bu pislik Tremontlar’ın peşinde yıllarımı harcadım. Benden önce babam harcadı ve şimdi bir tanesini tam iş üstünde yakalayabildim. Belki ailelerinden bir kişiyi daha buraya yollamadan önce iki kez düşünürler.”

“Peki bizim nerede kalmamızı bekliyorsunuz?” diye sordu Miranda, sinirleri tepesine çıkarak.

Adam huysuz bir ses çıkarttı ve eliyle malikâneyi gösterdi. “Burada kalın. Şimdiye kadar bir şey olmadı. Lord John da elimizde olduğu için en azından kızların başına bir şey gelmesin diye rahat rahat uyuyabilirsiniz” Yaptığı zalim şakaya güldü ve ıslık çalarak köpeklerini yanına çağırdı.

Yargıcın adamları Jack’i galeet kaba bir şekilde yük arabasına attılar. Bay Jones da çoktan kelepçelenmiş ve bağlanmış bir şekilde arabaya konmuştu.

Miranda koşturdu ve parmaklıklar arasından hâlâ baygın ve ölümcül derecede sessiz olan Jack’e baktı. *Sana ne yaptım böyle?* Bilinçsiz bir şekilde ona dokunmak ve hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için kolunu uzattı.

“Çek ellerini ondan,” diye böğürdü Bruno, Miranda’ya doğru.

Her ne kadar devasa adamın kelepçeli olduğunu biliyor olsa da Miranda öfkeli ses tonunu duyunca geri çekildi.

“Yeterince kötülük yapmadın mı?” diye haykırdı Bay Jones. “Keşke beni dinleseydi de ilk geldiğinizde hepimizi satın kurtulsaydı.” Kafasını salladı. “Ama hayır, bütün bunları yapamayacak kadar soylu o. Her zaman işin doğrusunu yapıyor. Adını temize çıkartmaya çalışıyor. Senin gibiler anlamaz böyle şeyleri.” Adam hınçla başını çevirdi.

Miranda geri adım attı. Adamı daha önce bu kadar çok cümle kurarken duymamıştı ve sarf ettiği kelimelerde tut-

ku vardı, inanç vardı. Aralarında baygın yatan adama karşı kendi şüphelerini yansıtan bir inanç vardı.

“Böyle olsun istemedim...” demeye çabaladı ama durdu ve Jack’in başına gelecekleri hiçbir kelimenin teklifi edemeyeceğini fark etti.

“Fakat Sör Norris, bu zavallı adama ne olacak?” diye sordu, bahçede buldukları cesedi göstererek.

“Gömülür herhalde hanımefendi. Bu sefer biraz daha derine.” Sanki daha önce hiç bu kadar harika bir şaka duymamışçasına kahkahalara boğuldu.

“Adam düzgün bir cenazeyi hak ediyor efendim,” dedi Miranda, alaycı laflarını görmezden gelerek. “Mezarlığa, rahibin kutsamasıyla gömülmeli.”

Sör Norris gözlerini devirdi, sanki sabrından geri kalanları arıyordu. “Dini bir cenaze istiyorsanız papazı yollarım, adam hakkında birkaç kelimem ederim ama adamın mezarlığa gömülmesini beklemeyin. En az buradakiler kadar ahlaksızdır bu adam da, bu bölgenin iyi insanların yanına yatmayı hak etmiyor. Onu buraya, Tremont ayak takımının geri kalanıyla gömün.”

Miranda’nın elleri kalçasına gitti. “Sör Norris, böyle bir şey...”

Adam ellerini yukarı kaldırdı. “Yeter! Buradan gitmeyi de aklınızdan çıkarın. Adaletle karşı çıkarsanız sizin de Tremont’un yanı başında asılmanızı sağlarım. En olmadı sizi sürgüne yollarım.”

Miranda’nın dünyası başına yıkılmışken, Sör Norris ve adamları gitti ve Miranda da Thistleton Park’ın bahçesinde kızlarla birlikte kalakaldı

“Bayan Porter?” diye sordu Tally, gelip Miranda’nın yanında durarak. “Şimdi ne yapacağız?”

“Yapacak tek şey var. Olayın derinine inip araştıracağız.”

Kütüphanedeki gizli geçidi açmada hâlâ başarısız oldukları için birkaç saat önce kafasında oluşan plandan artık pek emin değildi.

Bütün vakitlerini geçidi açmakla harcayamazlardı. Halletmeleri gereken başka bir iş daha vardı; Jack'in bahçesindeki yabancıyı gömmeleri gerekiyordu. Bay Stillings'i (hatta Bay Birdwell'i bile) bulamamışlardı. Bu yüzden Miranda işçilere mezar kazmaları için rica etmişti. Hiçbiri, Miranda çantasını alıp onlara saçma bir miktarda ödeme yapmadan yardım etmeye gönüllü olmamıştı.

Sorun çukur kazmak değil, diye itiraf etmişti adamlardan biri. Çekindikleri ev, ölü Tremontlar ile dolu bir bahçede kazı yapmaktı.

Fakat sonunda çukuru kazıp adamı gömdüler. Mezarı da kızların topladığı çiçek buketiyle onurlandırıldı. Daha sonra Miranda, dördünü de bir sonraki işleri için görevlendirdi.

Geçidi açmak. Bunu başarırlarsa sorularına bazı cevaplar alacaklarından emindi. Fakat çabaları hiçbir sonuç vermemişti.

Tally ve Felicity horlayan Brutus'ün yanına oturdular. Pippin yere rafların yanına uzanmıştı.

"Pes ediyorum," diye açıkladı. "Geçidi açacağım diye canım çıktı."

Miranda da ona katılmak zorunda kaldı. İlk yapmayı düşündüğü gibi bir balta kullanmadan geçidi açmanın başka yolu yoktu.

"Gelip duvarı yıkmaları için dışarıdaki adamlara biraz daha para teklif edemez miyiz?" diye sordu Felicity.

"Çoktan denedim," dedi Miranda. "Yapmayacaklarını söylediler. Şu Jonas adındaki adam, bu işin mezar kazma-

ya benzemediğini söyledi. Evde yaşayan hayaletleri serbest bırakmak istemiyormuş.”

“Hayaletler,” diye dalga geçti Tally. Kız kardeşi ve kuzini iğneleyici bir bakış attılar. “Tamam, dün gecceki hikâyelere belki birazcık inanmış olabilirim.”

“Ne yapacağız Bayan Porter?” diye sordu Pippin. “Sabah Jack’i ve Bay Jones’u Hastings’e götürecekler ve onları kurtarma şansımız kalmayacak.”

“Bilmiyorum Pippin,” diye itiraf etti Miranda.

“Jack’in ağabeyine haber versek?” diye önerdi Felicity. “Dük’e acil bir mektup yollayabiliriz.”

Miranda’nın da aklına gelmişti bu ama Parkerton Dükü’nün cevabı kendi babasının vereceği türden bir cevap olurdu muhtemelen.

“Sanırım benim avukatına haber versek iyi olacak.” Artık parası vardı ve kimse nasıl harcayacağını ona söyleyemezdi. Etrafta kâğıt kalem arayarak Jack’e yardım etmek için parasını son kuruşuna kadar harcamaya karar verdi.

Kurtarmasam bile en azından adil bir şekilde yargılanmasını sağlayabilirim, diye mantık yürüttü. Bir yandan da geceliğindeki kanı, Bay Jones’un dediği gibi ‘adını temize çıkartmaya çalışan’ Jack’le bağdaştırmaya çalışıyordu.

Pippin yerden kalktı ve elleri kalçasında duvara baktı. “Keşke Bay Birdwell de ortadan kaybolmasaydı,” diye iç geçirdi. “Akşam yemeği vakti geçti ve biz öğle yemeği bile yemedik.” Böyle bir şikâyet üzerine Miranda sinirli bir bakış attı. Bakışı herhangi bir sempatiye sebep olmayınca da bütün sorunlarının kökenine, kütüphane duvarına baktı. “Bunca işi yaparken açlıktan öleceğim.” Terlikli ayağıyla en alttaki rafa tekme attı, daha sonra geriye sıçradı çünkü duvar çatırdadı ve hareket ederek bir kişinin geçebileceği kadar bir boşluk oluştu.

Miranda öne fırladı. “Pippin ne yaptın?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Sadece sert bir şekilde tekme attım.”

“Pek çok şeyin çözüm yolu da o zaten,” dedi üzgün ve yaşlı bir ses. “Erkekler ve köpeklerin bazen anladığı tek şey güzel bir tekmedir.”

Tally ve Felicity oldukları yerde donakaldılar ve Miranda onların önüne geçti. Pippin’i de arkasına alarak bu yeni sürprizle yüzleşmeyi bekledi.

“Kim var orada?” diye sordu Miranda.

Açılan duvardan yaşlı ama çevik bir kadın çıktı. Yetmiş yaşında olmalıydı ancak gençliğinin baharındaki genç bir gibi hareket ediyordu.

“Pazardaki balıklar gibi pörtlek gözlerle bakmayı kesin. Geçidin burada olduğunu sanki bilmiyordunuz. Dingby bana öyle dedi.”

“Kimsiniz siz?” diye sordu Miranda hararetle.

Kadının kaşı memnuniyetsizlik içeren soylu bir ifadeyle yukarı kalktı. “İlla bilmek istiyorsan, ben bu evin hanımıymı seni haddini bilmez.”

Tally kaşlarını çatı. “Yani Jack’in karısı mısınız?”

Yaşlı kadın kahkaha attı. Kulağa daha çok kıkırtı gibi gelmişti. Sanki hayatında bundan daha komik bir şey duymamış gibi gülüyordu. “O aşağılıkla evlenmek ha? Hiç sanmıyorum. O başkasına ait.” Bu lafiyla Miranda’ya imalı bir bakış attı.

Bütün bedenini saran ürpermeyi üstünden atarak Miranda kadına biraz daha yakından baktı; aklına çılgınca bir fikir gelmişti. “Leydi Josephine?”

Yaşlı kadın yavaşça ona dönerek baktı, Miranda’yı şöyle bir süzdü ve başıyla onayladı. “O değersiz yeğenimin dediği kadar varsın. Haddinden çok zekisin. Evet, ben Leydi Josephine’im.”

“Ama siz öldünüz,” dedi Pippin geriye kaçarak.

“Duyduğun her şeye inanmayın.”

“Ama Sör Norris bize dedi ki...” dedi Felicity.

“Sör Norris mi? O sersem herif mi? Gözünün önündekini bırakın dünyadan bile haberi yok onun.”

Miranda tekrar kadına baktı ve kelimelerinin hafızasında yankılanmasına izin verdi. Bu kadının sesini daha önce duymuştu. “Geçen gece kütüphane Lord John’la konuşan sizdiniz. Siz Bayan Pymm’siniz.”

Leydi Josephine başıyla onayladı. “Evet ve sen de sinsi sinsi etrafta dolaşıyordun.”

“Hayır dolaşmıyordum.”

Yaşlı kadın bir kez daha güldü. “Bence ilk söylediğim öneriyi kabul et, zira etrafta sinsi sinsi dolaşmıyorsan gecenin bir yarısı yeğenimle yanına neden gelesin?”

Miranda’nın yüzü kadın’ın imalı suçlamasıyla kızardı.

“Birbirlerine karşı *zaafı* var,” diye içini döktü Tally.

“*Zaaf* demek, bugünlerde böyle mi deniyor?” Leydi Josephine burnunu kıvırdı. “Biz ona tutku diyoruz. Al sana anlamlı bir söz. Diğerleriyle oyalanmanıza değmez. Vaktinizi ‘*zaaf*’la boşa harcamayın.”

“Leydi Josephine bütün bunlar ne demek oluyor?” diye sordu Miranda, idareyi ele alıp herkesin konuya geri dönmesi konusunda kararlıydı. “Niçin kendi evinizde saklanıyorsunuz? Hem Bay Birdwell nerede?”

“Birdwell mi? O da kim?” Sonra gülümsedi ve başını salladı. “Dingby demek istiyorsun. Arkada bir yerlerde olsa gerek.” Başıyla arkasındaki yarığı işaret etti ve seslendi. “Dingby, Dingby Michaels? Neredesin be adam?” Çenesini kaşıdı. “Tam arkamdaydı. Haydut olduğuna inanmak zor. Daha karanlıkta yolunu bulamıyor.” Pippin’e işaret etti ve kemikli parmağıyla masayı gösterdi. “Şu mumları bana getir bakalım akıllı kız.”

Pippin ona söyleneni yaptı.

“Haydut mu?” diye inledi Miranda. Hâlâ Jack’in meşhur büyük halasının hayatta olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. “İçeride bir haydut mu var?” dedi geçidi işaret ederek. Miranda hemen Pippin’i eteğinin arkasından tutup geriye çekti.

Leydi Josephine iç geçirdi. “Sanki evi birden fareler basmış gibi davranmayın. Sizi temin ederim o geçitten Dingby’den çok daha kötü suçlular geldi geçti.” Dertli bir şekilde iç çekti ve Pippin’den şamdanı aldı. Daha sonra içeri girdi ve seslendi. “Dingby, bana bir iyilik yap da gel artık. Şu aptal komşumuz gideli çok oldu ve etrafta tuzak falan yok.” Misafirlerine özür dilercesine bir bakış attı. “Bunca yıldan sonra yargıç çıkıp gelince hâlâ az da olsa geriliyor.” Tekrar geçide baktı. “İşte buradasın. Seni kaybettiğimizi sandım bir an. Gel hadi, hanımlar seni arıyorlarmış.”

Geçidin arkasından kir içinde ve darmadağın halde Bay Birdwell çıktı. Daha yaşlı görünüyordu ve yaşadığı deneyim onu bitap düşürmüştü.

“Bay Birdwell!” dedi Felicity, çöpçatanlık yapmalarında onlara yardımcı olan adamın yanına giderek. Daha sonra durdu. “Ya da Bay Michaels demeliyim sanırım. İyi ve güvende olduğunuzu görmek harika.”

Miranda da yaşlı kâhyayı gördüğüne sevinmişti ama Thistleton Park’ın hiç de görüldüğü gibi olmadığını farkına varmıştı. Ölü sahibesi hayattaydı. Saygın ve düzgün kâhya ise bir haydut çıkmıştı.

“Eski bir haydut,” dedi Bay Birdwell, sanki Miranda’nın düşüncelerini okumuş gibi. “O işi yıllar önce bıraktım.”

“Böyle günlerde haydut olman işimize gelmiyor değil doğrusu,” dedi Leydi Josephine gülerek. Daha sonra Felicity’ye baktı ve gözlerini kısıtı. “Sen Langley’nin kızı-sın. İkizlerden biri...” Bakışları Tally’ye dönünce sözleri yavaşça yarıda kesildi. “Ah, evet, ikizler. Bu pek çok şeyi

açıklıyor. Görünüşünüzü annenizden, cesaret ve zekânızı da babanızdan almışsınız. Günün birinde insanlar size hayranlık duyacak.”

Miranda kızların gururla kabarmalarını izledi. Tanrım, tek ihtiyaçları Leydi Josephine gibilerin onları teşvik etmesiydi.

“Leydim, Bay Birdwell,” dedi Miranda, “bütün geceyi tanışarak geçirebilir ve çay hakkındaki endişelerimizi dile getirebiliriz ama bu sırada Jack, yani Lord John ve Bay Jones yarın Hastings’e gönderilecekler ve sonra da...” Cümlesini bitirmek istemedi çünkü ‘asılacaklar’ kelimesini söylemek bile pes etmekle eş değerdii onun için. “Bir şeyler yapmalıyız. Hem de bu gece.”

Yaşlı kadın, Birdwell’e bir bakış attı. Yaşlı kâhya ise başını sallayarak onlara güvenebileceğini onayladı.

Daha sonra kadın hepsine sertçe baktı. “Söyleyeceğim şeyler son derece gizli, ağzınızdan tek kelime bile çıkamaz. Benim değersiz yeğenimden çok daha fazla hayat tehlikesinde. Hepinizin yemin etmesini istiyorum.”

Kızlar ve Miranda yemin ettiler.

Daha sonra ise Leydi Josephine onlara her şeyi bütün gerçekliğiyle açıkladı.

İnanılmaz hikâyesinin sonunda Miranda gözlerini dışarıdaki karanlığa dikmişti.

Jack, ah, Jack, nasıl oldu da anlayamadım?

Nefret ettiği ve serserinin teki olduğunu düşündüğü adam, aslında tam da hayalini kurduğu türden biriydi.

Ve şimdi bir kez daha onu kaybetmek üzereydi.

Fakat bu sefer görgünün, kuralların ya da başkalarının fikirlerinin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Artık Jack’in düşündüğü gibi rezil bir zampara olmadığını anladığı için yıllardır sakladığı kadın olma vakti gelmişti.

“Yapabileceğimiz tek şey var,” diye açıkladı Miranda,

oturduğu yerden kalkıp şalını omzuna atarak. “Sör Norris, sabah onları Hastings’e götürmek için geldiğinde boş bir kafes bulacak.”

Bay Birdwell boğazını temizleyerek, “Gayet güzel bir plan Bayan Porter ama bir sorununuz var,” dedi.

“Nedir?” diye sordu Miranda.

“Kilit altındalar,” diye belirtti Leydi Josephine. “Ama söylemem gerekir ki cesaretiniz göz yaşartıcı.” Ayağı kalktı ve odada volta atmaya başladı. “Malcolm’ın ölmesi ne kötü. Patlayıcılarla arası ne de iyiydi. Bu koşullar altında oldukça kullanışlı olabilirdi.” Kızlara baktı. “İçinizden silah kullanmayı bilen var mı?”

Felicity dehşete düştü. Tally hayal kırıklığına uğradı, Pippin ise yaşlı kadını memnun edebilmek için deneme-ye hevesli gibi görünmeye çalıştı.

“Leydim, oldukça küçük bir kafes o,” diye araya girdi Bay Birdwell. “Faydadan çok zarara neden olur.”

“Yazık,” dedi Leydi Josephine. “Sör Norris hapishane-sinin havaya uçtuğunu görünce felç geçirebilirdi.”

“Keşke Bay Stillings burada olup bize yardım etseydi,” dedi Pippin.

Birdwell yüzü kızarmış gibi görünen Leydi Josephine’e bir bakış attı. “Leydi Philippa sanırım ben o gizemi ortadan kaldırayabilirim,” dedi.

Mumu eline aldı ve geçitten aşağı indi. Daha sonra ağzı tıkalı ve bağlanmış olan Bay Stillings’le birlikte geri döndü.

“Gerçekten çok özür dilerim,” dedi kâhya. “Fakat maalesef Bay Stillings, bizi Bay Grey’i gömerken gördü ve Lord John durduramadan Bruno onu bayılttı. Sör Norris kısa süre içerisinde geleceğinden, Bay Stillings’in tünelin içinde toparlanmaya çalışmasının daha iyi olacağını düşündük.”

Talihsiz sürücü Bay Stillings'in ipleri çözüldü ve bu küçük düşürücü durumu atlattıktan sonra, Pippin ve Miranda yardım etmesi için onu ikna edebildiler.

Fakat o an anlaşıldı ki sürücünün ne patlayıcılardan ne de hapishanelere zorla girmekten anladığı yoktu. Tek düşüncesi gidip atları kontrol etmektir, bu yüzden izin isteyerek odadan çıktı.

Onun gitmesiyle birlikte, Leydi Josephine iç geçirdi ve çenesini kaşıdı. "Eh, o zaman daha az yetenek gerektirecek bir şey yapmak zorundayız. Kilidi anahtar kullanmadan açabilecek birini bulmamız gerekiyor."

"Sanırım o konuda ben yardımcı olabilirim," dedi herkesi şaşırtan bir ses.

Bütün gözler Tally'e döndü. Kız sırtarak, "Anahtarsız kilit açmayı biliyorum," dedi.

Leydi Josephine öne çıktı ve işaret parmağıyla Miranda'nın alt çenesini yukarı kaldırdı. "Bayan Porter ağzınızı kapayın. Ağzınızı böyle açık tutmak bir hanımefendiye hiç yakışmıyor."

Jack uyandığında hava neredeyse kararmıştı. Baş delircesine acıyordu ve vücudunun geri kalanı için de aynı şeyi söylemek mümkündü. Islak soğuk zeminden kalkmaya çalıştı ama baş döndü ve tekrar yere yığıldı.

Yere düşerken altındaki soğuk taş zeminle hiçbir alakası olmayan ve bütün vücudunun titremesine sebep olan soğuk bir kahkaha kulaklarında yankılandı.

"Sonunda bizim büyük Tremont uyanıyor. Saatini mi şaşırdın?"

"Sör Norris," diye mırıldandı Jack, sözler ağzından selamlamadan çok küfür gibi çıkmıştı.

Daha sonra her şeyi hatırlamaya başladı. Malcolm'ın ölümü, Bayan Porter'ın ihaneti. Daha doğrusu Bayan Mabblerly'nin ihaneti.

Hangisinin canını daha çok acıttığını bilmiyordu. Hayatta olması mı yoksa ilk olarak ona gelip, geçit ve Grey hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmaması mı?

Tabii canım, sanki ona bütün gerçeği anlatırdım, diye düşündü acıyan kafasını ovalayarak. Hayır, güven Thistelton Park çevresinde bolca bulunan bir şey değildi.

Bir de Dash vardı tabii. Güvenilmez ve hareketleri öngörülemez Dash.

Eğer bu gece Jack, Dash'in altınlarıyla sahile gitmezse kendini beğenmiş, beşinsiz Yankee Londra'daki bütün mücevherlerden daha değerli olan kargosuna Tanrı bilir neler yapardı. Muhtemelen Fransa'ya geri döner ve Bonapart'a diğer ajanları satardı.

Bütün bunların en ironik yanı ise, büyük ihtimalle Napolyon Bonapart'ın ona Pym'den çok daha fazlasını ödeyecek olmasıydı.

Ayağa kalkmaya çalıştı. "Beni buradan çıkart." Jack kendini ayağa kaldırmak için parmaklıklara asıldı. "Ne yaptığını bilmiyorsun. Benim gidip..." Daha sonra durdu. Sör Norris'e ne kadar güveneceğini bilmiyordu. Adam her ne kadar bir yargıç olsa da anlayışlı ya da zeki sayılmazdı.

İngiltere'nin kaderi konusunda ise Jack'in kesinlikle güvenmeyeceği türden bir adamdı.

"Nerede olman gerekiyor seni lanet pislik? Sahilde mi? Burumun ucunda benim malları mı çalacaksın? Gecenin bir yarısı yaptığın yağmalara gözümü artık kapatmayacağım. Yeterince uzun süre benim kazançlarımın kaymağını yedin." Bastonunu hücrenin parmaklıklarına vurdu ve Jack zamanında ellerini parmaklıklardan çekmeseydi bir parmağı kalmayabilirdi.

“Sör Norris her şeyi yanlış anlamışsınız. Eğer açıklama-
ma izin verirseniz...”

“İzin vermek mi? Bir Tremont’un laflarını, yalanlarını
ve düzenbazlıklarını dinlemek mi? Hileleriyle, cazibesıyla
şirret kadın, beni peşinden koşturup kadar az mı oyaladı
laflarıyla?” Adam geriye çekildi ve kafasını salladı. “Söy-
leyeceğin tek kelimeyi bile dinlemeyeceğim. Tabii bana
bu gece sahilde ne olacağını ve malı getirecek olan kişinin
kim olduğunu söylersen iş değişir. Konyağa asla hayır de-
mem.”

Jack geri yerine oturdu ve başını salladı.

“Konyak değil demek ha?” dedi Sör Norris. “Çay olabi-
lir mi peki? Londra’dan iyi bir fiyata getirtmiş olabilirsiniz.”
Parmaklarını şıklattı. “Buldum işte! Çay değil mi? Ben de
öyle düşünmüştüm. Sabaha zengin olacağım. Arkadaşınla
iyi bir fiyat için pazarlık yaparım ve en azından kendi pa-
yımı alırım.”

“Eğer sahile inersen ölürsün,” dedi Jack.

“Nerede o günler,” diye mırıldandı Bruno köşeden.

“Ölmek mi? Beni mi öldürecekler?” Sör Norris koca-
man bir kahkaha attı. “Yalanlarınla beni korkutabileceğini
mi sanıyorsun? Beni niye öldürsün ki? Olay oldukça basit;
ya bana kargosunu verir ya da askerleri üstüne salarım. Dü-
zenli olarak irtibatla olduğum kişiler, bu adamın aylardır
peşinde olan Calais’ten arkadaşlar desek daha doğru olur,
sorunu benim için çözecekler. Dalgalardan kurtulamadan
gemisini ele geçirmiş olacaklar. Emin ol.”

Jack yerden fırladı ve parmaklıkları salladı. “Bunu yapa-
mazsın. Gemideki herkes ölür.”

“O zaman ben de adamla hisse pazarlığı yapmam.” Sör
Norris alaycı bir şekilde gülümsedi. Elini aşağı uzattı ve
cep saatini çıkarttı. “Gitme vakti geldi. Almam gereken
çaylarım var.” Adamlarıyla gitmek için arkasını döndü.

“Hayır, bunu yapamazsın!” diye karşı çıktı Jack. “Sahile gelecek olan adamla oyun oynanmaz, pazarlık yapılmaz.”

“Herkes pazarlık yapar,” dedi Sör Norris. “Ya da kendilerini bahçedeki arkadaşınla aynı durumda bulurlar.” Kapıyı açtı, gitmek üzereydi.

Jack’in kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Eğer Sör Norris sahile giderse işte o zaman her şeyi kaybedecekti.

“İngiltere’nin kaderi ve geleceği tehlikede! Yapma!”

Norris durdu ve döndü. “İngiltere’nin kaderi mi?” Güldü. “Bundan daha iyi bir hikâye uydurabilirdin. Hem daha ikna edici olurdu.” Hızla odayı terk etti.

Jack’i kaderine terk etti...

S

Bölüm 13

“Kilitleri açabilmek de ne demek oluyor Bayan Thalia?” dedi Miranda usulca, kasaba hapishanesine sessizce yaklaşıyorlardı.

Tally’nin yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bayan Emery’ye geldikten sonra öğrendiğimi söylersem bana inanır mısınız?”

Miranda öfkeyle inledi. “Hırsızlığı Bayan Emery’de öğrendiğinizi iddia edip beni kandıramazsınız. Doğru söyleyin, bunu da sayısız dadılarınızdan mı öğrendiniz?”

“Hayır, doğruyu söylüyorum. Kit Escott öğretti,” dedi gururlu bir şekilde.

Bu isim Miranda’nın ilgisini çekmişti. Arkasını döndü ve Tally’ye baktı. Bayan Kathleen Escott, Bayan Emery’nin en büyük zaferlerinden biriydi; her ne kadar şartların oldukça tartışmalı olduğu söylentileri çıkmış olsa da çok güzel bir evlilik yapmıştı.

Tabii bu söylentiler Bayan Emery için pek bir şey ifade etmiyordu. Eski öğrencilerinden tek istediği iyi evlilik yapmalarıydı. *Morning Post*’ta çıkanlardan çok daha iyi bir reklamdı bu.

Fakat Miranda, Tally’ye inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. “Radcotte Kontesi’nin sana kilit açmayı öğrettiğini mi söylüyorsun yani?”

Tally başıyla onayladı ve sırtıttı. “Kesinlikle onun kadar başarılı değilim ama bana yetiştirdiği en becerikli öğrenci olduğumu söylemişti.”

“Ne kadar beceriklisiniz göreceğiz Bayan Thalia,” dedi Birdwell. Tuttuğu lambanın ışığını söndürdü ve ileride kasabanın ortasında duran küçük binayı işaret etti.

Miranda bir araya toplanmış küçük evlere baktı. Büyük şehirlerle komşu ya da tıpkı bunun gibi iki yolun kesişiminde kurulan herhangi bir İngiliz kasabası gibi görünüyordu.

Neyse ki hapisane küçük taştan bir kulübeden başka bir şey değildi.

“Böyle bir iş için pek uygun bir gece değil,” diye mırıldandı Bay Birdwell. “Biraz daha az ışık olsa çok daha iyi olabilirdi.”

“Gerçek bir haydut gibi konuşunuz,” dedi Miranda, ona doğru fısıldayarak. “Ama haklısınız, eğer birisi yolumuza çıkarsa ay ışığı bütün planımızı suya düşürebilir. Sizin burada kalıp gözcülük yapmanızı istiyorum...”

Bay Birdwell derhal itiraz etti. “Bayan Porter! Arkada kalmayacağım...”

“Geride kalmanız daha iyi. Eğer yakalanırsak bizi koruması için güvenebileceğimiz ailelerimiz ve isimlerimiz var. Fakat siz Bay Birdwell... eğer sizin gerçek kimliğiniz açığa çıkarsa asılırsınız.”

Bay Birdwell hâlâ itiraz ederek kafasını sallıyordu.

“İnanın böylesi daha iyi,” dedi Miranda, eliyle paltosunun kolunu tutarak. “Tally’ye yardım etmek için birimizin gitmesi lazım. Eğer siz giderseniz ve ikiniz de yakalanırsanız, Lord John’u kurtarmak için geriye sadece ben kalırım. Kilitleri anahtarsız açma yeteneği ya da sizin sahip olduğunuz yasaları atlatılabilme yeteneği yok bende. Eğer başarısız olursak, Lord John’un koruyuculuğunu gerektiği gibi yapabilirsiniz.”

Kâhya iç geçirdi ve başıyla onayladı. “Eğer biri gelirse şu ışığı çalacağım.” Küçük, garip bir kuş ötüşü çıktı ağzından. “Eğilin ve paltolarınızı üstünüze çekin. Karanlık sizi saklayacaktır, büyük ihtimalle görünmezsiniz.”

Miranda başını salladı, daha sonra sessizce ve hızlıca yanında Tally’yle birlikte, kasaba meydanına doğru ilerlemeye başladı.

“Bunu yapabileceğinden emin misin?” diye sordu Miranda. Hâlâ Bayan Emery’nin öğrencilerinden birini, Kral’ın hapishanesine gecenin bir yarısı baskın yapmak için götürme konusunda şüpheleri vardı.

“Öyle umuyorum,” diye fısıldadı Tally.

Kasabanın sessizliği oldukça rahatsız ediciydi. Yakınlarıdaki evlerden tek ses geliyordu.

Tally kapının önünde eğildi ve el yordamıyla aletlerini bulmaya çalıştı. “Leydi Josephine’in bir kilit açma setinin olması ne kadar garip değil mi?”

Bu akşam Thistleton Park’ta öğrendikleri şeylerden sonra, Leydi Josephine’le ilgili herhangi bir şeyin onu şaşırtacağından şüpheliydi.

Ya da Jack hakkında...

Tally ilk kez denediğinde kilit inatçı bir şekilde olduğu yerde durdu ve Miranda’nın yüreği ağzına geldi. Yüce Tanrım, ya Jack’i kurtaramazlarsa?

Geriye Dash’in gelmesini bekleyen Felicity, Pippin ve Leydi Josephine kalıyordu.

Tally kilitli kapıyı açmak için elini kullandı ve Miranda, onun ağzından çıkan kelimelerin Rusça ve bir hanıma yakışmayacak türde sözcükler olduklarından şüphe etti.

Dadı Tasha’nın öğrettiklerindendi muhakkak.

Daha sonra son kez lanet okudu ve kilit sesli bir şekilde çitırdayarak kapıyı serbest bıraktı.

“Yaptım!” diye fısıldadı Tally. “Başardım!”

“Başardın!”

“Daha önce açtığım tek şey Bayan Emery’nin şarap dolabının kilidiydi,” dedi heyecanlı bir şekilde.

Miranda durdu ve Tally’ye baktı.

“Yani demek istediğim... Şey... Hay...” Tally aksini kanıtlamaya çalıştığı durumu başka Rusça kelimelerle tamamladı.

“Bunu duymadığımı varsayalım,” dedi Miranda.

“Küfrü mü yoksa şarap kısmını mı?” diye sordu kız.

“İkisini de.” Miranda önden ilerleyerek yavaş bir şekilde hapishanenin içine girdi. “Jack?” diye fısıldadı. “Jack orada mısın?”

“Bayan Porter?”

Miranda karanlıkta gözlerini kırptı. Odayı aydınlatan tek şey, duvarın yukarısındaki pencerelerden gelen ay ışığına aitti. Nihayet gözleri bu loşluğa alıştığında, onu gördü.

Bay Jones olduğunu düşündüğü birinin yanında yerde duruyordu. Bir hissimla odayı adımladı ve parmaklıkların dibinde eğildi. “Yaralı mı?”

“Evet,” dedi Jack bakmadan. “Fakat durumu o kadar kötü değil. Eli kırıldı ama eğer düzgün bir şekilde sararsak bir şeyi kalmaz, hemen iyileşir.”

“Jack, ben...” diye lafa başladı Miranda ama Jack kısık ve karanlık bir şekilde bakan mavi gözlerini ona diktiğinde sustu.

“Burada ne işin var?” dedi Jack. “Siz ve öğrencilerinizin şimdiye kadar Hastings’e gidip rahat ve düzgün bir şekilde Leydi Caldecott’a yerleşmiş olacağınızı düşünmüştüm.”

“Planlarımız değişti.” Boğazındaki yumrudan dolayı zorlukla konuşabilmişti. Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Bu sırada Tally hücre kapısının kilidiyle ilgilenmeye başlamıştı.

Jack kıza, sonra da Miranda'ya baktı. "Düşündüğüm şeyi mi yapıyor?"

"Buraya nasıl geldik zannediyorsun?"

Küçük bir kahkaha attı. "Parkerton kızını boşuna o okuldan almamış. Bayan Emery'de nezaket ve hırsızlık dışında ne öğretiyorsunuz?"

"Nasıl özür dileneceğini," dedi Miranda yumuşak bir şekilde.

"Niçin peki?" diye sordu Jack.

"Bu olanlar için," dedi Miranda gözlerine bakma cesaretini göstererek. "Her şey için." *Bütün o geçtiğimiz yıllar boyunca hayatını mahvettiğin için. Seni toplumdan uzaklaştırdığım için. Bu kadar uzun süre alanlara inandığım için. Unutmadığım için.*

Tam o gergin ve heyecanlı anda, Jack'in onun sessiz yalvarışlarını yalnızca duymakla kalmadığını aynı zaman her şeyi bildiğini anladı. Kalbinde neler olduğunu bildiğini hissetti. Tally onu özgür bıraktığı an, artık saklanacak yeri kalmayacaktı.

Bu gerçelik onu korkutmanın yerine parmaklıkları parçalamak istemesine sebep oldu.

Tally nihayet kilidi açtı. Kapıyı açarken ikisine birden gülümsedi. "Farklı bir kilit açma setinin nasıl bir fark yarattığını bilemezsiniz. Kit'in bana verdikleri halanız Josephine'in bana verdiklerinin eline su dökemez."

"Neyimin neyimin?" dedi Jack. Yavaşça döndü, önce Tally'ye sonra Miranda'ya baktı.

"Leydi Josephine'den bahsediyorum," diye cevapladı Tally, sanki Jack'in vefat etmiş halasının aniden aralarına dönüşünü tekrar etmenin, bahsini bile açmanın gereksiz olduğunu belirtircesine.

Jack ona tekrar baktığında Miranda başıyla onayladı. “Halan birkaç saat önce geldi.”

“O zaman her şeyi biliyorsunuz...”

Miranda yine başını salladı. “Evet biliyoruz.” Sonra da gülümsedi. “Muhtemelen istediğinden fazlasını biliyoruz.”

“Eğer Josephine Hala geri döndüyse, o zaman...”

Lafını bitirmedi ve Miranda daha fazla sır vermeye hâlâ hazır olmadığını düşündü.

Bu yüzden lafını bitirmesine yardım etti. “Evet, altınları getirdi.”

Kapıya doğru ilerledi ve ay ışığına baktı. “Saat gece yarısını yeni geçti değil mi?”

“Evet.”

“O zaman hâlâ vaktim var.” Geriye döndü ve Bruno’ya ayağı kalkması için yardım etti.

“Altını sahile götürmeye mi?” diye sordu Miranda. “Hiç endişelenme. Onun icabına bakıldı.”

Jack birden arkasına döndü ve Miranda’ya bakakaldı. “Sen ne yaptın?”

Miranda bu ses tonunu duyunca sinirlendi. “Sana yardım ettim, illa bilmen gerekiyorsa. Biz hapisten çıkarken, halan da altını Kaptan Dashwell’e vermek için hazırlanıyordu.”

Jack duyduklarına inanamıyormuşçasına kafası salladı.

Bay Jones daha açık sözlüydü. “Lanet olsun!”

“Sorun ne?” diye sordu Miranda. “Bence halanız gayet becerikli...”

“Öldürülme konusunda mı?”

“Öldürülmek mi?” diye fısıldadı Miranda, bütün vücudunu kötü bir şeylerin olacağına delalet eden bir titreme kapladı.

Jack bir hışımla kafesten dışarı çıktı ve Miranda da peşi sıra onu takip etti.

“Onları kim öldürecek Jack?”

Jack arkasını döndü birden. “Halam tuzaga düşecek. Sör Norris askerleri ve vergi memurlarını, Dashwell’in gemisini alıkoymak için hazırda tutuyor olacak. Geminin çayla ve alkolle dolu olduğunu düşünüyor ve onlara ele koymak gibi bir niyeti var. Eğer istediğini alamazsa...”

Miranda’nın adeta kanı dondu.

Arkasındaki Tally derin bir nefes aldı. “Felicity! Pippin!” diyebildi nihayet.

Jack önce kıza sonra Miranda’ya baktı. “Kızların halamla birlikte aşağı sahile indiklerini söyleme sakın bana.”

Miranda başıyla onayladı. “Tanrım Jack, ne yaptım böyle? Eğer onlara bir şey olursa kendimi nasıl...” Tekrar sendeledi ve bu sefer Jack onu yakaladı, kollarının arasına aldı ve sıkı sıkı tuttu.

“Eğer oraya zamanında varırsak hiçbir şey olmaz,” diye söz verdi.

Sahilde Felicity ve Pippin, Leydi Josephine’in iki yanına sokuldular. Arkalarında Bay Stillings vardı. Her ne kadar isteksiz olsa da ülkesine yardım etmek için en sonunda onlara katılmıştı.

Başlarının üstündeki ay sahili tüyler ürpertici bir biçimde aydınlatıyordu. Pippin dürbünü tekrar gözüne tuttu ama bekledikleri gemiden hâlâ iz yoktu.

“Şu Kaptan Dashwell güvenilir biri mi?” diye sordu Felicity.

Leydi Josephine homurdandı.

Görünüşe göre değildi.

“Gelmezse ne olacak?” diye sordu Pippin.

“Gelecek,” dedi Leydi Josephine, ikna edici bir şekilde. “Altını bende.”

O bunları söylerken Pippin, parmak uçlarında yükselip dalgaların üstünü görmeye çalıştı ve nihayet yaklaşımakta olan gemiyi görebildi. “Geldi!” dedi, sahile yaklaşan iki direkli gemiyi işaret ederek.

Leydi Josephine dürbünü kaptı ve gemiyi baştan aşağı süzdü. Dürbünü kapatarak, “Bu o,” dedi. Dürbünü tekrar Pippin’e verdi ve eteğini yukarı doğru kaldırdı.

Pippin’in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, çünkü kadının iki bileğinde de bağlanmış silahlar vardı.

İki tanesini yerlerinden çıkardı ve birini Felicity’ye diğerini de Pippin’e verdi. “Kullanmayı biliyor musunuz?”

İkisi de başlarını salladı.

“Güzel. İngiltere’deki her kadının Londra sokaklarında cirit atam kaz sürüşü gibi işe yaramaz olmadığını bilmek hoşuma gitti.” İki çift silah daha çıkarttı, birini belindeki kuşağının içine koydu, diğerini de eline aldı. “Her şey için hazırlıklı olmak her zaman iyidir,” derken önce birine, sonra diğerine baktı.

Pippin derin bir nefes aldı ve silahı daha da sıkı tuttu.

Gemiden denize uzun bir kayık indirildi ve bir avuç insan kayığa inmek için tek çizgi halinde hareket etti.

Pippin’in kalbi, kayık kıyıya yaklaştıkça daha da hızlı atmaya başladı. Felicity’ye baktı. Sanki akşam yemeği bekliyormuşçasına her açıdan oldukça sakin görünüyordu. Fakat Pippin durumunun farkındaydı. Genellikle sakin olan kuzininin, eliyle sıkı sıkı tuttuğu silahın belli belirsiz bir şekilde titrediğini görebiliyordu. Kuzinini daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti.

Bütün o Avrupai tavırlara sahip Felicity’nin korkmuş

olması aslında Pippin'in sinirlerinin yatışmasına neden olmuştu. Bir kereliğine de olsa eşitlerdi.

Kayık denize açılmıştı ve içindekiler kıyıya doğru kürek çekmeye başlamışlardı.

Leydi Josephine soylu ve dimdik bir şekilde duruyordu ve Pippin de aynı şekilde durabilmek için elinden geleni yaptı.

Kayık köpüklü dalgalar arasından ilerleyerek sahile doğru dalgalar üzerinde geliyordu. Kayığın önünden uzun boylu bir adam ince bir ipi yakaladı. Bir başka adam ona katıldı ve kayığı sahile çekip Leydi Josephine'in önünde durdular. Eğer bu Kaptan Dashwell ise Pippin'in düşüncesinden çok daha geneldir.

"Bak bak kimler buradaymış," dedi adam, kuş tüylü şapkasını başından çıkartıp öne eğildi. "Zamansız bir şekilde öldüğünüzü duymuştum. Yoksa şeytan sizi cehennemden mi attı?"

Leydi Josephine keyifle kıkırdadı ve adama sarıldı. "Dash, hayatımda gördüğüm en iflah olmaz, münasebetsiz genç adamsın."

"Başka türlü beni kabul etmezdin," dedi adam, kadının kollarından kurtulduktan sonra. Daha sonra geri çekildi, Felicity ve Pippin'e baktı. "Kimler var burada?" Pippin'e öyle küstah ve sırnaşık bir şekilde göz kırptı ki adamın edepten adaptan ya da düzgün tanıştırılma usullerinden bihaber olduğu belliydi.

Daha da kötüsü Pippin, hissettiği tehlikeyle ve daha önce hiç hissetmediği başka bir şey yüzünden dizlerinin hâkimiyetini az kalsın yitiriyordu.

"Onları rahat bırak Dash," dedi Leydi Josephine. "Senin tipin değiller. Ayrıca ikisi de bir fare gördüklerinde isabet ettirip onu havaya uçurmasını biliyor."

“Leydim, kalbimi incittiniz,” dedi adam, elini kalbinin üstüne koyarak.

“Bu kadar saçmalık yeter. Hemen yolcuları bırak,” diye emir verdi. “Onları dün gece serbest bırakmaman beni şaşırttı doğrusu. Paranı her halükarda alacağını biliyorsun.”

“Ben altınımı alınca siz de kargonuzu alacaksınız,” dedi kadına.

Leydi Josephine başıyla, arkalarındaki ağaç dallarını işaret etti. Altınları yükledikleri keçiye oraya bağlamışlardı.

Dash sırtıttı ve sahil boyunca ilerledi. İlk paketi hayvanın sırtındaki çantadan aldı ve elini altın paranın içine daldırdı. Tatminkâr bir şekilde başını salladı, tıpkı bir deniz kuşu gibi alçak ve yumuşak bir şekilde ıslık çaldı kayıktaki adamlara.

İki adamı kayıktan indirdiler ve arkadan bağlanmış olan ellerini çözdüler. Daha sonra da onları sert bir şekilde kenara dalgalara doğru ittiler.

Sudan uzun boylu, koyu renk giysili bir adam yükseldi ve zarif yürüyüşüyle sahile çıktı. O kadar uzun olmayan diğer adam da benzer kıyafetler içerisindeydi ve öndekini takip etti.

Felicity’ye birkaç adım kala kız çığlık attı. “Temple Amca!”

Adam olduğu yere mihlandı ve ağzı beş karış açık vaziyette kıza baktı. “Düşes? Sen misin?”

“Temple Amca,” dedi Felicity tekrar ve adamın kollarına koştu. “Burada ne işin var?”

“Beni buldun,” dedi adam, Felicity’ye sıkı sıkı sarılarak. Daha sonra Leydi Josephine’in yanına gidene kadar ona eşlik etti.

“Leydi Josephine?” dedi Temple, sesinde neşe ve merak vardı. “Nasıl oldu bu?” Kafasını salladı. “Pymm’in entrikalarından biri olsa gerek.”

“Kocamı bilirsin,” diye açıkladı Leydi Josephine. “Düşmanlarımızdan her zaman bir adım öndedir.”

“Ve arkadaşlarından,” diye mırıldandı adam. “Fakat sizi görmek çok güzel.”

Kadının elini aldı ve öptü.

“Leydi Josephine’i tanıyor musun?” diye sordu Felicity.

Temple başıyla onayladı.

“Yani o zaman sen...” Bariz bir şekilde görünen gerçeği söyleyecekken durdu. “Bizi ve babamızı ziyaret ettiğin bütün o zamanlar, sen aslında...”

“Elimden geldiğince yardım ediyordum,” dedi.

Felicity başını salladı. “Peki ya babam? O biliyor mu?”

“Lord Langley, Dışişleri Bakanlığı’nın sahip olduğu en iyi ajandır,” diye açıkladı Leydi Josephine.

Bu sırada Dash keçiyi suyun kenarına getirmiş yükü hayvandan indirip kayığa bindirmeye çalışıyordu ama dalgalara bu kadar yakın olmak hayvanı korkutmuştu.

Pippin onlara doğru ilerledi ve olaya el koydu. Eliyle zavallı hayvanı okşuyor ve sakinleştirmek için onunla yumuşak bir şekilde konuşuyordu.

“Ne kadar güzelsin,” dedi küstah kaptan, adamları arasında öne doğru ilerleyerek.

Pippin, Bayan Porter’ın ve Bayan Emery’nin böyle durumlar karşısında ne yapmaları gerektiğine dair söylediklerini hatırlamaya çalıştı ama gecenin bir yarısı şımarık Amerikalılar ile tanışma konusunda bir ders işlediklerini anımsayamadı. Bu yüzden hain zamparayı daha da cesaretlendirmemek için yapılacak en iyi şeyin susmak olduğuna karar verdi.

“Adın ne?” diye sordu adam, son altın için geri geldiğinde. O kadar yakınına geldi ki Pippin, kaptanın ondan pek de büyük olmadığını anladı.

Ayrıca hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti. Ağabeyinin eve getirdiği hanım evlatlarının solgun yüz hatları yoktu kaptanda. Sürekli denizde olmaktan ötürü yanık bir tene sahipti ve saçını da korsan gibi arkadan toplamıştı.

“Ne? Adın yok mu?” diye zorladı Dash, daha da yakına gelerek. Pippin kokusunun onu ele geçirdiğini fark edebilmişti; tuz, zift, katran ve barut kokuyordu.

Asla şahit olmadığı erkeksi bir güce sahipti.

Kapalı olan dudaklarını büzdü ama kaptan önüne gelmişti bile. Adamın bakışları oynaşan ışıqla parıldıyordu.

“Pippin,” diye fısıldadı. Takma adını söylemesi kuralların dışına çıkmak sayılmazdı kesinlikle. Bir daha birbirlerini göremeyeceklerdi namı olsa.

“Pippin demek. Ben sana başka bir adla seslenirdim ama. Senin gibi güzel bir kız daha çok uyan bir isimle. Sana Kirke¹ derdim zira sen kesinlikle beni sahile çekebilecek kadar büyüleyici bir güzelliğe sahipsin. Tıpkı bir deniz kızı gibi.”

Kızın yanakları renk değiştirdi. “Bana öyle seslenmenizin uygun olduğunu sanmıyorum,” dedi birazcık cesaretini toparlayarak.

“Uygun değil mi?” Adam kahkaha attı. “Asıl uygun olmayan bu çantaların biraz hafif olması.” Sahildeki gruba döndü. “Leydim, beni bir kez daha kandırdığınızı söylemeyin sakın?”

Leydi Josephine irkildi ama suçunu inkâr edecek kadar cesareti vardı. “Dash, senin o sahtekâr ellerine daha fazla para vermeyeceğim.”

“Ben de ödememi başka türlü alırım o zaman,” dedi ve daha kimse ne yapacağını anlamadan, Pippin’i tuttu ve onu kollarının arasına aldı.

1 Afrodit ile yarışacak kadar güzel olan mitolojik bir karakterin adıdır.

Önce kaptanın bu kadar hızlı hareket edebildiğini, daha sonra da onu o kadar sıkı tutabilecek güce sahip olduğunu fark ettiğinden nefesi kesildi.

“Hep bir hanımefendiyi öpmek istemişimdir,” dedi dudaklarını Pippin’inkilerle birleştirmeden önce.

İlk başta tıpkı bir korsan gibi onu rehin alacağını düşünmüştü ama öpücüğü kesinlikle bir korsaninki gibi değildi.

Kendinden emin ve baştan çıkarıcı bir şekilde öptü Pippin’i. Bütün itirazlarını aldı götürdü ve dudaklarının onun dudaklarını ele geçirmesine izin verdi. Dili Pippin’in ağzında dolandı ve bu yakınlık Pippin’in nefesini kesti.

Nefes almaya çabaladı, düşünmeye çalıştı ama imkânsızdı.

Bu onun ilk öpücüğüydü ve hiç bu kadar... bu kadar inanılmaz olacağını hayal etmemişti.

Daha sonra kaptanın elleri onun vücudunda, kesinlikle uygun olmayan yerlerde serbestçe dolanmaya başladı.

Adamın öpücüğü, başının üstünden tiz sesli fişekler geçiyormuşçasına sesler duymasına neden olmuştu ta ki gözlerini açıp gecenin aydınlandığını fark edene kadar. Aniden Kaptan Dashwell de aynı şeyin farkına varmıştı.

Pippin’i sert bir şekilde kendinden çekti ve yukarı baktı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, çünkü kafalarının üzerinden gerçekten fişekler geçiyor, gökyüzünde hızla ilerliyorlardı.

“Lanet olsun!” diye küfretti Dash. Olabildiğince kibar bir şekilde Pippin’i tuttu ve onu hızla yere yapıştırdı, daha sonra da kurşunları sahilde vızıldarken kendini onun üstüne attı.

Miranda Jack’e yetişebilmekte zorluk çekiyordu. Hayatında daha önce bu kadar kararlı bir adam görmemişti.

Her ne kadar Leydi Josephine, Jack'in Dışişleri Bakanlığı ajanı olduğunu söylemiş olsa da, Thistleton Park'tan operasyonlar yönetme ve bazen de Fransa'ya görevlere gitme konusunda Miranda pek de ikna olmamıştı.

Onun kafasında, Deli Jack Tremont vurdumduymaz bir zamparaydı; kesinlikle iş bitirici ya da tehlikelerle mücadele edebilecek türde bir adam değil.

Ama tam da o anda, içinde bulundukları durumda mücadeleyi tam bir... bir... bir kahraman gibi yönetiyordu.

Miranda korkması mı yoksa âşık olması mı gerek karar verememişti.

Korkmuştu. Düşünmeye bile gerek yoktu. Âşık olma kısmı ise çoktan gerçekleşmişti.

Çünkü Jack istediği zaman çekici, kahraman, zarif ve hatta nadiren de olsa bir beyefendi olabiliyordu. Öpücüğüyle onun üzerinde yarattığı etkiden, başını döndürmesinden bahsetmiyordu bile. İsteddiği her şey bu adamda vardı.

Bütün bunları göremeyecek kadar kör ve önyargılı davranmıştı. Thistleton Park'ta bir şeyin yolunda gitmediğini zaten hissetmemiş miydi? Onun sözlerini dinlemek, haklı olduğunu varsaymak yerine kendince kötü çıkarımlarda bulunmuştu.

Hayatını böyle mahvettiği için keşke Miranda'yı affedebilseydi.

Düşüncelerinde kaybolduğu için Jack'in kulenin dibinde kayarak durduğunu fark edemedi. Jack'in küfredtiğini duyabilecek kadar yaklaştığında tökezledi. "Lanet olsun! Seni lanet olasıca aptal!"

Soluklanmaya çalıştı, ona neler olduğunu sormaya çalıştı ama tam o anda gökyüzünden fişekler yağmaya başladı ve kafalarının üstünde patlayarak önlerinde ne gibi bir manzara yattığını onlara gösterdi.

Uçurum yolunun ortasında bir dizi adam sahildeki grubu ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Fişekler görevlerini gayet güzel yerine getiriyorlardı çünkü Miranda bu sayede, Leydi Josephine ve Felicity'nin iki adamla birlikte çalı çırpı yığınının arkasına daldıklarını açıkça görebilmişti.

Fakat Pippin'den bir iz yoktu.

Tam o anda Sör Norris ateş emri verdi, silahların ve tüfeklerin sesleri geceyi delip geçti.

Miranda'nın kalbi neredeyse duracaktı. Başka bir fişek etrafı aydınlattığında sahili tekrar hızlıca taradı ve bu sefer bir adamın Pippin'in üzerinde, kumda yattıklarını görebildi.

"Jack!" dedi Miranda, dalgaları işaret ederek. "Orada. Tanrım, vuruldu mu?" *Hayır, Pippin olmasın*, diye dua etti, dizleri boşalmıştı.

Bruno, Birdwell ve Tally tam o anda yetiştiler ve Tally'nin yüzündeki şok ifadesinden onların da Pippin'i gördüğü aşıkardı.

"Çok geç kaldık," diye fısıldadı Miranda.

"Hayır, geç kalmadık," dedi Jack, Birdwell'e dönerek. "Kaç tane silahın var?"

"Her zamanki kadar," dedi adam.

Jack başıyla onayladı. "Güzel. İki tanesini bana ver."

Nezaketi ile gözüne giren kâhya paltosunu açtı ve koca bir alaya yetecek kadar silahla dolu zulasını gösterdi. İki adet büyük ve korkunç görümlü silahı çıkardı ve Jack'e uzattı, o da silahları hemen beline taktı. "Soldakine dikkat et. Tetiği biraz hassas."

"Harika," dedi Jack bir çift silahı daha alarak. "Sör Norris'in başına doğrultacağım." Kâtibine döndü. "Vura bilir misin Bruno?"

"Sağlam elimle vuramam. Hedefi tutturamayabilirim."

Jack başını salladı ve Birdwell'in ona sunduğu bir diğer silahı alıp adama verdi. "Ne olursa olsun, birine ateş etmeni istemiyorum."

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Miranda, Birdwell eline bir silah tutuştururken.

"Sör Norris'e askeri harekât dersi vereceğiz."

"Ne demek istiyorsun?"

Diğer silahı Tally'ye verdi Jack. "Bunlardan birini kullanmasını biliyor musun?"

Genç kız kararlı biçimde başını salladı.

"Sormanı hata. Beni hapisten çıkarttın."

"Jack ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi Miranda, onu kolunda yakalayarak. "Aşağıya inip Sör Norris'i ateşi durdurması için mi zorlayacaksınız?"

Jack'in ona gülümsemesiyle Miranda şoke oldu. Gözlerinin karanlık ılık ve kaşlarının arasındaki derin kırışıklık, onun Lord Douglas'ın galerideki portresi kadar korkunç görünmesine sebep oluyordu.

"Aynen onu yapmayı planlıyorum." Elini uzattı ve silahını kurdu. "Sen de bana yardım edeceksin."

Miranda onun asla değişmeyeceğini biliyordu.

O her zaman Deli Jack Tremont olarak kalacaktı. Miranda arkalarında Kral'ın ordusu olsa kendini bu kadar güvende hissetmezdi.

Sör Norris adamlarının ortasında durdu ve onlara, sahildeki kayık oradan ayrılmasını diye ateşe devam emri verdi.

"Tahminimce o kayıkta altın var ve kim onu ele geçirirse 20 şilin vere..." Sözleri yarıda kesildi çünkü birden bir kol boynuna dolanıp şakaklarına silah dayamıştı. "Ne

olu...” Adamı görebilmek için başını çevirdi. “Tremont! Seni şeytan! Bırak beni!”

“Görüştüğümüze çok memnun oldum Sör Norris,” dedi Jack. “Şimdi, adamlarına geri çekilme emri ver yoksa kafanı havaya uçururum.”

“Yapamazsın...”

Jack tetiği çekti ve sırtıttı. “Yerinde olsam hareket etmezdim, çünkü bu silahın tetiği biraz hassas. Birden ateş almak gibi korkunç bir özelliği var.”

Sör Norris yutkundü ve Jack’in emrini yerine getirdi. “Durun! Durun diyorum,” diye ciyakladı.

“Daha sesli,” dedi Jack elini ve huysuz silahı sallayarak.

“Ateşi durdurun,” diye böğürdü adam. “Durdurun!”

Jack adamları görebildi ve onu birkaç metre çekistirdi. “Hepsine silahlarını bırakmalarını söyle.”

“Tremont, benim bütün adamlarımı tek başına halledebileceğini mi sanıyorsun?” dedi Sör Norris. İlk korkusu yavaş yavaş geçiyordu. Kendinde nihayet biraz cesaret bulabilmişti. “Beni öldürürsen seni bir köpek gibi yok ederler.”

“Ama ben yalnız değilim,” dedi Jack soğukkanlı bir şekilde. Baronetin şapkasını silahın namlusuyla yere fırlattı.

Bir saniye sonra, silah ve mermi sesleri çınladı ve bütün adamların etrafına kum saçıldı. Bu, adamların silahlarını yere atıp karanlığa karışmaları için yeterli olmuştu. Muhtemelen evlerinin sıcaklığına kavuşana kadar da durmamacaklardı.

Görünüşe bakılırsa, Sör Norris’in yirmi şilinelik rüşveti bile görünmemiş bir güce karşı hayatlarını kaybetme riskine girmeleri için yeterli olmamıştı.

Deli Tremontlar’dan birinin elindeki silahı sallarken yarattığı acımasız ve vahşi görüntüden bahsetmiyordu bile.

“Bayağı cesurlarmış,” diye yorum yaptı Jack. “Hem de sâdiklar.”

“Seni bu yüzden astıracağım Tremont. Sözlerime kulak ver. Yıllardır yaptığın kaçakçılıklara şimdi de Kral’ın işine karışmak eklendi. Kral’ın görevlendirdiği memuru tehdit etmekten bahsetmiyorum bile,” diye haykırdı Sör Norris.

“Eğer çeneni kapatıp beni bir saniyeliğine dinlemezsen listeye Kral’ın görevlendirdiği memuru öldürmeyi de ekleyeceğim.”

Majestelerinin görevlendirdiği kişiler arasında zekasıyla öne çıkmayan Sör Norris’in durmaya niyeti yoktu. “Halamı öldürdüğünde seni asmalıydım ama bu... bu... bu artık bardağı taşıran son damla oldu.”

Jack başını salladı ve tutsağını sahile doğru sürükledi. “Sör Norris, ben halamı öldürmedim.” Kayalıkli sahile vardıklarında durdular. “Temple? Josephine Hala? İyi misiniz?” diye seslendi.

“Jack, çocuğum,” diye seslendi halası. “Sen misin?”

“Evet, Josephine Hala benim. Etraf güvenli, çıkabilirsiniz.”

“Leydi Josephine?” diye inledi Sör Norris.

Kadın bir kütüğün arkasından çıktı ve adam Jack’in kollarında titredi. “Ama bu olamaz!” diye karşı çıktı. “Sen öldün.”

“Sör Norris hâlâ beyniniz yavaş çalışıyor. Ölü gibi bir halim mi var?”

Adam kafasını salladı. “Bu nasıl olur? Nasıl bir numara bu böyle?”

“Numara falan yok,” dedi Jack. “Kral’ın bölgedeki diğer ajanını size tanıştırmama izin verin; halam Leydi Josephine.”

“Bir kadın? Hem de Kral’ın ajanı ha? Saçmalık!” Sör Norris, Leydi Josephine’in hayatta olduğunu öğrendiğin-

de verdiği tepkiden daha da büyük bir tepki vererek karşı çıkmıştı duruma.

“Norris ne kadar aptalsın. Ben Kraliyet için yaklaşık kırk yıldır çalışıyorum.”

“Leydi Josephine bu hayatımda daha önce duyduğum en olmayacak şey,” dedi adam. “Korkarım size karşı olan ilgimi geri çekmek zorunda kalacağım.”

“Öldüğümde bunu başardım sanıyordum,” diye cevabı yapıştırdı Leydi Josephine.

Jack bu konu hakkında daha fazla şey duymak istemiyordu. “Herkes iyi mi?”

“Öyle görünüyor,” dedi halası, Felicity’yi başıyla işaret ederek. Templeton Markin’in ve bekledikleri diğer ajan olan Clifton Kontu’nun **S** iyi olduğunu görünce içi rahatladı Jack’in.

Jack’in kalbi Clifton’ı görünce sıkıştı. Grey ve o ortaklardı. *Geçmişte.*

Geriye bulunacak tek kişi kalmıştı: Pippin.

Jack onu en son gördüğü yere, suyun kenarına döndü ve Dash’in ona ayağa kalkması için yardım ettiğini görünce rahatladı. Fakat hissettiği rahatlık küstah kaptan, kızı kollarına alıp düşündüğü şeyi yapmaya teşebbüs ettiğinde yerini başka bir hisse bıraktı.

Jack, operada kızını kollarında görünce yaşlı Bayan Mabberly’nin neler hissettiğini aniden anladı. Dash’in de Pippin’e aynı şeyi yapacağını fark ettiği anda aklına sadece üç kelime geldi.

Cesedimi çiğnemen gerek.

Sör Norris’i Temple’a fırlattı, sahil boyunca uzun adımlarla yürüdü, silahını kaldırdı ve Daswell’e doğrulttu. “Dash, ellerini onun üzerinden çek yoksa bu yapacağın son şey olur.”

Amerikalı iç geçirdi ama Pippin’i Jack’e doğru savurma-

dan önce küstahça son bir kez onu hızlı bir şekilde öptü. Daha sonra kendini dalgalara attı ve yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki kayığına doğru yüzdü.

“Görüşürüz benim tatlı Kirke’m,” diye seslendi. “Bir gün seni bulacağım. Çok yakında!”

“Gel bakalım küçük deniz kızı,” dedi Jack, yüzü kızarmış olan Pippin’i sahilten yukarıya doğru sürüklerken.

Pippin bakışlarını, korsanı iyice uzaklaşıp gözden kaybolana kadar dalgalardan ayırmadı.

Bruno, Birdwell ve Tally önlerinde bir rehineyle geliyorlardı.

“Kim o yakaladığınızı?” diye sordu Jack.

“Bir Fransız,” dedi Bruno. “Bayan Porter onları Fransızca konuşurken duydum. Bu yüzden Dingby ve ben, bunu yanımızda getirelim dedik.” Tek eliyle bile Bruno Jones hafife alınacak türden bir adam değildi. “Bayan Porter kuleden kelepçeleri getiriyor.”

“Bak sen,” dedi Jack, baronete dönerken. “Düşmanla işbirliği demek ha, Sör Norris?”

“O adamın kim olduğunu bilmiyorum,” diye kabadayılık tasladı adam. “Bu pisliliği hayatım boyunca hiç görmedim.”

“Kimsin sen?” diye zorladı Jack.

Bruno’dan kaçmaya çalışan adam, “İngilizcem o kadar iyi değil,” dedi.

İngilizcesinin kötü olması başına gelebileceklerle kıyaslanınca önemsizdi.

Jack adamı ensesinden yakaladı ve parmak uçlarında durana kadar havaya kaldırdı. “Beni iyi dinle mösyö,” dedi kusursuz bir Fransızcayla. “Elimdeki silah pek de iyi bir silah değil. Fransız yapımı olsa gerek. Daha da üzücü olanı, onu kullanmayı tam olarak becerememem. Tehlikeli bir birleşim, değil mi?” Adamı ayakları havada sallanacak

şekilde daha da havaya kaldırdı. “Kimsin sen? Burada ne arıyorsun?”

“Cehenneme git!” dedi adam. Jack silahın horozunu kaldırdı ve namluyu adamın şakağına dayadı. “Önden buyur.”

“Jack onu öldürme,” diye karşı çıktı Leydi Josephine. O da Fransızca konuşmuştu. “Eğer onu öldürürsen istediğimiz bilgiyi ondan asla alamayız. Üstelik suların yükselmesi ve cesedini denize sürüklemesi için daha altı saatimiz var. Eğer illa öldürecekse, git su kenarında öldür.”

Bütün bunlar silah sesi duydukları anda değişti. Havada uçan mermi Temple’ın şapkasını uçurmuştu. Az kalsın kafasına isabet edecekti.

Hepsi yere eğildiğinde, “Çok kaliteli bir şapkeydi,” diye sızlandı marki. Bir başka mermi etraflarında bulunan kuma isabet etti.

“Sör Norris, şu aptalı durdurun,” dedi Jack. “Adamlarınızı durdurun.”

Fransız adam kahkaha attı. “İngiliz değil o, benim ortağım. Cehenneme gitmeye hazır olun mösyö.”

Bölüm 14

Miranda kuleye çıktı ve sandığı bir kez daha açtı. Karanlıkta hareket etmek o kadar kolay değildi. Bu yüzden küçük barut fiçisini, ateşleme kablosu rulosunu daha da dikkatle çıkardı. Kelepçeleri aramak için sandığa dalmadan önce çakmak taşını cebine tıktırdı.

Yapmak istediği son şey bütün bu yeri havaya uçurmaktı.

Aşağıda kapının açıldığını duydu. Jack. Ona seslenmek için geri döndü ama içinden bir his durmasını söyledi.

Ya Jack değilse?

Leydi Josephine'in geçen gece yaptığı uyarı kulaklarını çınlattı.

Ayrıca güvenli kaynaklar bana izlendiğimizi söyledi.

Bruno, etrafta aylak aylak dolaşan şu Fransız'a gizlice yaklaşip onu yakalamıştı ama ya adamın bir ortağı varsa?

Adımları merdivenlerde yankılandı, yukarı doğru geliyordu.

Ah, lanet olsun, diye küfretti. Silahı nereye koymuştu?

Silahı bulamayınca küçük barut fiçisini ve ateşleme rulosunu eline aldı.

Bunlarla ne yapacaksın Miranda? diye sordu kendi kendine. *Kendinle beraber Albin Kulesi'ni havaya mı uçuracaksın?*

Panik içerisinde saklanmak için etrafına baktı, dikkatli ve hızlı bir şekilde sandığın arkasına, yerdeki oyuğun yanına gizlendi. Şansı yaver giderse, gelen kişi onu göremez ve Miranda da kolayca ondan kaçabilirdi.

Adımlar daha da yaklaştı.

Nefes almaya çalıştı ama alamadı. Satranç oyunu gibiydi. Önce bir hamle sonra başka bir hamle.

En iyi hamle ise hazırlıklı olmaktı; babası hep böyle demişti. *Düşün, düşün, düşün.* Neden birisi buraya çıkıyor ki?

Gemiye kıydan gitmesini işaret etmek için mi? Sahildekileri almadan mı diye mantık yürüttü. Uyarı feneri ışıklandırması sayesinde **S**aklanma yapmaları için yeterli olabilirdi.

Peki her şey bariz bir şekilde görülebiliyorken neden yukarı birisi geliyordu?

Aklına daha mantıklı bir sebep geldiğinden güçsüz bir nefes aldı. Yukarı çıkan her kimse, kulenin tepesinden aşağıdaki sahili çok daha iyi görebilecekti. Aşağıdaki insanları vurmak için daha geniş bir görüş alanına sahip olacaktı.

Miranda'nın kalbi neredeyse duracaktı. Jack. Kızlar. Birdwell. Leydi Josephine. Bir anlığına Bay Jones ve Sör Norris'i bile düşünmüştü. Hepsi tehlikedeydi.

Barutun kapağını açtı ve ateşleme fitilinin ucunu içine tıktırdı. Elleri titriyor, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Tanrım, aklından neler geçiyordu böyle? Albin Kulesi'ni havaya uçuramazdı. Ne mantıklıydı ne de uygun bir davranıştı.

Neyse ki uygun olmasına o an ihtiyacı yoktu, çünkü bu gece kurtulursa yapacağı ilk şey bütün kurallara karşı gelmek olacak, diye hayal etti. Jack'i bulup yıllar önce başlattığı işi bitirmesini sağlayacaktı.

Öpücüğüyle.

Jack'i, öpücüğünü ve onu saran kollarını düşününce cesareti yerine geldi.

İri adam yerdeki açıklıktan çıkarak pencereye yaklaşp silahını sahile yönelttiğinde, Miranda tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

Jack ve Temple, karanlıkta saklanarak ama kim olduğunu bilmedikleri ve göremedikleri düşmanlarına ateş açarak patikadan yukarıya doğru çıktılar.

Jack sonunda silah seslerinin nereden geldiğini anlamıştı.

“Kuleye çıkmış,” diye fısıldadı Temple’a.

Adam başıyla onayladı ve silahını çekti. Eğer bir hedefi ya da düşman vurulacaksa, bu işi Temple’dan iyi kimse yapamazdı zira kendisi keskin nişancıydı.

Jack sahile doğru baktı ve herkesin güvende olduğunu gördü. Teker teker hepsini saydı ve aniden durdu.

Miranda neredeydi?

Daha sonra Bruno’nun dediği şeyi hatırladı.

Bayan Porter kuleden kelepçeleri almaya gitti.

Jack uzandı ve Temple tam ateş açmıştı ki kolunu çekip aşağı indirdi. Kurşun hedefini şaşırtarak duvara çarptı.

“Ne diye yaptın böyle bir şeyi?”

“Miranda yukarıda,” dedi Jack.

“Miranda kim?” diye sordu Temple.

“Miranda Mabberly.”

Temple, ona doğru yaklaştı. “Vurulmadın öyle değil mi?”

Jack başını salladı.

“O zaman kesin ben vuruldum, çünkü kuledekinin Miranda Mabberly olduğunu söylediğini sandım.”

“Aynen öyle.”

Bir başka silah sesi gecede yankılandı ve bu sefer Temple’in paltosunun kenarını parçalayarak geçti. “Önce şapkam, sonra da yeni paltom. Bu adam canımı sıkmaya başladı. Modadan hiç anladığı yok.”

Güçlkle biraz daha yukarıya ilerleyip onları daha iyi koruyabilecek bir yer aradılar. “Bu şakalarını Kent’te yaparsın,” dedi Jack. “Miranda’ya ulaşmamız lazım.”

Kuleye ve daha sonra Jack’e bir bakış atarak, “Sen şimdi bana yıllar önce hayatını mahvettiğin ve *ölmüş* olan Bayan Mabblerly’nin kuleden bize ateş açtığını mı söylüyorsun?”

“Hayır!”

Temple rahatlamışçasına iç geçirdi. “İyi bari çünkü bir an kafayı üşüttüğünü sandım. Pymm’e senin ara sıra Londra’ya gelmene izin vermesi gerektiğini söylemiştim. Senin şu ev herkese keçileri kaçırabilecek derecede garip ama...”

“Kapa çeneni Templeton,” dedi Jack, uçurumun ucuna gelmek üzereyken. “Miranda Mabblerly kulenin içinde.”

Temple alnını ovaladı, sanki mantıksız bir şeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyordu. “Hayat seni delirtti. Diana haklı... Sanırım sen de birkaç yıl içerisinde Pymm kadar garipleşeceksin. Şu haline bir baksana.”

Jack artık açıklama yapmayacaktı ya da açıklamaya çalışmayacaktı. O kuleye çıkmanın ve adamın Miranda’ya zarar vermemesine mani olmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Böylece yaptıkları için ödeşebilirlerdi. Hâlâ inanamıyordu.

Düzgün Bayan Porter bir adamı hapisten kaçırmıştı.

Her ne kadar bütün yalanlar ve kayıp yıllar açıklanmış olsa da o sıkı topuzun ve fazlaca sıkı korsenin altında,

Jack'in her zaman orada olduğundan şüphelendiği kadını görmüştü bu gece.

Onu kollarına aldığı anda, bütün sorunlarına bir şekilde çözüm bulacağına söz vermişti.

Korsesi de dahil olmak üzere.

“Şunu bir anlayayım,” dedi Temple, “yıllar önce ölmüş olan bir genç kızın, kuzeninin kulesinde olduğunu mu söylüyorsun?”

Yanlarından bir başka mermi geçti ve bu sefer de Temple'ın parlak uzun çizmesine isabet etti. “Bir insanın katlanamayacağı türden bir hakaret bu ama!” dedi Temple ve bu sefer Jack onu durduramadan silahıyla kuleye nişan aldı. Tabii o tetiği çekene kadar çok geç kalmıştı.

Albin Kulesi, zavallı adamın kayıp aşkı için inşa ettiği dayanıklı anıt, Kanak'dan hem dostlarına hem de casuslara rehberlik yapmış olan kule tam üstlerinde havaya uçmuştu.

Fenerler, mumlar, ipler ve aletler olabildiğinde çabuk bir şekilde getirildi ama bütün bunlar Jack'in en çok korktuğu şeyi aramak için taş yığınlarını çıplak ellerle kazmasını engelleyemedi.

Miranda'yı bulmak zorundaydı.

Patlamada kulenin tepesi tamamen yıkılmıştı ve taşlarla kalaslar kulenin içine göçmüştü. Artık gerçekten de yıkılmış eski bir anıt gibi gözükiyordu.

Yıkıntının içerisinde ilerlerken Jack neredeyse bir adama takılıp düşüyordu. Adamı enkazdan çıkarıp yüzünü tozdan arındırdıklarında Temple heyecanla geriledi.

“Olamaz,” diye fısıldadı, Birdwell'in elindeki feneri kapıp daha da yakına getirerek. “Jean-Marc Marden bu! Nasıl olur böyle bir şey?”

Diğer Fransız adamı getirdiler, diğer adamın nasıl buraya geldiğini öğrenmek için etkili bazı yöntemler kullandılar.

Fransız casusun anlatmadığı kısımları da Temple açıkladı.

Marki, Napolyon'un en tehlikeli ajanlarından biri olan Jean-Marc Marden'i yaklaşık bir sene önce yakalamıştı (ve sevgili Diana'sını kurtarmıştı). Fakat Marden bir şekilde İngiliz yetkililerinden kaçmayı başarmış, düşmanı ve onunla bağlantılı olan herkesi arayıp bulmaya gelmişti.

"Kaybettiği ne varsa, her şeyin intikamını almaya gelmişti," dedi tutsakları olan adam.

"İntikamını almış da olabilir," dedi Jack sessizce, kederden ne yapacağını bilemiyordu.

Yılmadan kazmaya, ağır taş blokları kenara koymaya ve patlamanın neden olduğu yıkımda Miranda'yı aramaya devam ettiler. Şafak sökmek üzereydi ki Jack gömülü merdivenin altından kızıl bir saç gördü.

Çabucak Temple'la birlikte Miranda'nın etrafındaki taşları kaldırıp attılar. İlk başta, Jack'in en kötü korkusu gerçeğe dönmüştü. Miranda tamamen gitmişti. Fakat daha sonra Temple elini onun boynuna koydu. Ağzından çıkan kelimeler Jack'i umutla doldurdu.

"Sanırım yaşıyor."

Taş yığınının Miranda'yı kurtarınca, Jack onu hemen eve götürüp müzik odasına yatırmıştı.

Herkes etrafına toplanmış, çağrılan doktorun gelmesini bekliyordu.

"Bütün bunlar senin suçun," dedi Jack, parmağıyla Josephine Hala'yı işaret ederek.

"Benim suçum mu? Nasıl oluyor da benim suçum..."

"Ancak sen böyle aptalca bir plan yapabilirsin. İki kızla sahile gitmen yetmiyormuş gibi gelip beni kurtarmaları da hep senin başının altından çıkmıştır."

“Hayatınızı kurtardı ama,” diye mırıldandı Felicity.

“Size de birazdan sıra gelecek Bayan Langley,” dedi Jack kızı. Halasına döndü ve Bayan Emery’yi bile gölgede bırakacak biçimde onu azarlamaya başladı.

Temple kızı kenara çekti. “Bırak azarlasın Düşes. Kimseyi dinleyemeyecek kadar berbat bir durumda.”

“Eğer Bayan Porter’a karşı bir zaafı olduğunu kabul etseydi bütün bunlar yaşanmayacaktı,” diye karşı çıktı Felicity.

“Bayan Porter mı?” diye sordu Temple.

Felicity başıyla koltuğu işaret etti. “Nezaket öğretmemiz, en azından bu dönemin sonuna kadar öyleydi. Geçtiğimiz kış büyük bir mirasa kondu ve Kent’e yerleşip orada yaşamaya karar verdik. Ancak bu olursa birbirleri için yaratıldıklarını asla fark edemeyecekler.” İç geçirdi. “Lord John uzun zaman önce kaybettiği Bayan Mabberly’ye hayatının sonuna kadar sadık kalmakla lanetlendiğini düşünüyor. Temple Amca, durumun öyle olmadığını ona açıklayıp ikna edebilir misin? Bayan Porter onun için biçilmiş kaftan. Keşke o da buna inansa.”

Temple koltukta yatan kadına bir kez daha baktı. Kızıl saç, o yüz. Sonra biraz daha dikkatlice baktı.

Hayır, olamaz.

Yüce Tanrım, Jack delirmemişti. Bu Bayan Porter *gerçekten* Miranda Mabberly idi. Bunca senedir hayattaydı.

Onu en son gördüğünden bu yana dokuz yıl geçmişti. O zamanlar Felicity’den belki birazcık daha büyüktü ve Oxley Kontu’yla nişanlıydı. Böyle bir ayarlamamanın düşüncesi bile midelerini bulandırmaya yetmişti. Fakat Temple, Miranda’yı hiç unutmamıştı ve ölümünün çok büyük bir talihsizlik olduğunu düşünmüştü. Şimdi farkına varıyordu ki yaşlı Mathias Mabberly’nin kederi kızının ölümünden dolayı değil, Oxley gibi kolayca kontrol edilebilen ve

değersiz bir adamla kızını evlendirememesinden kaynaklanmıştı.

“Düşes, canım, senin yerinde olsam Jack için kaygılanmazdım,” dedi.

Jack hâlâ halasını haşlamakla meşguldü. “Ve dahası, kulem havaya uçtu...”

“Sözlerinde bir alaycılık var sanki,” dedi Temple, “ama sanırım şimdi zamanı değil.”

“Onun suçu değildi,” dedi cılız bir ses.

Jack arkasına döndü. “Pippin nasıl...” Sesin sahibinin o olmadığını fark edince yüzü bembeyaz kesildi.

“Herkesi azarlamayı bırak Jack,” dedi Miranda, gözleri yarı açık bir şekilde. “Korandığın yaygara migrenimi azdırıyor.”

Jack hemen onun yanına koştu, dizlerinin üstüne oturdu ve elini avcunun içine aldı. “İyisin.”

“Tabii ki iyiyim,” dedi Miranda, ayağa kalkmaya çalışarak ama Jack onu durdurdu.

“Doktor gelip seni kontrol edene kadar yerinden kıpırdamayacaksın.”

Gözlerini açtı ve etrafa baktı. “Buraya nasıl geldim?” Daha sonra o geceki olaylar birden zihnine akın akın gelmeye başladı ve Jack’in itirazlarına rağmen yerinde doğruldu. “Kule. Albin Kulesi’nde idim.”

“Evet, kule havaya uçtu,” dedi Jack. “Yukarıda bize ateş açmış olan Marden adında bir Fransız vardı. Son çare olarak barut fıçısını kullanmış olmalı. Belki de kuleyi yok etmeyi umuyordu.”

Miranda başını salladı. “Olaylar öyle gelişmedi. Kuleyi o adam havaya uçurmadı.”

Jack geriye çekildi ve ona baktı. “Eğer Marden yapmadıysa kim yaptı?”

“Ben.”

“Matmazel, ayağa kalkın ve görebileceği bir yerde durun,” dedi pencerenin yanındaki adam, alçak ama ölümcül bir sesle konuşuyordu.

Miranda, arkasındaki ateşleme rulosunu dikkatli bir şekilde açtı ve barut fıçısını arkasında bırakarak isteksizce ayağa kalktı.

“Eğer hareket etmeye ya da tek kelime etmeye kalkışırsanız, bir sonraki kurşunumu sizin için kullanırım.”

Kuleye sessizlik hâkim oldu. Miranda ne yapacağını bilmiyordu.

“Anladınız mı?”

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Miranda, durumdaki ironiyi sezerek. “Fakat bana konuşmamamı söylediniz.”

Adam kadının cesaretine hayran olmuşçasına kahkahayla güldü. “Ölecek olan biri için fazla sivri bir diliniz var.”

“O zaman dilimi kullansam iyi olacak,” dedi Miranda. Ne kadar çok konuşursa, adamın onu vurmak için o kadar az vakti kalırdı. “Kimsiniz?”

“Kim olduğum önemli değil,” dedi aşağıdakilere ateş ederek.

Yüksek ses yüzünden irkildi Miranda. Adam ceketinden bir başka silah alıp ateş etmeye devam ettiğinde yine irkildi. “Benim için önemli,” diye ısrar etti Miranda. “Lanet edeceğim adamın adını öğrenmek isterim.”

Adam birazcık güldü. “Demek öyle düşünüyorsunuz? İlla bilmeniz gerekiyorsa, adım Marden. Jean-Marc Marden.” Daha sonra yavaşça başını eğip selam verdi.

“Mösyö Marden, neden o silahı bırakmıyorsunuz. Belki bir şekilde anlaşabiliriz...”

Adam hışımla arkasına döndü ve silahı Miranda’ya

doğrulttu. “Bütün bunlar, sizin de kaygısız bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, ben düşmanlarımı, benim kariyerimi mahveden adamları öldürdüğümde sona erecek.” Sesindeki gerginlik adamın ‘kariyerini’ merak etmesine neden olmuştu.

Tanrım, bu casusluk işi neden herkesin aklını yitirmesine sebep oluyordu ki?

Fakat bunu kullanabilirdi, neticede o sadece aklını Jack’in yanında yitiriyordu.

Jack...

Bu adamı durdurmak zorundaydı, içi alev alev yanan bir öfke ve cesaretle dolmuştu. Bu Marden denen adamın işini Jack’e ya da başka birine zarar veremeden bitirecekti.

Adam bir kez daha pencereden ateş etti, sonra hızla silahını doldurdu.

Bütün o değerli saniyeler boyunca Miranda, kafasında ki planı uygulayacak vakti bulmayı umdu.

Arkasındaki siyah ve esrarengiz merdiven aralığına yan gözle baktı, yerinde durdu ve daha sonra ateşleme fitilini eline alarak barutu ne kadar sürede havaya uçuracağını ve fitilin uzunluğunu kafasında hesaplamaya çalıştı.

Miranda, her ne kadar daha önce hiç denememiş olsa da ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Özellikle de başarısız olursa başına gelecekleri.

Miranda yavaş ama derin bir nefes aldı. Hayır, aşağıya zamanında inemeyeceğine dair bütün olumsuz düşünceleri aklından çıkartması gerekiyordu. İnmek zorundaydı.

Marden ateş etmek için bir kez daha nişan aldığı sırada, Miranda cebindeki çakmak taşını çıkardı. İlk deneyište kıvılcım çıkartabilmek zorundaydı, çünkü başka şansı olmayacaktı.

Lanet adam tekrar ateş etti ve öfkeyle küfretti. Miranda şükretti; ıskalamıştı.

Bir sonrakini de ıskaladı.

Tekrar ateş etmeye başladığında, Miranda bu şanstan faydalanıp çıkmak taşını çaktı.

On, dokuz, sekiz, merdivenlerden aşağı inerken saymaya devam etti. Yukarıda Marden'in küfrettiğini duydu ve bu seferki küfür ıskaladığı için değildi.

Beş, dört, üç...

Yüce Tanrım, aşağıya zamanında inemeyecekti.

Bu yüzden karanlığa daldı ve son kattaki merdivenleri atlayarak indi. Barut fıçısı patlarken Miranda yere çarptı.

Merdivenlerden aşağı yuvarlanırken kulenin alevler içerisinde kaldığını gördü. Eğildi ve kendini korumaya çalıştı. Aklında yalnızca tek düşünce vardı. Kalbinden, ruhunun derinliklerinden ve etrafındaki gürültüden yükselen sadece bir dua vardı.

Lütfen serserimi bir kez daha öpebilmeme izin ver.

Miranda hikâyesini bitirdiğinde Jack ona hayretle bakıyordu.

Bayan Porter, harfî harfine her şeyiyle düzgün olan ve her durum karşısında uygun biçimde davranan, nezaket delisi Bayan Porter, Albin Kulesi'ni havaya uçurmuştu.

Kendi hayatını da neredeyse feda edecekti. Marden'i durdurabilmek için her şeyini riske atmıştı.

"Aklından ne geçiyordu?" diye azarladı Jack.

Miranda, yüzü öfkeyle yanarak ayağa kalktı. "Ne yap-saydım yani? Orada durup adamın hepinizi vurmasına izin mi verseydim? Ondan durmasını istedim ama mantıklı davranacak durumda değildi." Dudaklarını büzdü ve Jack'e (evet ona) sanki sosyal açıdan büyük bir kabalık yapmış gibi onaylamaz bir bakış attı.

“Kendi adıma konuşmam gerekirse, ben Bayan Porter’ın ince zekasını alkışlıyorum,” dedi Leydi Josephine.

Alkışlarsın tabii, diye düşündü Jack. Öfkesi her geçen saniye daha da artıyordu. Lanet olsun, içinde bulunduğu tehlikeyi nasıl görememişti? Gidip bir barut fıçısını ateşe vermişti, böyle mi çözüm bulmuştu yani. Artık böyle saçmalıklara izin vermeyecekti!

Bu sırada halası Miranda’yı Jack’in hiç istemediği bir şekilde övmeye devam ediyordu. “Bence inanılmaz bir cesaret gösterdiniz Bayan Porter. Hayal gücünüz fevkalade. Sanırım bir dahaki sefer eğer birine ihtiyaç-

“Bu kadarı yeter Josephine Hala,” dedi Jack, onun lafını keserek. Ah, evet, o kesinlikle bir Tremont’tu, hem de ‘deli’ olanlardan ama bu evin yönetimi artık ona ait değildi.

Burası Jack’e aitti. Artık malikânenin iplerini elini alma ve istediği gibi yönetmenin vakti gelmişti.

“Bir dahaki sefer olmayacak,” dedi Jack.

“Fakat Jack, oğlum...”

Miranda’nın yanından kalktı. “Bir dahaki sefer falan olmayacak. Hiçbiriniz için. Arkadaşlarımın, ailemin ya da sevdiğim kadının hayatlarını riske atmasını istemiyorum. Elimize ne geçiyor ki?” Odada volta atmaya başladı. “Biri si bir şeyler yapmadığı sürece, hiçbir şey sona ermeyecek. Bu yüzden kontrolü ele alıp her şeyi bitiriyorum. Burada ve şimdi.”

“Fakat Jack...” diye itiraz etti Miranda.

Miranda’ya doğru koştu. “Tek kelime dahi etme. Sence karımın böyle uygunsuz bir şekilde hayatını riske atmasını ister miyim?”

“Beni seviyor musun?” diye fısıldadı Miranda.

“Evet,” diye bağırdı Jack.

Miranda ona bakıp gülümsedi. “Benimle evlenmek istiyor musun?”

“Yıllar önce evlenmeliydim.” Odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Seni bir kez kaybettim Miranda. Bir daha kaybetmeye niyetim yok.” Ellerini göğsünde kavuşturdu ve odadaki herkese meydan okuyan bir tavırla baktı.

İlk olarak Felicity konuşabildi. Temple’a doğru fısıldadı; “Ah Tanrım, lanet yüzünden aklını kaçırdı. Bayan Porter’ın Bayan Mabberly olduğunu sanıyor!”

“Aşkın kutsanmış bir lanet olduğunu zamanla anlayacağsın,” dedi Temple boğazını temizleyerek. “Belki onları biraz yalnız bırakmalıyız. Konuşup anlaşmaları için.” Herkesi odadan çıkartmaya başladı.

Birdwell, Pippin ve Tally mutlu bir şekilde ayağa kalktılar. Hepsi bu sonuçtan dolayı bir hayli memnundu. Tabii Tally hâlâ Pippin’in sahile yaşadığı macerayı kıskanmakla meşguldü.

“Korsanın seni öptüğü doğru mu Pippin?” diye sordu Tally.

Pippin yüzünde dalgın romantik bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

“Lanet olsun,” diye şikâyet etti Tally. “Her şey nasıl oluyor da gelip seni buluyor?”

Pippin’in yüzünde öyle bir ifade vardı ki. Hayatında ilk kez kültürlü ve deneyimli kuzinlerinin önüne geçebilecek bir şeye sahip olduğu için daha fazla mutlu olamazdı.

Jack üçüne de uyarı niteliğinde sözler edince bile durumu umursamadı.

“Siz üçünüzle daha sonra ilgileneceğim,” dedi Jack.

Sör Norris burnundan soludu. “Ben de sizinle ilgileneceğim bayım. Hapisten kaçmak. Görevli bir memuru esir almak. Görüşeceğiz.” Yine de oldukça istekli bir biçimde odayı terk etti.

Leydi Josephine ve Felicity ise yerlerinden kalkmamış-

lardı. Sanki son bir ödöl almadan ya da işin sonunda ne olacağı onlara söylenmeden gitmeyecek gibi görünüyorlardı.

Temple, Josephine ve Felicity'yi kollarından tuttuğu gibi dışarı çıkarttı.

“Temple Amca, Jack'in bir şekilde anlamasını sağlamak zorundasın. Bu kişi Bayan Mabberly değil. Eğer Bayan Porter'a evlenme teklif etmezse, düzgün bir şekilde nişanlanamazlar...”

“Gel hadi Düşes,” dedi Temple, zorla onu odanın dışına sürükleyerek. “Âşık bir adamı durdurmanın hiçbir yolu yok. İnan bana, deneyim konuşuyor.”

Çıkarken arkalarından kapıyı kapattılar ve geleceklerini kurmaları için Miranda ve Jack'i yalnız bıraktılar.

Jack, Miranda'ya doğru eğildi. Dikkatlice ve hiç olmadığı kadar nazikçe saçını yüzünden çekti. “Ah, Miranda. Seni yine kaybettiğimi sanmıştım.”

Miranda mı? Başını bayağı sert çarpmış olmalıydı yoksa Jack'in ona sürekli Miranda dediğine yemin edebilirdi. “Ne dedin?”

“Miranda,” diye tekrarladı gözlerinde şeytani bir ışıkla. “Bayan Miranda Mabberly. Adın bu değil mi?”

Biliyordu. Kim olduğunu biliyordu.

“Temple söyledi sana,” dedi kapıya bir bakış atarak. Bütün gerçeği gözlemci ve cin fikirli o marki açığa çıkartmıştı.

Jack kafasını salladı. “Daha önce de biliyordum.”

“Daha önce mi? Nasıl? Ne zaman?”

Jack sırtıttı. “Çok uzun süredir değil. Öpüştüğümüzden beri.”

Miranda'mın parmakları dudaklarına gitti. Sırrına ihanet eden dudaklarına.

Jack ona sıkı sıkı sarıldı. "Diğer gece de dediğim gibi, öpücüğünü unutmak imkânsızdı."

"Benim öpücüğümü mü?" Böyle bir fıkre inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Fakat böyle bir şeyin olasılığı bile onu baştan aşağı titretmeye yetmişti, çünkü Miranda'mın da bir türlü aklından çıkartamadığı ve unutulmaz olduğunu düşündüğü tek şey vardı.

Onun öpücüğü.

"Evet, senin öpücüğün." Kendini kanıtlamak için onu bir kez daha öptü, inatçı ve talepkar dudakları onun dudaklarını kapladı. Dili diliyle oynadı, onu baştan çıkarttı ve damarlarına arzu dalgaları yolladı. Yıllarca inkâr ettiği bir arzuyu.

Artık inkâr etmeyeceğim. Bir daha asla!

Fakat ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. Miranda kendini geriye çekti ve Jack'e baktı. "Ben ölmemiştim."

"O kadarını anladım."

Miranda başını salladı. "Hayır, anlamıyorsun. Annem ve babam beni başka bir yere gönderdiler. İnsanlara öldüğümü söylediklerinden haberim yoktu. Onlar ölene kadar annemin kuzeniyle kaldım, sonra da Bayan Emery'nin okulunda çalışmaya başladım."

"Ve sanıyorum ki baban asla seninle evlenmek istediğimi sana söylemedi."

"Hayır." *Benimşe evlenmek istedi.* Bu sefer ona inanmıştı. Hem de bütün kalbiyle.

"Cevabın ne olurdu?"

"Hayır," diye fısıldadı Miranda.

"Hayır mı?" dedi Jack geri çekilerek. "Hayır da ne demek?"

Ah Tanrım. Belki *o kadar* da dürüst olmak pek de iyi bir fikir değildi.

“O zamanlar iflah olmaz bir zamparaydın. Herkese beni bir opera dansçısıyla karıştırdığını söyledin. Opera dansçısıyla!”

Jack irkildi.

“Ayrıca işe yaramaz adamın tekiydin. Daha evleneli bir yıl olmadan bütün çeyiz parasını harcar bitirirdin.” Koridorlara baktı. “Bu evin de senin eşsiz yönetim yeteneğinin iyi bir örneği olduğunu söyleyebiliriz.”

“Ama Miranda, sevgilim, işte sen tam da bu aşamada beni gölgede bırakacaksın,” dedi Jack ve onu bir kez daha kollarına aldı. “Bu evi öyle bir hale getireceksin ki Billingsworth’ün parçalamaya çalıştığı edebiyat bile evi tarif etmeye yeterli olamayacak.”

“Aklımı çelmeye çalışma Jack Tremont,” dedi. Damarlarında gururun tatlı sıcaklığını hissedebiliyordu. “Seni reddetmemin sebebi beş para etmez ününle hiçbir zaman alakalı olmadı. Her şey senin öpücüğünle ilgili.”

“Öpücüğümle mi?” Elini kalbine götürdü, sanki Miranda onu daha kötü bir şekilde yaralayamazdı. “Bayan Maberly sizi temin ederim ki benim öpücüğüm...”

Miranda parmağını Jack’in dudağına götürerek onu susturdu. “Unutulmaz. Çok tehlikeli bir şekilde hem de. Senin o gösterişli şeytani öpücüğün beni dokuz yıl boyunca nefessiz bırakıp ürpermeme sebep oldu. Beni diğer erkekler için işe yaramaz hale getirdi.” Durdu ve Jack’e gülümsedi. “Beni mahvetti.” Böyle söyleyince Jack de ona gülümsedi. “Bu yüzden lütfen çeneni kapa, beni pohpohlamayı kes ve yıllar önce başladığın işi bitir.”

Jack’in bakışları onun gözleriyle birleşti. “İstediğin şey gerçekten bu mu?”

“Lütfen Jack, seviş benimle.” Daha açık bir şekilde nasıl ifade edebilirdi ki?

Kapıya ve pencerenin ötesindeki geceye baktı. “Miranda, bilemiyorum, belki doktorun gelip seni bir kontrol etmesini beklemeliyiz.”

“Doktoru falan boş ver, ben yeterince iyi hissediyorum.” Ellerini kalçasına koydu ve Jack’e baktı. “Nezaketin seni ele geçirdiğini söyleme bana sakın.”

Jack güldü. “Son günlerde bir beyefendi olduğumu söyleyebilirim.”

Beyefendi mi? Tanrım, bu her şeyi mahvedebilir!

Ne demek istediğini daha da iyi göstermek için dudaklarını Jack’in dudaklarına yapıştırdı ve onu cesurca öptü. Elleri Jack’in göğsünde dolanıyor, gömleğinin altındaki kasların üzerinde geziniyordu. Kendini Jack’e yapıştırarak erkekliğinin canlanması hissetmek için ileri geri gidip kasılıyordu. “*Lütfen Jack.*”

Jack, Miranda’ya baktı. Sırıttı. “Dokuz yıl beklemek için çok uzun bir süre sanırım,” dedi ve elini tuttu. “Ama burada olmaz.”

Onu kucağına alarak duvara kadar taşıdı. Daha sonra elini uzattı ve duvar kaplamasının üstünden bir şeye bastı. Saniyeler içinde bir panel açıldı ve bir kapı ortaya çıktı.

“Herhangi bir sırta sahip olmayan bir oda var mı bu evde?” diye sordu, Jack ona şamdanı verirken.

“Hayır ama bu benim en sevdiğim gizli geçit.”

“Neden?” diye sordu Miranda.

“Göreceksin,” dedi ve onu karanlıkta merdivenden yukarıya çıkarttı. Yolun sonuna geldiklerinde sürgüyü aşağı çekti ve duvar açıldı. Bir yatak odasıydılar.

“Burası kimin odası?” diye sordu Miranda.

“Benim,” dedi Jack.

Yatak odasına gizli bir geçitten gitmek tam da çapkınlara yaraşır bir şeydi.

Miranda’yı yatağına yatırdı ve hevesli bir şekilde onu takip etti.

Bunların hiçbirini yakışık alır şeyler değildi, bunun farkındaydı Miranda. Daha önce öğrettiği bütün nezaket ve görgü kurallarına karşı geliyordu böyle bir şey ama Jack onu tekrar ama bu sefer sınır tanımayan bir şekilde öpmeye başladığında, bütün bunların hiçbir önemi kalmamıştı.

Dudakları onun dudaklarındayken, Jack'in elleri Miranda'nın kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı. Bütün sağduyusu yok olmuştu, çünkü Jack parmaklarını onun çıplak teninde gezdirirken tüm vücuduna arzu dalgaları yolluyordu; Miranda'nın büyük bir istekle yumuşak bir şekilde inlemesine neden oluyordu.

Daha farkına varamadan elbisesi, ayakkabıları, çorapları ve jartiyeri vücudunu terk etmişti. Geriye yalnızca korsesi kalmıştı.

Gereğinden fazla sıkı ve bağılı olan korsesi. Jack'in yavaş yavaş açtığı korsesi.

Miranda zevkten kıvranarak, "Aç şunu," dedi.

"Nasıl istersen," dedi Jack gülümseyerek ve korse diğer giysilerin yanındaki yerini aldı. Daha sonra aynı hızla Jack de kıyafetlerinden kurtuldu.

İkisi de artık çıplıktı. Yatağın örtüleri arasında düğüm olmuşlardı. Miranda bu hissin tadını çıkarttı; sert göğsündeki kılların, sırtındaki kasların, bacaklarının onun bacaklarını sarmasının.

Jack de elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Dudakları ve öpücüğü; Miranda'nın onu unutamamasının iyi bir sebebi vardı.

Elleri Miranda'nın bütün vücudunda dolandı, kalçasını kavradı. Miranda onu kendine doğru çekip erkekliğinin bacaklarının arasına girmesini sağladı.

"Ah," diye fısıldadı Miranda. "Daha önce hiç..."

"Miranda, sevgilim," dedi Jack. "Daha başlamadım bile."

İşte o an harekete geçti. Ağzını Miranda'nın göğsüne götürdü, dudakları meme ucunu buldu. Diğer göğsünü de aynı şekilde emdi. İleri geri giderek Miranda'ya ışkence etti. Yukarıya Jack'e doğru yay gibi gerildi. Vücudu böylesi bir tutku ve arzuyla taşarken kendini kaybetmişti.

Nefes almaya çabaladı. Jack'in daha ona neler yapacağını hayal etmeye çalıştı ve tam o anda parmakları daha önce hiçbir erkeğin ona dokunmadığı yere doğru indi. Elleri bacaklarının arasına kayarken, Miranda'nın kalçası neredeyse uysal bir şekilde sarsıldı. Kadınlığını okşadı, yavaşça araladı ve parmaklarıyla Miranda'yı bir kez daha etkisi altına aldı.

Bu sefer yüksek sesle inledi Miranda. O kadar yüksek sesle inledi ki maharetli parmakları onu keşfederken, Jack onu derin bir şekilde ele geçirmesine öptü.

Jack parmağını hafifçe içine doğru kaydırduğında Miranda'nın bütün vücudu titredi. Kendini sabit tutmak için çarşafı tutan elleri Jack'e uzanmıştı, sırtından aşağıya doğru ilerliyordu. Vücudu gergindi ve terle parlamaya başlamıştı.

Jack onu bir kez daha öptü, bu sefer sertti. Miranda elini uzattı ve onu, o sert erkekliğini yakaladı ve onu okşamaya başladı. Dibinden ıslak ucuna kadar elini üstünde gezdirdi. Jack zevkte inleyene kadar elini ileri geri hareket ettirdi.

Fakat bu yeterli değildi. İkisi için de.

Bir sonraki aşamanın ne olduğunu biliyordu Miranda ve bir kadın gibi arzuluyordu onu. Jack'in öpücüğünün onu korkutmasıyla ilgili söyledikleri doğrudu ama Miranda yetişkin bir kadındı. Çok uzun süre beklemiş olan yetişkin bir kadın.

Jack'in kalçalarını yakaladı ve onu bastırarak kendine çekti. Kalçaları onu davet edercesine ileri geri hareket edi-

yordu. Bacaklarını açtı ve onun her şeyini içinde hissetme arzusuyla Jack'e sıkıca sarıldı.

Jack kulağına fısıldadı. "Bundan emin misin?"

"Lütfen," dedi Miranda, aralarındaki boşluğu kapatmak için kendini yukarı kaldırmıştı.

"Daha önce hiçbir kadını seni istediğim kadar istemedim," diyerek yavaşça içine girdi Jack.

Daha sonra o engele geldi, masumiyetinin kanıtı olan o küçük parçayı hızlı bir şekilde yırttı ve Miranda'yı öpüp vücudunu arzuyla doldurarak bütünüyle içine girdi.

Kendini neredeyse tamamen geri çektiğinde Miranda'nın gözleri açıldı. Bitmiş olamazdı değil mi?

Fakat Jack ona gülümseyordu. Bir kez daha içine girdi ve Miranda içinde yükselen leziz açlık hissini tattı. Jack tekrar aynısını yaptı. Onu sıkına çevirip mahvetmekle tehdit eden dalgali bir gelgit gibi Miranda'nın üstünde ileri geri hareket etti.

Miranda ona sıkı sıkı sarıldı, vücudu onunla ileri geri hareket ediyordu. İçinde bir şeylerin arttığını, Jack'in onu daha da yükseğe çıkarttığını hissetti.

Daha sonra bir tutku patlaması yaşayarak doruklara ulaştı.

Burası cennet mi? diye merak etti yoğun bir his etrafını sararken.

Gözlerini açtı ve Jack'le göz göze geldi. Onun yüzünde de merak ifadesi vardı. İnleyerek bir kez daha onun içine girdi. Nefesi kesildi ve vücudundaki gerginlik yavaş yavaş çekilirken büyük bir alıkla Miranda'yı öptü.

"Miranda, muhteşemsin."

Miranda konuşmaya çalıştı ama kelimeler dudaklarından çıkmadı. Onun yerine gülümsedi ve Jack'e iyice sokuldu. İç geçirdi ve dokuz yılın bütün korkularının silinip gitmesine izin verdi.

Bu adamın kollarındayken daha önce kendini hiç böyle tamamlanmış, huzurlu ve evindeymiş gibi hissetmemiştir.

Serşerim benim, diye derin düşünçelere daldı.

Jack parmaklarıyla yüzündeki bukleleri çekti.

Miranda ona gülümsedi ve, “Niye bu kadar başarılı bir zampara olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Beyefendi rolü yaparak yeteneklerini harcıyormuşsun Jack Tremont,” dedi.

S

Bölüm 15

Jack birkaç saat sonra uyandı ve yanında uyuyan Miranda'ya baktı. Onun tutkulu ve inatçı Miranda'sı. Thistleton Park'ın içine sızan tehlikenin ve sırların sona ermesi konusunda gaye ciddiydi. Bu işe bulaşarak az kal-sın canından oluyordu ve Jack, bu işe devam ettiği sürece Miranda'nın bu şekilde davranacağından emindi.

Sadece bir çözüm yolu vardı.

Sessizce ve hızlı bir şekilde kıyafetlerini giyerek Temple'ı aramaya gitti. Malcolm hakkında bitirmesi gereken raporu tamamlayıp istifa edebilirdi. Markiyi kahvaltı ederken buldu, kızları şu meşhur, sıkıcı büyükbaba tavırlarıyla eğlendiriyordu.

Jack kapıda onunla göz göze geldi ve koridora çıkması için başıyla işaret etti. "Seninle konuşmam gerek. Özel olarak."

Marki kızlardan izin istedi Jack'i müzik odasına doğru takip etti. Kapı kapandığında, "Sanırım sahilde senin delirdiğini düşündüğüm için bir özür bekliyorsun," dedi Temple.

Dosdoğru büfeye doğru ilerleyen Jack ise aniden durdu. "Ne dedin?"

"Bayan Mabberly'nin kulede olduğu konusunda ısrar ettiğinde keçileri kaçırdığını düşünmüştüm," dedi Temple. "Gerçeği nasıl fark ettin?"

Jack'in konuşmak istediği konu bu değildi ama Jack, bütün hikâyeyi duymadan adamın pes etmeyeceğini biliyordu. "O beni buldu. Daha doğrusu şu kızlar buldu ve onu buraya getirdiler. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum. Bizi birleştirmek gibi bir fikir vardı akıllarında."

"Sanırım bu işte Düşes'in parmağı var," dedi Temple. "Yine de Bayan Mabberly geldiğinde ve onu gördüğünde çok şaşırmış olmalısın."

Jack irkildi ve bir şey söylemedi.

"Onu başta tanıyamadın, değil mi?" dedi Temple kahkahayla karışık.

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Hayır, tanıyamadım. Operada zil zurna sarhoştum, hatırlamama imkân yoktu."

Temple başını salladı. **S** "Peki, sonunda nasıl o olduğunu fark ettin sorabilir miyim?"

Jack bütün içkisini karaya dikti. "Bence sormasan daha iyi olur."

"Tüh, harika bir dedikodu olabilirdi," dedi Temple. "Bu işin tek kötü yanı bu işte. Karşıma leziz bir dedikodu çıkıyor ama gereğinden fazla şey açıklamadan insanlarla bunu nasıl paylaşırım bilemiyorum. Tanrım, daha iki ay önce, o kadar inanılmaz bir şey duydum ki..."

"Malcolm öldü," diyerek ağzındaki baklayı çıkarttı Jack. Temple'a bu şekilde söylemek istememişti ama adamın susacağı yoktu. Bu konuşmayı yapması gerekiyordu.

Marki arkasına dönüp Jack'e baktığında, bir dakika önceki cana yakın züppeden eser kalmamıştı. "Ne dedin?" Odadaki anlamsız neşeli hava yerini ölümcül bir dikkate bırakmıştı.

"Malcolm öldü." Kelimeler Jack'in ağzından zar zor çıkmıştı, suçluluk hissi kalbini paramparça ediyordu.

Temple en yakındaki sandalyeye kendini bıraktı. "Bu nasıl olur?"

Jack, Temple'ın tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Malcolm Grey herhangi bir insanın yapabileceğinden çok daha fazla kez ölüme teğet geçmişti. "Sahilde askerler bize ateş açtılar ve o..." Yumruklarını sıkı ve gözlerini kapattı. O günü hatırlamaya çalıştı; silahların patlamaları, Malcolm'ın suya düşmesi, ellerindeki kan.

"Clifton'a söyledin mi?" diye sordu Temple.

Jack başını hayır anlamında salladı. İlk önce Temple'a söylemek istemişti, ne kadar şiddetli tepki verdiğini görmek istemişti. Ne de olsa adamın ölmesi kendi suçuydu.

"Ah lanet olsun," diye mırıldandı Temple. "Yerinde olmak istemezdim."

Malcolm'ın kardeşi olan Clifton'a bu acı haberi vermek şu an tek düşündüğü şeydi. Üvey kardeşlerdi ama olsun. Her şeye rağmen, Clifton vâ is Malcolm ise gayrimeşru çocuk olmasına rağmen onların her şeyi aşan, derin ve bitmez tükenmez bir dostlukları vardı.

Şimdi ise Malcolm ölmüştü.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat," dedi Temple.

Jack, Dash'in kıyıya gelip parasını almadan Malcolm'ı teslim etmeyi reddedişini anlattı. Daha sonra ortalığın nasıl fişeklerle aydınlandığını ve yağın kurşunları anlattı.

"*Kirke*'ye geri döndüğünde size söylemedi demek," dedi Jack.

"Hayır, cimri pislik," diye küfretti Temple. "Yalnızca sahilde kaçakçı avı olduğunu, seninle Malcolm'ın da mağaraya gidebildiğinizi anlattı."

"O kadarını doğru demiş."

Temple'ın kaşları çatıldı. "Dash... Clifton'ın gemide olduğunu biliyordu. O pisliğin Fransa'da çürümesine izin vermiyiz."

Jack de Malcolm'ın ölümü için kısmen Dash'i suçlasa da hakkını vermesi gerekirdi. "Onun hakkında bu kadar

kötü düşünme. Malcolm'ı kurtarmaya çalıştı. Onu aşağıya çekerek kendi hayatını tehlikeye attı ama iş işten geçmişti.”

Temple başıyla onayladı. “Nerede peki şimdi?”

Jack, Temple'ın ne demek istediğini anlamıştı. “Birdwell, Miranda ve kızların onu evin arkasındaki mezarlığa gömmek için işçilerden yardım istediğini söyledi.” Gömmek işini kendi yapamadığı için yüzünden yaşlar boşaldı. Arkadaşını kendisi sonsuzluğa yolcu etmek isterdi. “Lord Albin'in yanına gömmüşler. Miranda'nın nasıl bildiğini bilmiyorum ama sanırım Malcolm da onun yanına gömmülme isterdi. İronik öyle değil mi?”

“Evet, gerçekten ironik” dedi Temple gözlerindeki yaşları gururla silerek. “Umarım elde etmek için çok uğraştığı o huzuru bulabilir.”

Jack büfeye doğru ilerledi ve konyak şişesini aldı. *Fransız konyacı*. Onu yerine koydu ve duruma daha uygun bir şeyler bulmak için büfeyi biraz daha karıştırdı.

Viski. Kaliteli İskoç viskisi. Malcolm'ın en sevdiğinden.

Jack kehribar renkli içkiyi bardaklara boşaltırken, sert kokusu anılar seline sebep oldu. Clifton ve Grey'in gecenin bir vakti gelmeleri ve en son görevlerinde kimin neyi keşfettiğine dair tatlı tatlı tartışmaları geldi aklına.

Şimdiyse her şey yok olmuştu.

Jack ve Temple vefat eden arkadaşları için bardaklarını usulca kaldırdılar.

Daha sonra Jack, Clifton'ı aramaya ve görevini tamamlamaya gitti.

Miranda ancak öğleden sonra merdivenlerden aşağıya

indi. Jack'in yatağında çıplak ve yalnız uyanmıştı. Keyifle gerindi ve seviştikleri anın tadını çıkarttı ama pencerelerden sızan ışığı gördüğünde saatin geçtiğini fark etti ve aklına başka bir düşünce geldi.

Ne yaptıklarını herkes bilecekti!

Panik bütün bedenini ele geçirdi. Bunu neden daha önce düşünememişti ki?

Jack onu yukarıya taşıyıp gerçekten ve tamamen lekelemeden önce neden düşünememişti?

İnleyip kafasını yastıklara gömdü. Nasıl aşağıya inip herkesin yüzüne bakacaktı?

O an karar verdi. Evlenme izni çıkmadan, papaz getirilmeden, yasal ve saygın bir şekilde evlenmeden Jack'in yatak odasından çıkmayacaktı.

İç geçirdi, oturdu ve rahatına bakmaya çalıştı. Fakat aklında bir yerlerde kılı kırk yarmasına neden olan bir şey vardı. Tekrar döndü ve odaya baktı.

Bütün o tutku içerisinde Miranda bir şeyi unuttuğunu fark etti.

Fazlasıyla önemli olan bir şey.

Evlilik teklifi gibi bir şeyi.

Miranda nefes almaya çalıştı ama yapamadı.

Jack evlenme teklif etmişti, değil mi? Hemen orada Jack'in bütün söylediklerini aklından geçirmeye başladı.

Gerçek aşkının ve kahramanın yapmasını hayal ettiği gibi tek dizinin üstüne eğilmemişti aslında. Ona tam olarak teklif de etmemiştir, daha çok duyurmuştu.

Ne demiştir?

Sence karının böyle uygunsuz bir şekilde hayatını riske atmasını ister miyim?

Aynı zamanda sevdiği kadın olduğunu da söylememiş miydi? Ellerini göğsünde kavuşturdu ve son birkaç saat içerisinde Jack'in ona ne kadar çok şey gösterdiği düşünceyi aklına geldi ve gülümsedi. Evet, Miranda'yı seviyordu.

‘Karım’ dediğinde ondan başkasından bahsediyor olamazdı kesinlikle.

En azında kendinden bahsettiğini umuyordu.

Miranda’nın paniği bir nebze olsun azalmıştı. Jack bütün bunları söylerken bayağı gergin ve sinirliydi. Ya şimdi fikrini değiştirmişse? Ya aşkını itiraf etmesi yalnızca o anki deliliğin ona yaptırdığı bir şeyse?

Derin bir nefes aldı. Saçmalıyordu. Yapması gereken şey giyinip, aşağıya inip Jack’i bulmak ve ‘karım’ ile ‘sevdiğim kadın’ kelimelerinin tam olarak ne anlama geldiğini açıklamasını sağlamaktı. Daha sonra nazik bir şekilde şu evlilik iznini aldıracak ve papazı getirmesini sağlayacaktı.

Böylece ağzına kadar dolu olan evde insanların yüzüne bakabilecekti.

Yüce Tanrım, yatak odasında kalması demek Leydi Josephine ve Felicity’nin evin yönetimini ele geçirmesi anlamına geliyordu.

Onun gelecekteki evini.

Onun düğününü bile planlıyorlardı muhtemelen. Sera çiçekleri, Londra’dan özel pastalar ve Paris’ten, savaş olsa da olmasa da bir gelinlik sipariş ediyor olabiliyorlardı.

Edep ve görgü önemliydi ama o ikisinin, uzun süre yalnız kalıp bir şeyleri planlıyor oldukları fikri Miranda’yı yataktan kaldırmaya ve yatağın altına kaçmış olan kıyafetlerini bulmasına yeterli olmuştu. Hızlı bir şekilde giyindi, kapıya gitti ve acaba aşağıya inerken neler göreceğim diye meraklandı. Evin bu kısmını daha önce hiç görmemişti ve Jack’in yatak odasına hangi kısımdan gizlice geldiklerini tam olarak hatırlamıyordu.

Giriş salonuna gelene kadar kimseyle karşılaşmamak için dua etti ama tam o anda köşeden Bay Birdwell göründü. Miranda’yı görünce kâhya ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. “Bayan Porter sizi böyle ayakta ve iyi görmek ne güzel.”

Miranda baştan aşağı kızardığını hissetti. “Teşekkür ederim Bay Birdwell.” Adam orada durup sırtıtmaya devam etti ve Miranda, hemen konuya girmezse utançtan öleceğini biliyordu. Bu yüzden, “Lord John’u nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?”

Kâhya omzundan geriye baktı ve kaşlarını çatı. “Efendim, dışarıda bahçede Lord Clifton’la birlikte.”

“Teşekkür ederim,” dedi Miranda ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

“Bayan Porter,” dedi Bay Birdwell, “dışarı çıkmak için biraz beklerseniz iyi olur.”

“Umursayacaklarını sanmıyorum,” dedi Miranda, gerçi sorularının cevaplarını almadan başka biriyle daha karşılaşmasa daha iyi olurdu.

Jack gerçekten onunla evlenmek istemiş miydi?

İlerlemeye başladı ama kâhya onu kolundan yakaladı. “Hanımefendi, bekleseniz çok daha iyi olacak.”

“Niçin? Bir başka Thistleton Park entrikası içerisinde miyiz yoksa?” Kâhyaya gülümsedi ve kolunu kurtarmaya çalıştı ama adam onu bırakmadı.

“Hayır hanımefendi. Efendim, kontu Bay Malcolm Grey hakkında bilgilendiriyor. Neler olduğunu anlatıyor.”

“Anladım,” dedi Miranda. “Lord Clifton ve Bay Malcolm Grey yakın dostlar mıydı?”

“Hayır.” Bay Birdwell kafasını salladı ve Miranda’nın gözlerinin içine baktı. “Onlar kardeşti.”

Miranda dizlerindeki bütün gücü yitirdi. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Bilmiyordum.” Yutkundu ve giriş kapısına doğru baktı. “Lord Clifton için ne kadar kötü bir durum.” *Ve Jack için*, diye düşündü. Arkadaşının hayatını kurtarırken eline bulaşan kanı hatırladı. “Durumu anlatmak Jack için kolay olmayacak.”

Bay Birdwell ona katıldığını belirtircesine başını salladı.

Tam o sırada ön kapı açıldı ve yüzü bembeyaz olmuş olan Lord Clifton dimdik, gergin ve hissiz bir ifadeyle içeri girdi. Kontun yüzündeki keder durumu öyle iyi açıklıyordu ki Miranda Jack'in de benzer türden bir kayıptan acı çektiğinden emindi.

"Lord John bütün bunlardan her zaman kendini sorumlu tutacak," dedi Bay Birdwell, üzgün bir şekilde.

"Ama bütün olanlar Jack'in hatası değil ki," diyerek itiraz etti Miranda. "Bay Grey'i vuran askerlerdi. Suçlu olan biri varsa o da Sör Norris."

"Fakat Lord John durumu o şekilde görmüyor. Malcolm Grey'i ve diğerlerini güvenli bir şekilde karaya çıkarmak onun sorumluluğu altındaydı ve..." Bay Birdwell iç geçirdi. "Sanırım buraya geldiğinde beş para etmez bir zampara olmadığını kanıtlayabilmeyi ve hayatını anlamlı ve bir bütün hale getirmeyi umdu. Bu sabahki konuşmasından sonra, buradaki işini sanırım asla tamamlayamayacak."

Miranda, Bay Birdwell'in Jack'in Dışişleri Bakanlığı'ndaki zorunluluklarından bahsetmediğini biliyordu. Jack'in bütün hayatı boyunca eksik olan saygınlığı elde etmeye çalışmasından bahsediyordu.

Miranda derin bir nefes aldı. Leydi Josephine ona Jack'in yaptığı iyi ve cesur şeyleri anlatmakla iyi etmişti. Malcolm Grey'in ölümü korkunçtu. Peki ama kurtardığı onca hayata ne demeli?

Şimdi de her şeyden vaz mı geçecekti? Hem de onun için? Asla!

Doğrudan dışarı çıkıp onu bulmak yerine, arkasına dönüp odasına çıktı. Valizini karıştırdı tam olarak aradığı şeyi buldu.

Jack'in ceketinin düğmesi.

Aniden neden o düğmeyi yıllarca sakladığının farkına vardı.

Jack, Malcolm'ın mezarının başında başı eğik bir şekilde duruyordu. Thistleton Park'ın sorumluluklarını asla üstlenmemeliydi. Malcolm, Clifton ve Temple'ın hiç çaba bile harcamadan başardıkları şeyi, kendisinin yapabileceğini nasıl oldu da düşünmüştü?

Saçma yöntemleri ve riskli planlarıyla Josephine Hala bile onun asla olamayacağı kadar iyiydi bu konularda.

Ancak bu işe devam edemeydi, zira devam etmek ona yalnızca aklını değil aynı zamanda Miranda'yı da kaybettirecekti.

O nasıl, neden ve ne zaman kalbine girdiğini bilmiyordu. Belki de Jack lanetlenmişti. Onu öptüğü ilk andan itibaren lanetlenmişti. Lord Albin'in mezarına baktı ve büyük büyük amcasının acizlik hissini ve Miranda'ya her baktığında kalbini dolduran arzuyu anlayıp anlayamayacağını düşündü.

Birisi, muhtemelen Tally ya da Pippin, taşın üstüne bir çiçek demeti bırakmışlardı. Jack gülümsedi. Muhtemelen bir yerlerde olanları yazıyorlardı.

Onun hakkında ne yazacaklarını merak etti; kahraman sayılmazdı ve ayaklarının etrafında yatan Tremontlar'ın geri kalanı kadar da deliydi şüphesiz.

"Jack," diye fısıldadı kalbini dolduran ippek kadar yumuşak bir ses.

Miranda. Arkasına döndü ve Miranda'nın onun arkasında durduğunu gördü. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki yaklaştığını bile fark edememişti.

“Nasılsın?” diye sordu yanına gelip elini tutarak. Parmaklarının gücü ve sıcaklığı Jack’in parmaklarıyla birleşince iyileştiğini hissetti Jack. Kurtarıldığını hissetti. “Lord Clifton çok kederli görünüyordu. Senin de pek iyi olamayacağını düşündüm.”

Jack gözlerini kapattı çünkü konuşabileceğine emin değildi. Bir yandan Malcolm ayaklarının altında gömülüydü ve arkadaşını kaybetmiş olmanın acısı ve kederi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı ama Miranda’nın kollarında, onunla sevişmek sanki güvenli bir yere sığınmak gibiydi.

Hayır, yapacağı son şey dahi olsa da Miranda’yı bütün kötülüklerden koruyacaktı.

“Bu hayattan kaçtığını düşünerek aptallık ettim,” dedi Jack. “Onun ölmesinde yaptığı çeken kadar suçum var.”

Miranda başını salladı. “Hayır, Jack bu doğru değil ve doğru olmadığını biliyorsun.” Elini sıktı.

Miranda’nın tesellilerinden kurtularak, “Dokunduğum her şeyi yok ediyorum. Belki de ağabeyimin dediği gibi lanetlenmişimdir. Hayatımı ne hale soktuğuma bak. Senin hayatını mahvettim. Bu kadar aptal olmasaydım şimdi Oxley Kontesi olacaktın.” Ona bakma cesaretini kendinde buldu ve gözlerindeki küçümsemeyi gördü.

Miranda birden öfkeyle bağırmaya başladı.

“Oxley Kontesi mi?! O adamla olan nişanımı bozduğün için mi hayatımı mahvettiğini düşünüyorsun?” Başını salladı. “Jack Tremont sen delinin tekisin.” Daha sonra kendini bile şaşırtarak bir kahkaha attı ve yanaklarından yaşlar süzülene kadar güldü. “O geceyi sakın pişmanlıkla hatırlama.” Elini uzatıp Jack’in elini tuttu ve göğsüne götürdü. “Oxley Kontu’yla daha önce hiç tanıştın mı?”

Jack omuzlarını silkti ve başıyla onayladı.

“Peki adam hakkında ne düşündün?” Miranda bekledi

ve Jack cevap vermeyince lafına devam etti. “Beni onun yatağında hayal edebiliyor musun?”

Bunun üzerine Jack’in bakışları değişti, içi öfkeyle ve geçen gece sahili döven dalgalar gibi coşkulu bir kıskançlıkla doldu. Oxley? Miranda’ya dokunacaktı ha?

“İşte ben de aynen öyle düşünüyorum,” dedi Miranda. “O gece benim hayatımı kurtardın.”

“Ama beni değersiz bir ayyaş gibi gördüğünü söylemiş-tin?”

“Eh öyleydin de ondan,” dedi Miranda, Jack’i elinden tutup mezardan, ölülerden ve geçmişinden uzaklaştırarak. “Ama senin aynı zaman başka bir şey olduğunu da biliyordum.”

“Neymiş o?” diye sormaya cesaret etti.

“Bir kahraman,” dedi Miranda. Avuç içini açtı ve düğmesini eline koydu.

“Gizemli düğmen,” dedi Jack, düğmeyi neden ona verdiğini merak ederek.

“Senin düğmen,” dedi ona.

Jack anlamıyordu.

“Bu düğme o gece ceketinden düştü. Yerde gördüm ve annem beni oradan sürükleyip götürmeden önce aldım. Bunca yıldır yanımda taşıyordum. Öyle yaptım çünkü beni baştan çıkarttığın ve tüylerimi diken diken ettiğin an, kalbimin ait olduğu adamı bulduğumu biliyordum.” Jack’e gülümsedi. “Ayrıca bir kahramandan daha azına gönlümü kaptırmayacak kadar zeki olduğumu da biliyorsun.”

Jack o düğmeyi eline aldı ve en başından beri haklı olduğunun farkına vardı. Düğme bir aptala aitti.

“Ben kahraman falan değilim ve öyle gibi davranmaya devam etmeyeceğim.”

“Ben aynı fikirde değilim,” dedi Miranda. “Leydi Josephine bana geçen kış Sör Norris’in gemisini çalıp Kanal’ı

geçtiğini, Temple ve Clifton'ı geri getirdiğini anlattı. Hem de kimse böyle bir seyahati göze alamazken.”

“Neredeyse denizin dibini boyluyorduk.”

“Fakat böyle bir şeye cesaret ettin ve başarılı oldun.” Kollarını ona doladı. “Bay Birdwell bana gecenin büyük bir çoğunluğunu kulede, gemileri izleyip hareketlerinin rotasını çıkartmakla geçirdiğini ve raporları Deniz Kuvvetleri’ne ilettiğini söyledi. Sayısız hayatı ve Temple’ın kuzenini, Kaptan Danvers’ı pek çok Fransız savaş gemisinden kurtardığını söyledi.”

Jack omuzlarını silkti.

“Üç ay önce, Malcolm Grey İspanya’da Lord Clifton’a ulaşmak istediğinde Hastings’ten kalkan bir gemiye rüşvet verdiğini ve bir sonraki S çok az bir yiyecek geçirdiğini de anlattı.”

“Kiler doluydu gerçi. Bu yüzden kaliteli bir şarapla yulaf lapasını yemek işimize geldi.”

Miranda ona o kadar sıcak bir şekilde gülümsedi ki Jack kalbinin ısındığını hissetti. “Vazgeçemezsin. Benim yüzümden vazgeçemezsin. Çok fazla hayat tehlikede.”

Jack başını salladı. “Hayır. Bütün o dediklerini yapmış olabilirim ama her seferinde korkudan az kalsın ölüyordum. İçimde her zaman bir başarısızlık korkusu vardı. Bu hayat benim aklımı yitirmeme neden oluyor.”

“O zaman belki biraz yardıma ihtiyacın vardır,” diye teklifte bulundu.

Miranda’nın ne demek istediğini biliyordu. “Hayır, asla. Eğer bana bütün bunlar için yardım ede...”

“Aynen öyle. İstesen de istemesen de. Sanırım Leydi Josephine, beni şu acınacak durumdaki Bay Pymm’le tanıştıracaktır. Böylece ben de senin yerine görevimi yerine getirebilirim.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın,” dedi Jack. Öfke onu ele geçirmeye başlamıştı. “Yasaklıyorum.”

“Saçmalık!” dedi Miranda, Josephine Hala’yı tıpatıp taklit ederek. “Senin yardımın olsun ya da olmasın yapacağım.”

“Neden Miranda? Bu işin bedelini ve sonucunu gördükten sonra neden hâlâ ısrarcısın?”

“İkimiz için,” dedi Miranda, kalbinde bir kıvılcım çakmasına sebep olan bir tutkuyla.

Canlanıp alev dönüşmesini umduğu küçük bir umut ateşine sebep olmuştu.

“Evimizi tehdit eden zorbaya karşı savaşmazsak, bir şeyler yapmazsak, çocuklarımız nasıl bir gelecek bırakırız?” Eliyle mezarlarında yatan Tremontlar’ı gösterdi. “Onların fedakârlıklarının boşuna olduğunu mu sanıyorsun? Lord Douglas Yüzyıllar Savaşı sırasında gemileri tedarik etme konusunda yardımcı oldu. Letitia Tremont soyluları sakladı ve Sör Norris’in atalarının Cromwell’e yardım etmesini engelledi. Bu aile ağacının cesur ve soylu bir bağlantısı sen de. Gerçekleştirmen gereken bir kaderin var.”

Miranda’nın gözlerine baktı ve o tutkuyu gördü. Lanet olsun, ona inanacak kadar deli olmasaydı keşke.

Jack’e olan inancı ve güveni kalbinde alev alev yandı.

Söylediği bir şey daha vardı Miranda’nın. *Çocuklarımız.*

Arkasına dönüp Thistleton Park’a baktı ve aniden Miranda’nın kafasında canlandırdığı şeyi görebildi. Bir yuva. Bir sığınak. Yeşil çimenlerin olduğu ve çocuk kahkahalarının yankılandığı bir yer.

Miranda’ya uzandı, onu yakalayıp kollarının arasına aldı. “Bütün bunları yalnız başına yapamam.”

“Tabii ki yapamazsın. Kimse senden böyle bir beklemiyor. Temple’ın Diana’sı var. Malcolm’ın kardeşi vardı ve

senin de bana ihtiyacın var. Tıpkı benim de sana ihtiyacım olduğu gibi.”

Başını göğsüne yasladığında Jack de bütün bunlara inandı. Kaderine, geleceklerine ve çocuklarına inandı.

Çocuklar mı? Tekrar Miranda’ya baktı ve bütün sabahı nasıl geçirdiklerini anımsadı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Jack. “Evlenmemiz gerekiyor.”

Hiç romantik olmayan bu evlenme teklifi karşısında kendini hakarete uğramış hissedeceğine, tatlı ve mantıklı sevgilisi büyük bir iç geçirdi.

“Ah şükürler olsun,” dedi Miranda. “Unutmamış ya da fikrini değiştirmemiş olmanı umuyordum.”

Jack güldü ve onu öpmek için eğildi. Onu bütünüyle ve içten bir şekilde öptü. Kalbinin mutluluk ve aşkla kendinden geçmesine izin verdi.

Her şey yarıda kesilene kadar.

“İşte buradasın Tremont!”

Jack etrafına göz gezdirdi ve kaşlarını öfkeyle çatı. “Sör Norris,” dedi her kelimesine aynı memnuniyetsizliği katarak. “Bu zevki neye borçluyuz.”

“O zevk bana ait,” dedi baronet eliyle adamlarına işaret ederek. Bruno’yu bile korkutacak derecede büyük dört vahşi adam Jack’e yaklaştı.

“Bu da nedir böyle bayım?” dedi Jack. Miranda’yı arkasına almıştı. Eve doğru baktı ve Temple ve Clifton’ın hızlı adımlarla bahçeyi geçtiğini gördü.

“Seni tutuklamaya geldim,” diye açıkladı Sör Norris.

“Yine mi bu saçmalık?” dedi Jack. “Malcolm Grey’i öldürdüğün için hapse girmeyi senden daha fazla hak eden kimse yok.”

Sör Norris’ın bu lafla rengi biraz değişti ama aptal herifin pes etmeyeceği niyeti yoktu. “Onun için gelmedim bu-

raya. Gelmemin sebebi dün gece Majesteleri'nin yeminli bir memuru olarak beni, görevim sırasında alıkoymuş ve hapisten kaçmış olman. Normalde seni astırırdım ama diğer *sorumlulukların* yüzünden seni tutuklamaya geldim.” Mahkeme celbini alması için Jack'e uzattı.

“Otuz gün mü?” dedi Jack. “Beni otuz gün boyunca hapse atamazsın.” Kâğıdı Temple'a verdi, o da kâğıdın içeriğine baktıktan sonra kâğıdı Clifton'a uzattı.

“Lanet olasıca aptalın tekisin. Beni dün gece olanlar için tutuklayamazsın,” dedi Jack.

Sör Norris sinirden köpürdü, göbeği her nefes alıp verişiyile şişip iniyordu. “Öyle bir tutuklarım ki. Tutuklayacağım da.” Daha sonra biraz daha yaklaştı. “Tutuklamak zorundayım Tremont. Eğer **S**enin bundan paçayı kurtarmana izin verdiğimi insanlar öğrenirse ne der?”

Jack, Temple'ın onaylarına başını salladığını gördü.

“Sizi çok iyi anlıyorum Sör Norris,” dedi Temple. “Gerçekten çok fena bir çıkmazdasınız. İyi bir çözüm gibi görünüyor.”

Jack gürültüyle öksürdü. Arkadaşı delirmiş miydi yoksa? “Templeton, bu... bu...” Geri zekâlı dememek için kendini zor tuttu. “...bu adamın söylediklerine gerçekten katılıyor olamazsın.” Elini cebine attı ve Birdwell'in Malcolm Grey'den çıkardığı kurşunu gösterdi. “Sizin hapiste olmanızı gerektiren kanıt işte burada Sör Norris. İyi ve soylu bir adamın canını aldı bu kurşun. Bedelini ben değil, siz ödemelisiniz.”

Sör Norris, Jack'in elindeki kurşun parçasına baktı ve başını salladı. “İngiliz kurşunu değil bu.”

“İngiliz kurşunu değil de ne demek?”

“Bu kurşun benim adamlarımın kullandığı türden değil,” dedi Sör Norris.

“Fakat bu Malcolm'ı öldüren kurşun,” diye ısrar etti Jack.

Miranda omzunun üstünden eğilip kurşuna bakıp, “Bu İngiliz kurşunu değil Jack. Fransız silahından çıkma,” dedi onu hayal kırıklığına uğratarak.

Jack, Temple’a ve Clifton’a baktı ve hepsi olayın farkına vardı.

“Marden,” dedi Temple.

Jack başını salladı. Pislik herif o gece de kulede bekliyordu demek. İntikamını almak için de açılan ateşten faydalanmıştı. “Bu adama yardım etmiş olan herkesi bulup, bedelini ödeteceğim,” diye yemin etti ve Sör Norris’e döndü. “Size bir özür borcum var efendim.” Komşusuyla yaşanan bu anlaşmazlığı yoluna koyup, planları gözden geçirmek için Clifton ve Temple’a yardım edecekti.

“Hücrenden dilersen özürünü,” dedi adam.

“Beni hâlâ tutuklamak mı istiyorsunuz?”

“Tabii ki,” dedi Sör Norris. “Korumam gereken bir saygınlığım var. Eğer sizin yasadan kaçmanıza göz yumarsam, diğer her kabadayı da aynısını yapacağımı düşünür. Hadi gelin bakalım.” Onu takip etmesi için elini Jack’e salladı.

Jack arkadaşlarına döndü ve, “Bir şeyler yapın!” dedi.

Temple ve Clifton omuzlarını silkti. “Sör Norris’in seni içeri tıkması yaptığın şeyleri gizleme açısından işe yarayabilir,” diye katıldı marki. “Ayrıca senin toplumdaki kötü adını da güvene almış oluruz.”

Clifton başıyla onayladı. “Bir keresinde Malcolm inanırlılığını kaybetmektense hırsızlıktan tam iki ay hapis yatmıştı. İş bazen bunu gerektirebiliyor.”

Jack ikisine de başını salladı. “Fakat Miranda’yla evlenmeyi planlıyorum.”

Miranda da başını salladı ve Jack’in sözlerine destek verdi. “Jack hapisteyken evlenemeyiz.”

Temple’ın ikna olmaktan çok akli karışmıştı. “Ben-
ce otuz gün papazın evlilik iznini hazırlaması ve Bayan

Mabberly'nin düzgün bir evlilik planlaması için yeterli bir süre." Temple başıyla Sör Norris'e işaret etti. "Götürün."

Miranda aralarına girip engel olmaya çalıştı ama Jack, Sör Norris'in adamları tarafından götürülürken Temple onu geri çekti.

"Nasıl böyle bir şey yaparsınız?" diye çıkıştı Miranda.

Temple güldü. "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksiniz. Sizinle olan geleceğini planlaması için zamana ihtiyacı var Bayan Mabberly. Hapse girmesi kendini affettirmek için aptalca ya da aceleci bir şekilde hareket etmesini önleyecektir."

Miranda ellerini göğsünde kavuşturdu ve iğrenç Sör Norris'in, nişanlısını hapse götürmesini izledi. "Eğer ayın sonunda fikrini değiştirir de benimle evlenmekten vazgeçerse elimden çekeceğiniz var."

S

Sonsöz

Jack hapishane hücrelerinde volta atıyordu. Bu küçük hücrede bir ay geçirmek onu çılgına çevirmişti. Her geceyi Miranda'yla geçirememek onu delirtmişti. Miranda söz verdiği gibi her gün gelip onu ziyaret etmiş ve Thistleton Park'ta yaptığı değişikliklerden onu haberdar etmişti. Çatı ve kilerlerde buldukları hazinelemlerden ve alçak sesle gelip giden ajanlardan bahsetmişti.

Her gün aralarında metal parmaklıklar olsa da ona sıkı sarılmış ve öpmüştü. Dizleri çözülene kadar öpmüştü onu. Sonra da Miranda hapishaneden yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ve kıpkırmızı dudaklarla ayrılmıştı.

Fakat bugün cezasının son günüydü ve Sör Norris onu serbest bırakmak için her an gelebilirdi.

Miranda'yla arasında artık hiçbir engel kalmayacaktı.

Jack uzun ve zorlu geçen bir ay boyunca bu günün halini kurmuştu, hiçbir şey ve hiç kimse bu gece onların yoluna çıkamayacaktı.

Hayır, gece değil, öğlen! Miranda'nın dün kulağına fısıldadığı sözlerden sonra onun da buna karşı çıkacağını zannetmiyordu.

Dışarıdaki faytonun tekerleklerinin çatırtısını duydu, etrafı dinlemek için volta atmayı kesti.

Araç hapishanenin dışında durmuştu. Sör Norris! Vakti gelmişti. Faytonuyla gelmişti. Bu saçmalığı olabildiğince resmi bir şekilde halletmeye çalışıyordu.

Baronet artık Thistleton Park'la ilgili gerçeği öğrendiği için sıradan bir arkadaş olmuştu. İskele yerleri önermişti, Calais'te sahip olduğu bağlantıların isimlerini vermişti. Kral ve ülkesi için elinden geleni yapmak istediğini kanıtlamaya çalışıyordu. Temple'ın Kanal'ı geçeceği bir sonraki seferde Sör Norris'i onunla yollamaya niyetliydi.

Hapse girmesi için Sör Norris'i destekleyen Temple uğraşsın dursun onunla!

Fakat kapı açıldığında, gelenin küçük ve kurbağa kılıklı baronet olmadığını gördü. Hücrelere bakıp burun kıvrıran uzun boylu ve saygın bir adam gelmişti.

Jack geri çekildi. "Parkerton!"

"Beni tanıdığını görmek güzel," diyerek girdi odaya, sanki Londra'nın salonlarında ilerliyordu, bastonunu kaygısız ama gösterişli bir şekilde eğip burnunu havaya kaldırdı.

Kimse Parkerton kadar soylu görünemezdi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Jack. Her ne kadar ailenin geri kalanı soru sormaksızın Parkerton'a itaat etseler de Jack ağabeyinden onlar kadar etkilenemiyordu bir türlü.

"Sanırım asıl soru senin burada ne işinin olduğu, öyle değil mi?" Parkerton etrafa baktı ve bir kez daha burnunu kıvırdı. "Tabii şaşırdığımdan değil. Annem her zaman bizi bir gün tamamen rezil edeceğini söylemişti."

Jack sinirini yatıştırmaya çalıştı. Sör Norris gelir gelmez, ağabeyinin vaazlarını unutup Miranda'yı bulacaktı. "Hepsi bu mu? Böbürlenip vaaz çekmeye mi geldin? İşini hemen halletsen iyi olacak. Planlarım var."

"Evet, her zamanki gibi sabırsızsın," dedi Dük. "Par-

kerton Hall'a bir yük arabası geldi, yanında şu küstahça yazılmış olan mektup.”

Kâğıt parçasını çıkarttı, Jack parmaklıkların yanına gelip kâğıdı aldı. El yazısını tanımıyordu bu yüzden okumaya başladı.

*Ekselansları, Parkerton Dükü'ne
Parkerton Hall, Somerset*

*Ekselansları,
Thistleton Park'ın müstakbel hanımı olarak envanter planı yapmış bulunmaktayım ve tamamen masumane bir şekilde, burada sayısız portre ve eşya olduğuna karar verdim.*

Bu yüzden, atalarınızın portrelerini size geri yolluyor ve onları sizin bakımınıza emanet ediyorum. Size önerim...

Öneri mi? Jack neşeli bir kahkaha attı. Miranda'nın önerileri Parkerton'ın önerilerine benziyordu. Asit kadar keskin ipek kadar yumuşak kelimeler. Jack okumaya devam etti.

Size önerim portrelere evinizin misafirperverliğini göstermeniz. Onları evinize kabul ederek, yüzyıllardır bölünmüş olan saygın ve soylu ailenizi huzura kavuşturabilirsiniz.

*Saygılarımla,
Bayan Jane Porter*

Jack öksürdü ve yüksek sesli bir şekilde gülmemek için kendini zor tuttu. Cesur bir biçimde Parkerton'a karşı çıkmıştı. Ağabeyini böyle sinirlendirdiği ve moralini bozduğu için ne yapsa bilemiyordu.

“Ee?” dedi Parkerton bir açıklama bekleyerek.

“Ee ne?” diye sordu Jack.

“Böyle muhteşem bir kadını nasıl oldu da buldun?”

Jack birden bakışlarını ağabeyine çevirdi.

Parkerton gülümsüyordu. Hayır gülmüyordu, sinsi sinsi sırıtıyordu.

“Bu küstah hanıma cdep ve görgü dersi vermek amacıyla gelmişim ki Josephine Hala’yı müzik odasında piyano çalarken buldum, neredeyse bayılıyordum.” Ağabeyi kaşını kaldırdı. Bütün bu düzenbazlıktan neden haberi olmadığına dair bir açıklama ya da özür bekliyordu fakat Jack ikisini de yapmayacaktı.

Bu yüzden Parkerton konuşmaya devam etti. “Daha sonra Bayan Langley adında biri tarafından esir alındım. Kendisi bana kraliyetteki evlenmemiş olan her Dük’ün faziletlerini anlattırarak bir saat en daha fazla zamanımı çaldı. Sonra iki genç hanım tarafından daha ele geçirildim. Bir tanesi evinde koşturan şu diğer Liza inanılmaz derecede benziyordu. Görünen o ki ailemizin özellikleri ve çektiği çileler üzerine bir oyun yazıyorlar ve lanctimi son sahneye ekleyebilmek için Tremont deliliğinin başıma nasıl dertler açtığını öğrenmek istediklerini söylediler. Sahnenin adı da bilmediğim bir sebepten ötürü ‘Korsan’ın Öpücüğü’ idi.” Parkerton alnını kaşdı ve omuzlarını silkti. “Neyse ki hiç değişmemiş olan Bay Birdwell tarafından kurtarıldım...”

Senin bildiğin kadarıyla tabii, diye derin düşüncelere daldı Jack.

“Nihayet kâtibinle muhasebe defterlerini düzenlemekle meşgul olan Bayan Porter’la tanıştım.” Dük iç geçirdi. “Thistleton Park’ın herhangi bir kazanç kaynağı olacağını hiç ummamıştım ama Bayan Porter bunu bir şekilde başarmış. Fakat girişimlerinin tamamen uygun ve yasal olduğundan emin değilim.” Kaşını kaldırdı ve Bayan Porter’ın bu yasal olmayan yatırımları yapmasından pek hoşnut olmadığını göstererek Jack’e bakış attı.

Jack omuzlarını silkti. Ne diyebilirdi ki? Miranda bir ay içerisinde küçük kaçakçılıklardan aldığı yüzdeyi yükseltebilmişti ve artık ev kendini çekip çevirebilecek hale gelmişti.

Ağabeyinin söyleyecekleri bitmemiştir. “Eğer onunla evlenecek üzere olmasaydın, benim evi de idare etmesi için onu tutmayı düşünebilirdim. Hayatımda daha önce hiç öyle keskin zekâlı ve çetin ceviz bir kadınla karşılaşmadım.”

Jack gülümsedi.

Parkerton da aynısını yaptı. “Niyetinin ve benim değersiz, hiçbir şeyi beceremeyen kardeşimle evlenme konusunda kararının hâlâ geçerli olup olmadığını sorduğumda, bana yüzsüz şeytan diyerek neredeyse evden atıyordu.” İç geçirdi. “Dediğim gibi. Eşim bir hanım.”

Jack şansına küfretti. Miranda’nın ağabeyini azarlayışını izlemek için neler verirdi. Unutulamayacak bir sahne olmalıydı.

“Bu yüzden buraya iyi dileklerimi sunmaya ve sana düğünün için düzgün bir kıyafet getirmeye geldim.”

Parkerton döndü ve kapıya hafifçe vurdu. Özel üniformalı hizmetkârlar geçidi bir adet lavabo, sıcak su ve kıyafetlerle Parkerton’ın saygın uşağı Richards eşliğinde içeri girdiler.

Küçük hapisanede, Jack hâlâ hücresinde kilitli bir halde beklerken yan yana dizilip ayakta durdular.

Hizmetçi sürüsünün arkasından tanıdık bir ses geldi. “Yolumdan çekilin, size diyorum,” diye bağırdı Sör Norris. Sağa sola çarpa çarpa adamları yarıp uzun adımlarla Jack’in yanına geldi ve bu süre içerisinde de Parkerton’ı az kalsın yere deviriyordu. Hücreye yaklaştı, Dük’e selam verdi ve olabildiğince büyük bir gösterişle Jack’in cezasının bittiğine ve gelişmiş toplumlarda adaletin önemine

dair büyük bir konuşma yapıyordu ki Parkerton bastonuyla onu dürtüp gayet soylu bir öneride bulundu. “Kapıyı açın bayım.”

“Ah, evet, kesinlikle Ekselansları,” dedi Sör Norris, beceriksizce anahtarı bulup Jack’i serbest bırakarak.

“Nedir bütün bunlar?” diye bir cevap bekledi Jack.

“Sana düşün hediyem. Daha doğrusu seni hemen bugün evlendireceğime dair bir dosta verilmiş olan söz de diyebiliriz.”

Temple kesin, diye düşündü Jack. Marki ona Miranda’nın tehditlerinden bahsetmişti. Bu yüzden bırakalım da bütün her şeyle marki ilgilensin. Jack’in ağabeyini onur konuğu olarak sağdıç ya da daha çok infazcı olması için çağırması.

Miranda’yla evlenmek için her hangi bir itirazı olduğundan değil ama aklında, aslında aklında başka bir şey vardı.

Öğleden sonrayı Miranda’yla yatakta geçirmek.

Rahip bekleyebilirdi ama görünen o ki ağabeyinin beklemeye niyeti yoktu.

Jack daha farkına varamadan, düzgün bir şekilde temizlenmiş, giydirilmiş, şık ve bakımlı bir hale getirilmişti. Parkerton, Jack’e kendi Dük arabasına kadar eşlik etti ve onu doğrudan Thistleton Park’a götürdü.

“Gerçekten harika,” dedi Parkerton kapıdan geçerlerken.

“Muhteşem,” dedi Jack, arabadan indi ve basamakları çıktı. Kendi evini az kalsın tanıyamayacaktı. Bahçe temiz ve düzenliydi. Sarmaşıklar ve güller budanmıştı, çimler kesilmişti. İçerideki değişiklikler de kolayca görülecek cinstendi. Artık kasvetli ve karanlık değildi evi. Sahibi gibi temizlenmiş ve şık hale getirilmişti.

Daha sonra onu gördü. Miranda. El işaretiyle onu müzik odasına çağırıyordu. Yeşil bir elbise giymişti. İlkba-

harın kanlı canlı bir haliydi. Göz alıcı, parlak ve vaatlerle doluydu.

Omzundan geriye baktı ve ağabeyinin rahiple konuşmakla meşgul olduğunu gördü. İsteddiği şansı elde etmişti.

Dük arkasını döndüğünde, kardeşinden eser yoktu.

“Lord John nerede?” Parkerton’ın sesi etrafındaki herkesin anında ilgisini çekebilecek kadar saygın ve emrediciydi.

İkizlerden Felicity olduğunu düşündüğü kız, “Bayan Porter’la müzik odasına gittiğini gördüm,” dedi.

Parkerton odanın kapısına geldi ve hışımla açtı. Daha fazla skandal olmadan ikisini durdurmak istemişti ama oda bomboştu. “Nereye gitti bunlar?”

Josephine Hala ve Bay Birdwell birbirlerine, daha sonra da üstlerinde bulunan yatak odasını işaret ederek tavana baktılar. Tutkulu müstakbel gelin ve damadın ne yaptıklarını tam olarak biliyorlardı. İkisi de kahkahaya boğuldular.

“Bu hiç yakışık alır bir davranış değil,” diye açıkladı Parkerton tavana bakarak. “Ben de Bayan Porter’la evlenecek olmasının kardeşimi düzeltereğini düşünmüştüm.”

Felicity ve Tally’nin dadılarından öğrendikleri akıllı sözler ve elde ettikleri bütün deneyimlere rağmen, olaya açıklık getiren Pippin oldu. Yanına gidip Parkerton’ı dürttü ve yaklaşması için işaret etti.

“Eğer bir hanım bir çapkın tarafından öpülürse, artık asla eskisi gibi olamaz. Sanırım Bayan Porter, Jack’i olduğu gibi tercih ediyor.”

“Bu hiç uygun bir davranış değil,” dedi Miranda, Jack

onun elbisesini çıkartmaya yeltenince. “Daha evlenmedik bile.”

“Gün bitmeden evlenmiş olacağız,” dedi Jack. Sanki bu her şeyi tamamen haklı çıkartıyordu.

Miranda bir kez daha ağzını açtı ama Jack atik davranarak dudaklarını ona yapıştırdı ve kollarında titreyene kadar bütün itirazlarını öpücüğüyle silip süpürdü. Parmakları korsesini açmakla meşgulken dili ağzında gezindi, onu baştan çıkarttı.

Bir şey söyleyecektim, diye düşündü Jack, ellerini korse-nin içine sokup göğüslerini serbest bırakınca.

Bekleyebilir, diye düşündü Miranda’yı yukarı kaldırıp yatağa yatırınca. Açlıktan gözü cönmüş bir adam gibi üstüne eğildi ve onun zevkten kıranmasına neden oldu.

“Seni her gördüğümde ve bunu yapamadığımda,” diye fısıldadı kulağına, “delireceğim sandım.” Dudakları meme ucunun etrafında dolandı ve sertleşene kadar yaladı.

Delilik, bu tamamen delilik, diye düşündü Miranda.

Sırtı gerildi ve kalçasını gelecek olan keyifli işkenceye hazırlayarak hareket ettirdi.

“Ben de seni aklımdan çıkartamadım,” diye itiraf etti.

“Nasıl Miranda?” diye fısıldadı kulağına. Ruhunda-ki bütün edep ve adabın gitmesi için onu kıskırtıyordu. “Beni nasıl istediğini anlat.”

Jack’in gözlerindeki tutku Miranda’ya cesaret vermişti.

“Çıplak,” dedi utanmaz ve açık sözlü bir şekilde. “Çıplak ve üstümde.”

“Başka,” dedi onu yakalayıp altına alarak. İsteddiği ve arzulan-ğı şeyi ona verme isteğiyle doldu taşı.

Sertleşmiş erkekliğini Miranda’ya dayadı. Onu hisset-mek nefesini kesmişti. Ona dokunmak, okşamak, ağzı-na alıp tadına bakmak istiyordu. Fakat bütün bunlar için

vakitleri olacaktı. Vücudu Jack'e olau arzusuyla, yalnızca onun verebileceği şeyin arzusuyla sancıdı.

"İçimde," diyerek bacaklarını açtı ve kendini Jack'e sundu. Upuzun otuz gün boyunca bunu arzulayan yalnızca Jack değildi. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Jack'in kalçasını yakaladı ve onu daha da yakına çekti. Jack de bu çağrıya Miranda'nın içine girerek karşılık verdi.

Miranda büyük bir coşkuyla inledi. Damarlarında dolaşan tutkunun yarattığı saf mutlulukla inledi. Ateşli, hızlı ve sert bir şekilde birbirlerini tamamlamak için hareket ettiler. Miranda'nın vücudu zevkle titrerken gözleri birden açıldı.

"Ah, Jack. Evet."

Jack'in gözlerindeki **S**apkı ışıktan ve dudaklarından dökülen tutkulu seslerden, Miranda onun da ayrı kaldıkları haftaların acısını çıkarttığını hissediyordu.

Tamamlandılar.

Birbirlerinin kollarında biraz vakit geçirip vücutlarının sıcaklığını paylaştıktan sonra, Jack gerinip Miranda'ya baktı.

"Şimdi aşağıya inip kurallara uygun bir şekilde evliliğimizi gerçekleştirelim," diye öneride bulundu Jack.

Miranda da gerinip iç geçirdi. Bacakları onun bacağına dolanmıştı. Ellerini gövdesinden aşağıya doğru indi ve parmakları erkekliğini buldu. Hâlâ sertti.

"Hımm," diye mırıldandı Miranda. Boşa gitmesini istemiyordu.

Her zamanki mantıklı davranışıyla erkeğini kollarına doğru çekti. "Henüz değil," dedi onu öperek. Kulağına öyle şeyler fısıldadı ki Jack tam olarak ne istediğini biliyordu.

Tekrar lekelenmek.

Jack hevesli ve istekli bir şekilde onu bir kez daha tutkunun baş döndürücü ve mutluluk verici kollarına taşıırken, Miranda önemli bir şeyi fark etti.

Edebin ve adabın vakti vardı.

Şu an zamanı değildi.

S